

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THIS BLOOD THAT BONDS US

S . L . COKELEY

THIS BLOOD THAT BONDS US

S . L . COKELEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bizi Birbirimize Bağlayan Bu Kan

Copyright © 2024 S.L.Cokeley

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

İzin istemek için yayıncı ile adresten iletişime geçin contactslcokeleybooks@yahoo.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak ve iç illüstrasyonlar (Bölüm başlıkları, sayfa sonları ve tarot kartı resimleri) Myriam Strasbourg'a aittir.

Line and Copy Editing/Proofreading by Dee Houpt, Dee's Notes:Editing Services

ISBN 979-8-9867119-8-0(Paperback)

ISBN 979-8-9867119-9-7(Hardcover)

Ciltsiz ilk baskı Kasım 2024 Slcokeleybooks.com

Oceanside

Contents

[Tetikleyici Uyarılar](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Adanmışlık](#)

[Tarotu](#)

[İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Önsöz](#)

[1. Bir](#)

[2. İki](#)

[3. Üç](#)

[4. Dört](#)

[5. Beş](#)

[6. Altı](#)

[7. Yedi](#)

[8. Sekiz](#)

[9. Dokuz](#)

[10. On](#)

- [11. On bir](#)
- [12. On iki](#)
- [13. On üç](#)
- [14. On dört](#)
- [15. On beş](#)
- [16. On altı](#)
- [17. On yedi](#)
- [18. On sekiz](#)
- [19. On dokuz](#)
- [20. Yirmi .](#)
- [21. Yirmi Bir](#)
- [22. Yirmi İki](#)
- [23. Yirmi Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

- [24. Yirmi Dört](#)
- [25. Yirmi Beş](#)
- [26. Yirmi Altı](#)
- [27. Yirmi Yedi](#)
- [28. Yirmi Sekiz](#)
- [29. Yirmi Dokuz](#)
- [30. Otuz .](#)
- [31. Thirty-One](#)
- [32. Otuz İki](#)
- [33. Otuz Üç](#)
- [34. Otuz Dört](#)
- [Aşık Tarotu](#)
- [35. Otuz Beş](#)

Bölüm

36. Otuz Altı

37. Otuz Yedi

38. Otuz Sekiz

39. Otuz Dokuz

40. Kırk .

41. Kırk Bir

42. Kırk İki

43. Kırk Üç

44. Kırk Dört

45. Kırk Beş

46. Kırk Altı

47. Kırk Yedi

48. Kırk

Sekizinci Bölüm

49. Kırk Dokuz

50. Elli .

51. Elli Bir

52. Elli İki

53. Elli Üç

Yıldız Tarotu

54. Elli Dört

55. Elli Beş

56. Elli Altı

57. Elli Yedi

58. Elli Sekiz

59. Elli Dokuz

60. .

Altmış

Bölüm

61. Altmış Bir

62. Altmış İki

63. Altmış Üç

64. Altmış Dört

65. Altmış Beş

66. Altmış Altı

67. Altmış Yedi

68. Altmış Sekiz

69. Altmış Dokuz

70. Yetmiş .

71. Yetmiş Bir

72. Yetmiş İki

73. Yetmiş Üç

74. Yetmiş Dört

75. Yetmiş beş

76. Yetmiş Altı

77. Yetmiş Yedi

78. Yetmiş

Sekizinci Bölüm

79. Yetmiş Dokuz

80. .

Seksen

Sonsöz

Yazarın Notu

Yazar

Biyografisi

Beni takip edin.

[A Complete Series](#)
[Omnibus Omnibus](#)
[önizleme Çıplak](#)
[Kapak](#)

*Tetikleyici uyarıların bir listesini web sitemde buraya tıklayarak
bulabilirsiniz:*

<https://slcokeleybooks.com/trigger-warnings>

Playlist

Francis Forever by Mitski

Wish That You Were Here by Florence+
The Machine

Evermore by Taylor Swift

Blinding by Florence+ The Machine

Cardigan by Taylor Swift

First Light by Hozier

The Prophecy by Taylor Swift

Everywhere, Everything by Noah Kahan

Blood by The Middle East

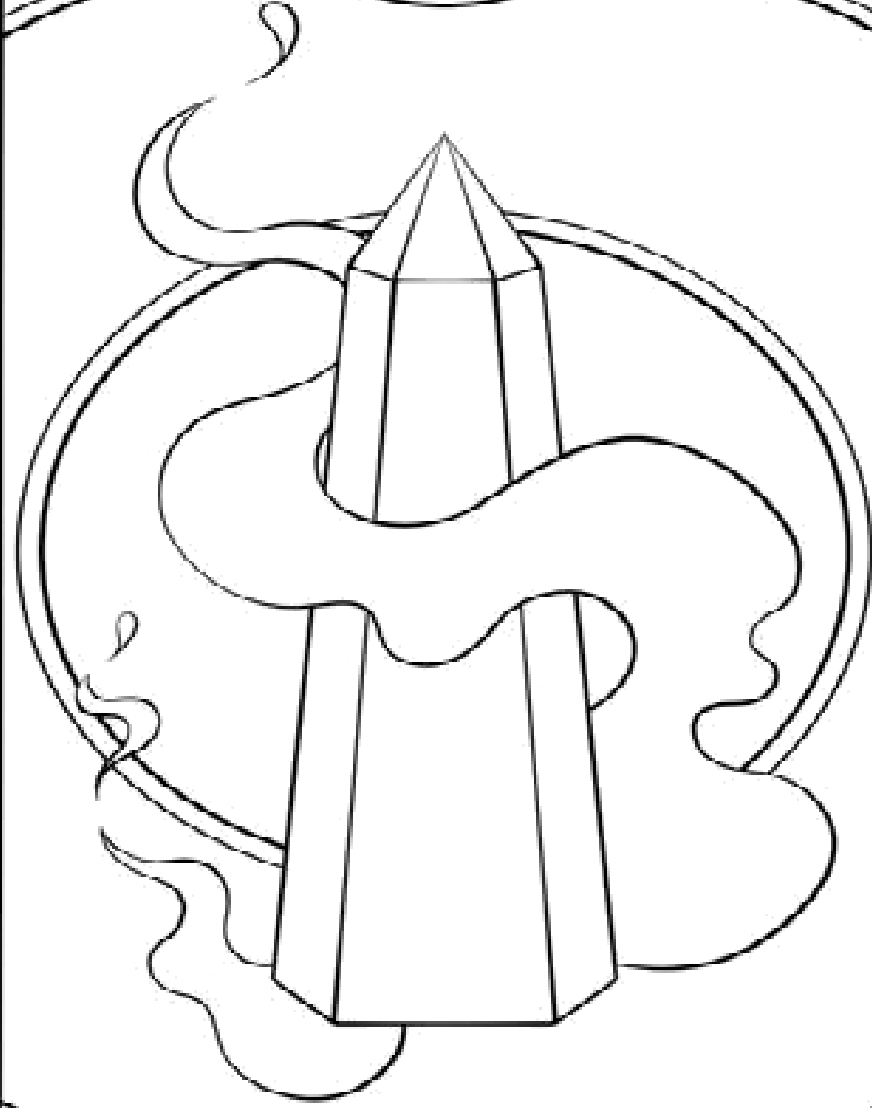

Scan for more!

All song recommendations are solely for inspiring readers' imaginations when reading and sharing the love of music.

*Hayalperestler ve umudunu kaybedenler için-
En soğuk kıştan sonra bile bahar sizi bulacaktır. Umutlarınızı
yükseltmekten ve yeniden hayal kurmaktan korkmayın. Sadece
deneyin.*

XVI

THE TOWER

İKİNCİ BÖLÜM

PART TWO:
THE LAST HOPE

Prologue

LUKE

"Beni O'ndan uzak tutabileceğini sanma, çünkü . Onu görmek istiyorum." Küçük kardeşim bahçede olay çıkarıyordu. Yağmurun taze kokusu ve gecenin karanlığı bizi sarmıştı.

Hâlâ her şeyi sindirmeye ve kendime gelmeye çalışıyordum. Zach'le olan kavgamın izleri vücudumun her yerindeydi; yapışkan, ıslak kan ve iyileşmekte zorlanan ısırtıklar.

Presley sıırıslıklam ceketini çıkarıp kollarını sıvadı ve siyah mürekkeple karalanmış ön kollarını ortaya çıkardı. "Her" kelimesi

Defalarca yazılmış, derinin her santimini kaplayan, bazıları sivri ve uzun, diğerleri küçük ve görölmesi zor.

Kan kaybından dolayı her şey yavaş ilerliyordu ve Presley'i omzuna elimi koyarak durdurduğumda kolumdaki gücü toplamak için mücadele ettim.

Onun kanıyla doluydu; parıltıyor, güç saçıyor ve enerjiyle zıplıyordu. Onu ele geçirmişti ve bu bana onun koyu renkli gözlerinden yansıyor.

Başka birini böyle davrandığı için öldürürdüm, sanki O'na aitmiş gibi. Sanki onlar da O'nunla benim aramdaki gibi bir bağa sahip olabilirlermiş gibi... Ama bu benim küçük kardeşimdi. Benim kanımdı ve orada çok daha güçlü bir şeyin çekimini hissediyordum.

"Bir dakika içinde onu göreceğiz ve bütün gece onunla birlikte olacağız. Söz veriyorum."

Sesim yumuşak ve içten geliyordu. Kendi sesimi kaydetmeyeli ne kadar olmuştu? Kendi varlığımı? İçimdeki çalkantı beni endişelendiriyordu. Zach neredeydi? Kavga etmiştik ve nedenini hayal meyal hatırlıyordum ama ben değildim. O kişiyle ilgili hiçbir şey benim özelliklerimi taşımıyordu ve ben kardeşimle asla kavga etmezdim. Luke Calem yapmazdı.

"Bana Aaron ve Kimberly'ye ne olduğunu anlat. Neredeler?"

Presley hiç durmamalıydı. Hepsini bıraktığım yerde, güvende ve saklanmış . *Birlikte.*

Arkasını döndü. "Bensiz daha iyiler." "İyiler mi?"

Yaşıyorlar mı?"

"Hayır. Onlar öldü."

Ciddi olamazdı. Umursamayacak kadar ileri gitmiş olamaz. Umursuyor muydum? Göğsümdeki ağrı ve yüzümdeki sıcaklık bana evet diyordu.

Presley elinin tersini kaşıdı. "Yalan söylüyorsun," dedim.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözlerinden hatırlama geçti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çünkü ben senin kardeşinim ve söylediklerin benim için her zaman açıktı. Çünkü bu benim işim. Çünkü seni seviyorum.

"Ölmemişler. Ölmediler mi?"

Bakışlarını yere sabitleyerek başını salladı. Tüm ışığı donuktu. Bağla birlikte, içindeki hüznün acısını hissettim. Ona daha fazla kan vermişlerdi ve şimdi hepimiz eşittik. Neredeyse tamamlanmış hissediyordum. Sanki daha önce sadece Zach ve benimle olmadığı şekilde bir bütündü. Bağ her zaman hareket ediyordu, içeri ve dışarı dalgalanıyordu ama şimdi kardeşimin acısını hissediyordum ve bu beni yere devirmiyordu. Bu acı zayıflık değildi. Güçlüydü. Üçümüz de bu güçle parlıyorduk.

"Özür dilerim Luke. İyi biri olamadım. Bana yapmamı söylediğin tek şeyi yapamadım. Çok zordu."

Gözleri saf oniks rengindeydi. İrislerinde sıcak kahverengiden eser kalmamıştı.

"Her şey yolunda." Onu kendime çektim, sarsılmasını bekliyordum ama sarsılmadı.

"Göğsüm artık ağrımıyor. Bu harika değil mi?" "Bu harika, Pres."

Nasıl umut etmem? Her şeye rağmen aramızdaki bağ devam etti. Beni bir arada tutmaya yetiyordu. Başını okşadım ve kokusunu içime çektim. Annem gibi kokuyordu, vanilya ve çamaşır sabunu gibi.

İçimdeki bir şeyi onarıyordu. Kraliçem haklıydı. Kardeşimin her zaman benim yanımda olması gerekiyordu. Muhafızlar asla sadece Zach, ben ve iki kişi olamazdı; her zaman dördümüz olacaktık.

Zach belirdi. "Onu görmek istiyor."

Hatırladığımdan daha farklı görünüyordu. Hafızamdaki bulanıklık ne zaman başlamıştı? Yükselişten geçmiştik, sonra bara gitmiştik ve ... bu olmalıydı. Cevap Yükseliş'ti.

"Onun kafasının içine bakmak ve neler yaptığını görmek istiyor." Zach bana sert ve hareketsiz bir ifadeyle ama sesindeki korkuyu biliyordum.

"Beni görmek istiyor!"

Presley tekrar katedrale doğru ilerledi, Zach ben onu durdurduk.

"Pres, dinle. Senin kafanın içine baktığında ne görecek? Bana hemen şimdi hepsini anlatmanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü seni koruyabilmemiz için bilmemiz gerekiyor."

"Bana zarar vermeyecek."

Kabul etmeliydim. Bir parçam kabul etti. Yaptığı ve yaşadığımız her şeyin bir nedeni vardı. . Cezayı hak etmiştik. Onunla işler farklıydı. Kehaneti doğruladı. İlahi Yoldaydık.

Yine de küçük kardeşim için korkuyordum.

"Biliyorum. Bize anlat ki neden burada olduğun hakkında her şeyi bilelim."

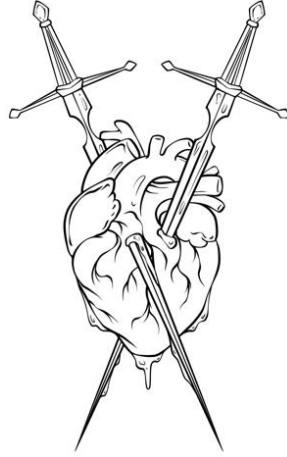
Ben zaten biliyordum. Kehaneti. Kader. İlahi Yol. "Eğer sana söylersem, beni ona götürecek misin?"

Zach ve ben bakıştık, sonra başımızı salladık. Göğsümdeki o sıkıcı sızı biraz olsun dağıldı. Sadece bu kadarı yeterliydi. Kalbim durana kadar onu . Yeniden bir aile olacaktık. Olması gereken buydu. Tek gerçek yol.

One

KIMBERLY

****Üç ay önce****

Gözlerini benden ayırma.

Aaron'un sözlerini kafamda tekrarlayarak barın ahşap damarlarını inceledim. Ayağım altımdaki bar taburesine vurdu ve son on yılda beşinci kez tırnaklarımın altındaki kiri temizledim.

dakikalar. Aaron barın ön tarafına, Presley de pencerenin önündeki tek koltuğa oturdu. Dışarıdan gelen sokak lambası ve üzerlerinde parlayan mavi neon, başlarının üstünü aydınlatıyordu. Aaron'ın yüzünü ya da gözlerini göremiyordum, sadece gölge onu benden koruyordu.

Dalış barları gizlice girmek için en kolay yerlerdi. Çünkü Presley ve Aaron kimlik kontrolünde dikkat dağıtma konusunda doğuştan yetenekliydi. Biramı yudumlarken, küf ve duman kokusuna bir saatten daha uzun süre dayanabilmeyi umuyordum.

"Şey, merhaba." Benden çok daha yaşlı olmayan bir grup adam oturmak için ilerledi. Büyük kabarık paltolarını ve atkılarını çıkarıp yere ve taburelerinin üzerine bıraktılar.

"Birini mi bekliyordun?"

Adam ilerideydi. Bu işi kolaylaştırırdı. Siyah saçları ve gözleri bana William'ı hatırlatıyordu. Sadece, ilk karşılaşmamızda William'ın sahip olduğu çekiciliğe sahip değildi.

"Hayır." Gülümsedim, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hiç kimse."

Dişlek, hınzır bir gülümseme takındı ve arkadaşlarından birine bir şeyler fısıldamak için arkasına yaslandı. Aaron'a baktım ama tek seçebildiğim masanın üzerinde kenetlenmiş elleri ve Presley'nin bir şeyler söylemek için başını eğmesiydi. Henüz hiçbirinde iyi değildim. Sese odaklanmak ve gelişmiş görüşümü kullanmak zaten yorgun olan beynime aşırı yük bindiriyordu.

"Adın ne senin?"

"Chelsea." Aklıma gelen ilk ismi seçtim.

Eski hayatım gitmişti. Ama sık sık Chelsea'yi düşünüyor ve onun için her şeyin nasıl sonuçlandığını merak ediyordum. Mektubumu göndermişim ve eline geçmesini umuyordum. Bir zamanlar evim dediğim dünya için ölü olmak garipti. Asla geri dönemezdim.

"Ben Jared," dedi.

Jared çok konuşkan biriydi. Bütün gece kendini benden alamadı. O ve arkadaşları ne kadar çok çekim yaparsa, o da o kadar çok elleşiyordu. Elinin yumuşak bir fırçasıyla başladı ve omzuma dolanan bir kola dönüştü. Her dakika sonsuzluk gibi geliyordu. Çok gürültülüydü. Sesler, müzik kutusundan gelen müzikle birlikte kafatasımda zonklayan bir karmaşaydı ve bu normal insan işlevinin gürültüsünü saymıyordu. Gülmek, çiğnemek ya da bardak düşürmek gibi. Kükreme

Arabaların geçmesi ya da bilardo masasındaki topaların çarpması beni geriyordu. İrkilmemek için barın pervazına tutunmak zorunda kalıyordum ve bu sadece bir duyuydu. Sigara kokusu sahip olduğum son akıl sağlığımı da yiyip bitiriyordu ve karaoke makinesinin ışıkları sürekli yanıp sönüyordu.

Bara hesabım için para bıraktım, biramın kalanını içtim ve vedalaştım. Bardan çıkarken yanlarından geçtiğim çocuklara bakmadım. Ceketimi omuzlarımdan çekiştirirken topuklu botlarımdan tıktırtısı betonda yankılandı. Omurgama bir ürperti yayıldı ama titremedim. Ben her zaman yem değildim. Presley bu işte daha iyiydi. İş daha hızlı bitirirdi ve daha cana yakındı. Diğer yandan Aaron ...

Onlara için zaman tanımak amacıyla hızımı yavaşlattım. Bar şehrin تنها bir yerindeydi ve etrafta insan olmaması ihtiyacımız olan şey için idealdi. Tüm doğru değişkenlere sahip olsak bile, takip edecekleri asla garanti değildi. Bazen kapanışta en sarhoş olanları bir ara sokakta beklemek zorunda kalıyorduk.

Kapı çaldı ve Jared seslendi, "Hey, bekle! Nereye gidiyorsun?"

Sadece bir tane görmeyi umarak arkama baktım ama hepsi beni takip etti.

Mükemmel.

Sesimi çıkarmadan ara sokağa döndüğümde Jared peşimden geliyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ses tonu samimiydi ama kolumu tuttu. "Bekle."

Nefesindeki alkol hislerimi bastırdı. Bana çok yakındı, ay ışığında iki gölge ortaya çıkarken beni duvara yasladı ve planımız başladı.

Jared'i kapüşonundan tutup çektim ve dişlerimi boynuna geçirdim. Düşündüğüm kadar zor . Beslenmek mantıklıydı ve bunu birçok kez yapmıştım. Belirli bir sayıya kadar sayarak ve bırakarak kendimi oldukça kolay bir şekilde düşünebiliyordum. İşte bu kadar. Kan içmenin verdiği coşku, kendi beynimin dırdırı ve kontrol ihtiyacı kadar güçlü değildi.

Ben içerken sadece boğuşma ve boğuk bağırsma sesleri geliyordu. Çocuklar da hedeflerini bulmuşlardı. Bir rutin oluşturmuştuk.

her daha iyi hale gelmişti. İlk seferinde ılık atmayaı unuttuk ve kaçmak zorunda kaldık.

Aaron aniden adamı elimden çekip aldı ve dişlerini boynuna geçirdi.

"Aaron, yapma." Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamıyordu. Onu duvara doğru iterken gözleri kararmış ve öfkeyle dolmuştu.

"Presley, bana yardım et!"

Onları ayırmak için ikimiz de uğraştık. Jared'in kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Bir ambulansa ihtiyaı olacaktı. Boynuna baskı yapmak için ceketimden bir parça kopardım ve Presley'e tutmasını işaret ettim.

Aaron kendine gelmiyordu. Gözleri saf obsidyendi ve titreyen omuzlarıyla hareketsiz duruyordu.

"Aaron, kontrol sende. Her şey yolunda." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Savaş onunla."

Presley'e döndüm. "Git bardan birine 911'i arat." "Ama-"

"Lütfen, git!"

Ellerimi Aaron'ın saçlarında gezdirdim. "Bana geri dnBunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Gzbebeklerinin arkasında kafeslenmiş bir şey vardı, yolunu yırtarak ilerliyordu. Artık böyleydi. Evcilleşmemişti, susuzluğu bastırılmazdı.

"Sorun yok." Onun elini kalbimin üzerine, benimkini de onunkinin üzerine koydum. "Bunu düzeltebiliriz. Her şey yoluna girecek."

Sonunda gözleri yumuşadı ve eriyerek altın çikolata havuzlarına dönüştü.

"Kahretsin. Özür dilerim. Denedim. Deniyorum," dedi. Yerde çok solgun bir Jared görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sorun yok. İyi olacaklar. Ama gitmemiz gerek."

"Bekle, ne?" dedi.

Elini tuttum ve ara sokaktan koşarak çıktık, Presley de biz kaçarken peşimizden geldi.

Two

AARON

Kimberly'nin narin dokunuşu bacağımın durmak bilmeyen tıkrıklarını dindirdi. Gülümsüyormuş gibi yaptım ve parmaklarım direksiyonun derisine bastırırken dikkatimi tekrar yola vermeye çalıştım. Tıkırtı geri gelecekti. Her zaman geri gelirdi.

Bardaki adam yaşıyordu sanırım. En azından ambulansla götürölüşünü görecektik kadar uzun süre beklemiştik. Her şeyin üstüne bir de bu eklenince göğsümdeki ağırlık ve sorunlar listemiz daha da kabardı.

Buz tutmuş ağaçların arasından geçerken kar taneleri ön camı kirletiyordu. Her yer bembeyazdı. Yumuşak kar örtüleri sarmıştı. Gündüzleri kör edici, geceleri ise yalnızlaştırıcıydı. Blackheart'ı tercih ederdim. Pek çok şeyi tercih etmiştim. En göze batan şey, kendimi canavara kaptıracakmışım gibi hissetmemektir.

kafamın içinde. İlk başta bunun benim kederim olduğunu düşündüm ama zaman geçtikçe hiçbir şeyin normal olmadığını fark ettim.

Akira'nın kanı vücudumda zincirleme bir enerji ve huzursuzluk reaksiyonuna neden oldu. Göğsümdeki özlem dolu ağrı hiç geçmedi ve bazen ciğerlerimin çökeceğini hissettiren derin bir hüzne dönüştü. En kötü kısmı bu değildi.

"Yakında tekrar avlanmam gerekecek." İçimi çektim ve eli bacağımda

Başını salladı. Beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu ama bunun onu korkuttuğunu biliyordum, çünkü beni korkutuyordu.

Açlık daha da kötüleşmişti. Lejyon'la avlandıktan sonra iyileşme yolunda olduğunu düşünmüştüm. Ta ki Akira'ya kadar. Göğsümdeki bastırılmaz, daha fazla kana hasret kemirme sürekli hale gelmişti. Avlanmanın hiçbir faydası olmuyordu ve bu beni biraz delirtiyordu. Damarlarımdaki kraliçe kanı, evcilleştirmek için çok uğraştığım canavarı uyandırmıştı. İki haftaya yaklaşına kadar bunu fark etmemiştim bile. O zaman bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark ettim.

Daha yeni beslenmiş olmama rağmen daha fazla kan istemiştım. O hissi arzuluyordum. Ağzımdaki kanın sıcaklığı ve bana verdiği coşku. Ancak, doyunluk birkaç saatten fazla sürmedi.

Ne yapacağımı ya da kardeşimle benim aramda bu sorunu yaşayan tek kişinin neden ben olduğumu bilmiyordum. Luke'u düşündüm ve ürperdim. Onun kanından bu kadar çok içip akıl sağlığını nasıl koruduğunu asla bilemeyecektim. Şimdi her şey anlam kazanmıştı, kıpırdanmalar ve volta atmalar. Her şeyi kolaymış gibi gösteriyordu. Sadece iki hafta olmuştu ve ben şimdiden boğuluyordum.

Dikiz aynasından Presley'e baktım. Bakışlarını kara dikmişti ama düşüncelerini kimse tahmin edemezdi. Kendini iyi hissedip hissetmediğini sormak istedim ama su tahtası yapmak mümkün olsa bile bunu alamazdım. Konuşmayı kesti. Tamamen durdu. Ve başıma gelenler arasında en endişe verici olanı buydu. Araba kullanmasına izin vermediğim için bana kızgındı ama araba kullanmam gerekiyordu. Arabada düşüncelerimle oturup kan hakkında düşünmem mümkün değildi. En azından araba kullanmak beni meşgul ediyordu.

Daha başlamadan onu hayal kırıklığına uğrattım ama elinde harita olan bendim. Luke'un bir dizi harf ve rakamdan oluşan mesajı koordinatlardı. Onun yokluğunda bile bize yol gösterdi.

Göğsüm boştu, bu yüzden onlarla ilgili düşüncelerimi ön camdaki karları iten silecekler gibi temizledim. Kederin içeri girmesine izin veremezdim. Güvende olana kadar olmazdı.

Three

PRESLEY

Aaron kötü bir şofördü ve bunu ona benden başka söyleyecek kimse yoktu. Kim'in tatlı eğilimleri, Aaron'ın sinir bozucu davranışlarının - muhtemelen benimkilerin de- kontrol edilmeyeceği anlamına geliyordu çünkü Luke ve Zach . . . başka bir yerde tatildeydiler. Muhtemelen çok iyilerdi ve hiç üzgün değillerdi.

Aaron durmak için gazı kesmek yerine frene basmak gibi bir şey yapmayı severdi. Sanki lunaparkta bir gezintiye çıkmış , hem de eğlenceli bir gezintiye değil. Hala yapabiliyor olsaydım kusmak isterdim.

Kimberly bir şampiyon gibi değişimi kabul etti. Aaron'a kötü sürüş becerileri için bağırarak yardımcı olmaya karar vermiştim, çünkü şu anda bu onun hislerine biraz fazla geliyordu. Radyoyu bile uzun süre idare edemedi.

Onun için iyi bir çocuk olmaya karar vermiştim ama arabada saatlerce sessizce oturmanın işkencesi, arabanın buğulu camlarına asık bir surat çizmeme neden oldu.

Aaron'a bunların hepsini anlatabilirdim. Sessizlik oyunu oynadığımızdan falan değil ama hayatımda ilk kez konuşmak istemiyordum. Hayır, bu bir çeşit yalandı.

Kazağımın üzerindeki soyulmuş yazılarla oynadım. Kimberly her şeyi düşünmüştü. Bizi bir ikinci el mağazasına uğratmış ve araba yıkamadan biriktirdiğimiz parayla hepimize yeni kıyafetler almıştı. Bordo-gri kıyafetler giymeye zorlanıyordum ama bunun arkasındaki anlamı anlamıştım. Kendimiz gibi görünmememiz gerekiyordu. Ama giysiler kişisel ve eğlenceliydi ve her gün seçim yapmayı dört gözle bekliyordum. Bu benim için seçilmişti. Muhtemelen en iyisi bu olsa da, sıradan kararlar vermek istemiyordum.

"varmadık mı?"

Aaron dikiz aynasından bana ters ters baktı. Üçüncü uyarımdı ama Aaron hiçbir şey yapmadı. Zach'in aksine . . .

İçimi çektim. "Durup MP3 ya da başka bir şey almak istiyorum. Sessizlik içinde oturmaktan yoruldum."

Böyle eski bir cihazın artık üretilip üretilmediğini bile bilmiyordum.

"Bunun için para harcamayacağız," dedi Aaron.

"Demek sen de finansçısın, ha? Buna inanabiliyor musun, Kim? O tam bir diktatör."

Alnını ovuşturdu. "Zaten yakında durmamız gerekiyor. Otele uğrayabiliriz."

Alaska'da tekil bir yolda kilometrelerce araba sürüyorduk. Ziyaret etmek istediğim yerler listemde pek de üst sıralarda değildi. Alaska'nın bizi gördüğüne sevindiğini sanmıyorum. Geldiğimizden beri kar yağışı durmamıştı.

Bir şeyin üzerinden geçerken tüm araba sarsıldı. Bir köpek yavrusu, belki de çocuk.

"İyi sürüştü, Tex."

"Deniyorum. Kar fırtınası yüzünden. Yolun her yerinde enkaz var." Aaron iç çekti.

Kimberly omzunu ovuşturdu; onun üzerine çok fazla titriyordu. "Sorun yok. Beş dakika daha."

"Bizi ben götürebilirim," dedim.

"Hayır. Bizi hendeğe sürükleyeceksin."

"Ben senden daha iyi bir sürücüyüm!"

"Çocuklar," dedi Kimberly.

"Bak, Kim'i üzüyorsun," dedim.

"Bağırın sensin."

"Bağırıyorum çünkü beni hiç dinlemiyorsun." Kafalığını tuttum ve salladım.

"Koltuk başlığıma dokunmayı kes," diye tersledi

Aaron. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Aaron elimi tokatlamaya çalıştı. Araba savrularak takla attı ve bir hendeğe düşerken üçümüz de çığlık attık.

"Kahretsin!" Aaron ellerini vurdu. Hendekte otururken, biraz dengesiz davrandığı için kardeşimi kızdırmamaya karar verdiğimi hatırladım. Eh, insanoğlunun bildiği en kötü ısıtıcıyla saatlerce bir arabada mahsur kalmadıktan sonra daha çok çabalardım.

Kimberly tekrar alnını ovuşturdu.

"Üzgünüm Kim," dedim.

"Sorun yok." Yumuşak bir gülümsemeyle bana döndü, sonra tekrar Aaron'a. "Neden köşedeki markette durmuyoruz, sonra otelimiz sadece bir sokak ötede."

"Peki ya araba?" Aaron söyledi.

"Bunu atalım ve yarın başka bir tane alalım," dedim. "Bunu daha yeni aldık."

"Evet ve bu berbat bir şey."

"Üzgünüm, sana daha iyi bir araba çalamadım Pres," diye tükürdü Aaron. "Ben de öyle."

"Çocuklar." Kimberly ikimizi de durdurdu. "Özür dileriz," dedik.

"Ben markete gidiyorum. Almam gereken bazı şeyler var. MP3'üne bakacağım."

"Ben de gelmek istiyorum." Kim'in peşinden giderken Aaron'ın omzunu okşadım. "Arabayı iyice temizlediğinden emin ol, dostum."

Çalıntı arabalarımızı terk etmeden önce parmak izi ve benzeri şeylerden arındırmaya çalışmıştık. Genelde birilerinin bizi takip etmesini zorlaştırmak için. Polisler, Aile, Lejyon. Liste uzundu.

Kimberly tekrar omzunu ovuşturdu. "Bir şey istiyor musun?" "Hayır."

Ona şaşı şaşı baktı, sonra da bana dik dik baktı. "Yapma! tüm paramızı harcamak."

"Efendim, evet efendim." Ona orta parmağımla selam verdim.

"Gel hadi." Kimberly kolunu bana doladı ve daha büyük bir palto uzattı. Bu soğuktan çok kılık değiştirmek içindi. Cebimden güneş gözlüklerimi çıkardım ve taktım. Dışarısı zifiri karanlıktı, bulutların arasından neredeyse hiç ay ışığı sızılmıyordu, bu yüzden doğal olarak hiçbir şey göremiyordum ama havalı görünüyordum ve önemli olan da buydu. Kimberly'de de vardı ama floresan ışık için onlara ihtiyacı vardı.

Kar kalın puflar halinde yağıyor, kumaşını ıslatıyor ve saçlarımı ıslatıyordu.

"Nasılsın?" Kimberly sordu. Bana hep bunu sorardı. Aaron'a da sormuştu. Kimberly tutkalımız gibi sıkı çalışıyordu. Sanırım birinin böyle yapması gerekiyordu ama kendimi kötü hissediyordum çünkü böyle olmaması gerekiyordu. Onunla ilgilenen biz olmalıydık. Asıl plan buydu.

"Çok mutluyum, Kim. Hiç olmadığım kadar mutluyum." Bana ciddi bir ifadeyle baktı.

"Aaron bu kadar sinir bozucu olmasaydı çok daha iyi olurdu."

"Elinden geleni yapıyor. Hepimiz biraz stresliyiz. Ve o-"

"Biliyorum. Tüm bunların ortasında olduğun için üzgünüm."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

"Cidden, BFU'daki kabarık çilekli yatak örtünüzün, bir yerin ortasında karanlıkta kar fırtınasında yürümekten daha iyi olmayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

O olmasaydı Aaron ve ben birbirimizi çoktan öldürmüştük. Zorluklar görmüştü ve akli başındaydı. Damarları benimki gibi kraliçenin kanıyla dolu olmadığına Aaron da öyleydi.

Bu adil değildi. Hepimiz güvenli bir yere gidecektik. Değişim sürecinde ona yardım edecektik. Hepimiz- En parlak binaya girerken kolumu sıktı. Marketin floresan lambaları vızıldıyor ve Noel müziği çalıyordu. Göğsümü ovaladım, aniden bir boşluk hissettim. Tıpkı eskiden çok fazla sıcak cips yiyip enerji içeceği içtiğimde midemin ekşimesi gibi.

Yeşil elf kostümü giymiş, bağış arayan bir adam dükkânın girişindeki zili çaldı. Kimberly kolumu tuttu. *Acı çekiyor olmalıydı.* Üstümü değiştirdiğimde duyusal yüklemeyi yönetmek benim için o kadar da zor olmamıştı. Herkes için farklıydı ama onun için ses öldürücüydü. "*çok fazla gürültü* var," derdi.

"Onunla ben ilgilenirim," diye fısıldadım .

Kulaklarını korumak için kapüşonunu başına geçirirken "*Teşekkür ederim*" diye mırıldandı.

"Hey, ahbap. Şu zili görebilir miyim?"

Tuzlu ve biberli saçları olan iri bir adam bana baktı ve gür kaşlarını kaldırdı.

"Hayır."

"Hadi, sana bir sihir numarası göstermek istiyorum. Buna değecek. Söz veriyorum."

Zili yakaladım ve ellerimle kapattım. Hile yapmayı seven bir çocukken el çabukluğu üzerinde çok çalışmışım ve bir vampir olarak bu bin kat daha kolaydı. Kardeşlerimin sosyal medyaya girmeme izin vermemesi suçtu, çünkü bir sosyal medya sihirbazı olarak bize çok para kazandırabilirdim. Luke bu fikrin aptalca olduğunu hiç düşünmedi.

Kulak arkası numarasını yaptım ama pek hoşuna gitmedi. *Zor bir kalabalık.*

"Aman Tanrım, bu da ne?" Dükkânın karşısındaki boşluğu işaret ettim ve o dönerken zili dışarıya, karda gidebildiği yere kadar fırlattım.

O arkasını döndüğünde ben gitmişim. *Enayi.*

"Hey!" Sesi dükkânda yankılandı ama ben Kim'i çoktan bulmuştum. O beni korurdu. Kızgın bir Kimberly Burns karşısında her erkek titrer ve sarsılırdı. İnsan ya da vampir.

"İşte." En küçük MP3 çaları yüzüme doğru itti. "Tanrım, bu çok eski. . . ve gri. Pembe yok mu? Yeşil?"

Gülümseyerek alay etti. "Ellerindeki tek şey bu."

"Buna nasıl müzik koyabilirim?"

"Orada vardır talimatlar üzerinde ve Geri. Belki de sen olabilir kullanım otelde bir bilgisayar."

"Kullanma kılavuzuyla birlikte mi geliyor!? Başımız gerçekten belada, değil mi?" Başımız büyük beladaydı. Ve MP3 kötü bir alametti.

Ondan sonra biraz kendimden geçtim, kapıyı izleyip bekledim. Göğsümde hâlâ üç hamburger yemiş ve bunu bir litre sodayla yıkamışım gibi bir his vardı. Her zaman yaptıkları gibi kapıdan içeri girmelerini bekliyordum.

İkizler sadece o çocuklardı. Her zaman gelirlerdi. Bana bir maça gelemeyeceklerini söyleseler bile -ben lisemin gelmiş geçmiş en iyi maskotuydum- kardeşlerim her zaman gelirdi. Noel, Yeni Yıl.

Birden aklıma mağazada çalan Noel müziği geldi. İçimdeki boşluk hissi büyüdü ve göğsümü ovuşturdu. Zil seslerinden nefret ediyordum. Nostaljiden. Gülümsemeleriyle benimle alay eden aptal, ışıltılı Noel Baba süslerinden.

"Aaron'a bakmaya gidiyorum, tamam mı?"

Gözlerini kısmıştı. "duracak mısın?"

Luke'un sözleri zihnimin eteklerinde dans ediyordu.

"Evet, hanımefendi. Aaron'ı sadece biraz kızdıracağıma yemin ederim."

Kapıya doğru hızla ilerledim, gecenin karanlığına karışmadan önce kapıcıya el sallamaya ekstra özen gösterdim. Park yeri seyrek, büyük kamyonlar ve dört tekerlekten çekişli araçlar vardı. Taze bir kar örtüsü her şeyi kaplamıştı ve sert rüzgâr etrafımda dönüyordu. Tepemde karanlıktan başka bir şey yokken, karın beni gökyüzüne kaldırmasını istedim, böylece orada dans edip bir dakikalığına kaçabilecektim.

Aaron beni buldu. Üzerinde yün bir kazak ve onu gülünç gösteren kocaman bir ceket vardı ve bu yüzden onunla geçme dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Aaron ve ben gerçekten kötü kaçaklardık. Tüm bu çile bana kelimenin tam anlamıyla her şeyde kötü olduğumuzu fark ettiriyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Aaron sordu.

"Umurunda mı?"

"Tabii ki umurumda."

"Beni kandırabilirdin."

"Beni de kandırabilirdin. Zorluk çıkarıyorsun."

"Belki de Luke olmaya çalışmayı bırakırsan. Her zaman yaptığımız gibi devam edebiliriz."

"Luke olmaya çalışmıyorum. Gideceğimiz yere tek parça halinde ulaştığımızdan emin olmaya çalışıyorum."

"Senin beslenmen için iki günde bir durmak zorunda kalmasaydık ve Kimberly'ye yanlış bakan herkesi neredeyse öldürmeseydik muhtemelen şimdiye kadar varmış olurduk."

Aaron konuşmak için ağzını açtı, sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü ve inledi. "Bundan nefret ediyorum..."

"Kahretsin. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim." "Sorun değil."

"Hayır, yapıyordum. değil."

Her ne kadar sinir bozucu olsa da çabalıyordu. Daha önce hiç böyle bir dinamiğimiz olmamıştı. Zach ve Luke mezun olduktan ve çoğu gece sadece annem ve biz kaldıktan sonra belki biraz oldu ama birbirimize güvenmek zorunda değildik. Her zaman bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen biri vardı.

Aaron başıyla onayladı ve sırtımı sıvazladı. "Deniyorum. Ben sadece . . . şu anda kendim gibi hissediyorum."

Blackheart'tan ayrılmadan önce onu pek düşünmemiştim. Birincisi, Bayan Cehennem Kaltağı'nın neden bir adı yok? Ona zamir olarak hitap etmenin uygun olduğuna kim karar verdi? Bu, O'nunla ilgili herhangi bir konuşmayı son derece kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Bir keresinde Kilian'a onun hikayesini sordum ve umursamamaya karar vermeden önce ilk iki dakikayı geçemedim. Çok yavaş konuşuyordu ve her şey birbirine karışıyordu. Zaten Cehennem Kaltağı'nın hikayesi ilgimi çekmiyordu. Kardeşlerime zarar verdi. Bu da benim için öldüğü anlamına geliyordu.

Ayrıca, O neden bir "kraliçe"? Tam olarak neye ? Bir avuç zihni uyuşmuş zombiyi mi? kardeşlerim de bu kategoriye giriyor, ama bana göre onlar sayılmaz.

Ona uhrevi bir şeymiş gibi davranmak çok tuhaftı. Luke'a onu sormayı bıraktım. Nabzının tavan yapmasının yanı sıra, gözlerinde garip bir bakış belirliyordu ve bu da beni

midem bulandı. Gözleri o şekilde buğulandığında, kardeşime benzemiyordu. Sesi de ona benzemiyordu. Sesi değişir ve ciddileşirdi. Luke öyle biri değildi. Gizemli ve düşünceli. Eğlenceli ve gürültülüydü.

Onun kanı her şeyi değiştirdi ve şimdi benim damarlarımda da yüzüyordu. Hâlâ bu abartıyı anlamamıştım.

"Senin için nasıl bir his?" diye sordu.

"Sanki en kötü mide ekşimesi bendeymiş gibi. Sanki çikolata tavşanı gibi derinliklerinde bir boşluk var."

Bu beni üzdü ama bunu söylemedim. Henüz duygularımı açığa vurmaya hazır değildim. Onları biriktirmek ve bir daha gördüğümde Luke'a kusmak istiyordum. Onu tekrar görecektim ve bu çok yakında olacaktı. Bu sadece geçici bir çılgınlıktı.

"Bunu söylemek için iyi bir yol." O garip yarı gülümseme şeyini yaptı. Normalde bende işe yaramazdı ama silinmiş görünüyordu. Ona karşı daha nazik .

"Sen de hissediyor musun? . . sen de hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet, sıkıcı bir ağrı hissediyorum. Üzüntü ama daha çok susuzluk. daha güçlü. Tek bu. Sanki bunun benim zayıflığım olduğunu biliyor."

Cehennem Kaltağı buna da sebep oldu.

"Bana doğruyu söyle. Boku yedik mi?" diye sordum. "Hayır, Pres. Bunu atlatacağız."

"Onları bulacağız, değil mi?"

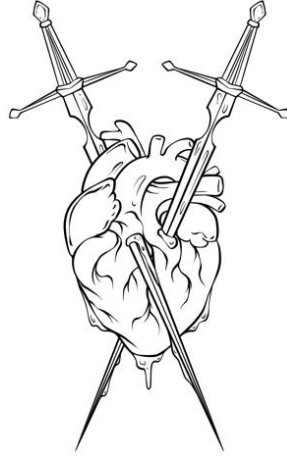
"Evet, Luke'un gitmemizi istediği yere vardığımızda, eminim bize bir tür talimat bırakmıştır."

Başımı salladım.

Yaptı. Yaptığını biliyorum. Her zaman bir planı vardı. Bu da farklı olmayacaktı. Yakında birlikte olacaktık. Umuyordum. Noel'e kadar bile; o kadar da uzak değildi.

Four

KIMBERLY

Saçımı boyatmaya karar vermiştim. Kızıl saçlı bir kadının barlara girdiğini ve peşinde iki sarışın adamla erkekleri ara sokaklara çektiğini anlatmak çok kolaydı. Kendi suç raporlarımızı da yazabilirdik. Bardaki olay yerel haberlere çıkmıştı ve bunu riske atamazdık.

Siyah boyayı saçlarımın uçlarından çekip boynumu ve tırnaklarımı boyarken, bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak ettim. Boya havuzları damlacıklar halinde düştü ve ayaklarımın altındaki otelin porselen karolarını lekeledi. Mavi ve gri girdaplar akmaya devam etti. Ne kadar yıkarsam yıkayayım, karanlık gelmeye devam ediyordu.

Dışarı çıktım ve saçlarımı bir havluya sardım. Kaşlarımı çoktan boyamıştım ve gözlerimi doğal olmayan bir şekilde çerçeveleyen iki siyah çubuğa bakmaya dayanamıyordum. Aynada kendime bakarken tek gördüğüm koyu halkalarımdı. Her zaman Zach'in bu konuda tekel olduğunu düşünmüştüm. Meğer ben onun su dökemezmişim.

Başka bir otel havlusunu vücuduma sardım ve titredim. Her zaman soğuktu. Vücudum üşüyemezdi. olarak değil. Ama yine de hissediyordum. Kemiklerimdeki bu sinsi ürperti hiç geçmiyordu. Parmaklarımın porselenin etrafında sertleşip bükülmesine yetecek kadar uzun süre yansımama baktım. Vampir olmak istediğim kadar uzun süre ayakta durabileceğim ve hiç yorulmayacağım anlamına geliyordu. Eğer istersem günlerce orada durabilirdim. Değişimin bu kısmını seviyordum. İnsan olmanın tüm rahatsız edici kolaylaştırıyordu. Hiç ya da sızım olmadı. Tuvalet molası vermem ya da yemek için durmam gerekmiyordu.

Sonunda cesaretimi toplayıp harap olmuş havluyu başımdan çektim, sonra omuzlarıma düşen karmakarışık dağınıklığı görünce nefesim kesildi. Kuzguni siyah saçlarım serin ve solgun tenime yaslanmıştı. Doğal saçlarımı tekrar yıllar alacaktı. Kendimi tekrar görebilmem için yıllar geçmesi gerekecekti. Yıllarımız var mıydı?

Göğsümü kemiren derin bir his bana kaderime bakmakta olduğumu söylüyordu. Calem çocukları kaderlerine yaklaştıkça ben de yaklaşıyordum. Belirsizlikle örtülmüş ve kara kanla mühürlenmişti. Ne kadar uzağa gidersek, o kadar çok peşimi bırakmıyor, beni pençelerine çekiyor ve gözeneklerime sızıyordu.

Onu kurtaramazsın.

Akira'nın sözleri banyonun sessizliğinde yankılandı. Bilmediğim bir nedenden dolayı, onun yüzüme güldüğünü hayal ettim. Kaderimiz hakkında bocalamamı, üzülmemi ve burnumu çekmemi isterdi. Onları kurtaracaktım. Bir şekilde. Nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum ama bildiğim her şekilde onlara yol göstermeye ve ihtiyaç duydukları her konuda yardım etmeye devam edecektim.

Ve Calem çocuklarının yardıma ne kadar ihtiyacı vardı. Yumuşak bir kapı sesi beni irkiltti.

"İyi misin?" Aaron'ın yumuşak sesi kapının hemen yanındaydı. Biraz hırıltılıydı. Dışarıda olmalıydı.

Cevap vermedim.

"İçeri girebilir miyim?"

Tek kelime etmeden kapının kilidini açtım ve o da yüzümü inceledi. Omuzlarımda düğümlenen siyah saç demeti ve boynumdaki boya lekeleriyle ne kadar değiştiğimi gördüğünde gözlerinin açılmasını bekliyordum. Bu sadece saçtı, ama o zaman neden yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu?

Onları silmek için harekete geçtim ama o benden önce .

Yüzüme bakmayı hiç bırakmadı. Bir kez bile omzumda uzanan saçlarıma ya da üzerime sardığı havluya, hatta ayaklarına damlayan gri suya bile bakmadı.

"yardım etmemi ister misin?"

Başımı salladım ve aynadan uzaklaştım. Dokunuşu nazikti. O kadar nazikti ki gerekenden çok daha uzun sürdü ama aldırmadım. İşini bitirdikten sonra duvara asılı küçük saç kurutma makinesiyle kuruttu. Sormama bile gerek kalmadı. O sadece biliyordu.

Nihayet arkamı dönme vakti geldiğinde, ellerini omuzlarıma koydu ve her şeyi anlamama izin verdi. Kendimi tanıyamadım. Eski hayatım gerçekten gitmişti ve beni buraya getiren her adımı ben seçmiştim. Sanırım bu, ne istediğini seçmenin bir parçasıydı. Bazen kendi yolunu seçmek, başarısızlık ve mahvolma yüzleşmek anlamına geliyordu. Güvendeydik ama ne kadar için?

"Gidip ister misin? Presley bu gece burada."

"Odamızda değil mi?"

"Hayır, kendi parasını alacağını söyledi. Para için kavga etmeye değmeyeceğini düşündü. Bir şekilde telafi edeceğim."

"İkimiz de yapacağız." Elini tuttum.

Aaron beni yatağıma götürdü. Odada süslü bir şey yoktu. Orta boy bir yatak, kanepesi, eski bir televizyon ve mini bir buzdolabı. Uğultusunun tekrarlanması için kendimi hazırladım ama Aaron'ın benim için fişini çektiğini fark edince gülümsedim. Çizgi film açtık ve battaniyelerin rahatlığı altında kollarına sokuldum. Saç boyasının kokusu gözeneklerime yapıştıyordu. Pazularının kıvrımı ve beni göğsüne çekerken kollarındaki güç beni rahatlattı. Parmak uçlarımdaki kalp atışlarının hissinde kayboldum. Aaron Calem şimdiye kadar verdiğim en aptalca karardı.

Kendimi yeniden on yaşında hissettiğimi söyleyebilirim ama o hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Her şeyin dağılmasına rağmen Aaron'ın sıcaklığı beni başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar yeniden bir araya getirdi. Daha gençken onu tanımanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederek gözlerimi kapattım. Bir iskelede oturmuş, ayaklarımızı kenardan güzel, pırıl pırıl bir göle doğru uzatmıştık. Her gün suyun kenarında buluşurduk ve o bana en şaşırtıcı hikâyeleri anlatırdı. Var olduğunu bilmediğim yerler ve yaratıklar hakkında fantastik hikayeler.

"Ne ?" Saçlarımla oynadı.

"Seninle kaçmak . . . ve çocukken nasıl görüldüğünü."

"Ben bir inektim. Çok sıskaydım. Saçlarım dağınıktı. Annem ona paspas derdi." "Şimdi görebiliyorum."

"Bahse girerim her şeyi bilen biriydin. Sevimli bir tür." Dudakları bir öpücükle alnımı sıyırdı.

"Evet, biraz. Sessizdim ve çoğunlukla içime kapanıktım." "Ben olsam bunu düzeltirdim."

". "

Yüzünü saçlarıma gömdü. "Seni Blackheart' her yerine götürebilirdim. Bana bütün havalı gizli yerleri gösterebilirdin. Her şekilde birlikte kaçardık. Sanırım bu yıldızlarda bir yerlerde yazıyor."

Beni daha yakına çekerken kolları etrafımda sıkılaştı ve boynuna sokuldum.

"Benim seni daha iyi hissettirmem gerekiyor. Tam tersi değil," dedim, hoş bir şekilde ezilmiş ve garip bir şekilde bütün olarak.

Kardeşlerini yeni kaybetmiş ve onları nasıl geri alacağımızı bilmeyen biriydi ama yine de benimle ilgileniyordu.

"Öylesin. Güven bana."

Aaron Calem ile kaçmak yıldızlarda yazılıydı. Gerçekten iyi bir kitabın ilk cümlesi gibiydi. Tekrar tekrar okuyacağım bir kitabın.

Five

AARON

Keşke biraz daha uzun süre tadını çıkarabilseydim, ama bütün gece onunla yatakta yatmak ıstırap vericiydi. İlk bir iki saat iyiydi ama içimi kemiren susuzluk intikam duygusuyla geri geldi. Karnımdaki kurşun gibi, derimi çekiştirdi ve beni ayağa kaldırdı. Beslenme ihtiyacı kafatasımın içinde yuvarlanıp duruyordu, ta ki bu hissi durdurana kadar.

Her gün beslenmeye devam edemezdim. Hedefimize asla ulaşamazdık ve sonunda birini öldürürdüm.

İç. Öldür. İç. Öldür.

Ses. Ses. Ses.

Şimdi daha yüksekti. Hep kafamın içinde. Deliriyor muydum? Hayır. Kraliçenin kanı beni delirtiyordu.

Sabah erkenden çalmaya gittiğim arabayı toplarken başımda bir kasırga vardı. dağıtacak fiziksel bir şeye ihtiyacım vardı. Tek başıma çıkıp dışarıda birilerini beklemek de cazip gelmişti. Etrafta geceleri sigara içmek gibi şeyler yapmak için dışarı çıkan pek çok beklenmedik insan vardı. . .

Bu nedenle zamanımın çoğunu boş ve donmuş vahşi doğada geçirdim. Bir ağaç kütüğünün üzerinde oturup tepemdeki yıldızları izlerken kendimi daha az tehlikeli hissediyordum.

Geceyi kimseyi öldürmeden atlatmıştım ve bunun da bir anlamı olmalıydı. Tekrar arabaya binip sürmeye başlamam gerekiyordu. Duracaktı. Durmak zorundaydı.

Araba sesleri kükreyerek geçiyordu. Kar fırtınası sona erdiğine göre artık daha fazla insan dışarı çıkıyordu. Attığım her adımın altında kar çıtırdıyordu ve arabanın bagajını düzenlerken buna odaklanmaya çalıştım. Düzenlenmeye ihtiyacı yoktu. O kadar çok eşyamız yoktu. Ama aklımdan çıkmıyordu. Hiçbir şey dikkatimi karnımdaki boşluktan uzaklaştıramıyordu.

Belki de kraliçeyle birlikte olmak tek çözümdür.

Bu düşünce kalbimi korkuyla sarstı. O da tam olarak böyle hissetmemi isterdi.

Kimberly yanımda belirdi ve son çantayı eski bir 4Runner'ın bagajına yerleştirdi. Suçluluk duygusuyla göğsüm ağrıyordu. Onu tutmak için orada olmalıydım. Kardeşlerimi nasıl bulacağıma dair cevaplar bulmalıydım ama kana ihtiyacım vardı ve başka bir arabada sıkışıp kalmak üzereydim.

"İyi misin?"

"I . . ." Yalan söylemek istedim ama söylemeyeceğime söz verdim. Akira'nın kanını içmeden önce geri dönmek için her şeyi yapardım ve içimdeki her şey açlık hissediyordu. Kanı zehir gibiydi.

Ne diyebilirdim ki? *"Yeni değiştiğini ve bildiğin her şeyi terk ettiğini biliyorum ve seni korumam için bana güveniyorsun ama önümüzdeki birkaç saniye içinde birini öldürecekmişim gibi hissediyorum."*

Cehenneme giden yol ağızındaydım. Birdenbire tek düşünebildiğim kraliçenin kanının damarlarımda nasıl hissettireceği ve arzusuydu. Sıcaklığı. Tadı.

"Aaron." Kimberly'nin sesi sertti ve başka bir şey söylemeden kolumdan tutup beni de kendisiyle birlikte cipin arka koltuğuna itti.

Arabanın kapısı çarptı ve arka koltukta dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturduk. Yakındık. Neredeyse çok yakındık. Kapiya doğru hamle yaptım ve elini bacağıma koyarak beni durdurdu.

"Söyle bana. Her ne . Bununla birlikte başa çıkabiliriz."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Dene."

Başım dönerken kelimeleri toparlayamadım. Kan. Kana ihtiyacım vardı.

"Aaron, sabahın 3'ünde ortadan kayboldun ve tek kelime etmedin.

Nereye gittiniz? Arabayı almak dışında."

"Ormana. ."

"Neden?"

"Çünkü . . . Çünkü ben ..."

"Şu anda çok şey olduğunu biliyorum-"

"Arabadan çıkmam gerekiyor."

"Hayır ." Gözlerinde ateş vardı. "Bunu düzeltebiliriz."

"Yapamayız! Bende bir sorun var. Avlanmak yardımcı olmuyor. Daha da kötüleştiriyor mu diye merak etmeye başladım. Düzgün düşünemiyorum. Asla. Kan hakkında düşünmeden hiçbir şey yapamıyorum."

Ne de olsa Akira'nın planı buydu. Onu istememizi sağlamak. Onu aramaktan başka seçeneğimiz kalmayacak kadar delirmemizi sağlamak.

"Daha fazlasını istiyorsun..." diye fısıldadı gözlerini kaçırarak. "Onu istiyorsun."

Sözlerindeki tehdit beni sakinleştirdi. Ani kaçma isteğim kayboldu. O kıskançtı. Kraliçenin üzerimde bir etkisi olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Öyle olsa bile, bu sadece kan bağıydı. Kimberly için hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

"Kim." Aceleyle yüzünü tuttum. "Hayır. İstedğim tek kişi sensin. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyorsun ve bunu nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum."

Yanakları sıcaklıkla kızarak ağzımı sulandırdı.

"Sen her şeysin." Gözlerinin serin mavisine baktım. "Sadece... Her şeyi daha da kötüleştiriyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum,

ve Şu anda tek yaptığım seni ve Presley'i gitmemiz gereken yere ulaşmaktan alıkoymak. Belki de ayrılmalıyız. Siz ikiniz devam edin ve-"

"Bunu nasıl söylersin?" Yüzünde beliren derin çatık kaşlar hoşuma gitmemiŐti. Onu endişelendiriyordum. Onu daha çok incitiyordum.

"Ama her Şeyi mahvediyorum."

"Hiçbir Şeyi tek başımıza yapmayız. Bunu biliyorsun." "Biliyorum, ama-"

"Sus. Bırak da düşüneyim." Muhtemelen kaçmamı engellemek için elimi tuttu.

Dikkatimi onun üzerinde toplamaya çalıştım. Yeni siyah saçları topuz yapılmıŐtı ve parçaları yüzünü çevreliyordu. Bundan hoşlanmadığı belliydi ama saçları ne renk olursa olsun nefes kesiciydi. O hâlâ benim Kimberly'mdi ve bunu hiçbir Şey değıŐtiremezdi. Vampir ya da değıl. Kendine daha fazla yabancı olamazdı ama yine de bol kot pantolonu ve fanilasıyla bunu zarıfçe başarıyordu. Onu Şüphesiz içine düştüğü düşünce sarmalından çıkarmak için elimi yanağına götürdüm. Bunu düzeltmeye çalışacaktı ve bunun olabileceğinden emin değıldim.

Parmaklarım çenesini sıyırdığında nefesi kesildi.

"Bir fikrim var." Parmaklarını elimin etrafına doladı. "Ya sen beni . . beni ısırırsan?"

"Ha?"

"Kulağına garip geldiğini biliyorum. . Bunun denemek için tek seçeneğimiz olmasından başka elimde pek bir Şey yok. Eğer insan kanı durumu daha da kötüleştiriyorsa ve istediğiniz gerçekten onun kanıysa. Onun kanı teknik olarak artık benim damarlarımda da var."

Başımı salladım, yeniden midem bulanmıŐtı. "Zar zor, Kim. Seni ısırmıyorum."

"Ve vahşi bir hayvan gibi kaçıp ormanda yaşamana izin vermeyeceğim. Mümkün olan her çözüümü denemek zorundayız."

"Bu çok tehlikeli."

"Pek sayılmaz. Artık değılim. Ben insan değılim Aaron. Kardeşlerin kelimenin tam anlamıyla kendi kanlarında savaŐtılar. Sanırım sana bağışta bulunabilirim ve sorun olmaz."

Ellerimle yüzümü kapattım. Neler oluyordu böyle? Teklifinde çekici hiçbir şey olmamalıydı ama yine de daveti kolumdaki tüyleri diken diken etmişti. Onu hep istemiştim ve şimdi o bana kanını teklif ediyordu. Tanıştığımız geceyi düşününce, yanlış olduğu için bunu birkaç saniyeden fazla düşünmeme izin *vermemiştim* ama düşündüm. Odasına girmeyi, yatağına sürünerek girmeyi ve bana izin verdiği her yerde onu ısırmayı.

"Yardıma olacak mı?" Ben sordum.

Kendime işkence etmeyi ne kadar sevsem de, o haklıydı. Başka bir şeyimiz yoktu. seçenekler, ve I yapamadım hayal et ayrılmak ve araba susuzluğumu giderecek bir şey olmadan . Ya bu olacaktı ya da kan arzusu beni çılgına çevirene kadar ormanda koşacaktım. Kalbi küt küt atıyordu. "Bilmiyorum. Durumu daha da kötüleştirebilir ama sanmıyorum. Kanım yeterince seyrelemiş olmalı. I bunun en iyi seçeneğimiz olduğunu düşünüyorum."

"Daha kötüsü olamaz." Kalp atışlarının sesini dinlerken ağzım sulandı.

Bileğini kaldırdı. Gereksiz nefes alışım zaten dengesizdi ve onun teni benimkine karşı serindi. İçimdeki her şey yanıyor, ağrıyor ve açlık çekiyordu.

Diğer elini saçlarımdan arasından geçirdi. "Hadi deneyelim."

İçimdeki her şey, hapishanesinin kenarına vuran kafesteki bir canavar gibi yer değiştirdi. "Seni incitmek istemiyorum. ."

Onu daha yakına çekmek için bir elimi kalçasında gezdirirken özlem midemde düğümlendi. Belki bu durumu daha da kötüleştirirdi. Onun kanı teknik olarak kraliçenin kanına bağlıydı. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim en karmaşık kan sisteminin ortasıdaydım ve hiçbir şey yardımcı olmuyordu. Hiçbir şey yolunda değildi. Kardeşlerim gitmişti ve-

"Bana zarar veremezsin. Artık camdan yapılmadım."

Her şey birbirine karıştı. Şehvet. Susuzluk. İstek. Korku.

"Ya bu kötü bir fikirse ve geri dönemezsek?" "Her şey girecek. Bunu birlikte çözeceğiz."

Yanakları kızardı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. Coy. Bekliyordum. Göğsü köşeye sıkışmış bir hayvanınki gibi kabardı ve ben

onu orada benimle birlikte hapsetmenin nasıl bir his olduğunun aşırı derecede farkındaydı. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Parmaklarım bileğine dolandı ve parmak uçlarımın altındaki nabzının tadını çıkardım.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın." Bir kolumla onu kendime doğru çekerek oturmasını sağladığımda, bu derinlerden gelen bir yakarıştı. Parmak uçlarım kalçasına battı.

Ne kadar sıcak olduğu ve vücudunun benimkiyle kenetlenmesinin nasıl hissettirdiği konusunda çok güzel ve doğru bir şey vardı. Daha yakın olmak istedim. Çok daha yakın.

"Ne gibi?" Gözlerini kırıştırdı.

Çenesini çizmek için parmağımı kullandım. "Sanki seni ısırمامı istiyorsun." "BEN-BEN ..." İç uyluğunu sıyırdım.

"Seni ısırمامı mı istiyorsun Burns?"

Sessiz bir bileğini dudaklarıma götürmeme izin verdi ve dünya duruldu. Nabzı. *Tanrım, o ses.*

Dişlerim yavaşça aşağı indi ve zehir dişlerimi kapladı. "Emin misin?"

"Evet."

Bileğinin düşmesine izin verip parmaklarımı boynunun dibine geçirdiğimde gözlerindeki şaşkınlık anının tadını çıkardım. Göz açıp kapayınca kadar dudaklarım boynunda hızla atan nabzı buldu ve dişlerimi tenine geçirdim.

Onun kanının tadı ateşin üzerindeki buzlu su gibiydi. Onun insan kanı kafamın içindeki şeyin özlem cehennemini körüklemişti, ama bu. *Bu*, yazın sıcaklığında serin bir esinti gibiydi. Kraliçenin kanından farklıydı. O beni sadece eksik bırakmıştı. Onun kanı zehir gibiydi ve bir kez gittiğinde, kötü bir akşamdan kalmanın etkilerini bırakıyordu.

Ne kadar içtiğimden emin değildim. Saniyeler mi? Dakikalar mı? Vücudumdaki tüm kasların gevşemesine yetecek kadar uzun bir süre. Diğer her şeyden daha iyiydi. Doyurucuydu.

Uzaklaşıp alnımı onunkine yasladığımda gözlerinin içine baktım. Farklı bir özlem vardı. Onun altımda olmasına, sırtımı tırmalamasına, adım söylemesine ihtiyacım vardı. Hâlâ içimde vahşi bir şeyler vardı, ama şimdi ona yönelmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, nefesleri düzensizdi.

Tek bir hareketle onu altıma çektim ve dizlerini ayırdım, kalçaları benimkilere gömülene ve baskı canını yakana kadar onu altımda sıkıştırdım. Yumuşak, nefes nefese bir çığlık attı ve ben de onu yatıştırmak için elimi kalbinin üzerine koydum. Boynunu öptüğümde nefesi derinleşti.

Teninin kokusu sarhoş ediciydi.

"Çok güzel, Burns. Tadın çok güzel." Dudaklarım kulağının altında çekiçlenen nabzında oyalandı.

Nefes nefese. Teni. Her şeyine. Her şeye ihtiyacım vardı. Tenini ısırdım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasına. Daha fazla. Daha fazla

"Daha fazlasına ihtiyacım var," dedim fanilasını sıyrırken, nefesinin kesilmesinin tadını çıkararak. Sonra sütyeni çıktı.

"Aaron." Sesinde hiç korku yoktu. Kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekerken sadece bana duyduğu özlem vardı.

Altımda o kadar güzeldi ki dayanamadım. Önce omzunu, sonra kolunu ısırdım. Cildini kıracak kadar değil ama mümkün olan her şekilde içine girmek ve asla bırakmamak istedim. Ona dokunmadan duramıyordum. Kafamda hiçbir düşünce kalmamıştı. Presley her an düşebilirdi ama umurumda değildi.

Kirli, soğuk ve çalıntı bir arabanın arkasında geçirdiğimiz ilk zamandan çok daha fazlasını hak ediyordu ama ona benden daha fazlasını vermek için duyduğum bastırılmaz ihtiyaç beni tüketiyordu ve her kekeleyen nefes ve inleme durdurabileceğimden emin olmadığım bir çılgınlık başlatıyordu.

Boynunu yalamak bir hataydı. Onu ısırdım ve tekrar içine girdiğimde nefesi kesildi. Parmakları saçlarımda sıkıştı. Kalbinin her atışı ağzıma taze kan gönderiyordu. Bu çok güzeldi.

Bir çatlak sesi duyuldu ve pencere elimin altında büküldü. Bu beni kendi kafamın içine geri getirdi ve panik bir anda içime doldu.

"yok." Yüzümü tuttu, beni sakinleştirdi. "Sen . Ben de güvendeyim."

"İyi misin?" Parmaklarımdaki kanı hâlâ tazeydi.

boynunu inceledi, ama çoktan kapanmıştı.

Yanakları kızarak gülümsedi. "İyiden de öte. Gerçekten işe yaradıysa daha da iyi olacağım. Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, sanırım öyle..."

Kendimi daha iyi hissediyordum. Düşüncelerim durmuştu ve hissettiğim tek şey onun olduğuydu. Sıcak ve mükemmel.

"Her şeyi , değil mi?"

"Hayır, hiç de değil. Bunu her gün bir kez daha yaşıyoruz."

"Kendim gibi hissetmemekten nefret ediyorum."

Artık kanı düşünmüyordum, başka her şeyi düşünüyordum. Kardeşlerim gitmişti ve onları nasıl bulacağımı bilmiyordum. Çok fazla zaman harcıyordum. Küçük kardeşim bana kızgındı ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ve . . . Kimberly'yi ısırmıştım.

"Kendin gibi görünüyorsun." Ellerini saçlarımda gezdirdi.

Ve Kimberly yeni üstünü değiştirmişti ve her şeyi kendi başına yapıyordu çünkü ben ormanda dolaşmakla meşguldüm.

"Bu seninle ilgili olmalıydı ama her zamanki gibi her şeyi kendimle ilgili yapıyorum. Herkesin zamanını alıyorum."

Sadece normal vampir sorunları yaşamak istiyordum. Neden benim için bu kadar zor olmak zorundaydı?

"Her zaman benim zamanımı alabilirsin."

Gülümsedim ve onu öpmek için kendime doğru çekecektim ki otoparktan gelen kardeşimi gördüm.

"Oh, kahretsin. Geliyor."

Kimberly'yi giydirmek için çılgınca koşuşturma yaptık, sonra ön koltuğa süründük.

Arka kapı açıldı, sonra kapandı. "Kim, saçın ..."

Nefesini içine çekerek kıvrırcık ve yerinden çıkmış parçaları düzeltti.

"Çok fena görünüyor. Neden bana boyayacağını söylemedin? Ben de kendiminkini boyardım."

İç çekti. "Beğendiğine sevindim. Henüz nasıl hissettiğimden emin değilim."

"Merak etme. Sana yakışacak. Biraz şekillendir ve ..." Kısa bir sessizlik oldu.

"Kim, sanırım bu senin." Sütyenini askılarından tuttu. "Baş başa kalabilmeniz için özellikle başka bir otel ayarladım. Gidip bir tur atmamı ister misiniz?" Presley yine şaka yapıyordu ve sinir bozucu olsa da bunu duyduğuma sevindim.

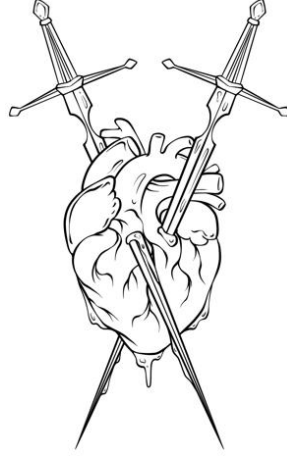
"Hayır." Gülümsedim, arabayı vitesle taktım. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

İkisi de başını salladı.

"Hey, penceremde neden bir çatlak var? Boş ver, bilmek istemiyorum."

Six

KIMBERLY

Bütün gün araba kullandık. Orada kışlar alışık olduğum gibi değildi. Sıcak ormanı karanlıkla yıkayan uzun ağaçlar yoktu ve bu kadar çok karı sadece on üç yaşımdayken nadir görülen bir kar fırtınası sırasında görmüştüm. Kara Yürek benden çok uzaktaydı.

Güneş gözlüklerimi takarak yolcu koltuğuna oturdum ve lastiklerin donuk kükremesinin sessizliği doldurmasına izin verdim. Gün boyunca, kardan ışık fazlaydı. Radyodan gelen müzik sanki yarılıyordu. Yavaş yavaş daha iyi oluyordu. Sanki vücudumdaki tüm sinirler tam güçle çalışıyordu. Yangından sonraki ilk birkaç gün en kötüsüydü. Başım ağrıyordu. Gözlerim ağrıyordu. Dişlerim ağrıyordu. Cildim. Ve

ses . . . Sesten uzaklaşamıyordum. Beynimi tam anlamıyla kullanmam gereken bir zamanda düşünmemi imkânsız hale getiriyordu. Geçiş teknik olarak tamamlanmıştı ama alışmak çok zaman alıyordu.

Gariptir ki uykuyu özlemedim. Kilian'la kilisede geçirdiğimiz o geceden beri geceleri beni uyutmayan kâbuslar görüyordum. Özlediğim şeyler olacağını düşünmüştüm ve vardı da, ama düşündüğüm değil. Hangi açıdan bakarsam bakayım, ölümsüz olmak her zaman daha iyiydi. Bununla birlikte daha önce hiç sahip olmadığım bir güvenlik ve güvence geliyordu. Hayatımda her zaman kesinlik istemiştım ve bu ona ulaşmaya çok yaklaştı ve vampir tarikatı sorunumuz olmasaydı ulaşacaktı.

Her şeyi özleyen birinin olması yardımcı oldu. Aaron bana küçük şeylerin yasını tutmam için izin verdi ve daha büyük şeyler söz konusu olduğunda elimi tuttu. Sanırım daha üzgün olmamı bekliyordu. Uyuyamadığım ilk gece benimle birlikte yatağa uzandı ve güneşin doğuşunu bekledik. Beni öyle bir dikkatle izledi ki, sanki kırılacağımı düşündü, ama rüya görmeyi özlemedim. Rüya , rüyamda ateşi göreceğime emindim.

Bazen keşke Luke'un planladığı gibi olsaydı diye düşünmedim desem yalan olur.

-Hep birlikte bir kulübede ya da bir arabada saklanıyorduk ama bunu istemek bencilce . Çünkü Luke'tan hiçbir zaman sorumluluk almamış olacaktım. İkizler hâlâ her şeyi kendi başlarına omuzluyor olacaktı. Attığımız her küçük ayrıntı ve adımla bu kadar ilgilenmek zorunda kalmayacaktım. Üçümüz bu kadar stresli olmayan bir şeyler yapmak için özgür olacaktık.

Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu anlıyordum. Aaron, Presley ve ben Blackheart'ta dans ederek, okula giderek ... aşık olarak koştururken onların paylaştığı yük. Onlar kaçırılalı sadece iki hafta ve ben havlu atmaya hazırdım. Ya da en azından uzun ve sıcak bir banyo yapmaya.

Calem kardeşler benim sorumluluğum haline gelmişti. Onların beni seçtiği gibi ben onları seçiyordum. Artık sadece Kimberly Burns yoktu. Beni ve benim önemsemişim insanlar vardı. Uğruna her şeyi riske atabileceğim insanlar. Ve bu tehlikeli bir yerdi.

Luke güven içinde saklanmamız için buzdan bir cennet hazırlamıştı. Kilometrelerce uzanan yeni yağmış kar battaniyeleriyle dolu bir yer. Donmuş dallar ve asla çiçek açmayacak olan buzla kaplı tomurcuklar. Burası sanki hiç çözülmeyecekmiş gibi görünüyordu. Cennetimizde huzur yoktu, sadece onların yokluğunda içimizi kemiren bir boşluk vardı. Presley ve Aaron'ın gözlerinde dile gelmeyen bir korku vardı. Pusulaları kaybolmuştu ve bu her şeyi ekseninden saptırmıştı. Aaron ve Presley için kaybın ne kadar derin olduğunu her etkileşimlerinde hissettim. Konu ne olursa olsun, her konuşma hararetli bir tartışmayla bitiyordu: araba, nerede kalmamız gerektiği, her şeyin ne kadar süreceği.

Acı çekiyorlardı. Hepimiz acı çekiyorduk.

"Tekrar beslenmen gerekiyorsa muhtemelen burada durmalıyız Aaron. Bu haritaya göre, kilometrelerce uzaktaki son kasaba burası," dedi Presley.

Çevremden birkaç bina geçti ve arka koltuktan MP3'ünden hafif bir müzik yayıldı. Presley'e kağıt haritayı nasıl kullanacağını öğretmek zorunda kaldım. Navigasyonu devralmakta ısrar etti çünkü bu ona yapacak bir şey veriyordu.

"Ben iyiyim aslında. Kendimi iyi hissediyorum." Aaron bana gülümsedi. Işığı geri gelmişti. Susadığında kıpır kıpır ve sessiz olurdu ama Aaron Calem hiç de sessiz değildi. Yol boyunca sohbet etti ve o aklına gelen her düşünceyle sessizliği doldururken ben de zihnimi dinlendirebildim. Buna bayılmıştım.

"Anlaşılabilir olmaya çalışıp sonra da sinirlenip kazara bir sürü insanı öldürmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Aaron iç çekti.

Aaron tarafından daha önce de ısırılmıştım ama her seferinde o kadar kaotik ve acı vericiydi ki başka bir şey olduğunu düşünmemiştim. Boynumda zaten iyileşmiş olan deriyi sıyrırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu olayla ilgili bir şey kafamda tekrar tekrar canlandırmama neden oldu. Elleri, nabzıma daha iyi erişebilmek için ensemdeki saçları daha sıkı çekti. Ben ona olan derin ihtiyacımı giderirken onun kalp atışları da benimkilere karışıyordu. Daha önce hiç olmadığımız kadar yakındık ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Yolculuğumuz gece boyunca sürdü. Ana otoyoldan uzaklaştıkça sokak lambaları uyuyan bir kasabayı ortaya çıkardı. Loş lambalar birbirine dizilmiş birkaç dükkânın üzerinde parlıyordu. Blackheart'taki üniversite kasabasından daha küçüktü. Zorlukla sürülebilen bir yola sapana kadar sürmeye devam ettik.

Alacakaranlıkta küçük bir belirdiğinde kalp atışlarım kaburgalarımın çarptı.

Presley koltuk başlıklarımızın arasına eğildi ve birlikte manzarayı seyrettik.

"mı?"

"Evet, koordinatlar burayı gösteriyor," dedi Aaron.

"Ormanda bir kulübe mi? Ürkütücü."

Sadece bir kulübe değildi; ağaçların arasına gizlenmiş çok sayıda kulübe vardı. Bazılarının ışıkları hâlâ yanıyordu ama çoğu karanlıktı. Etrafımız vahşi doğa ve karla çevriliydi.

"Hangi ev olduğu yazmıyor mu?"

"Ah, hayır. Bu tam bir adres değil Pres," dedi Aaron. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum."

"Bilmen gerekirdi."

"Luke gibi davranmaya çalışmamı istemediğini söylediğini sanıyordum."

"Evet, ama neler olup bittiğini bilseydiniz iyi olurdu."

"Çocuklar. Bir dakika burada oturalım."

"Otursak ne olur?" Presley söyledi.

Arkama yaslandım. "Bazen ihtiyacımız olan tek şey budur. Biraz sessizlik."

Presley iç çekti ve bekledik. Bekle dediğimde, bir ışık ya da nerede olduğumuza dair bir işaret görene kadar beklemeyi kastetmiştim. Önümüzdeki kulübenin verandasının ışığının yanması beş dakika sürmedi.

Aaron anahtarı çevirirken, "Muhtemelen farları açık tutmamalıydım," dedi ve motor kapandı.

Kabinin kapısı açıldı ve bir kadın çıktı. Kısa boylu. Tuzlu ve biberli saçları vardı.

Presley ağzı bir karış açık, "Aman Tanrım," dedi. "Bu annem."

Presley kapıdan çıkarken Aaron'a baktım. İçimi garip bir korku kapladı. Bunu beklemiyordum. Benim açımdan büyük bir mantık hatasıydı. Luke'un bizi oraya göndermesi çok mantıklıydı. Başa dönelim. Onun yerini bilen tek kişi oydu. Bu an için ezberlemişti.

Zihnim hiç tanımadığım birini memnun etme ihtiyacıyla çalkalanıyordu. Oğullarının benim için gerçekten ne kadar önemli olduğunu ona nasıl ? Ya benden nefret ederse? Etse de fark eder miydi?

Ben daha nefes alamadan Aaron elimi tuttu ve sıktı. Presley annesinin kollarına koştu, yere yığıldı ve gülümsedi. Ağlıyorlar, gülüyorlar ve karın içine düşüyorlardı. Ben mutluydum. Hem de çok mutluydum. Ama korkmuştum. Neden korkuyordum ki?

Aaron hâlâ bana bakıyordu. "Her şey girecek. Gel ."

Benim için kapıyı açtı ve karla kaplı araba yoluna adım attık. Önce beni derin bir soğuk çarptı. Presley ve annelerinin Aaron ve benim yanıma gelmeleri sadece bir dakika sürdü. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Yakından bakınca kahverengi gözlerinin yaşlarla ıslandığını ve kaz ayaklarıyla çevrili olduğunu fark ettim.

"Merhaba anne." Aaron ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Ah, bebeğim." Aaron'ı yakaladı ve boynuna sıkıca . Yeniden bir araya geldiklerinde gözyaşları dökülmeye devam etti. "Biraz sabredersem geleceğini . Seni çok özledim."

İyisin, Kimberly. Bu iyi bir şey. Senden nefret etmeyecek.

"Anne, bu Kimberly. Kız arkadaşım." Aaron bana gülümsedi. Hiç de endişeli görünmüyordu.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Tüm söyleyebildiğim buydu. Dudaklarım çoktan donmuştu.

Gözlerinde yaşlarla gülümsedi.

"Oh, benim harika kızım. Gel buraya." Beni Luke'un beni kucakladığı gibi sıkı bir şekilde kucakladı. "Bana Vera de."

Sarılma beklediğimden daha uzun sürdü ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletti.

Aaron'a döndü. "Kardeşlerin mi?"

Sesi kelimelerle kesildi ve gözleri umutlu bir heyecanla açıldı.

"Gelemediler ... ama gelmek istediler. Bunu size anlatabiliriz."

Aaron, şimdi kolunu Vera'nın koluna dolamış olan Presley'e baktı.

"Hadi ama. Hepiniz donuyor olmalısınız! Ana eve girelim."

"Anne, seni çok özledim." Presley onun etrafında zıpladı. "Bunca zamandır burada mı yaşıyordun?"

"Oh, seni özledim, tatlı çocuk. Ve evet, arandığımdan beri buradayım."

Çağrı. İkimiz de ne olduğunu sormadık. Hepimiz hâlâ şoktaydık. Presley Vera'nın yanında yürürken Aaron da benim yanımda yürüyordu. Gece hareketsizdi. Sessizdi. Böcek yoktu. Ve gökyüzü binlerce yıldızla mavi ve siyahtan oluşan güzel bir mermer gibi parlıyordu.

"Açlıktan ölüyor olmalısınız," dedi bizi bir kamaranın kapısından içeri sokarken. Gece yarısı olmasına rağmen ateş gürlüyordu ve odanın her yerinde mumlar yanıyordu. Büyük bir kulübe değildi ama parkeyi kaplayan kalın bir yün halıya benzeyen şeyin üzerine bir koltuk ve bir kanepe sığacak kadar büyüktü. Yürüme yolunu kapatan dört sandalyeli bir yemek masası ancak sığıyordu. Odanın diğer ucunda, dolapların üstü küçük heykelticiklerle dolu bir mutfak vardı. Rahat bir yerdi.

"Uh . . ." Presley, "Daha yeni yedik." dedi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Etrafta kilometrelerce hiçbir şey yok."

"Abur . Paketledik." Aaron, Presley'nin göz yakaladı. "Bu doğru dürüst bir yemek değil, bunu sen de biliyorsun."

"Anne, geç oldu. Uyuyor olman gerekmiyor mu?" Aaron söyledi.

"Oh. Uyuyamadım. Şimdi nedenini biliyorum. Tam oturmuş kitap okuyordum ki pencereden içeri giren farları gördüm."

"Özür dilerim," dedi Aaron. Paltomu çıkarmama yardım ettikten sonra sırtımı ovdu. Soğukta sadece birkaç dakika geçirmiş olmama rağmen

Her yerde.

"Güveç koyayım."

"Anne."

"Tartışmak yok."

Aaron ve Presley bakıştılar. "Çorba o zaman." Presley bana göz kırptı.

Seven

AARON

Presley dolaptan tabakları çıkarırken, "Bir şey söyleme," dedi. Annem çorbayı ısıtırken biz de masayı hazırlamayı teklif ettik.

"Nasıl? Bizi yemek yerken görmek isteyecektir," diye fısıldadım ve mutfağın darlığında onun yanına kıvrıldım. Annem dikkatini vermiyordu. Onun yerine tezgahdan bir şeyler almak ve yemeği hazırlamak için mutfakta hızla dolaşıyordu. Ona Kimberly'nin dağınıklığı umursamayacağını söylemiştim.

"Bilmiyorum. Doğaçlama yaparız. Sadece ona henüz söyleme. Bir dakika bunun tadını çıkarayım."

 çimi çektim ve banyodan çıkan Kimberly'ye bir an göz attım. Saçlarını indirmiş ve taramıştı. Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Onu çok fazla d   nmeme izin veremezdim, aksi takdirde o benim tek o ben hakkında d   necektim. Bizim  nceki

karşılaşma. Onu yalnız yakalamak. Elbiselerini çıkarıyor. Boynunu ısırarak.

-

"Her şey yolunda mı?"

"Bir şey söyleme. Presley vampir olayını tutmak istiyor."

"Nasıl?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Yine de görevi anlamış gibi başını salladı ve ben de onu yemek alanına yönlendirdim. Annem masanın ortasına kaynayan büyük bir çorba tenceresi koydu. Eski ve yıpranmıştı ve yan tarafında çatlak açık mavi boya ve bana *Alice ve Harikalar Diyarı*'nı hatırlatan karmaşık, soluk desenler vardı. Annemin tüm kulübesi maviye boyanmıştı. Dolap düğmeleri, kanepeler, biriktirmeyi çok sevdiği ıvır zıvırları sakladığı rafı. Şöminenin üzerindeki rafta duran bir dizi melek gözüne ilişti.

"Komşularımdan biri masayı getirdi. Büyük kızı üniversiteye gitmeden önce boyamıştı." Presley'e döndü. "Belki ziyarete geldiğinde onunla tanışabilirsin. İyi anlaşabilirsiniz."

Onun varlığını henüz tam olarak idrak edememiştim. Eski dünyam yenisine karışmıştı ve sık sık yeniden hizalanıp hizalanmayacaklarını merak ediyordum. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Neden bu kadar uzun zaman geçmiş gibi hissediyordum? Henüz tam bir yıl olmamıştı ama her şey farklıydı. Aynı ama farklı görünüyordu. Saçları daha griydi, koyu halkaları hâlâ oradaydı ama şimdi rahatlamış görünüyordu. Annemi hayatımda bir gün bile rahatlamış görüp görmediğimi bilmiyordum. Belki bir ya da iki kez. Her zaman acelesi vardı. İşe gitmeye ya da bizi zamanında bir yere yetiştirmeye çalışırdı. Hiçbir zaman zamanında gitmezdik.

Burada yavaşça hareket ederek masaya bir şeyler ekledi. Mısır ekmeği, tereyağı, keten peçeteler ve uyumsuz . İş yapmasına engel olmak istedim ama gözlerimi ondan alamıyordum. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum ve Lejyon'dan kaçmaya karar verdiğimizde, bunun çok daha uzun süreceğini hayal .

Kimberly'nin yanına oturarak masanın altından dizini sıktım. Tüm bunlar onun için yeniydi ve bana ne olursa olsun, yalnız olmadığını bilmesini sağlayacaktım. Nasıl davranması gerektiğini anlamaya çalışırken kafasında dönen çarkları gördüm. O

Muhtemelen annemin onu sevmeyeceğinden endişeleniyordu ama annem herkesi severdi. Ashley ve Sarah'ya kendi kızları gibi davranırdı. Ayrıca, Kimberly'ye aşık olmamak imkânsızdı ve onun sayesinde annemle oturma keyfini, "Acaba onu öldürür müyüm?" diye düşünmeden çıkarabiliyordum. Her şey iyiye gidiyordu.

"Yumulun." Annem gülümsedi ve gözlerinin yanındaki kırışıklıklar kıvrıldı. Onları daha önce hiç fark etmemiştim.

Presley liderliği ele alıp kâsesini çorbayla doldurana ve büyük bir mısır ekmeği yığınını toplayana kadar hepimiz tereddüt ettik. Koku odayı doldurdu ve annemin yemeklerinin nostaljisi kalbimi sızlattı. Birden yine beş yaşıdaydım, annem yemek pişirirken endişeyle bekliyordum. Sanırım bundan zevk alıyordu; sadece her zaman vakti olmuyordu. Keşke ben de yiyebilseydim.

Akira'yı patlamış mısır yerken görmüştüm. Bunun bir hilesi olmalıydı. Belki de küçük ısırıklardır. Mısır ekmeğim için bir parça tereyağı aldım ve Kimberly'ye işaret ettim. Belki o da ekmeğine yağ sürüyormuş gibi yaparak zaman öldürebilirdi.

"Masam tekrar dolduğu için çok mutluyum." Kolunu masanın üzerine koymuş, özlemle bize bakıyordu. Gözleri arkamdaki ön kapıya kaydı.

"Yalnız mıydın?" diye sordum.

"Hayır, burada oldukça kalabalık bir topluluk var. Bir sürü emekli kadın var. Aileler. Çok iyi komşularım var. Yemeklerimizi ve hikayelerimizi paylaşıyoruz."

"Blackheart denen bir yerdeydik. Kimberly'nin büyüdüğü yer. Bir dağın üzerindeydi ve devasa gövdeleri olan kocaman ağaçları vardı," diyor Presley.

"Oh, hepiniz böyle mi tanıştınız?"

Kimberly başını salladı. "Evet, üniversitede tanıştık. Kaliforniya'da bir üniversite şehri."

Annemin alnı çöktü. "Hep birlikte üniversiteye mi gidecektiniz?"

Hepimiz ne diyeceğimizi düşünerek birbirimize baktık. Muhtemelen çok daha kötü bir şey hayal etmişti. Hepimiz kaybettik. Korkmuştuk. Açtık. Kaliforniya'da bir öğrenci yurdunda sarhoş olduğumuzu bilmiyordu.

"Luke sana ne söyledi?" Burada olmadığını bile bile onun adını söylemek garip hissettirdi. Nerede olduğunu bilmiyordum ve bu bir sorun değildi.

daha önce hiç hissetmediğim bir duyguydu. Her zaman ziyaret edecek kadar yakındı ama her yerde olabiliyorlardı.

Annem çay bardağını aldı ve yudumladı. Lavanta kokusu havaya sinmiş, kızarmış çayla karışmıştı. "Ben acilde çalışırken Luke'tan acil bir telefon aldım. Bekleyemedi. Basitçe şöyle dedi: 'Bir şeye ihtiyacım olduğunda sana söylememi istemiştin. Şu anda eve gitmeni ve çantayı hazırlamanı istiyorum. Seninle buluşacağız. Hiçbir soru sormadım. Onları daha sonra sormak üzere saklıyordum ama eve gittiğimde kardeşlerin bir araba ve beni ülkenin öbür ucuna kadar götürmekle görevlendirilmiş bir şoförle bekliyorlardı. Seni sordum. Onları sordum. Luke sadece 'Güven bana. Onları güvende tutacağız' dedi. Kolayca gitmedim ama kardeşlerin yalvardı. Kalırsam hepinizi tehlikeye atacağımı ve gitmezsem hepiniz için daha güvenli olacağını söylediler."

Durdu ve gözlerini masanın ahşap yüzeyine dikti. "Tüm bu zamanı düşünerek ve keşke farklı bir şey yapsaydım diyerek geçirdim. Belki de daha fazla soru sormalıydım. Kaç kez yerimde durup kalmam gerektiğini düşündüm. Ama kardeşinin gözlerindeki o bakışı biliyordum ve ona güvendim. Her zaman geleceğine inandığım gün sonunda gelmişti. Kardeşlerinin kaçtığı bir şey sonunda onları yakalamıştı ve korkmuşlardı."

Annem burnunu çekti ve burnundaki kızarıklığı sildi. Garip bir duraklama oldu. Havada kalıcı bir boşluk vardı. Hepimizin bildiği ama söyleyemediği bir şey. Aile her şeyi zehirlemişti. Ve bir şekilde, kulübenin ışıltısında bile, soğuk içeri sızdı.

"Tatlım, yemek yemezsen çorba soğuyacak." Annesi Presley'nin sırtını sıvazladı.

"Doğru ya," dedi.

Kaşığımı alabildiğim en küçük et suyu parçasını aldım. Çorbanın dumanı artık tütmüyordu ama yine de üfledim. Kaşık dudaklarıma değdiğinde tüm vücudum tepki verdi. Kendi içine çekildi. Numune o kadar küçüktü ki tadını bile anlayamadım ama yutmaya çalıştığım anda öğürdüm. Fikrimi değiştirdim. Hile falan yoktu. Belki de Akira'nın hisleri körelmişti, çünkü vücudum onu ekşimiş gibi reddetti.

Çok daha büyük bir ısırik almış olan Presley masanın üzerine öksürdü ve Kim elini ağzına götürerek ısıriğı yutmaya çalıştı.

"Ne oldu? Et taze. Bir komşu getirdi." "Hayır." Öksürdüm. "Bu senin yemeğın değıl."

"Hasta mısın?"

Presley ve ben bakıştık. "Sayılır."

Annem arasında bakışarak bekledi.

Presley'e omuz silktim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunu nasıl sır olarak saklayabileceğimizi bilmiyordum. Ya da buna gerek var mıydı? Annem bizi polise falan ihbar edecek değıldi ya. Ayrıca bir açıklamayı hak ediyordu.

Presley mahcup bir şekilde gülümsedi ve ona döndü. "Sana hep izlettiğim şu filmi hatırlıyor musun? Hani şu kız, aşk üçgeni ve havalı şeyler yapabilen saçlı adam?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Beni o beş filme de sen sürüklemiştin."

"Biz de biraz öyleyiz." Presley yardım için bana baktı, ben de başımı salladım.

"Sen bir ... kurt musun?"

"Hayır, biz diğler şey gibiyiz. Diğler adam. Güzel saçlı, ışıltılı olan."

"Parıldamıyoruz," dedim. "Ve soğuk falan da değıliz." "Bana vampir olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Başımızı salladık.

"de mi?" Tekrar

başımızı salladık.

İşlemlerini tamamlamasını beklerken uzun bir sessizlik oldu.

Kimberly bacağıımı sıktı, ben de geri sıktım. Bir keresinde buna inanabilmişti. Annem de inanabilirdi.

Annemin beti benzi atmış, kahve fincanıyla oynuyordu. "Bana şaka yapmıyorsun, değıl mi?"

Annemin patladığını hiç görmemiştim. Her zaman sakindi, muhtemelen işten öğrenilmiş bir davranıştı, bu yüzden sessiz işleyişi beni korkutmadı.

"Hayır, anne. Bu gerçek. Sana gösterebiliriz. . . eğer yardımı olacaksa." "Nasıl göstereceksiniz?"

Presley'e işaret ettim.

"Çayına biraz bal ister misin?" Presley dedi ki. "Ne gerek var-"

Presley elinde bir kepçe tutan çiçekli seramik ayıyı getirmek için odanın diğer ucuna fırladı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde masaya geri döndü.

Annesinin eli ağzını kapattı ve kadın kesik kesik bir nefes aldı.

"Biz iyiyiz. Korkutucu göründüğünü biliyorum ama aslında eskisinden iyiyiz çünkü ..." Presley beni işaret etti.

"Çünkü biz teknik olarak ölümsüzüz. Hastalanmayız ve kolay kolay incinmeyiz, yani korktuğun şey buysa endişelenme. Biz iyiyiz anne."

sessizlik yerleşirken gözleri kocaman açılmıştı.

"Az önce değiştim ... ve bunu doğrulayabilirim. İnsan olmaktan daha iyi. Daha güvenli," dedi Kimberly.

"Bunun kardeşlerinle bir ilgisi var, değil mi?" Annemin bana bakarken gözlerinde hüznü vardı. "Bu bir sır."

"Evet. Uzun hikâye. Ama biz uyumayız, o yüzden çok yorgun değilseniz size anlatabiliriz."

"Biraz kahve yapayım." Ayağa kalkarken sabit durması için iki elini de masanın üzerine koydu.

Ama Presley onun ardından ayağa fırladı. "Bırak yardım edeyim."

Annemin benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Bana aynı gözle mi bakacaktı? Tanıdığı aynı kişi miydim? Korktuğumu biliyor , çünkü kahve cezvesine giderken omzumu sıktı.

Ona her şeyi baştan anlattık. Kardeşlerimiz bizi değiştirdiğinde Blackheart'a olan yolculuğumuzu, kardeşliğe katılışımızı, Kimberly ile tanışmamızı ve ardından Lejyon ile tanışmamızı. Çoğunu başıyla onayladı ama Sarah'dan bahsettiğimizde ağladı. Bunu yüksek sesle söylemenin zor olacağını biliyordum ama ona anlatmak sonunda gerçekmiş gibi hissettirdi.

Hayatımın bu iki ayrı parçası çarpışmıştı ve biz enkazın içinde kalmıştık. Kardeşlerim olmadan artık hiçbir şey tanıdık değildi. Her dakika hepimiz için yeni bir bölgeydi. Artık ne Brooklyn ne de Blackheart vardı.

Presley'nin annemi yanına çekebilmesi ve ona mendil verebilmesi için oturma odasına geçtik. Birkaç kütük yuvarlanıp külün içine düşerken ateş önümüzde çatırdadı.

"Bize inanıyor musun?" Ben sordum.

"Bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Ve ne kadar zorlama olsa da, bir şekilde kardeşlerinin bir vampir tarikatına katılması mantıklı geliyor. Bu gece için olabildiğince mantıklı. Ve Sarah... tatlı kızım. Luke yıkılmış olmalı ve bana hiç söylemedi." Bir damla gözyaşını daha sildi.

"Yapamadı anne. Hemen anlayamadı. Sanırım korkmuşlardı," dedim.

Ben de korkuyordum. Ailenin neler yapabileceğini ilk elden görmüştüm. Her gün, yanan ormandaki o günü tekrar yaşıyordum. Hepimiz yakalanmış olsaydık neler olabileceğini düşünmek istemiyordum. Kardeşlerimin nerede olduğunu hayal etmek de içimden gelmiyordu. Göğsüm yine ağrıyordu, bu yüzden rahatlamak için Kimberly'ye yaslandım ve o da elimi tuttu.

"Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum." Annemin sesi .

"Bunu sen yapmadın," dedim. Suçlu hissetmesi gereken biri varsa o da bendim. Farklı kararlar vermiş olsaydım, belki de her şeyi tek başlarına yapmak zorunda olduklarını hissetmezlerdi. Hayatım boyunca tüm sorumluluğu onlara bıraktım.

"Luke sana bir şey söylemedi mi? Şimdi ne yapacağımız hakkında?" Ben sordum.

Hâlâ bu hikâyede daha fazlası olduğuna dair umudum vardı. Bir şekilde kardeşim de kaçınılmaz ayrılığımız için hazırlık yapmıştı. Belki de

onunla iletişim kurmanın gizli bir yolu ya da birbirimizi tekrar bulabileceğimiz bir yol vardı.

"Luke sana bir not bırakmış. İşte burada." Hırkasından yırtık pırtık bir mektup çıkardı ve bana uzattı. Zarfın üzerinde Luke'un el yazısı vardı: *Aaron*.

"Bir not mu?" Yutkundum. Tanıdık bir sızı, umutlu bir beklentiyle sıçrayan içimi parçaladı.

"Sadece Aaron için mi?" Presley onun yanında söyledi.

Kimberly bacağımı sıktı ve ben de kâğıdın ne kadar yıpranmış farkında olarak mektubu dikkatlice aldım.

Aaron,

Eğer bunu okuyorsan, başardık demektir. Sonunda güvendesin ve annene kavuştun. Soğuk için şimdiden özür dilerim. Ama تنها bir yerde olması gerekiyordu. Ayrıca, annemin karı çok sevdiğini biliyorum. Bu kadar kısa yapabileceğimin en iyisi buydu. İşler tam olarak istediğim gibi gitmedi. Keşke hep birlikte olabilseydik. Bunu bilmeni isterim.

Özür dilemem gereken çok şey var. Eminim bana kızacaksın. Ama geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlamaya çalış. Nasıl insanlar olduğumuzu hatırlamaya çalış. Kimse bunu bizden alamaz.

Onlara iyi bak. Yapacağınızı

biliyorum. Sevgilerimle,

Luke

Mektubun yere düşmesine izin verdim ve Presley onu kaptı. Kalp atışlarım kulaklarımdaydı.

"Aaron?" Kimberly seslendi ama oda etrafımda kayboluyordu. "Ne yazıyor?"

Başından beri planı buydu. Ortadan kaybolup Aile'ye dönmek ve orada kalmak mı? Geri dönmeyi hiç planlamamıştı. Takip etmemizi istemedi. Harita, koordinat ya da cep telefonu numarası yoktu. Kardeşlerim dışarıdaydı ve onları bulmamızın hiçbir yolu yoktu. Sonunda aklıma geldi.

İkisini de bir daha göremeyebilirim.

Kimse bana bunu nasıl düzeltereçime dair büyük bir plan vermedi. Hiçliğin ortasında tek başımızaydık.

"Burada kalmamızı istiyorlar. Bu kadar. Tek söyledikleri bu."

Her şey yerli yerine oturdu. Açık olması gereken ama benim hiç fark etmediğim şey. Luke'un sürekli beş yıllık planımızı sormasının nedeni. Onun hiç planı olmamıştı. İkisinin de yoktu. Aile onların planıydı. Kaderleriydi. Gelecekleri.

"İlk üç gün bekledikten sonra " dedi annem, "ve bütün gece ağladım. Kardeşlerin onları kovalayan şeyden kaçabileceklerini hiç düşünmemişlerdi. Şimdi nedenini biliyorum."

Ayağa fırladım, her tarafımın sıcak olduğunu hissediyordum. Bu kadar olamazdı. Daha fazlası olmalıydı.

"Aaron?"

"Sana başka bir şey vermedi mi?" Boş olduğundan emin olmak için zarfı kaptım.

"Hayır. Sadece bu mektup ve biraz para."

Göğsüm yanıyordu. Oda dönüyordu. Bu o olamazdı. Neden bana başka bir şey vermedi? Bu nasıl olabilirdi? Hiçbir şey değildi.

"İyi misin tatlım?"

Hepsi de endişeli gözlerle bana bakıyordu. Tüm vücudum veremediğim bir duyguyla kızarmıştı.

"Verandada bir saniye yalnız kalabilir miyim?"

"Elbette, tatlım."

Paltomu almadan, dondurucu geceye doğru kapıdan çıktım.

Eight

AARON

Yalnız olmak hiçbir şeye yardımcı olmuyordu, ağaçları yumruklamak da öyle. Baldırlarıma kadar ulaşan karın içinden geçtim ve bulabildiğim en büyük ağaca vurdum, ta ki içimde sallanan duyguların bir kısmı geçene ve elbiselerim ağaçtan düşen çığ gibi kardan sıırılsıklam olana kadar.

Kar tanelerinin güverteyi kaplayan hafif bir kırağı halinde düştüğü verandaya geçtim. Soğuk hava tenimde sert bir etki yaratırken ucsuz bucaksız doğaya diktim.

Geri gelmeyeceklerdi. Kardeşlerim gitmişti. Bana başka bir ipucu vereceklerinden emindim. Onları bulmak için bir yol. *Bir şeyler*. Ama bu bir çocuğun düşünce tarzıydı. Hâlâ gelip beni kurtarmalarını bekliyordum ama bunun saçmalığıyla alay ediyordum. Beni kurtarmalarını istiyordum ki ben de onları kurtarabileyim.

Başımı ellerimin arasına gömdüğümde, içimi kemiren bir boşluk göğsümü oydu. Onları düşündüğümde daha da kötüleşiyordu. Daha önce hiç bu kadar öfkeli olduğumdan emin değildim ve Kara Yürek'teki kardeşlerime çok fazla öfke yöneltmiştim. Her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Karnavaldaki o gece ya da hayatımda yanlış giden her şey için onları suçladığım her an. Onları kötü adam olarak göstermeme, bağıırıp çağırmama izin verdiler.

O zamanlar kızgın olduğumu düşünüyordum ama bunların hiçbiri kendime duyduğum öfkeyle kıyaslanamazdı. Kurtarılamayacakları bir dünyaya izin vererek çok saf davranmıştım ve bunun sonucu buydu. Her şeyi omuzlamalarına izin vermiştim ve bunca zaman bunu yaptığının farkında değildim. Çocukluğumdan beri her şeyi onların yapmasına izin vermiştim ve her şeyden sorumlu olmanın nasıl bir his olduğunu iki kez düşünmemiştim.

Blackheart'ta birlikte geçirdiğimiz son anları düşündüm. Aile ortaya çıkıp o gün ormanda her şeyi mahvetmeden önce. Birlikte kalmak istiyorlardı. Hepimiz birlikte olacaktık ve onlar da bunu istiyordu, sonra her şeyin ellerinden alınışını izlemek zorunda kaldılar.

Bunu görmem çok uzun sürmüştü ve artık iki hafta çok geçti. Bana isteyebileceğim her şeyi vermişlerdi. Güvenlik. Bir ev. Annem, Presley ve Kimberly. Ama bu onlara her şeye mal oldu. Onlar bunu sorun etmedi ama ben etmedim. İstedikleri her şey ellerinden alınırken benim bir hayat kurmamı .

Bir plana ihtiyacım vardı ama ben plan yapmazdım. Plan yaptığım tek zamanlar neredeyse birini öldürmekle sonuçlanmıştı. Peki bunu nasıl ? Onları nasıl bulacaktım? Nereden başlamalıydım ve onları daha çabuk görebilmek için zamanı nasıl hızlandırabilirdim? Keşke onları ve onları bulana kadar durmayacağımı bilmelerinin bir yolu olsaydı.

Annem bir battaniyeye sarınmış ve benim için başka bir battaniye tutarken göründü. "Bizimleyken hipotermi konusunda endişelenmene gerek yok anne."

"Sadece rahat olmanı istiyorum. Bu tür soğuğa alışık değilsin."

Islak kıyafetlerime pek faydası olmayacağını bile bile battaniyeyi aldım. Polar beni sardı ve vanilya kokusu omuzlarımdaki gerginliği hafifletmeye yardımcı oldu.

Annem yanıma oturmuş, konuşmadan önce tepemdeki yıldızları seyrediyordu. "Çok büyümüş görünüyorsun."

"Aynı görünüyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilsin. Beş yıl yaşlanmış gibi görünüyorsun. Bir şeylerin farklı olduğunu söyleyebilirim."

"Çok şey oldu." Ona bakmak istemedim. Tuhaf, görünmez bir duvar beni ondan uzak tutuyordu. Zaman mıydı? Ben miydim?

"Biliyorum. Orada olamadığım için üzgünüm."

Karın boş hiçliğine baktım. Verandanın ışığı kulübenin önündeki taze tozu arabamızın kaputunun üzerine düşerken aydınlatıyordu. Kar, her sesi boğan bir battaniye gibiydi. Yakınlarda ne bir araba ne de bir yaratık vardı. Dışarısı bir boşluktu. Eğer gecenin içinde kaybolursam, tüm bu boşluğun beni yutup yutmayacağını merak ediyordum.

"Mektup yüzünden üzgünsen sorun değil."

Üzüntü bunu karşılamadı. Yıkılmış olmak da doğru bir ifade değildi.

"Sadece üzgün değilim. Öfkeliyim. Daha iyisini hak ediyorlardı."

"Haklısın. Öyle."

"Onları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Bunu çözmek için zaman var."

"Hayır, ! Şu anda onlara ne olduğunu kim bilebilir?

Luke'un her zaman bir planı vardı ama benim hiçbir şeyim yok.

Ben onun gibi değilim." "Öyle olman gerektiğini sanmıyorum bebeğim."

Ayağa kalktım. "Ben, ben olamam. Bunca zamandır yaptığım tek şey işleri karıştırmak oldu. Nasıl plan yapacağımı bilmiyorum. Bu şekilde kimseyi koruyamam bile. Kelimenin tam anlamıyla işe yaramazım. Gitmek zorundayım. Onları kurtarmalıyım."

"Sadece bu gece için bekletin. Acele etme."

"Anne."

"Biliyorum. Biliyorum." Sesi titriyordu. "Ama seni daha yeni geri aldım. Bir saniyeliğine tadını çıkarabilir miyim? Bir dakika benimle oturur musun?"

Gözlerinden bir damla yaş düştü ve ben de ona doğru koşarak sarıldım. Onu kendime yakın tuttum ve saklamaya çalıştığım her şeyin içime girmesine izin verdim. Onun sıcaklığını ve kokusunu. Onu neredeyse bir yıl sonra, yaşlanmış olarak görmek nasıl bir duyguydu. Farklı. Ve ben orada değildim.

"Tabii ki . Ben buradayım. Tek başına beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Gözlerini sildi. "Benim için bir saniye bile endişelenmeyin. Sadece hepiniz için çok endişelendim ve herhangi birinizi bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim. Ve eğer kendimle yaşayabileceğimden emin değildim."

Annem bana sarıldığında, beni boğmak için kollarını başıma doladı. Neyse ki nefes almam gerekmedi.

"Özür dilerim anne."

"Oh, tatlım. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Benim suçum. Daha fazlasını yapmalıydım. Yapmalıydım."

"Dur. Kendini suçlamayı istemezlerdi."

O sözleri söyler söylemez onu bıraktım. İkisi de suçu bizim üstlenmemizi istemezdi. Her şeyi sevgiyle yaptılar. Hepimizin farklı yapabileceği şeyler olsa da, bu gerçekleri değiştirmiyordu. Kardeşlerim çocukluklarından beri bunun tek kaderleri olduğuna inandırılmışlardı. Bundan sorumlu biri vardı.

"Onları ve bunu yapanları bulacağım. Buna bir son vereceğim."

"Nasıl bitireceğiz?"

"Bilmiyorum. Ama onları sonsuza dek özgür bırakacağım. Ve istedikleri yerde yaşayıp istediklerini . Artık kimseye hesap vermek zorunda kalmayacaklar."

Kendi saflığımdan utandım. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama vücudumdaki her hücreyle bunu kastediyordum.

Annem burnunu çekti ve uzun bir nefes verdi. "Böyle bir şey söyleyeceğini hissediyordum. Ne kardeşlerini ne de seni durdurmak mümkündü. Büyükannen de aynı cesarete sahipti. Çok gurur duyardı."

Büyükannem annemin dünyadaki en sevdiği kişiydi. Ben onu hatırlamıyordum ama annem tüm çocukluğumu onun hakkında her şeyi bilmemi sağlayarak geçirdi.

"Sen de cesursun anne."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hepiniz gibi değil. Size her ne kadar burada kalmanızı ve bir daha gözümün önünden ayrılmayı düşünmemenizi söylemek istesem de ... Kardeşlerinizi tek başıma bulamam. Bulabilsem bile, ellili yaşlarında bir kadını ve bu benim kontrol edebileceğimin çok üstünde. Ama onları da evde istiyorum."

Alnımdan bir tutam saçı çekti. "Ve bence aklına koyduğun her şeyi yapabilecek kapasiteden daha fazlasına sahipsin. Tanrım, bana ağabeyini çok hatırlatıyorsun. Seninle çok gurur duyuyor. Gurur duyduğunu biliyorum."

Hazırsın.

Luke'un bana son sözleri. Neye hazırsın?

Bir lider değildim ama şu anda bana ihtiyacı olan insanlar vardı. Küçük kardeşim, Kimberly ve annem, her zamankinden daha güçlü olmam için bana . Zorlamak için. Planlar yapmam ve onları korumam için. Ailemi kurtarmak için.

"Bana güvenen insanlar var. Bunu başaracağım."

Gülümsedi. "Şuradaki güzel kız gibi mi?" "O özel biri anne. O her şey."

"Biliyorum. Ona bakışından anlayabiliyorum. Ve onunla ilgilenecek iyi bir adamı olduğunu da biliyorum." Beni kendine çekti ve başımı kucağına koydum. Tüm gerginliğim gitmişti. Göğsümdeki ağrı bile annemin kollarının sıcaklığında kayboldu.

"Seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum," dedim. "Geleceğini biliyordum. Güvendim ve dua ettim."

Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu ve Zach ile Luke olmadan hiçbir şeyin tadını tam olarak çıkaramıyordum.

"Bunun olmaması gerekiyordu. Onların da burada olması gerekiyordu."

"Burada kendimi çok çaresiz hissettim. Ama şimdi hepiniz buradasınız ve yeniden umutlanıyorum. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bazen bir karanlık oluyor ama her zaman bir yerlerde ışık var. Burası uzun ve karanlık kışlara sahip ama aynı zamanda en güzel yıldızlara ve en parlak yazlara da sahip. Göreceksiniz."

Luke onları istedi. Hiç şüphesiz bu yüzden bizi bulunamayacağımız tek yere getirdi. Bu gecenin tek ışığı aydı. Yıldızları görmezden geldim ve kardeşlerimin nerede olduğunu ve aynı gökyüzüne bakıp bakmadıklarını merak ettim. Aile'yle birlikte onları hangi korkular bekliyordu?

Zach ve Luke her zaman kahramanlarımdı ve karın düşüşünü izlerken şu anki gerçekliğimin onların rüyası olduğunu fark ettim. Hepimiz bir arada ve güvendedik. Bu onların tek hayali değildi.

Birlikte gidiyoruz. Gerçek rüya buydu.

Midemde bir şeyler döndü, sonra geri dönüş olmadığını anladım. Tohum zihnime ekilmiş ve saniyeler içinde kök salmıştı. Kendimi ağırlıksız hissedene kadar kanımda şarkı söyleyen kendine ait bir gücü vardı. Kar kirpiklerime düşerken başımı kaldırdım.

Bu fikir aklıma geldiğinde bile, bunun benim olabileceğini biliyordum. Kardeşlerimi kurtaracaktım ve hiçbir şey beni durduramayacaktı.

Nine

PRESLEY

Kimberly'ye annemin bazı figürlerini gösterirken kapı tıkırdayarak kapandı. Çok havalı şeyler biriktirirdi ve eskilerinden hiçbirini yanında getirmemiş olsa da aynı seramik koleksiyonuna sahipti. Cherubs. Tamam. Kuşlar, kim kuşları sever ki? Tamam. Sıra dışı küçük evler. Tamam. Ve en yenilerinden biri. Kelebekler.

Sarah kaybolduktan sonra onları toplamaya başlamıştı. Birkaç kez onlar için dua ettiğini duymuştum.

"Gördüğünüz gibi pek bir değişiklik yok. Aslında bunu daha bu hafta aldım." Annem elimdeki minik seramik kelebeği gösterdi.

"Çok güzel," dedi Kimberly.

"Sarah'nın şeyiydi. bu kelebek kolyelerden takardı. Bir keresinde ona kelebekli bir yastık almıştım ve Luke bunu daha önce düşünemediği için çok kıskanmıştı."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz göğsümdeki o ağırlık beni yumrukladı. Yemin ederim Aaron irkildi.

"Keşke onunla tanışabilseydim." Kimberly gönülsüzce gülümsedi. "Çok hoş biriydi," diye ekledi annem.

"anlaştırdınız," dedim.

Ardından o iğrenç sessizlik geldi ve bunu bozacak kişinin kim olduğunu biliyordum.

Aaron ayaklarının üzerinde kaydı. "Anne. Yorgun olmalısın. Çok geç oldu."

"Oh ... hiç uyumuyor musun?"

"İyileşmemiz gerekirse yaparız. Mesela bir kavgada ya da başka bir şeyde çok kan kaybettiğimizde."

"Doğru," dedi annem gözünün kenarını ovuşturarak. "Sanırım bu gecelik bu kadar bilgi benim için yeterli. Koridorun sonunda benimkinin yanında boş bir yatak odam var."

"Dibs," dedim.

Bu onu gülümsetti. Bunu özlemiştim.

"Köyde Kimberly ile birlikte kalabileceğiniz kuru kulübelerimiz var. Sabah mülk müdürüyle konuşup ödemeyi ayarlayacağım." Kanepenin yanındaki küçük sandığa doğru ilerledi ve kardeşim için bir yığın polar çarşaf ve battaniye çıkardı. "Bu gece soğuk olacak ama içeride taze odun ve ısıtıcı olmalı. Gerçi akan su yok, o yüzden burada duş alman gerekecek. Dışarıda solda. Verandanın ışığı yanıyor olmalı."

"Sorun değil. Teşekkür ," dedi Kimberly.

Annem onlara sarılmak için hareket etti, sonra kolunu omzuma doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Duvar ısıtıcısının havası yüzümü ısıtıyordu ve günlerdir ilk kez buzlarımın çözüldüğünü hissediyordum. Arabaya kıyasla cennet gibiydi.

"Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gün."

"Bizim için de öyle," diye ekledim.

"İyi olacak mısın?" Aaron elini kapıya dayamış ve kaşlarını indirmiş bir halde sordu.

Gözlerimi devirdim ve onu tersledim. Yine de sevgiyle. Aradaki farkı biliyordu.

Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüştü. "Bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gecenin bir yarısı ne yaparsam başım belaya girebilir ki?

Boş odama adımımı attım. Kirli bir ahşap zemin ve yatağın diğer tarafında küçük bir ayı gece lambası vardı. Oda çok büyük değildi, ama köşede kendi ahşap ısıtıcısına ve diğer duvarda iki kişilik bir yatağa sahip olacak kadar büyüktü. Sahip olduğum her şeyle dolu plastik çantamı yanıma, yatağın üzerine koydum.

Çok sessizdi. Duvarlarda küçük ahşap girdapları dışında bakacak bir şey yoktu. Tek ses yanımdaki ateşin çıtırtısıydı. Dışarıda cıvıldaayan böcekler ya da gürültülü partiler yoktu. Trafik bile yoktu. Isıtıcı olsa bile hava serindi. Annem ısınmasının biraz zaman alacağını söylemişti.

Göğsümü ovuşturdum. Sadece ben, soğuk ve ağrı vardı.

Harika. Güzel. Bu hiç de kötü değil.

Her şey yolundaydı ve hiç de tam anlamıyla bir felaket değildi.

Yanımdaki boş alana baktım ve elimi soğuk yorganın üzerinde gezdirdim. Bir başkası için ayrılmış bir yer. Ama o burada değildi. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırladım; Blackheart'a varmadan önce rastgele güvenli evlerden birindeki boş bir odada.

Kendimi boş bir odaya kilitlemişim. Gittiğimi fark eden ilk kişi Luke oldu. Her zaman beni aramaya gelen kişi.

"İçeri girebilir miyim?" O kadar kaba olmasına rağmen kapıyı usulca çaldı.

"Tabii, yorganın altına girip benimle somurtmak istersen."

Kapıyı açtı ve yerleşti. Yatak onun ağırlığıyla kayd ve ben omzuna düştüm.

Bekledi. Luke'un en iyi yanlarından biri de buydu. Bekler ve dinlerdi. Zach işler tuhaflaştığı anda kaçır, Aaron da sık sık rahatsız edici sessizliği gevezelikle doldururdu. Ama Luke sessizlikten asla korkmazdı.

"Brooklyn'i gerçekten özleyeceğim." Burnumu çektim. Bu kadar önemsemişimin farkında bile değildim, sonra bir damla gözyaşı düştü. *"Oh, harika. Hâlâ ağlayabiliyor muyuz? Bu da ne demek oluyor?"*

Omzuna yaslandım. *"Peki ya yorganımız? Ya da annemin bana ördüğü bereler?"*

Daha fazla ağladım ve o da kolunu bana doladı.

"Mesele sadece kıyafetler değil." Yine de, ikinci el mağazalarından belirli parçaları toplamak için uzun zaman harcamıştım ve onları bir daha asla bulamayacağımı biliyordum. Bu da başına bir trajediydi. *"Peki ya bu yaz İtalya'ya yapacağım gezi? Sonsuza kadar biriktirdim."*

Saatlerce süren alışveriş ve köpek bakıcılığı harcanan zaman boşa gitmişti. Hepsi gitti ve evde bırakıldı.

Luke hıçkırıklarımın arasında bekleyerek omzumu ovdu.

"Ve aşk notlarım!" Başımı ellerimin arasına gömdüm. *"Onları sonsuza dek saklamak istedim. Julie Goodman bana gözlerimin rengi hakkında en güzel şiiri yazdı."*

Resim dersinde aldığımız tüm notları saklamıştım. Tüm eski resimlerimle birlikte. berbat olduğunu düşünmüştüm. Annem bir kısmını buzdolabına koymuştu.

"Biliyorum." Beni daha sert sıktı. *"Bu hiç adil değil."*

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Annem iyi olacak, mi?" "Evet, söz veriyorum. O güvende."

Gözyaşlarım sona erdi. Luke bu kadar rahatlatıcıyken onun omuzlarında ağlamaya devam etmek zordu.

Nefes nefese kaldım. *"Hayır! Bay Ayı'yı dolabımda bıraktım!"*

Odamdan bir şeyler almak için sadece beş dakikam vardı ve en değerli varlığımı unutmuştum. Bay Ayı, en sevdiğim pelüş hayvanım, birilerinin beni bulabileceği bir rafta bırakılamayacak kadar önemliydi.

odama gelip onu kaşırabilirdi. Tamam, utanç vericiydi ama bunu Bay Ayı'ya söyleyip onun pofuduk duygularını incitemezdim. Bay Ayıcık özeldi çünkü annemin en sevdiği oyuncağıydı ve tüm kardeşlerim arasında ona bakmam için beni seçmişti.

"Bay Ayı senin bir maceraya atılmak zorunda olduğunu biliyor." "Ya beni özlerse?"

Luke gülümsedi. *"Hayır, Bay Ayı'nın ona arkadaşlık edecek bir sürü ayı arkadaşı var. Kendisi söyledi. Ve küçük bir ayı ailesi."*

Luke haklıydı. Bay Ayı'nın mutlu olmak için bana ihtiyacı yoktu. Dışa dönük ve karizmatikti. Hayali ayı dünyasında ona eşlik edecek birileri vardı. Luke her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Zach'karşısında zorlanıyormuş gibi yapmak zorunda değildim, Luke'un yanındaydım. Her sırrın koruyucusu. Onun yanında hiçbir şey utanç verici değildi.

"Bay Ayı için ağladığımı kimseye , değil mi?"

"Asla." Bana sarıldı. "Üzgün olman sorun değil. Bu benim hatam."

"Kimin hatası olduğu umurumda değil," dedim yüzümü göğsüne yaslayarak. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Kapı bir kez daha çalındı ve Zach kafasını içeri uzattı.

"İyi miyiz?"

Zach de önemsiyordu. Sadece samimiyetten korkuyordu. Kapalı piç.

İhtiyacım olan her şey. Bu düşünce beni kendime getirdi ve yorganı omuzlarımin üzerine çektim. Birdenbire oda daha önce olduğundan birkaç derece daha soğuk geldi. Bu sefer kapı çalınmadı. Sadece ben, sessizlik ve tuhaf bir şekilde Bay Ayı'ya benzeyen bir gece lambası vardı. Çantamı karıştırdım ve bıraktığım birkaç fotoğrafı çıkardım. Zach'in kamerayı kapattığı bir sürü fotoğraf. Luke onun fotoğraflarında hep gülümserdi. Cadılar Bayramı partisinde kostümlerimizle çektiğimiz bir fotoğrafı tuttum. Fotoğraflar bu yönden acımasızdı. Hatırlaması güzel olan bir anı saklıyorlardı ama geri dönemiyordunuz.

Deliğin her geçen dakika daha da göğsümü tekrar ovuşturdu.

Sonunda istedikleri gibi güvendeydik ama neden bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum? Hayati derecede ihtiyacım olan bir şey.

Paltom hala duman gibi kokuyordu. Yıkamayacaktım ama annem yanlışlıkla yıkamasın diye saklayabilirdim. Çantadan çıkarıp düzeltirken bir şey kırıştı ve cebinden bir kâğıt parçası çıkardım.

Mürekkep bulaşmıştı, sıfırlar altılı gibi görünüyordu. Bir telefon numarasıydı ve -A ile imzalanmıştı.

Artık tanıdığım tek A isimli kişi Aaron'dı ve o da ceplerime küçük notlar bırakmak gibi şeyler yapmıyordu. Sanırım bir kişi daha vardı.

Akira. Hatırlayınca midem bulandı.

Not Akira'dan olabilir. Katil vampir tarikatı Akira. Akira, *ben artık gerçekten öldüm* Akira. Bir noktada ceketimin içine koymuş olmalı. Ama neden?

Umut göğsünde çırpınıyordu. Hız trenine bindiğinizde hissettiğiniz ve sonra dibe vuran türden. Numara kimin telefonuna ? Ya Luke'un ya da Zach'in ? Telefonları var mıydı? Muhtemelen yoktu, yoksa ararlardı.

İkinci düşünce, numaram onlarda yoktu. *Hadi ya.*

Ama belki de ben onlarınkine sahiptim.

Trajik küçük kapaklı telefonumu elime aldım, sonra durakladım çünkü bu şimdiye kadarki en kötü fikir olabilirdi. Luke özellikle iyi olmamı söylemişti ama bu ne anlama geliyordu ki? Küçük yaşlı kadınların karşidan karşıya geçmesine yardım etmek gibi mi iyi olmak? Yoksa Aaron'ın söylediği her şeyi dinlemek anlamında mı iyi olmak? Ayrıntılara ihtiyacım vardı, kahretsin. *Bana* bir not bırakmalıydı.

Ya hattın diğer ucundaki kişi kardeşlerimse? Numarayı çevirmeden önce bir saniye daha düşündüm, sonra telefon çaldığında odada volta attım.

"Alo?" diye bir erkek sesi cevap verdi. Kardeşimin değil. "Zach ya da Luke orada mı?"

"Hayır."

"Oh."

"Bu Presley mi?" "Uh."

"Bana arayacağını

söyledi." "Kimi?"

Kardeşlerimi mi?" "Hayır.

Akira."

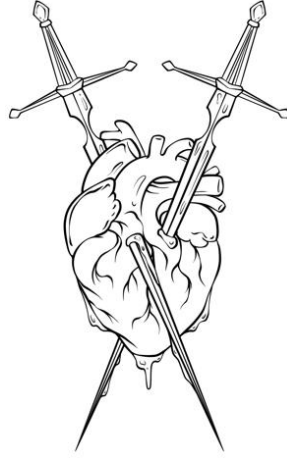
Kapattım ve telefonumu yatağa fırlattım. *Kahretsın.*

Kalbim hızlandı ve tekrar hızlandım. *Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü.* Sorun değildi. Telefonumu bu kadar hızlı takip edemezlerdi. *Doğru.* Her şey . Yatağımın kenarına oturdum ve kalbim kulaklarımda zonklamayı kesene kadar duvara baktım.

Önemli bir şey değildi. Hiçbir şeyi değıştirmedi. Akira bana bu numarayı verdi ve bir adama onu aramamı söyledi. Hayır. Hiç önemli değil. Telefon yatakta titredi ve ben sıçradım. İstedikleri kadar arayabilirlerdi ama cevap vermeyecektim çünkü Luke'un dediğı gibi iyi davranacaktım. Yapılacak en doğru şey buydu, değil mi?

Ten

KIMBERLY

Bebek mavisi bir kapısı olan küçük kare bir kulübeye vardığımızda kar örtüsü duyularımı uyuşturdu. Verandanın ışığı ama ön direğin üzerindeki 222 yazısını seçebiliyordum. Vera'nın yürüyerek üç dakikadan daha kısa bir mesafedeydi.

Aaron kapıyı açtığında içeriye soğuk doldu. Oda, mutfaktan gelen mavi bir ışıkla aydınlanmıştı. Vera'nınkine kıyasla küçüktü; sadece bir lavabo, minyatür bir kamp ocağı ve odanın bir ucunda mini bir buzdolabı . Ancak, şimdiye kadar benim olan her şeye kıyasla büyüktü. Çarşafı ve battaniyeleri

kanepeye uzandı ve ateşle uğraşmaya başladı. Sedir kokusu mütevazı mekânı kaplamıştı.

Soğuk ve sessizliğin ürkütücülüğü dikkatimi dağıtmak için beni heveslendirdi. Vücudumdaki tüm sinirler hâlâ ateş altındaydı. Kulübenin kapısını kilitledim, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi. Aaron merdivenlerden yukarı, tavan penceresi, boy aynası ve daha küçük bir şifonyeri olan küçük bir çatı katına doğru kaybolmuştu. Tek ışık loş bir masa lambasıydı. Duvara gömülü küçük ısıtıcıyı açtım ve ses çok tiz çıkmayınca rahat bir nefes aldım.

Yatağı çoktan hazırlamıştı ve elindeki yorgana hayranlıkla bakıyordu.

"Erkek kardeşlerimin yatağında bu yorgan vardı ve mezun olduklarında onu devrettik. Yumuşaktı... bundan daha yumuşaktı." Gözleri kumaşta sabit kaldı.

Üzerinde hâlâ karla kaplı botları ve ceketini vardı, ben de ceketini omuzlarından çekip astım.

". Uzan benimle."

Hayatımın en uzun gününden sonra tek istediğim onu yakınımnda hissetmekti. Bunun onun buzlarının çözülmesine ve zihninden kurtulmasına yardımcı olacağını umuyordum. Genellikle dikkatimin dağılmasına ihtiyacım olurdu.

Hâlâ giyinik bir şekilde yatağa girdik. Onu kendime öyle sert çektim ki tişörtünün iplikleri yırtıldı. Çok sıcaktı. Tüm bu değişimin ortasında o hâlâ benim ısıtıcımdı. Kollarımı gövdesine doladım, o da beni sıkıca kendine çekti ve başımın üstünü öptü. Ona sımsıkı sarılarak, tamamen birbirimize dolanana kadar bedenimi onunkiyle iç içe geçirdim.

Vücudum gevşedi ve sinirlerim yatıştı.

"Güneşin şimdiye kadar doğmuş olacağını sanıyordum," dedi Aaron.

"Burada uzun geceler oluyor. Güneş geç doğar ve sadece birkaç saat kalır. Hatırladın mı?" Son birkaç gündür Alaska'da yaptığımız yolculukta bunu fark etmiştim. Muhtemelen kan tutkusu yüzünden çoğunu kaçırmıştı.

"Ah. Doğru." Uzun bir sessizlik oldu ve gökyüzünü inceleyen Aaron'a baktım. Gözlerinde bir şeyler kaynıyordu.

"Kim . . ."

"Öyle mi?"

"Onları bulacağım."

"Biliyorum."

Bana bakmak için yer değiştirdi. "Hayır. Onları bulana kadar durmayacağım. Sonsuzluğın geri kalanını alsa bile. Bunu yapacağım."

Lamba ışığında gözleri kararlılıkla yanıyordu. Bunu daha önce tavırlarında hiç bu kadar net görmemiştim.

"Sana inanıyorum."

Beni sıktı. "Ama tehlikeli olacak." "Biliyorum ama yaptığımız her şey tehlikeli."

" değil. Bu farklı. Sanki uzun zaman önce anlamam gereken bir şey kafama vurulmuş gibi. Sonunda bunu açıkça görebiliyorum. Kardeşlerimin yaşadığı her şeyi, korkuyu ve umutsuzluğu. Kilisedeki her şeyden sonra, her şeyi anladığımı sanıyordum. Onların yükü üstlenmeye ve beni korumaya devam etmelerine izin verdim. Çünkü onlar oradaydı ve beni her zaman güvende hissettirdiler. Ama şimdi onlar gittiğine göre, tehlikenin başından beri orada olduğunu ve şu anda hissettiklerimin onların tüm yaşamları boyunca hissettikleri gibi olduğunu biliyorum. Bu hiç adil değil."

"Biliyorum."

"Belki de onlar değil de ben olmalıydım."

Bunu düşünmek bile beni ürkütüyordu. Güvende olduğunu bildiğim bir yerde kollarımı ona dolayamayacağımı hayal etmek bile istemiyordum.

Parmaklarım sıkıştı. "Eğer seni alsalardı, şu anda O'nunla birlikte olurdun."

Bundan hiç şüphe yoktu. Kan ihtiyacının üstesinden asla gelemezdi. Güzel bir kadının ellerini onun çıplak göğsünde gezdirdiğini ve boynuna öpücükler bıraktığını hayal ettiğimde midem bulandı. Kıskaç bir tip değildim ama sadece bu düşünce bile kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Haklısın. Belki de böyle olması gerekiyordu. Ve şimdi onları kurtarmak benim işim. Gerçekten kimsenin onlar için gelmeyeceğini düşünüyorlar, Kim. Ve sadece bu düşünce bile, nereden başlayacağımı bilmesem de koşup onları bulma isteği ."

"Bulacağız. Onları bulacağız."

"Yapmalı mısın bilmiyorum."

"Gerçekten bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi. "Hayır. Sadece bu farklı. Bu yapmam gereken bir şey ve bunu nasıl yapacağımı ve seni nasıl koruyacağımı bilmiyorum."

"Beni korumana gerek yok."

"" Gözleri parlıyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Onlar benim de ailem. Bir söz verdim. Beni korumak istediğini biliyorum ama bazı şeyler daha önemli. Beni her şeyden kurtaramazsın ve kurtarmanı da istemiyorum. Bu yolda birlikte ilerleyeceğiz. Bedeli ne olursa olsun. Bu da görevin daha önemli olduğu anlamına geliyor."

Her gün ateşin başında ettiğim kan yeminini düşünüyordum. Bu bağın bu kadar şiddetli ya da bu kadar çabuk test edileceğini hayal etmemiştim ama damarlarımdan akan kanın her zerresinde ciddiydim. Calem kardeşler benim ailemdi ve onların beni koruduğu gibi ben de onları koruyacağıma yemin ettim.

Aaron hiç uyarmadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sessiz bir çaresizlik ve ihtiyaç telaşıydı. Çenemden kulağıma, oradan da şakağıma doğru ilerleyerek yanaklarımdan kızarmasına ve tenimin ısınmasına neden oldu.

"Tamam ama bu sefer plan yapmakta iyi olmalıyız."

"Yani sır saklamamalı ve yakalanana kadar beklememeli miyiz?"

Kilisedeki o günden bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki. Her şey bir ömür önce olmuş gibi geliyordu ve olan biten her şeyle birlikte öyleydi. Geçen yıl bu zamanlar Kimberly Burns'tüm, mezuniyete normal bir üniversite kıızıydım. Endişelendiğim tek şey çok fazla devamsızlık yapmak ve tüm ödevlerimi zamanında teslim etmekti.

"Kesinlikle olmaz. Kendimizi affettirmek zorundayız. Kimse yakalanmayacak."

"Anlaştık."

Kulübe ısınyordu ve Aaron bir iniltiyle başını saçlarıma gömdü.

"Göğsüm ağrıyor."

Ellerimi saçlarının arasından geçirdim. "Sanırım Akira'nın kanı. Onun kanı hepinizi birbirine bağladı."

"Sence onlar da bunu hissediyor mu?" "Evet. Sanırım hepiniz acı çekiyorsunuz."

"Sanırım birlikte acı çekmek yalnız olmaktan daha iyi."

"Asla yalnız değilsin Aaron. Asla da olmayacaksın." Alnından öptüm. "Üzgün olman sorun değil."

"Tamam, ama sabahleyin harika bir plan yapacağım."

"Günün ilk ışıklarıyla plan yaparız. Şimdi burada birlikte uzanıp yıldızları izleyebiliriz."

Biz de öyle yaptık. Gecenin karanlığında kaybolduk ve tavan penceresinden yıldızları izledik. Bir saat sonra Aaron nihayet tekrar konuştu.

"Belki bu sefer kahraman olmama izin verirsin." Onu daha sıkı çektim. "Göreceğiz."

Eleven

PRESLEY

"İstemiyorsan gitmem." Annem banyoda rujunu sürmüştü. Geçmişten bir esintiydi ve her gün sürdüğü leylak rengi, hatta aynı markaydı.

İşe gitmesini istemiyordum ve bunu ona söylemek istiyordum.

"Kalmak istiyorum tatlım, istiyorum. Ama burada çok az personel olduğu için haber vermemek onlar için gerçekten zor. Bugün acil serviste bana gerçekten ihtiyaçları var." Durup bana baktı. "Ama bana ihtiyacın olursa kalırım."

Annem o kadar iyi bir hemşireydi ki, o insanlar gerçekten ölürdü. En azından ben hayal etmiştim.

Aaron kapı aralığında belirdi ve burnunu işime soktu. "Git anne. Döndüğünde burada olacağız."

"Bugün kısa bir vardiya var. Sadece altı saat."

Gitmek istedi. Annem çalışmayı severdi. Bu hiç anlamadığım bir şeydi. Kimse çalışmayı sevmez ama günün sonunda ne kadar bitkin olursa olsun, kapıdan gülümseyerek girerdi. Hasta insanlara yardım etmek ona neşe verirdi. Anlamadım ama hep şöyle derdi: *"Bir gün sen de sana bu kadar keyif veren bir şey bulacaksın. Ve anlayacaksın."*

İşte bu çok komikti.

Aaron, "Annemi görmek istediğimiz için insanların acı çekmesine izin veremeyiz," dedi.

"Tartışılır. Onu neredeyse bir yıldır görmedim."

"Akşam yemeğine kadar dönerim. Söz veriyorum. Kimberly, bir şeye ihtiyacın olursa, makyaj malzemelerim, kıyafetlerim, şampuanım, saç kremim var. Sahip olduğum her şey senindir. Çıldırın. Ama çocuklar, odamdan uzak durun."

Annem önlüğünün içinde, elinde öğle yemeği paketiyle kapıya yaklaşırken nostaljim daha da arttı. Saçları mükemmel bir şekilde topuz yapılmış ve yüzünden uzak tutulmuştu. Geçen yıl saçlarına bu kadar ak düşmediğinden emindim.

Onunla konuşmak ve kaçırdığım her şeyi telafi etmek istiyordum. Öğrendiğim bir şey varsa o da birkaç ay içinde çok şeyin değişebileceğiydi. Belki yeni hobileri ya da bir erkek arkadaşı vardı. Ya da gizli bir aşk romanı aşkı. Her ne olursa olsun, bunu duymak istiyordum.

Kimberly, annem bir öpücük kondurup kapıdan dışarı fırlamadan hemen önce, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ee, sizinkilerin yeni havalı kulübesi nasıldı?"

"Soğuktu," dediler aynı anda.

Oturma odasında ateşin başında toplandık. Ben yatak odamdan kaçıp güneş doğana kadar televizyon izlerken gece boyunca yanmasını sağlamıştım.

"Tamam. Kimberly ve ben dün gece konuştuk ve bir plana ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikir olduk. Zach ve Luke burada değiller ve eminim hepimiz onları bulmanın bize bağlı olduğu konusunda hemfikiriz. Üçümüz onların son umuduyuz."

"Evet." Ateşe biraz daha yaklaştım. Göğsüm dünkünden daha fazla acıyordu. O kadar derindi ki sırtımda hissettim.

Sadede bekledim.

"O zaman soru şu: Onları nasıl bulacağız?"

Onlara cebimdeki telefon numarasından bahsetmeyi planlıyordum, ama önce tüm seçeneklerimizi duymak istiyordum. Aaron'a telefon görüşmesinden bahsettiğimde ve reklam aralarında kendimi sessizce buna hazırlamıştım.

"İkinizin de hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğum bir fikrim var," dedi Kimberly saçlarını topuz yaparken -Kimberly Burns siyah saçlarıyla muhteşemdi. "Lejyon'u bulmamız gerekiyor."

Bu beni hayallerimden kopardı.

"Kim, herkesi kilitlediklerini ve bizi kaçırdıklarını unuttun mu?"

"Bırakın konuşsun," dedi Aaron.

"Hayır ama bütün geceyi her olasılığı düşünerek geçirdim ve bunun en iyi seçeneğimiz olduğuna eminim. Cadılar meclisini yüzyıllardır takip ediyorlar. Yeni yerlerinin neresi olduğunu bile biliyor olabilirler.

Lejyon onların geçmişlerini, düzenlerini, güçlerini, zayıflıklarını biliyorBiz hiçbir şey bilmiyoruz. Bir mucize eseri bizi Zach ve Luke'a götürecek bir ipucu bulsak bile, bu konuda hiçbir şey yapamayız çünkü sadece üçümüz varız. Yardıma ihtiyacımız var." "Onlara güvenemeyiz.

Onların kalbi yok, Kim. Eminim ki

Kilian teneke adam," dedim.

"Haklısınız. Ama bizim onlara ihtiyacımız var. Onların da bize ihtiyacı var. Biz onların kraliçeyle olan son bağlantılarıyız. Kilian onları alt etmeye hiç olmadığı kadar yakın. Ayrıca Will ellerinde. Ve Kilian'ın Will'i diğerlerinden daha çok koruduğunu biliyoruz. Bir anlaşma yapabiliriz."

"Bu çok aptalca." kalktım.

Aaron homurdandı, "Bu aptalca değil. O haklı."

"Bunu bilmiyorsun. Bizi hapsetmeye ve üzerimizde deneyler yapmaya karar verdiklerinde ne olacak? Ya da bizi bir kafese koyup yem olarak sunduklarında?"

Bizi sürüngen minibüslerine doldurduklarında her şeyin mükemmel bir şekilde oynandığını görebiliyordum.

"Bu öncekinden farklı. Kilian ikizlerin Aile için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu." Kimberly'nin sesi o kadar sakin ve mantıklıydı ki başımı ağrıtıyordu.

Kanım endişeli bir enerjiyle kaynıyordu ve boğazımda göğsümdeki ağırlıkla eşleşen bir yumru vardı.

"Bundan daha iyi bir seçenek olmalı."

Aaron, "Eğer daha iyi bir fikriniz varsa, sizi dinliyoruz," dedi.

Telefonum cebimde bir delik açtı ve aniden daha ağır hissetmeye başladım. Hayır. Bu korkunç bir seçenektir. Lejyon'a güvenmiştik. Onca zamanı Thane'le geçirmiştik. . ve ihanete uğramıştık ve ne kadar mantık yürütürlerse yürütsünler bu gerçeği değiştirmeyecekti. Bunu riske atamazdık. Kardeşlerimi tekrar görmek istiyordum ama bizi rehin tutarlarsa bunu yapamazdım ve Aaron telefon numarasını bilseydi bunu asla iyi bir seçenek olarak görmezdi. Lejyon'la işler bozulduğunda -ki geçmişe bakılırsa bozulacaktı- kardeşlerimle bilinen tek bağlantıyı elimde tutuyordum ve diğer her şeyi alıp mahvettikleri gibi onu da benden alacaklardı.

"Her neyse." Kapıya yöneldim, aniden her tarafım ateş basmıştı. Göğsüm zonkluyordu ve artık onlara bakmamam gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Aaron tükürdü.

"İkinizden de uzak durun. Eğer bizi bu belaya bulaştıran insanlarla dostluk kurmak istiyorsan, tamam. Ama beni bunun dışında bırakın."

"Yardım etmeyecek misin?"

"Hayır. Siz ikinize ölüm görevinizde iyi eğlenceler."

Kapıyı açtım ve Aaron ayağa fırladı.

Kapıyı çarparak kapatırken Kimberly, "Bırak gitsin," dedi.

Yürümeye başladığım anda öfkem geçti. Kahretsin. Neden sanki Kylo Ren öfke nöbeti geçiriyormuş gibi hışımla oradan çıktım? Ben sinirlenmedim. Yine de burada, karda duruyordum. Yine.

Çöp kutusunu tekmeledim. *Çok zekice, Presley. Onlara yardım etme. Onun yerine çöp at.*

Muhtemelen Zach de böyle yapardı.

Dağınıklığımı topladım ve kapıyı çarptığım için suçluluk duygusunu yuttum. Muhtemelen Kimberly'nin zavallı kulaklarını incitmiştim. Kardeşime pislik gibi davranmak bir şeydi ama Kimberly bunu hak etmiyordu. Özür dilerdim.

daha sonra yalnız ona. En iyi planı berbat olsa bile elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Daha iyi bir tane bulduğumdan değil.

Tamam, Aaron da bunu hak etmiyordu ama birine ihtiyacım vardı ve bu annem ya da Kimberly olamazdı.

Sürülmüş yol boyunca yürümeye devam ettim. Güneş çıkmıştı ama her yeri kaplayan karı eritmek için hiçbir şey yapmamıştı. Arabayı alabilirdim ama sadece hareket etmek istiyordum. hissetmeme neden olan ben miydim yoksa Cehennem Orospusu'nun kanı mıydı, bilmiyordum.

Hayatımda hiçbir yerden dramatik bir şekilde fırlayıp çıkmamıştım. O an için daha iyi hissettirse de, soğuğa doğru attığım her adım beni hasta hissettiriyordu.

En son ne zaman üzgün olduğumu hatırlayamıyordum. Brooklyn'den ayrıldığımızda kısa bir süre üzülmüştüm ama o da şu an hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Kardeşlerim gitmişti. Sanki ölmüşlerdi ama bu daha da kötüydü çünkü onlara ne olduğunu bilmiyordum ve Aile hakkında bildiklerime göre bu iyi bir şey değildi. Karda tek başıma oturup üzölmek istedim ama bunun yerine telefonumu çıkardım ve cevapsız arama bildirimlerine baktım. Geri aramadım ama bir iki dakika düşündüm.

Bir değil iki kez araç teklif edildikten sonra nihayet kasabaya ulaştım. Muhtemelen üzerimde ceket olmadığı için herkes öleceğimi düşündü. Bir de kar banketleri çok yüksek olduğu için doğrudan yoldan yürümek zorunda kaldım.

Huzur içinde yürüyebilmek için birinin kilitli olmayan arabasının arka koltuğundan bir palto kaptım. Şehrin giyim mağazaları ve birkaç restoranla dolu ana kısmına varmadan önce çok sayıda malzeme dükkânı vardı. Etrafta çok az insanın dolaştığı ya da hiç kimsenin olmadığı daha rahat bir Blackheart gibiydi. Ancak her yer karla kaplıydı ve dağda olmak yerine uzakta bir grup vardı. Eğer ben

daha iyi bir ruh halinde olsaydım, güzel olduğunu söyledim, ama değildim, bu yüzden sıradan ve sıkıcıydı.

Camında büyük bir köpek resmi olan küçük bir bina dikkatimi çekti. İlk tahminim bir evcil hayvan dükkânıydı ve dükkânın içinde kaybolup kendimi daha iyi hissetmek için tüylü tavşanlar tuttuğumu hayal ettim. Belki de göz bir akvaryum bölümü vardı.

İçeri girdiğimde bir zil çaldı ve güçlü ıslak köpek kokusu duyularıma hücum etti. Arka tarafta bir yerde köpekler havladı ve büyük siyah bir husky beni kapıda karşılamaya geldi. Burası bir evcil hayvan dükkânı değildi, orası kesin. Daha çok yenilenmesi gereken bir hastane lobisine benziyordu.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" Kirli sarı saçlarını at kuyruğu yapmış bir kız beni karşıladı.

"Burası neresi?"

"Biz bir kızak köpeği rehabilitasyon merkeziz. Ayrıca eğitim ve sahiplendirme de yapıyoruz. Evlat edinmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır. Şehirde yeniyim, annemi ziyaret ediyorum ve sadece dağıtacak bir yer ." *Daha çok saklanmak gibi.*

"Annen kim? Belki onu tanıyorumdur."

"Onun adı Vera. . ." Soyadını söyledi mi? Emin değildim, o yüzden söylemedim.

Nefesi kesildi. "Sen Vera'nın oğullarından biri misin? Sizler hakkında konuşmayı hiç bırakmıyor. Çok mutlu olmalı. Daha sonra hepinize kurabiye getireceğim."

"Muhtemelen hoşuna giderdi. Ben Presley, en küçükleri."

"Ben Sydney, üç kızın ortancasıyım." Gözleri parlıyordu. "Vera gezgin olduğunuzu söyledi."

"Oh. Evet . . . kesinlikle."

Daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Nereye gittin?"

Telefonum cebimde titredi ve sıçradım. Kıpırdattım ve aynı numara beni tekrar arıyordu. Yüzümdeki kan çekildi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"İyi misin?"

"Özür dilerim, kötü bir gün geçiriyorum." pencereden dışarı baktım. *Telefonuma cevap vermezsem beni bulamazlar. Orada*

birinin beni sokağın karşısından izliyor olmasına imkan yoktu.

"Sana arkadaki köpekleri gösterebilirim. Bazen bu beni neşelendirir."

Cebime geri koydum. "Evet, tabii."

Evraklarla ve taze kahveyle dolu masasının önünden geçerken onu takip ettim. Kapıdan çıkıp birkaç köpeğin oturduğu kulübeye benzeyen bir alana girdik. Her türden ama çok sayıda husky. Çocukken bir köpeğim olsun diye yalvarmıştım ama annem asla izin vermemişti. Kedileri tercih ettiğini söylerdi ama geriye dönüp baktığımda bunun daha çok para meselesi olduğunu düşünüyorum.

Kulübenin holü, yeni kürekle kazınmış ve çitleri karla kaplanmış bir açık alana açılıyordu. On büyük köpek birbirlerini kovalıyor ve oyuncaklarıyla yerde sürtünüyordu.

Sydney ellerini kalçalarına koyarak, "Bu güneş ışığına bayılıyorlar," dedi.

Aynı kocaman siyah köpek arkamdan baldırıma sokuldu ve neredeyse beni yere seriyordu. Ağır kuyruğu beni döverken sırtını kaşıdığım da uzun tüy tutamları parmaklarımın arasında kadife gibi oldu.

"Bunun adı ne?"

"Oh, bu Sarah! Çok tatlı bir kız. Neredeyse bir yıldır bizde."

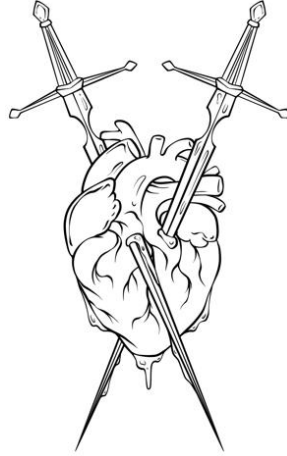
İçimi çektim ve tırnaklarımla çenesinin altını kaşıdım. *Tabii ki onun adı bu.*

Yüzümü yaladı ve bana saldırdı.

Nerede olursam olayım, kendi gerçekliğimden kaçamıyordum. Telefonumun vızıltısı beni tekrar sarstı; bu, sığınağımızda bile mahkûm olduğumuzu hatırlatan pek de nazik olmayan bir hatırlatmaydı.

Twelve

KIMBERLY

"Onunla konuşmalıyım." Aaron, Presley'nin kapıya baktı.

Vera'nın kulübesindeki çeşitli kırkyama yorganlarla kaplı kanepeye yerleşmiştik. Kükreyen ateşin sıcaklığı odaya yayılıyordu.

"Onu rahat bırakın."

"Seninle böyle konuşmasından hoşlanmıyorum." Aaron'ın gözleri yine siyahla dolunca elini uzattım.

"değil. Kan onu farklı kılıyor." "Ben sana kötü davranmıyorum."

"Hayır, ama bazen masum insanları öldürme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorsunuz."

Başını salladı, sonunda yumuşamıştı. "Doğru."

"İkiniz için de zor. Kendi kederinizin üzerine bir de kan kafanızı karıştırıyor. Ona merhamet göstermeye çalışın."

"Bu işte berbatım." Elimi sıktı. "Burada olduğun için çok minnettarım."

"Daha yeni başladın. Biraz zaman ver." Aaron önce yanağımı, sonra boynumu öptü. Nefes almaktan vazgeçtim. Midemde bir şey sıkıştı ve karnımdaki ani sıcaklık karşısında yeniden odaklanmak için mücadele ettim. "Bana henüz teşekkür etme. Lejyon'u nasıl bulacağımızı bulmamız gerekiyor ve benim henüz bir fikrim yok."

Aaron parmaklarıyla parmak eklemlerimin üzerinde gezinirken bir an yere baktı. Birkaç saniye sonra gözleri parladı. "Geçen sefer bizi nasıl bulduklarını biliyoruz. Hastaneye gitmiştiniz."

"Bir hayvan ısırtığı için."

"Aynen öyle. Polis raporlarında belirli şeyleri arıyor olmalılar. Kilian'ın bu tür bilgileri alabilecek bağlantıları olmalı. Biliyorsun, annem hastanede çalışıyor... belki dikkatlerini çekecek bir şey yapabiliriz." Aaron yeni fikri karşısında coşkuyla parladı.

"Tamam, bizi buldular, peki ya sonra? Hazırlıklı olduğumuzdan emin olmalıyız. Dostça davranmamaları ihtimaline karşı kendimize bir çıkış yolu bulmalıyız." Plana inanmadığı için Presley'i suçlamıyordum. Bunun felaket olma ihtimali yüksekti ama bu sadece kaynaklar açısından en iyi seçenek değil, aynı zamanda en hızlısıydı. İkizlerin orada geçirdiği her gün beni daha da endişelendiriyordu. Luke'un panik ataklarında oradaydım ve Akira onları almaya geldiğinde ikisinin de gözlerindeki sessiz çaresizlik ve korku ifadesini görmüştüm.

"Bunu yapmak için şehre gitsek nasıl olur?"

"Sence annen böyle bir konuda bize yardımcı olabilir mi? Belki içeri girdikten sonra hastaneden çıkabileceğimizden emin olabilir. Polis raporu hazırlayabilir."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Aaron'ın gülümsemesi daha da genişledi. Onu yeniden gülümserken görmek güzeldi.

Bir kez daha entrika çeviriyorduk. Uzun zaman önce Blackheart'taki bir marketin otoparkında başlamıştık. Ancak şimdi, riskler öncekinden çok daha yüksekti ve hiçbir güvenlik ağımız yoktu. Kimse bizi kurtarmak için kilisenin kapısından içeri dalmayacaktı. Sadece üçümüz vardık ve içimizden biri plana katılmıyordu.

Presley bundan hiç bahsetmedi ama sanırım Aaron gibi o Thane'le ilgili çok fazla suçluluk duyuyordu. İkisine de birden fazla kez bilmemizin mümkün olmadığını söylemiştim. Will bile bilmiyordu ve onu en uzun süredir tanıyan oydu. Hepimiz her şeyin farklı olmasını dilemiştik ama ilerlememiz gerekiyordu ve kardeşlerini bulmanın tek yolunun Lejyon'u bulmak olduğuna emindim.

Her şey maviydi. Masayı hazırlarken porselen tabakların aksanlarında, keten peçetelerde ve hatta köyün kabin kapılarındaki küçük numaralarda bile vardı. Bu renk, parlak tuvalimiz üzerinde bir zamanlar parlak sarı olan her şeyi sessiz ve bulanık hale getiren şiirsel bir mürekkep lekesi idi. Gün doğumu bile çoğunlukla griydi ve bulutlarla kaplıydı.

"Kimberly, ben eti doğrarken sen de salata için sebzeleri doğramaya başlamak ister misin?" Vera sordu.

"Evet, tabii ki." Vera'yı daha iyi tanımak istediğim için mutfakta yardım etmeyi teklif etmiştim. Ayrıca Aaron'ın Presley'le konuşmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Onu yeni planımıza ikna etmeye çalışacaktı. Bu gece Vera'dan yardım isteyecektik ve Presley kabul ederse her şey daha kolay olacaktı.

Vera eti kasap kağıdından alıp kesme tahtasının üzerine koyarken ne yaptığını açıkça biliyordu. Hızlı ve temiz bir hassasiyetle yağı kesmesini dikkatle izledim.

İzlediğimi fark etti ve gülümsedi. "Hepsini kullanacağız. Size göstereceğim. Eğer başlamak istiyorsan, soğanı doğrayabilir ve jülyen doğrayabilirsin.

havuçlar."

"Tamam." Havuçları aldım ve suyun altında iyice duruladım. Havuçların nasıl kesileceği hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Şimdiye kadar yaptığım tek yemek pişirme işi yurt odasındaki mikrodalga fırındaydı. Gerçi bir zamanlar yemek pişirmeyi seven bir bakıcı annem vardı ama bana göre değildi.

Bıçağı ve havucu kararlılıkla ve biraz da korkuyla elime aldım. *Jülyen özel bir kesim türü olmalıydı.* Birden, keşke daha fazla yemek programı izleseydim de bunun ne anlama geldiğini bilseydim diye düşündüm. Bıçağı kesmek için aşağı indirdim. Önce kabuklarını mı soymam gerekiyordu?

"İyi misin tatlım?"

Düşündüğümünden daha uzun süre kesme tahtasına bakmış olmalıyım.

"Yemek yapmayı gerçekten bilmiyorum. Büyürken kimse bana öğretmedi."

"Oh. Endişelenme. Sana gösterebilirim. Bana her şeyi öğreten annemdir."

"Yakın mıydın?" Ben sordum.

"Ah, evet. Gençken değil ama. On sekizimde taşındım ve Teksas'ta yaşadım. Annem de oralıydı ama bir iş için Brooklyn'e taşındı ve şehri çok sevdi. O hastalanınca ben de geri döndüm. Kinlerimizi bir kenara bıraktık ve ben tabii ki hamile . Birlikte yaşamaya başladık. Başlarda elinden geldiğince bana yardım etti ama sağlığı hızla kötüleşti. Sonunda ona ve çocuklarıma ben bakmaya başladım. Babaları pek yardımcı olmadı. Presley ve Aaron onu hatırlayacak yaşa gelmeden öldü. Luke ve Zach ise onun gerçek yüzünü bilmiyorlardı..." Dudağını ısırdı ve eti kesmeye ara verdi. "Özür dilerim. Kulağını ."

Gülümsedim çünkü Presley'in büyüleyici hikâyelerini aldığını görebiliyordum. Presley her şeyi ayrıntılı bir hikâyeye ve ben de onun dinleyicisi olmayı seviyordum.

"Hayır, bilmek istiyorum." Söylemek istediğim pek çok şey vardı. Bunlardan biri, hayatımdaki en önemli insanları yaratmış olmasıydı. Aileleri hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu. "Babaları nasıl biriydi?"

"Çok çekiciydi. Ama ağız başını belaya soktu. Çok fazla içerdi. Bütün paramızı harcardı. Aşık olduğumu sanıyordum, bu yüzden ona daha fazla şans vermeye devam ettim ama hiçbirine değmedi." Dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. "Annem çocukların soyadımızı taşıması için bana yalvardı. O da hiç evlenmedi. Bu onun babasının adıydı ve bununla gurur duyuyordu. İnatçıydım. Neredeyse dinlemeyecektim ama hastanede o gün geldiğinde doğum belgelerini imzaladım ve onlara Calem soyadını verdim. Babaları karşı ama ben hiç pişman olmadım. Şimdi gerçekten pişman değilim."

Onu hayal edemiyordum. Luke gibi uzun boylu ya da Zach gibi siyah saçlı olup olmadığını merak ediyordum. Ailesini, özellikle de bu defalarca nasıl bırakabildiğini asla anlayamayacaktım.

"Peki ya sen. . . Annenin tüm bunlardan haberi var mı? Çok kişiselse cevap vermek zorunda değilsin. Sadece senin için endişelenip endişelenmediğini merak ettim. Görünüşe göre seni bu işe sürükleyen asıl suçlu benim çocuklarım, bu yüzden kendimi biraz sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Benim bir annem yok. Dört yaşındayken koruyucu aileye verildim. Beni terk etti. Sadece annem olmadığını söylüyorum. On sekizimde yaşlandım."

"Oh, özür dilerim. Endişelenmene gerek yok. Bir şeye olursa, ben varım. Ama sana annelik yapmaya çalışmayacağım. Merak etme. Zaten yapmamaya çalışacağım."

"Benim için sakıncası yok," dedim gülümseyerek. Çocuklar ona gülümsüyordu ve ben de kendimi tutamayıp ona bakıyordum. Ona ve sıcaklığına hayranlık duyuyordum. Onunla biraz daha oturmak istememe neden olan bir aurası vardı, sanki bana bir şeyler öğretmesini istiyordum.

Ellerini su ve sabunla ovduktan sonra kuruladı. "Tamam. Havuçları salata ya da börek gibi şeyler için jülyen doğrarsınız. Önce onları temizlemelisin - çok güzel bir iş çıkardın, sonra soyup küçük şeritler halinde keseceğiz."

Çalışmasını izlerken başımı salladım. Her kesim kendinden emin ve emindi.

"Luke her şeyi senden öğrenmiş olmalı."

Çenesi tüylendi. "Evet, o benim küçük şefimdi. Luke ona verebileceğim tüm bilgileri emmeye bayılırdı. Sonrasında bulaşıkları bile yıkardı."

"Onları özölüyor olmalısın."

"Oh, çok fazla. Tek istediğim onların tekrar evlerinde ve kollarımda güvende olmaları," dedi dudaklarını büzerek.

Söylediğı gibi havuçları keserek onu takip ettim.

"Burada mükemmel olmak zorunda değilsiniz. Tanrı biliyor ki ben bundan çok uzağım. Mükemmel bir hemşire değilim, mükemmel bir anne de değilim."

"Çocuklar senin hakkında çok konuştular. Seni özlemişler. ."

"İlk geldiğimde tüm komşularımın benden nefret etmesinden korkuyordum. Onlar hakkında çok konuştum. Kaliforniya'da bir öğrenci evinde parti yaptıklarını hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, hayal ettiğimden daha iyiymiş. Orada mı ?"

"Evet, bölgede kaldığım ve üniversiteye orada devam ettiğim için şanslıydım. Orayı çok sevdim."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bir süredir bunu düşünmemiştim. . . Sadece mezun olmak istedim." Her şey çok uzak görünüyordu. Yangından beri bunu düşünmek için kendime neredeyse hiç izin vermemiştim. Teknik olarak dünya için ölü olduğumdan tüm kredilerim geçersizdi, yeniden üniversiteye gidersem baştan başlamak zorunda kalacaktım, ama gelecek yıl bu zamanlar hayatta olduğum için mutlu olacaktım. "Doğru hissettiren bir bölüme karar veremedim."

"İyi düşün, ne yapmak istiyorsun? Eğer bir şey yapabilseydin."

"Yürüyüş yapmayı seviyorum . . . Yürüyüş yapmayı özledim."

"İşte böyle! Park bekçisi olabilirsin. Yaşın konusunda endişelenmene gerek kalmaz. Burada parklarımız var, ama etrafta dolaşabilirsin."

"Aaron da öyle dedi."

"Bazen çok zeki oluyor." Bana göz kırptı. "Ona bir köpek kreşi ya da köpek bakıcısı olarak harika olacağını düşündüğümü bile. Hayvanları her zaman sevmiştir. Ama belki şimdi zamanını geçirecek başka bir şey bulmak isteyecektir. Çok büyüdü."

Bu düşünceye gülümsedim. Bu, düşünmeme izin vermediğim bir şeydi. Sonunda özgür olduğumuzda ne olacaktı? şeyi göze almıştım. Luke ve Zach'i geri almak kolay olmayacaktı. Ve bunu yapsak bile, Kilian'ın bahsettiğı savaş çok yakındı. Bu iş her halükârda kanla bitecekti ve ben her ne kadar

benim tarafım kazanacak ve zarar görmeden çıkacaktı ... şansımız çok yüksek değildi. Öyle olsaydı, Kilian uzun zaman önce saldırırdı.

Belki de bu yüzden onların yokluğu hepimizi büyük bir kederle doldurdu. Aile'de neler olup bittiğini bilmiyor olabiliriz ama güçlü olduklarını ve ikizlerin gitmesine kolay kolay izin vermeyeceklerini biliyorduk.

Ya kazanırsak? O zaman tüm bu boş zamanla ne yapacaktık? Bunu düşünerek gülümsedim, en çok odaklanmak istediğim düşüncenin bu olduğuna karar verdim ve göğsümde umut çırpındı.

"Al, saçını geriye doğru çekelim de yemeğe karışmasın." Vera bana saçından bir toka uzattı.

"Yapmak zorunda değilsin. Gidip banyoda düzeltebilirim." Yüzümü çerçeveleyen parçaları kulağımın arkasına itmeye çalıştım.

"Saçmalık. Benim olan senindir." Vera gülümsedi.

Thirteen

AARON

"Bunu yapmak istemiyorum." Presley yatağında karşımda otururken kollarını kavuşturmuştu. Odası Kimberly'ninki ve benim oturma odam kadar büyüktü.

Bana bakmıyordu, sadece sıkılmış bir ifadeyle duvara bakıyordu.

"Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz, ama biz bunu yapıyoruz. Ve . . . Desteyinizi almak isterim."

Gözlerini devirdi ve çenesi büküldü.

"Neden bana bu kadar kırgınsın?" Onu anlamak için elimden geleni yapıyordum. Kendimi toparlayıp Luke'un ne yapacağını düşünerek konuşmamıza hazırlanmak için tam beş dakika ayırmıştım. Asla soğukkanlılığını kaybetmezdi ve zor durumda kalmadıkça

son derece stresliydi. Olduğumdan daha iyi bir ağabey olmalı ve sabırlı davranmalıydım.

"Bilmiyorum. Sadece kızgınlım ve üzgünüm. Ve göğsüm ağrıyor. Gün boyu sürüyor ve bir türlü geçmiyor. Bütün gün böyle ve ara vermek için kestiremiyorum bile, bu yüzden artık sürekli ağrıyorum. Sadece . . . Bundan nefret ediyorum."

"Benim de göğsüm ağrıyor. Sen gittiğinde daha da kötüleşti."

"Evet, öyle olduğunu düşünmüştüm." Köpeklerle olan macerasını kısaca anlatmıştı ama onu rahatsız eden başka bir şey vardı ve bana söyleyeceğini sanmıyordum.

"İstersen bana kızabilirsin."

"Ne?" Yorganın üzerindeki çözölmüş bir ipliği karıştırmayı bıraktı.

"Kendini daha iyi hissettirecekse kum torban olurum. Ben sadece Benimle konuşmanı ve seni bulamayacağım bir yere kaçmammanı istiyorum."

Otuz dakika sonra Presley'i bulamadığımda Kimberly bana kimsenin nerede olduğumuzu bilmediğini hatırlatmak zorunda kaldı. Kaçırılma ihtimali zayıftı ama sıfır değildi. Kaybolduğunu hayal bile edemezdin. Kendimi asla affetmezdim.

Başını salladı. "Tamam."

"Her şey yoluna girecek. Bu geçici bir durum. Onları geri alacağım. Söz veriyorum."

Başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Bunu gerçekleştireceğim."

Eğer bir yol yoksa, ben bir yol açardım. Yolumda kimin ya da neyin durduğu umurumda değildi. Hiçbir şey, bir vampir kraliçe bile beni durduramazdı. Kendime güvenim vardı ama yeteneğim yoktu. Hâlâ becerinin filmlerdeki gibi kahramanca açıklamaları takip etmesini umuyordum.

Annem ve Kimberly'nin akşam yemeğini hazırladıkları mutfığa geçtik. Kekik ve pişmiş ekmek kokusu havayı dolduruyordu. Kimberly'nin yanağına bir öpücük kondurdum. Şimdi o kızardığında, onun tadını hatırlıyordum. Tuhaftı, kalp atışlarının sesini ezberlemek gibi. Tuhaflık yaşla birlikte arttı sanırım.

Presley eve gelir gelmez Kimberly'ye sarılmış ve Kimberly de onun çok ciddi özrünü kabul etmişti.

Yemek masasında o Kimberly'nin yanına oturdu, ben de onun karşısına. Kaynayan tencerenin buharı havaya yayılıyor, tereyağı ekmeğin üzerinde eriyordu. Annem hâlâ onunla birlikte yiyebileceğimiz gibi yemek pişiriyordu.

"Anne, bir şey soracağım."

"Tamam..." Masaya oturdu ve endişeyle çatal bıçak takımını yerleştirdi.

"Zach ve Luke'u bulmak için Lejyon'u bulmamız gerekiyor." "Seni odaya kilitleyen mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Presley.

"Kilian yaptı. Liderimiz o."

"Yangından önce kaçmaya çalıştığınız yer burası mıydı?"

"Yine haklısın anne," dedi Presley.

Ona uyarıcı bir bakış attım ve annem çayını yudumladı.

"Evet, riskli ama tek seçenek bu. Tarikatın tüm geçmişini biliyorlar. Bize yardım etmelerine ihtiyacımız var."

"Onlardan kibarca istediğin için söylediklerini yapacaklarını mı sanıyorsun?"

Kimberly devreye girdi. *Tanrıya şükür.* "Hayır, ama çocukların tarikat liderleriyle olan bağlantıları bize ihtiyaçları var. Bizim onlara ihtiyacımız var. Onların yardımı olmadan ikizleri bulamayız."

Hepimizin bildiği şeyi söyledi. Lejyon olmadan bu sadece imkânsız değildi, imkânsızdı. Başka seçeneğimiz yoktu.

"Senin iyiliğin ne?" Annem sordu.

"Şehir hastanesine gitmeli ve hayvan saldırısı yaralanması numarası yapmalıyız. Kan kaybına vurgu yapın. Polis raporu sayesinde bizi ilk kez bu şekilde buldular. Hemşire olduğun için bize yardım edebilirsin ve biz şüpheleri azaltabilirsin. Raporun hazırlandığından ve kan kaybının tıbbi kayıtlarda belirtildiğinden emin olun."

"Fairbanks yakınlarındaki hastanede birkaç meslektaş tanıyorum."

"İster inanın ister inanmayın, bu en az tehlikeli seçenek."

"Tamam." Başını salladı ve sanki dünyanın en basit cevabı buymuş gibi eklemek somununu eline aldı.

"mi?" Presley sordu.

"Kardeşlerinizi bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ben de yardım etmek istiyorum. Bana ihtiyacınız olacak. Gizlenme konusunda iyiyimdir," dedi Presley.

Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Yarasa sinyaline eşdeğer bir sinyal göndermemiz gerekiyordu.

"Tahmin etmem gerekirse, zaten bizi sahil boyunca takip ediyorlardı. Bu basit olmalı. Tespit etmesi kolay," dedi Kimberly.

"Sizi onların radarına sokacak ne yaptınız?" Annem sordu.

Presley'e baktım, kaşlarını kaldırdı ve konuşmam için işaret etti.

Aklımdan geçenleri okuyabiliyordum. *Sen en yaşlısısın. Sen açıkla.*

"Biz biraz . . barlarda dolaştık ve beslendik." "İnsanlarla." Presley belirtti.

"Doğru." Annem çayından bir yudum daha aldı. "Ama bunların hiçbirini kasabada yapmayacaksın, değil mi? Dışarı çıkabilir misin?"

"Evet, merak etmeyin. Ayrıca, henüz zamanı gelmedi. Gelmeden hemen önce içtik." Presley annesinin elini ovuşturdu.

Yemek için çatalını eline aldığı anda yüzünün rengi solmuştu ama dumanı tüten her sıcak ısıyla birlikte rengi geri geliyordu. Kan içmek onun için kabul etmesi en zor şey olacaktı. Benim için de öyleydi. İşin tuhafı, kanı tamamen unutmuştum. Birkaç gün önce bu imkansızdı. Kimberly'nin kanı ihtiyacımı bastırmak için işe yaradı. Bunun ne anlama geldiğini ya da ne kadar süreceğini bilmiyordum ama rahatlamıştım. Önemli olana, yani kardeşlerimi geri almaya odaklanabiliyordum. O zaman tek sorunumuz daha fazla yemek odası sandalyesi satın almak olacaktı, böylece hep birlikte yemek masasında tekrar oturabilecektik.

"Annemi nasıl güvende tutacağız?" Presley sordu. "Ya Kilian yine kötülük yapıp onu yem olarak falan kullanırsa?"

"İyi bir noktaya değindin," dedim.

"Hastanedeki kimsenin akraba olduğumuzu bilmesine izin vermiyoruz. Belki de bizi saldırıdan sonra bulmuştur?" Kimberly'nin beyni hızla çalıştı.

"Görünüşe göre bir planımız var."

buydu. Kardeşlerimin son umudu.

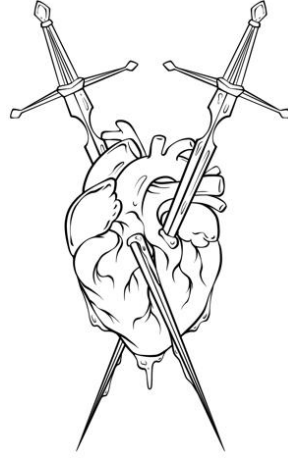
Ben. Ara sıra kan yüzünden deliren umutsuz bir vaka. Güçlü bir savaşçı değilim ve iyi bir plan yapıcı da değilim. Kardeşim mi? Çocuksu.

Kraliçenin kanını taşıyan benim kadar umutsuz ve kafası karışıkta ama kurnaz olabiliyordu. Özellikle de konuşmayı içeriyorsa. Annem mi? Bu işe karışmaması gereken cesur, güçlü bir kadın. Sonra Kimberly. Belki de gerçek tek umudumuz. O gün o olmadan ormandan çıkamayacağımıza emindim. Sadece zekası değil, *kendisi* de. Presley ve benim ona ihtiyacımız vardı.

Bu hepimizin tekrar bir arada olması için son umuttu. İçimden bir ses artık kaçış olmadığını söylüyordu. Aile ile bir sonraki karşılaşmamız her şeyi belirleyecekti ve bunu sonsuza dek bitirmeye hazır olmalıydık.

Fourteen

KIMBERLY

Hayatım resmen tam bir döngüye girmişti ve ben bunun olacağını tahmin etmemiştim.

En azından böyle değil.

Aaron, Presley ve ben gökyüzünden taze kar örtüleri yağmaya devam ederken ağaçların altında kaldık. Alaska'nın en güzel yanlarından biri de her yerin sessiz olmasıydı. Uzaktan arabaların ve birkaç hayvanın gürültüsü geliyordu ama çok yüksek bir ses yoktu. Bu harikaydı çünkü yapmak üzere olduğumuz şey için tüm beyin gücüne ihtiyacım vardı.

"Tamam Kim, hadi seni final kızı gibi gösterelim." Presley el sanatları dükkanından aldığı sahte kanı üzerime sıçrattı.

ağzımı kapatmak için.

Ellerinin üzerine gelişigüzel döktü ve giysileri ile saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Gerçek yaralara ihtiyacımız var," dedim gözlerime kaçan parçayı silerken. "İçeri girdiğimizde bizi kontrol edecekler."

"Doğru." Aaron'ın bakışları boynumda oyalandı ve ben yutkundum, tenimi ısırdığında hissettiğim sıcaklığı hatırladım. Bir de ellerimi saçlarında dolaştırıp onu kendime çekişimi. Devam etmesini istemiştim.

Aklımdan çıkardım.

Presley arabanın tekrarını yapamazdık.

"Anladım." Presley bileğini ısırdı ve siyah kan kullanılmış yağ gibi kara döküldü.

Aaron ve ben bakışlarımızı paylaştık ve hemen aynısını yaptık. Bileğimdeki kanın bir musluk gibi akmasına izin verdim ve sahte kanı yaralarımıza sürerek koyu kırmızıya karıştırdık.

Aaron, "Bunun inandırıcı olduğundan bile emin değilim," dedi.

"Sadece raporları hazırlamalarını istiyoruz ve sonra ortadan kayboluyoruz."

"Çok fazla dikkat çekmek istemiyorum." Aaron bana baktı. "Yanlış dikkat."

Yanlış ilgi, Aile'nin bizi parçalamaya gelmesi gibi. Onlar paltolarını yırtıp arkalarında ısırmalar ve sahte kan bırakırken midem bulandı. Aile bir noktada onları istemişti. Dikkatli olmamız gerekiyordu.

"Yapmayacağız," dedim. "Bu, koluma bir iğne batırmaları için yeterli olacaktır. Hayati değerleri test edecekler. Çabuk oluruz. Hâlâ Aile'nin seni ve Presley'i istemediğine dair umudumu koruyorum."

ama aptal değildim. İkizler yeterli olabilirdi. Kehanette özellikle bahsedilenler . Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığından değil ama Aile'nin de bizi aramıyor olması işe yarayabilirdi. Akira *seti istediğine* karar vermeden önce ikizlerin yalnız gelmesini sağlamaya çalışmıştı. Bu, kehanetleriyle ilgili bir şeylerin kesinleşmediği anlamına geliyordu. Aaron ve Presley'le ilgili çok önemli bir şey hâlâ belirsizdi.

"Belki şansımız yaver gider." Aaron göz kırptı. Ben böyle bir şansa inanmazdım.

Hırkamı yırttım ve kolumu tekrar ısırđım, pazımın daha yukarısında. Aaron çatık kaşlarıyla beni izliyordu.

"Tamam, bu görür." Şimdiden sersemlemiş hissediyordum.

Presley, "Pekâlâ Kim, artık ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Başımı salladım, tam olarak ne biliyordum. Aaron beni gelin gibi kucağına aldı ve hastaneye doğru taşıdı.

Fifteen

PRESLEY

"Lütfen, yardıma ihtiyacımız var!" Hastanenin pek de kalabalık olmayan lobisine doğru bağırdım. Alaska ölü bir bölgeydi.

Etrafımızda kaos patlak verdi. Hemşireler ve doktorlar koşarak geldi. Annem beni tuttu. Biz kan revan içindeyken bizimle otoparkta buluşmuştu, bu yüzden arabasına binmemiştik.

"Ne oldu?" diye sordu hemşirelerden biri, hemen Kimberly'yi Aaron'ın kolundan alırken.

Sahte plastik bir bitkiyi de yanına alarak yere yığıldı. Hemşirelerden oluşan bir kalabalık etrafını sardı ve bağırışlar beyaz duvarlarda yankılandı.

Aaron Oscar'ımı alabilir.

Onu sedyeye yatırmak için uğraştılar ve ben de rolüme daha sıkı sarılmaya karar verdim. Kolumu tutarken inledim. Anneme uzandığımda ve sahte kanın üzerinde kayarken uzuvlarımdaki zayıflık beni şaşırttı.

"Onları Mulberry Trail'de yolun kenarında buldum," dedi annem. "Ben hemşireyim." Sanırım kanamayı durdurabildim."

"Vera?" dedi doktorlardan biri kolumdaki yaraları kapatmaya çalışırken anneme. "Seni hatırlıyorum. Onları tanıyor musun?"

"Hayır. Ama onlarla geri gelebilir miyim?"

Başını salladı ve beni arka taraftaki çift kapılı, parlak ışıklı, antiseptik ve kan kokan bir odaya çekti. Çıplak zeminde ayak sesleri ve tekerlek sesleriyle birlikte bir makine senfonisi yankılanıyordu.

"Biri bize saldırdı. Biri bizi ısırdı. Polisi arayın. Birilerine söyleyin," dedim içimdeki Leonardo DiCaprio'yu kanalize ederek. *Romeo ve Juliet*'teki acılı Romeo'yu oynamaya çalışıyordum. Klasik. Özellikle de Leonardo DiCaprio'nun tarlada ağladığı sahneyi. En küçük çocukken çok fazla sahte ağlama pratiği yapmışım. Zach, annemin sempatisini kazanmak için beni çimdiklerdi.

"Arkadaşlarım nerede? Onlar iyi mi?" Biraz daha katmak için bir dudak titremesi ekledim.

"Onlar emin ellerde. Hareket etmemeye çalış." Annem hemşirelerle ileri geri konuşurken eliyle sırtıma vurarak beni yatıştırdı. "Sanırım bu sayıklıyor."

Beni farklı yönlerle çekerek bir yatağa götürdüler.

"Birini aramalısın," dedim tekrar. "O bir yerde."

Annem hemşirelerle konuşmaya gitmiş ve polis raporunun tutulmasını sağlamaya çalışıyordu.

Oda tuhaf bir şekilde yavaş ve loştu. Vampir görüşüm donuktu ve gibi hareket edemiyordum. Ellerimi açıp kapamak gibi küçük şeyler bile çok yavaş geliyordu. Tüm o güç her geçen benden süzülüyordu. Yine de bileğimdeki yara neredeyse tamamen iyileşmişti. Zach ve Luke gibi antrenman ama havalı olduğunu düşünmüş ve istemiştim. Kendi kanımla savaşmama izin kesinlikle reddettiler.

Şimdi bunu nasıl yaptıklarını düşünmeden edemiyorum.

Fayansın üzerindeki her damla kan bana güç kaybetmek gibi geliyordu ve bulmak için güce ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı. Ve beni terk ettiğini hissetmek beni tekrar öfkeliendirdi. Ve. Yalnız bıraktı.

Konuştuğum için o kadar öncelikli olmadığımı tahmin ediyordum ama yanımda iki hemşire vardı.

"Kalp atış hızı normal, ama kan basıncı düşük. Oksijen . . .
."

Yaşlı bir kadın kocaman gözlerle bana baktı. "Bir şey var Yanlış. Makine çalışmıyor."

Yan odadan nefes sesleri geliyordu. Eğer dışarı çıkacaksak dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız olacaktı.

"Ah!" Yan tarafımı tuttum. Bu annemin dışarıdan dikkatini çekti. Telefonda biriyle konuşuyordu.

Hemşireler yaralarımın üzerinde gezinirken ağızları düştü. Beni daha fazla makineye bağlamaya çalışıyorlardı ama derim sertleşiyordu.

"Bu-"

"İşte orada! İşte orada!" Koridoru işaret ettim ve sesimi histerinin eşiğine getirdim. "Yardım edin!"

"Ben kimseyi görmüyorum."

"O burada! Onu görmüyor musun? Orada bana bakıyor."

Halüsinasyon gördüğümü ya da uyuşturucu aldığımı düşünmeleri onlar için daha iyiydi. Sonrasını açıklamak daha kolay olurdu. En yakınımıdakiler hastane koridorunun diğer ucunda aval aval bakmaya başladılar ve ben de yataktan fırladım.

"Bekleyin! Efendim!"

Odayı hızla geçtim ama yeterince hızlı değildim. Hemşirelerden biri neredeyse kolumu yakalıyordu. Hastane o kadar büyük değildi. yüzden manevra yapacak çok fazla alan yoktu. Onlar beni bulamadan bazı ekipmanların arkasına çömeldim.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim!" diye bağırdı biri diğer odadan.

Bu benim işaretimdi. Çok önemli ya da pahalı görünmeyen büyük bir şey buldum ve onu büyük bir gümbürtüyle duvara fırlattım.

"Neydi o?"

"Şu anda neler oluyor?"

Dikkatleri dağılınca sinsice Kimberly'nin odasına girdim ve ona beni takip etmesini işaret ettim. Ancak hâlâ doktorlar vardı ve Kimberly'nin masadan kalkıp dirilmesini dehşet içinde izliyorlardı.

"Aaron nerede?" diye fısıldadı telaşla kapıya doğru kaçarken. İnsanlar izliyor, bağıırıyor ve dinlemek istemediğim şeyler haykırıyorlardı.

"Oh, Tanrım. Çok özür dilerim." Aaron'ın endişeli sesi koridordan geldi. "İşte orada."

Bir serumu devirmişti ve koridora sahte kan yayılıyordu. Lobi kapısına doğru fırladık ve çıkışa doğru beceriksizce ilerledik. Çıkarken birkaç kişiye çarptım ama geldiğimiz yerdeki ağaçların arasına saklanmayı başardık.

Hastane tamamen arkamızda kaldığında, karda yaptığımız kırmızı ve siyah dağınıklığın yanına çöktük.

"Bu berbat," dedim. Artık halsiz ve ağrılıydım.

"Hoşuma gitti," dedi Kimberly. "Kafam berraklaştı."

"Nasıldık Burns?" Aaron sordu.

"Mükemmel. Sanırım bu bizi radarlarına sokmak için fazlasıyla yeterli olacaktır. Sadece geldiklerinde hazır olmamız gerekiyor."

Hiçbir şey söylemedim. Lejyon'u tekrar görmek istemiyordum. Özellikle de Kilian'ı. Eğer Kilian olduğu kişi olmasaydı, asla ayrılmayacaktık. Yani kardeşlerimin acı çektiği her an, ne kadar acı çektiysem ... onların yüzünden oldu ve bunu affedemezdim. Aaron ama Zach anlardı.

"Dur, sana bir bakayım." Aaron kolumu tuttu ve artık kapanmış olan yaralarımı inceledi.

"Ben iyiyim."

Kimberly'nin üstünü aramak için yanımdan geçti. "İyi misin?"

"Evet. Çok kötü değildi."

Aaron vardı o yavru-köpek bak Tekrar, ve o oldu Çalışıyorum. Kimberly ona sarıldı ve o da Kimberly'yi alnından öptü.

Kalbimde daha önce olduğundan daha derin ve daha acı verici bir ağrı tekrar yayıldı, bu yüzden göğsümü kavradım.

"Ah." İnleme benden gelmedi.

"Bunu hissettin mi?" Aaron'a dönüp göğsünü ovuşturdum.

"Evet. Ağrı aniden şiddetlendi."

Tekrar hissettim ve geçene kadar ellerimi dizlerimin üzerine koymak zorunda kaldım. Sanki biri göğsüme tekme atmış gibi ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Ne oluyor be?" Kelimeleri zar zor söyleyebildim. Sonra tekrar kayboldu. Acı tekrar o ağır, donuk ağrısına dönüştü. "Orada neler olduğunu bilmiyorum ama hiç iyi değil. Göğsüme gerçek bir Zach tekmesi yemiş gibi hissettim. Ne oluyor olabilir?"

Üçümüz de aynı endişeli ifadeyi paylaşıyorduk. Kimberly'nin gözleri ağlayacakmış gibi yumuşadı ve kardeşim dişlerini sıktı. Ve ben ...

"Gitmemiz gerekiyor." Boş sahte kan şişelerimizi kardan kaldırdım.

Artık orada olmak istemiyordum. Eve gidip kendimi odama kilitlemek istedim. Mahvolmuş planlarında onlara yardım etmişim ve aynı derecede berbat kendi planımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Tek başıma.

Sixteen

AARON

Yine kötüydü. İnanılmaz derecede kötü. İki hafta oldu ve Lejyon'dan hiç iz yoktu. İki. Bütün. Hafta. Bu iki hafta içinde, insanlığıma olan bağlılığım günden güne gevşedi.

İhtiyaçtan tüylerim diken diken olmuştu ve Kimberly ile onun kalp atışlarından başka bir şey düşünemiyordum. Ve kan. Kana ihtiyacım vardı. O kadar çok ihtiyacım vardı ki ellerim titriyordu.

Annemin yahnisi için soğan keserken onları sabitlemeye çalıştım. Annem birbiri ardına utanç verici hikâyeler anlatırken Kimberly ve annem mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Çok şirin davranıyor ve anneme yemek pişirirken yardım ediyordu ve ben onun çıplak bacaklarının arkasına baktığımı ve onu ormanda serbest bırakıp koşmasını izlersem neler olacağını hayal ettiğimi saklamak zorundaydım.

Dudaklarımı yaladım ve doğramaya devam ettim. Bu sırada görüntü beynime kazınmıştı. Kapısının önünde ondan bir parça koparmak için yalvaran vahşi bir köpeğe eşdeğerdim ve başka bir şey düşünmek imkânsızdı.

Bıçağım bir soğanı daha doğrarken, onun solgun bacaklarının gözden kaybolup ağaçların arasında kayboluşuna bakarken kendimi kaybettim. Çıplak ayakları karda hızla ilerliyordu. Ben arkasından takip ederken vücudu ağaçlardan kaçıyor. Yeterince hızlı koşamıyordu. Onu bulamayacağım, saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Kalp atışlarının sesi beni çağıran bir siren gibiydi.

Onu istedim.

Kovalamacayı düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu. Sonunda onu yere yatırdığımda, kıyafetlerini çıkardığımda ve bacaklarını belime doladığımda ne olacağını. Ve ben-

Tanrım. Biri beni durdursun.

İlk tanışmamız düşünüldüğünde, bu fantezinin ne kadar berbat olduğunun farkındaydım. Zaten ağrıyan göğsümün üstüne bir de suçluluk duygusu eklenmişti. Düşüncelerim üzerindeki kontrolüm azalıyordu. Kana susamışlık çok fazlaydı.

Kimberly bana gülümsedi ve midem bulandı. Elimin tersini kaşıdım, mutfığı adımlama dürtüsüyle savaştım. Belki onu bir dakikalığına yalnız bırakabilirdim.

Hayır. Kahretsin. Dur. Sen iyisin. Sen .

Tüylerim diken diken olmuştu. Hareket etmem gerekiyordu. Evden çıkmam gerekiyordu. Kana ihtiyacım vardı ve şimdi ihtiyacım vardı.

"İyi misin?" Kim fısıldadı.

Geri çekildim. Boynumdaki nefesinden ve bunun beni her an tetikleyebileceği gerçeğinden korkuyordum. Onu omzuma atıp götürmeme saniyeler kalmıştı.

O kazaktan geriye hiçbir şey kalmayacağından emindim.

Sadece biraz havaya ihtiyacım vardı. Kan, şehvet ve ihtiyaç düşüncelerinden uzakta.

Genellikle içinde kaybolmak istediğim o soğuk mavi gözleriyle bana baktı. Şimdi ne istediğimi bilmiyordum. Bilseydi ne düşünürdü? Gerçekten ne kadar kötü olduğumu bilseydi?

Yalan söylemek istemedim. "Biraz hava almam lazım."

Karın içine adım attım. Eksi sıcaklıkların ortasında nihayet düşünebiliyordum. Tekrar beslenme vakti gelmişti ama barı düşünmüyordum. Zaten sahip olduğum şeyi istiyordum. Kimberly'nin kanı her şeyimdi ama onu bu şekilde istemek istemiyordum. Normal bir erkek arkadaş olmak istiyordum. Neden normal sorunlarım olamıyordu?

Senden bıkacak. Senden nefret edecek.

Biliyorum.

Isırmaya aldırıyordu ama bu yanıltı. Onu neredeyse iki kez öldürüyordum. İyi erkek arkadaşlar kız arkadaşlarını neredeyse öldürmezler. Onları ısırılmaz, incitmez ve kanlarını içmezler. Normal olanlar yapmaz zaten. Ve o normal hak ediyordu.

dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dönüş yapmadım ve doğruca ağaçlara doğru yürüdüm. Kar hiç bitmiyordu, tıpkı soğuk gibi. Soğuk beni titretmiyor ya da dişlerimi gıcırdatmıyordu ama yine de her yerde hissediyordum. Bu tür bir soğuk doğal değildi ve sarmalanmış olsam bile rahatsızdım. Acıtmıyordu ama vücuduma işliyor, beni uyuşturuyor ve iliklerime kadar üşütüyordu.

Çok zavallısın.

Hırladım ve daha hızlı yürüdüm. Ortadan kaybolmak istedim. Burayı arkamda bırakmak. Herkes bensiz daha iyi olabilirdi. İki hafta önce düşündüğüm ve unuttuğum şey buydu. Herkesi geride tutuyordum. Belki de kötü şansımız bendim ve Lejyon bu yüzden henüz bizim için gelmemişti. Ve bu da benim cezamdı. Her şey mantıklı görünüyordu.

Açıklıkta dönüp durdum, kaçmak için en iyi yeri arıyordum. Sonra onu gördüm.

Uzaktaki tarlada yürüyen bir geyik.

Yardıma olmazdı. Olmayacağını biliyordum ama o anda denemek zorundaydım. Kan içmek bu hissin sağlayabilirdi.

Ona doğru koştum ve kafamdaki Şey'in kontrolü ele almasına izin vermeye çalıştım ama olmadı. Olmadı.

Geyik için çok hızlıydım ve boynunu kırarak ölümünü hızlandırdım.

Ama her şey çok hamdı. Çok canlıydı. Onu ısırarak için dişlerimi çıkarırken aklım başımdaydı. Beynimde çalan sirenleri görmezden geldim.

Yaptığım şeyin gerçekliği beni boğmadan önce en azından denedim. Boğazımdaki av kanının tadı yoktu. Kan beyaz karın, giysilerimin, ellerimin ve hatta ayaklarımın dibinde yatan ölü hayvanın üzerine sıçrayana kadar vücudum sarsıldı.

Katliam gibi görünüyordu.

Ne yaptığımı fark ettiğimde içimi bir boşluk kapladı.

Zach ve Presley'nin kaldırımıdaki karıncaları ezmesinden nefret ediyordum ve şimdi de bir geyiği içmeye çalışmıştım.

Ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı çıktım. Ayaklarım soğuktan uyuşmuştu. Kar ayakkabılarımın tabanlarına doluyor ve koşarken beni ağırlaştırıyordu ve uzakta parlak ve mavi bir şey parlayana kadar koştum. Bir gölet soğuk, donmuş ve yalnız duruyordu.

Kıyısına çöktüm ve karın içine gömüldüm. Dizlerimi göğsümün sıcaklığına çektiğimde buz gibiydiler. Titrek bir nefesle göğsümü hızlı ritmin tam üzerine sürttüm.

Kardeşlerim her zaman böyle mi hissedirdi? İçlerinde çılgılık atmak isteyecek kadar mutsuz muydular? Bunu nasıl saklayabildiler? Bu ıstırapı saklayamıyordum. Tek istediğim Luke'un karda bana doğru koşarak gelmesi, kolunu bana dolması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Zach'in o alaycı gülümsemesi ve güvende olduğuma dair eminliğiyle yanımda olmasına ihtiyacım vardı ama bu olmayacaktı. Artık tüm sorunlarım benimdi ve onları çözebilecek tek kişi de bendim.

Suya baktım ve çok uzağımda olmayan kırık bir iskele gördüm. Blackheart'taki göle dair anılar zihnimde dönüp duruyordu. Yazın sıcağında, yüzlerce kez suya atladığımız zamanlar. Buzları çözölmüş ve yemyeşil olduğunda hepimizi orada hayal edebiliyordum. Anının verdiği acı, o rahatsızlık yankısını göğsüme ve zihnimin ön saflarına taşımaya yetti.

Burayı asla .

Onları geri getirmek bana düşüyordu ve ben yerde kıvrılmış, kanlar içinde, ölü bir hayvanın başında ağlıyordum. Ses haklıydı. Acınacak haldeydim.

Kuru kalmak için hiçbir girişimde bulunmadığım için kar kıyafetlerimi ıslattı.

Büyüyen karanlıkta tek başıma otururken bunun beni gömmesine izin verdim. Arkamdan bir ayak sesi duyuldu ve Presley pijama pantolonu ve annemin sahte kürk paltolarından biriyle belirdi. Başka bir gün olsa gülerdim.

Gözyaşlarımı yanaklarımdan silmeye çalıştım ve yüzüme geyik kanı bulaştı.

"Uh-oh. Kimi öldürdün?"

"Bir geyik."

"Güzel, kürek bulmak zorunda kalmak istemiyordum."

İçimi çektim ve gölete doğru geri döndüm. Daha da kötüsü, küçük kardeşimin, ağabeylerimin başarılı olduğu her konuda benim de başarısız olduğumu görmesiydi. Onların yerini asla dolduramazdım. Denemek anlamsızdı.

"Yani, şimdi yaptığımız bu mu? Karda donup ağlamak mı? Çünkü bir dahaki sefere böyle bir şey için davetiye ihtiyacım olacak."

Alay ettim. "Beni güldürmeye çalışma."

"Ben değilim. Ağladığımız ve sonrasında kar melekleri yaptığımız bu hüznü hikayeye davet edilmek istiyorum. Yine de hayvanların öldürülmesini veto etmek zorundayım."

Başımı dizlerime gömdüm ve o da sırtımı ovdu. Göğsümdeki sıkı bir şey gevşedi. Gevşeyene kadar fark etmemiştim bile.

"Beni nasıl buldun?"

"Bir kısmı senin ayak izlerindi ama kar izleri örtüyor. İçimde bir his vardı ve onu takip ettim. Gittiğin anı anlayabiliyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendi işimi yapıyordum ve birden kusacakmışım gibi hissettim ve aklıma gelen ilk kişi sen oldun. Seni aramaya gittiğimde Kimberly bana bir süredir ortalarda olmadığını söyledi. Gelip seni kendisi aramak istedi ama ben onu kalmaya ikna ettim."

"Benim için geldin," dedim göğsümü ovuşturarak. Ağrı hâlâ oradaydı.

Omuz silkti. "Tek başıma mutsuz olmaktansa seninle oturup mutsuz olmayı tercih ederim."

Kan bağıyla bağılı olduğum için minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim ama bir şey beni rahatlatıyordu. Acımda yalnız değildim, kardeşlerim de öyle ve bizi ayıran mesafenin ne kadar uzak olduğu önemli değildi, kan yalan söylemezdi.

"Farkında olmasalar bile onların da bizi hissedebildiklerini düşünmek hoşuma gidiyor," dedi Presley, sanki biri bulutları yarıp altın bir savaş arabasıyla aşağıya uçacakmış gibi gökyüzünü seyrederek.

"Ben de bunu düşünüyordum."

Kar sessizce uzaktaki rıhtıma düşüyordu. Kimi kandırıyordum ki? Muhtemelen sayamayacakları kadar çok kez böyle hissetmişlerdi. Kardeşlerim dönüşmeleri için kandırılmışlardı. Sarah'nın önünde öldürüldüğünü görmüşler, sonra da zihinsel yansımalarıyla sessizce başa çıkmışlardı. Daha fazla işkence görmek için o yere geri döneceklerini bilmenin acısıyla başa çıktılar ve ben onların top gibi kıvrıldıklarını hiç görmedim.

İkisi de kaçıp gitmedi ve ağlamadı. Eğer böyle bir şey olduysa bile benim bundan hiç haberim olmadı ve endişelenmek zorunda kaldım. Soğuğun ağırlığı dalga dalga tekrar üzerime çöktüğünde, çocukça davrandığımı anladım. *Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım.*

Bana ihtiyacı olan insanlar vardı. büyüme zamanıydı.

"Özür dilerim, Pres. ."

"Benim için sorun değil. Ama muhtemelen bizim dönüşümüze kadar dakikaları sayan bir kız tanıyorum. Anneme süt ve yumurta almak için markete gittiğini söyledim ve o da sinir krizi geçirdi çünkü sütü kasabadaki şu adamdan alıyor."

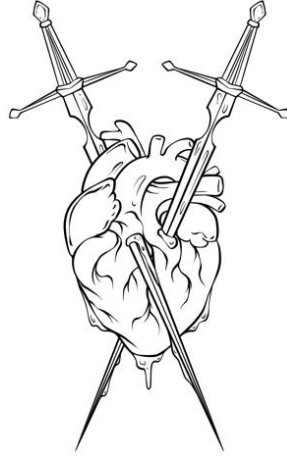
Kimberly. Kana susamışlığımı unutmamıştım ama kendimi eskisinden daha hafif hissediyordum. Daha kontrollü.

Presley'e . "Teşekkür ."

"Bu kar melekleri yapmayacağımız anlamına mı geliyor?"

Seventeen

KIMBERLY

İlgileniyormuş gibi yaparak bir kitabın sayfalarını çevirdim. Zaten Vera'yla yemek yapmış, onu yemek yerken izlemiş ve hikâyelerini dinlemiştim. Önemsiyordum ama çocukların nerede olduğunu önemsemişimden daha fazla değil.

Beynime kaydolmayan paragraflar arasında kapağa bakmaktan kendimi alamıyordum.

Onlar iyiydi, kendime tekrar tekrar söyledim, ama her senaryo üzerinde düşünüyordum. En olası olanların hepsi inanmak istemediğim yollara . Lejyon. Aile. Onlar

burada olabilirler. Onları bulamayacağım bir yere götürmüş olabilirler, o zaman ikisini de bir daha asla göremezdim.

Döngüyü tekrarlardım. Bir paragraf okudum. Kapiya baktım. Spiral.

Tam sayfadaki kelimeleri saymaya başlayacaktım ki Presley elinde kahverengi bir torba ve bir süt sürahisiyle çıkageldi. "Al bakalım anne. Aaron bu gece yatıyor sanırım."

"Ne? Neden?"

"Sanırım sadece biraz yalnız kalmak istiyor." Presley bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Hemen ayağa kalktım, özür dileyip kapıdan çıktım. Ayakkabılarımı yanlış ayağıma geçirmiş, sonra da tökezleyerek kamaramıza doğru yol almıştım.

Şöminemizde bir ateş yandı ve ben çatı katına doğru tırmanırken alevler duvarda bir parıltı oluşturdu.

Aaron ben içeri girerken gömleğini çıkardı. Ayaklarının dibindeki giysilerde tuhaf bir koku vardı. Kolayca tanımlayabileceğim bir şey değildi. Sonra kot pantolonunu indirirken üzerini kaplayan koyu kırmızıyı gördüm.

Bana döndü. "Göründüğü değil. Bu geyik kanı."

"Oh." bir sıcaklık kaplarken omuzlarım geri çekildi.

Sırt çantasından pijama pantolonunu çıkarırken hareket etmeyi reddettim. Gömleğine bulaşan kan hala yüzüne ve gövdesine bulaşmıştı.

Mutfak tezgahının üzerine bir bez parçası ve bir şişe su almaya gittim. donmuştu.

"Otur. Bana ne olduğunu anlat. Nereye gittin?" Yatağın kenarında onu köşeye sıkıştırarak söyledim.

Ben dondurucu suyun bir kısmını bezin üzerine döküp cildine sürerken o yere bakıyordu.

Ona dokunduğunda yüzünü buruşturdu. *Güzeldi.* Boğazımdaki yumruyu zorladım.

"Susuzluktan bunalmıştım ve biraz hava almaya ihtiyacım vardı ve ağaçların arasında yürümeye başladım. Bir geyiğe saldırdım. Bunun işe yaramayacağını biliyordum ama çaresizdim."

Hiçbir şey söylemedim, yanağındaki ve dudaklarındaki kırmızıyı silmek için havluyu hareket ettirdim.

"Sadece senden bir daha içmek istemedim."

Durdum, bezi komodinin üzerine koydum. "Yardıma oluyor mu?"

"Evet..."

Bakışlarıyla karşılaştım. Lamba ışığı gözlerindeki kalıcı sıcaklığı aydınlatıyordu.

Gözbebekleri beni yuttu, beni onun yanında sabitledi. Kana susamıştı ama bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdim.

"Bu işe yaramıyor," dedim, ondan uzaklaşıp şifonyere doğru ilerleyerek.

Aaron'ın katı formu güneşte kar gibi eridi. "Ne?"

"Yani, öylece gidemezsin. Biri seni kaçırdı sandım. Çok uzun süredir yoktun ve ben ..."

"Özür dilerim."

"Seni kulübede bırakıp gitmemi istemezsin. Presley'nin bunu yapmasını istemezsin."

"Biliyorum, haklısın."

"Bir dakikalığına kızmama izin ver." Arkamı döndüğümde yanımda duruyordu.

"Tamam."

"Beni korkuttun."

Tüm dikkatini yüzüme vererek bir adım öne çıktı. "Biliyorum."

"Benimle konuşmaya başlamalısın. Bir olduğunda bana söylemelisin. Beni dışlarsan sana yardım edemem. Onların istediği bu. Kendi başına kaçıp ortadan kaybolmanı O'na geri dönmeni istiyorlar."

Sesimin nasıl titrediğini görünce şaşırdım. Göğsüm endişeyle gerilmişti. Kapıya baktım ve midemde bir şey kıpırdandı, bana kaçmamı söylüyordu. Bunu hayal bile edemezdim. Hayal edemezdim.

Dudakları yanağında. Nefesi boynundaydı. Aaron bir elini çenemin altına koydu. "Devam et."

"Bana hiçbir şey söylememen bencillik. Sana bir şey olursa, her şey darmadağın olur." *Ben dağılırdım.* "Korktuğunu biliyorum. Ama hepimiz korkuyoruz. Ve bunu atlatmamızın tek yolu radikal bir şekilde dürüst olmamız ve birlikte çalışmamız."

Başparmağı alt dudağıma sürtündü ve nefesimi içime çektim. Teninin sıcaklığı diken diken etti.

"Haklısın. Özür dilerim. Bir daha kaçmayacağıma söz veriyorum."

Dudaklarıma eğildi. Bir tüy kadar yumuşaktı. Ellerim titriyordu ve onları tuttuğunda onunkilerin de titrediğini fark ettim. Beslenmesi gerekiyordu ama benim için kendini tutuyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Gözlerimin kenarında ıslaklığı sildi. "Tamamen dürüst olacağım. Seni istediğim kadar başka hiçbir şeyi istemedim. Seninle sevişmek istiyorum Burns. Gerçek ve düzgün. Sana yakın olmak ve sana dokunmak istiyorum. Ama düşünemiyorum. Odaklanamıyorum. Kafamdaki bu şey beni rahat bırakmıyor. Ama sen ve kanın bana yeniden kendim gibi hissettiriyor ve bu çok kafa karıştırıcı. Tek istediğim sana güvenli ve normal bir şey vermektir, bu yüzden senden kan almak seni bozuyormuşum gibi hissettiriyor. Bu beni korkutuyor. Bunu mahvetmek istemiyorum ve zaten öyle hissediyorum. Sen çok şey hak ediyorsun ve ben-"

Parmağımı dudaklarına götürerek onu sakinleştirdim.

Alını alnıma değdi ve ben bakışlarının ağırlığı ve ellerinin kalçalarıma yapışması altında ezildim.

"Korkmana gerek yok," dedim. "Sen asla korkmazsın."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, ama seni temin edebileceğim bir şey varsa o da senden asla korkmadığımdır."

Beni tekrar öptü ve boğazımdan fırlayan iniltiyi bastırmaya çalıştım.

Kendimi ona daha sıkı ve daha sıkı bastırdım. Sonunda yalnızdık, sadece alt kattaki şöminenin çitirtisi vardı.

Aaron aciliyetimi hissetmiş olmalı. Çünkü aramızdaki küçük mesafeyi kaybetmiştik. İki eliyle boynumdaki tüyleri aldı ve yüzümün kenarlarını kavradı. Çenemden aşağı ve kulağıma doğru ısırdı. Nefesini boynumda hissettiğimde içim kasıldı. Yavaşça dudaklarını kulağımın altında gezdirdi ve ürperdim. Beni keşfediyor ve aynı zamanda kartlarını gösteriyordu. Zevk tenimi yaktı ve uyluklarımın arasında büyüyen ağrıya karşı savaştım.

Boynumu öpmeye devam ederken elleri titriyordu.

"Kana ihtiyacın var."

"Mm-hm." Dikkati, dudaklarının ıslaklığının dilinin dikkatli yalamalarına dönüştüğü boğazımda kaldı.

"Sorun değil... beni ısırabilirsin. istiyorum," dedim nefes nefese.

Beni öyle sıkı tutuyordu ki parmakları yanaklarıma baskı yapıyordu.

"Yapmamı mı istiyorsun?" Işık, gözbebeklerini gölgeyle boğulmuş yumuşak, sıcak bir bala bırakırken kelimeler yavaşça yuvarlandı.

Ben istedim. Onun yakınlığını arzuluyordum. Arabadaki o anı düşünmemeye ama aklımdan çıkaramıyordum çünkü ona daha fazlasını vermek .

Üzerimde yükselirken başımı salladım.

Çenesi tekrar itiraz edecekmiş gibi gerildi. Geçen bahar ormandaki o çocuğu düşündüm. Hâlâ oydu ama onu tanıdığım o tatlı, sevecen insan olmak için savaşmak zorunda kalmıştı. Yine kendisiyle savaş halindeydi, seçeneklerini tartıyordu ama gözlerinde çaresizlik vardı ve onun kanının kendi kanıyla karışıp her düşüncesini ve duygusunu kirletmesinin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bu onda çok daha derin bir açlık yaratmıştı.

Doldurmak istediğim bir açlık.

Dudakları benimkilerle tekrar buluştuğunda, daha açgözlüydüler. Aceleci ve telaşlıydı.

Sırtım duvara çarptı ve boğazından vahşi bir hırıltı koptu. sefer hayal etmemiştim. Kaçmak için hiçbir yol olmadan sıkışmışım. Dudağım dişlerinin arasına sıkışmıştı, her zamankinden daha sertti ama acımıyordu.

Boynumu ısırdı. Zehri her ısırığı soğuttu ve bana hafif bir baskı uyguladı ama diğer her yerde baskı arttı. Dizi bacaklarımı ayırdı ve içime girmesinin verdiği hisle inledim. Tatlı ve yavaştı, acele etmiyordu. Hafif bir karıncalanma kollarımdan aşağıya, parmak uçlarıma doğru akıyordu ve bu hiç de rahatsız edici değildi. Beni dudaklarının tenimdeki hissinin tadını çıkardım. Değişmeden önce asla yapamayacağımız bir şekilde onunla bağ kurmak istedim.

Uzaklaştığında, bu sefer yalnız kaldığımız her zamankinden farklı olacağını biliyordum.

O durmadı, ben de durmadım. "Aaron
..."

Kalp atışlarım beni verdi mi? Yoksa yanaklarımdaki kızarıklık mı? Tüm vücudum yanıyordu ve nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyordu. O anda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayabilir miydi? Korkmadığımı söyleyebilir miydi?

Fanilamın düğmelerini koparıp göğsümü ortaya çıkardığında nefesim kesildi.

"Tekrar söyle." Tenimi öptü, köprücük kemiğimi hafifçe emdi.

Karnım ağrıyordu. Yandı. Ona daha yakın olmam gerekiyordu. Ellerim saçlarında, onu göğsüme doğru çektim ve dişleri tekrar tenime girdi.

İsteğini yerine getirdim ve adını tekrar inledim. Beni daha fazla içine çekerek inledi. Boynumdaki ısırıktan daha çok acıyordu ama durmasına yetecek kadar değil. Soğuk tenime değen dudaklarının sıcaklığı beni ürpertti. Kendimi daha hafif hissettim. Neredeyse sarhoş olmak gibiydi ama daha iyiydi.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Her şey yavaşladı. Var olan tek şey oydu ve ben onun muhteşem ritmine ve bedeninin içime sürtünme hissine kapıldım. Kalçalarının sallanması dalga dalga zevk veriyordu bana.

"İyi misin?" Sesi kulağıma karşı yumuşaktı.

Beni ısırdığı yerde hafif bir ıslaklık vardı. Yara kapanıyordu ve bedenim yavaşlıyordu ama artık her küçük sese odaklanmıyordum. Kafam sonunda boşalmıştı.

Aaron boşluğu doldurmak için oradaysa, boşluk hissi umurumda değildi.

"İnsan gibi hissediyorum. Ama insan olmadığımı memnunum."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şu anda, ben de."

Yüzümde sıcak elleriyle beni bir öpücük için kendine çekti. Yavaşça kendine geldi. Ve bu da iyiydi. Hâlâ çaresiz ve özlem doluydu ama daha az aceleliydi.

Bunu ne zamandır istiyordum?

Sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir özlemin meyvesi. Tüm o özlem dolu bakışlar. Bana dokunduğunda, ona durmaması için yalvarmışım.

Beni yatağa yatırıp gömleğimden geriye kalanları çıkarırken parmakları saçlarıma dolandı. İki koluyla beni yatağa sabitledikten sonra dudaklarıma doğru eğildi.

"Durabiliriz."

Durmak istemedim. Onun durmasını hiç istemedim. Sadece yapmak zorundaydık.

Çok uzun zamandır güvenli bir yerdi ve her parçamı tüketmesine hazırdım. Ben hazırdım.

"Bana dokunmayı bırakma."

Aaron ateşli bir öpücükle içime düştü. Önce yumuşak, sonra daha sert. Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çektim. Kalçaları girerken dişleri boynuma battı.

Nefesim kesildi ve kalçalarımın arasındaki ağrı derinleşti.

İhtiyacı olan her şey olmak istedim. Buna *ihtiyacım vardı*. Oda dönüyordu ama ben kendimi sağlam hissediyordum.

Dudaklarını yalarken lambanın loş ışığı yüzünü aydınlatıyordu. "Bana karşı nazik olmana gerek yok," diye fısıldadım.

Gözleri cinsel bir susuzlukla alevlendi, sonra beni kendine doğru çekti. Sertçe. Tek bir çekişle sütyenimi çıkardı ve yırtık pırtık yere fırlattı. Sıcak nefesiyle boynumdaki yarayı yaladı.

"Tadın çok güzel, Burns. Tahmin bile edemezsin."

Başparmağını boynumda gezdirdi, sonra dudaklarıma götürdü. Kanım parmaklarını kapladı ve kendi dilimin üzerine düştüğünde hala sıcaktı.

"Gördün mü?"

"BEN-BEN ..."

Aaron bana hiç böyle bakmamıştı. Bunun vahşeti beni sakinleştirdi ve ona ağzımı açtım.

Parmaklarındaki kanımı yalarken içimde bir sıcaklık birikti. Gözlerimiz her baş döndürücü saniyede birbirine kilitlendi. Metalik tada değil, sadece ona boyun eğme eylemine odaklanmıştım.

"Kahretsin, bununla başa çıkamıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana dokunmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Bunun nasıl yeterli olacağını bilmiyorum."

Her kelimesine asıldım, sesindeki özlemin tadını çıkardım. Sadece benim içindi. Aaron Calem tamamen .

Ama hâlâ tutuyordu, eskiden olduğum gibi kırılgan bir kız olmamdan korkuyordu.

Yavaşça ve dikkatlice göğsündeki çizgilerin izini sürdüm. Pijama pantolonunun iplerine uzandım ve beni durdurdu.

"Henüz değil. Seni biraz daha hissetmeme izin ver." İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Sen bana dokunurken düzgün düşünemiyorum. Ve seni iyi hissettirmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Tartışmaya açık değildi. İhtiyaçtan titremeye olan bacaklarımı öptü.

"Sana dokunmamı istemiyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Cümle kuramıyordum. Dudaklarımdan çıkan tek şey onun adının fısıltıyla söylenmesiydi.

"Burası mı?" Dizimin yanındaki hassas deriyi emdi. "Lütfen-"

"Ya da burada." Dudaklarının ıslaklığı iç uyluğuma ulaştı.

Kıpırdandım ve bu sadece beni daha sıkı tutmasını sağladı. Adını tekrar söylediğimde nazik kahkahası bacağımı sıyırdı.

Dişleri bacağımı ısırırken hafif bir baskı vardı. O içerken sessiz kalmak için bir elimi ağzıma götürdüm ve çok çabuk içti.

"Üzgünüm, uzun bunun hayalini kuruyordum." Bacaklarımdan arasını okşamak için hareket etti.

"Ne kadar ?" Tavan penceresine bakarak söyledim.

"Uzun. Bunu düşünmemeye çalıştım çünkü bunu yapabileceğimi ya da senin bunu isteyip istemeyeceğini hiç düşünmedim..."

Parmakları ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde dönmeye devam ederken ben de ona doğru eğildim.

"Sana bu şekilde dokunamamak acı veriyor."

Çok fazlaydı. Ama yine de yeterli değildi. Aaron beni böyle istemişti.

Bana dokunmayı ve beni ısırmayı hayal etmişti. Ben de hayal etmiştim ama bu benim için yeniydi. Bunu istemek ve başka biri tarafından bu kadar güvende ve istenir hissetmek.

Ona açılmak istedim.

İçimdeki sıcaklık gecenin soğuk havasında kabardı. Daha fazla baskıya ihtiyacım vardı. Birden kendimi boş hissettim. Sanki alamadığım bir şeye çok ihtiyacım varmış gibi. Onunla tanışana kadar hiç kimsenin bana Aaron gibi dokunmasını istememiştim. Tüm bu güven ve sevgi beni eziyor, bu anı kalıcı kılmam ve Aaron'a başka kimseye vermediğim bir parçamı vermem için beni zorluyordu.

"Sessiz olma. Seni dinlemek istiyorum." "Ama-"

Kafamda bunun iyi bir fikir olmadığına dair tüm nedenleri sıraladım ve göğsümdeki öpücükleri durana ve meme ucumu ağzına alana kadar ona söyleyecektim.

"Aaron," diye nefes nefese kaldım.

Emme gücü kalçalarımı onunkilere sürttü.

"," dedi Aaron, nefesi göğsümü okşarken. "Aaron, lütfen."

İyi hissettirdi. Harika hissettirdi, ama ona daha yakın olmam gerekiyordu. Ona o kadar çaresizce ihtiyacım vardı ki kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordum. İtiraf etmek utanç vericiydi ama hiç kimseye güvenmediğim kadar güvendiğim birinin kollarında değil.

Parmaklarımı koluna geçirdim ve onu kendime doğru çektim. "Bana daha yakın olmana ihtiyacım var."

Alnını benimkinin üzerine koydu. "Ben seninim Burns."

İç çamaşırımı çıkarmak için dikkatle kalçalarımı kaldırdı ve yüzünde endişe ifadesi belirdi. Kaşları çatıldı ve iç çamaşırlarım yere düştü. Pijamasını çıkarmasına yardım ettim ve o alımdan öperken ben de yatağa uzandım.

Öpücüğü yumuşaktı, öncekinden daha az emindi. "Yavaşça gidebiliriz."

"Hâlâ tutuyorsun." Yüzünü ellerimin arasına aldım, çıplak bacaklarımla beline sarıldım.

O zaman anladım. Kehribar rengi gözlerinin altında, onu ele geçirmek için pusuda bekleyen ve tehdit eden o şey vardı. Sadece bana zarar vermekten korkmuyordu, kendini kaybetmekten de korkuyordu.

Saçlarını ellerimin arasında düğümledim. "Sen her zaman benim Aaron'ım olacaksın. Ne olursa olsun."

Beni tüketmeden önce gözlerindeki ışık titredi. İsteddiği ve arzuladığı her özgürlüğü almadan önce son bir izin anı. İşte o anda kendime onun ruhunu her türlü terör ve karanlıktan koruyacağıma söz verdim. Aaron her zaman benim güneş ışığım olacaktı. Bu, onu karanlıktan kurtarmak için ayı gökyüzünden sökmem gerektiği anlamına gelse bile.

"Bunun çok fazla olup olmadığını bana söylemelisin. Seni incitmeme izin verme. Söyle ve duralım."

"Tamam. Yapacağım. Ama durma.

Lütfen." "Kim, yalvarma."

"Sana ihtiyacım var."

"Durmayacağım." Bunu öyle bir kesinlikle söylemişti ki, vücudumun her zerresi serbest bırakılmayı arzuluyordu ve bunu verenin o olmasını istiyordum. "Sana her şeyi vereceğim... Ne istersen, senindir."

Tek ses nefesimdi. O ve kalp atışlarım.

"Yeterince nazik olabilir miyim bilmiyorum."

Elleri titriyordu ve ben onları öperek çıplak göğüslerimin üzerine koydum.

"değil."

Aaron uzun aletini açıklığıma doğru yönlendirdi ve istemsizce gerildim.

Alnını benimkine bastırdı. "Seni seviyorum."

Yavaşça içime doğru iterken içimde bir sıcaklık oluştu.

Sonra gerildim ve . Yeni, keşfedilmemiş bir duygu. Fena değil

-Sadece yeni. Ellerim çarşafı dolandı ve ona duyduğum ihtiyaç beni diri diri yaktı. Dinmeyen bir acı.

İçimde hareket ederken konuşamıyordum. Düşünemiyordum. Her yerde sadece Aaron vardı ve tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Dudakları kulağıma değerken gözlerini benden ayırmadı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim nefes nefese.

Ona ihtiyacım olduğunu biliyordum ama o kadar ona ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. İnsanlar seksten hoşlanır. Bu bir sır değildi. Ama böyle olduğunu bilmiyordum.

Hiçbir şeyin hissettirebileceğini bilmiyordum. "Durma."

Boynuma doğru inledi. "Çok güzelsin."

Kalçalarım onu daha da içime sokmak için kendiliğinden hareket etti. Onun her bir parçası damarlarımda zonklayan ağrıyı hafifletiyordu. Aaron ellerini karyolanın üzerine koyarken küfretti ve tahta avuçlarının baskısıyla çatlayıp yarıldı.

"Bu çok iyi. Çok iyisin."

Tüm vücudum onu hissetmekle titriyordu. Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar oradaydı. Başımı okşuyordu. Vücudumu sıkıyordu. Beni yatağa sabitliyordu. Çok fazlaydı. Başka biri tarafından hiç bu kadar sarılmamıştım.

"Seni seviyorum." Kelimeler dudaklarımdan kalçalarının hamleleri arasında döküldü.

Hissettiğim şeyi tarif etmenin tek bir yolu vardı; aşk beni canlı canlı tüketiyordu. Parça parça. Aşkın bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar güvenli. Dünya yanıyordu. Soğuğu unutmuştum. Bunun dışında her şeyi unutmuştum.

Vücutlarımız muhteşem bir zevk senfonisinde harmanlandı.

"Burada benimle kal." Bir insanın bu sözleri her şekilde söyledim.

Asla gitme.

*Bu hep böyle olsun. Beni
sonsuz dek böyle sev.*

Eli yüzüme dokunduğunda bir tüy kadar yumuşaktı.

"Yapacağım. Ben buradayım."

Daha derine indi. Beni doldurdu ve kontrolden çıkan parçamı boğdu. Ona teşekkür etmek istedim çünkü mükemmeldi. Mutluluk vericiydi. Bu ihtiyaç yeniydi ve onun bunu karşılaması iyi hissettirdi. Bu düşünce beni daha da açtı. Aaron yüzüme daha fazla dikkat etti, çenem boyunca ve alnıma doğru yumuşak öpücükler bıraktı.

Bir koluyla bacağımı yukarı kaldırdı ve benden kaçan inilti beklediğimden daha yüksekti.

"Tam orada, ha?"

Düşünemiyordum. Vücudumdaki tüm gücü Aaron'a özgürce vermiştim ve şimdi zayıf ve sersemlemiştim ama kolları beni sarmışken bütün ve mutluydum.

Nefes alışım kabinde yankılandı ve ardından tutarsız bir ses karmaşası daha geldi.

Adı dudaklarımda kaldı ve gittikçe daha yüksek başladı.

"Öyle mi?" Her beni öptü. "Böyle çok güzelsin."

Sürtünmeyle birlikte midemdeki çekilme de arttı. Umutsuzca omuzlarını kavradım.

"Aaron. Sadece yapma-"

"Yapmayacağım. Ben buradayım. Tam ." Beni mükemmel bir şekilde tuttu, mükemmel bir tempo tutturdu.

İnsan olsaydım kemiklerim kırılabilirdi ama mükemmeldi. Mükemmel basınç. Her şey mükemmeldi. "Kim," diye boğuldu.

Birlikte bıraktık. Etrafında gerildim ve tüm o baskı serbest kaldı. Zevk dalgaları vücudumun alt kısmını sarstı ve kendimizden geçene kadar her birimiz kendimizden geçtik.

Bu kadar iyi olabileceğini bilmiyordum. Sıcaklık ve mutluluk doluydum.

Birden ne kadar yorgun olduğumun farkına vardım. Her yerim ağrıyordu ama . Haftalardır olmadığım kadar mutluydum.

Kalçalarını sıkıca içime bastırırken saçlarını yüzümden çekti. Başta hiç konuşmadık, sadece öpüştük ve bakışlarını benden ayırmadı.

Dünyamız değişmişti. Aramızdaki bir şey değişmişti. Bana her dokunduğunda farklıydı ve şimdi ...

"Hey, Burns."

"Hey," dedim yatağa yerleşirken. Unuttuğum her şey geri geldi. Ateşin çıtırtısı, dışarıdan bastıran rüzgârın serinliği ve odamızın sedir kokusu zihnimin arka tarafına yuvarlandı.

"hiç mükemmel bir kız olduğunu söyleyen oldu mu? Zeki, güzel... Sen her şeysin."

"Bunu bana söyleyen tek kişi sensin." "Çok şey kaçırıyorlar."

Eighteen

AARON

Bütün gece tavana bakarak uyanık kaldım. Kimberly'nin çok şeyi vardı ama tavan penceremizdeki yıldızlar can sıkıntımı gidermeme yardımcı oluyordu. Biraz su ısıttım, yardım ettim ve uyuklarken ona sarıldım.

Umarım güzel şeyler hayal ediyordur. Uzakta, sıcak ve güneşli bir yer. Keşke ben de uyuyabilseydim. Kafamın içinde olmaktan kurtulmak için her şeyi yapardım. Bir kolumla onu göğsüme bastırdım. Dudaklarından yumuşak bir ses çıktı ve beni daha sıkı kavradı.

Onu ısırılmışım. Sadece ısırarak kalmadım. Isırmaya devam ettim. Ondaki uyumasına yetecek kadar kan aldığımı bilmek biraz midemi bulandırdı, ama midemdeki kemirme gitmişti. Vücudum kelimenin tam anlamıyla doymuştu. Tekrar kafamın rahat olması güzeldi.

Onu koruma ihtiyacı her zamankinden daha güçlüydü. Hayatımın en güzel gecesi idi ve Kimberly'nin başının üstünü öperken yine kardeşlerimi düşündüm. Onların da yatakta sıkışıp kaldıkları ve tavana bakıp uyuyamadıkları her geceyi.

Zach üstünü değiştirdikten sonra Ashley'nin yanında uyuduğunda, onu uyurken izleyip bunu ona nasıl söyleyeceğini merak etti mi? Ona ne olduğunu fark ettiğinde korkmuş muydu?

Sarah'nın kaybolduğu haberini duyduklarında, kendilerini aramaya çıkmadan önce bütün gece konuştular mı?

Ve Sarah'nın ölümüyle ilgili anılarını geri aldıklarında, birlikte nasıl başa çıktılar? Yas tutmak için zamanları oldu mu?

Tüm o sırlar da onlarla birlikte .

Bunların hiçbirini daha önce düşünmemiştim. İtiraf etmekten utanıyordum ama her şeyi hallettiklerini sanıyordum. Bu onların sorunuydu ve beni de bu işin içine , bu yüzden çözmek onlara kalmıştı ama bu sorunlar onların değildi. Her zaman bizimdi. Ya da olmalıydı.

Elimi göğsümde, o tanıdık ağırlığın sızladığı kalbimin tam üzerine koydum. Bunun acısını sevmeye başlamıştım, çünkü sanki kilometrelerce öteden onların acısının ağırlığını omuzluyormuşum gibi geliyordu.

Sonunda nöbet yerimi almıştım ve gece vardiyasında onların acılarını hissediyordum. Umarım, bu sayede biraz daha az hissederler. Telafi etmem gereken çok zaman vardı ama onları eve getiren kişi olarak bunu telafi edecektim. Gökyüzüne bakarken, bu sözü yerine getirme düşüncesinden başka hiçbir şeye odaklanmadım.

"Merhaba," diye mırıldandı Kimberly.

"Merhaba." Ellerimi saçlarında gezdirdim, ona dokunmayı ve itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir arzuladığım şekilde tadına bakmayı yeniden canlandırdım. Hâlâ hayranlık içindeydim. Kimberly Burns, her şeyi tek başına yapan kız, başka hiç kimseye vermediği bir parçasını bana vermişti.

"Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum." Düşüncelerim artık dönmüyordu, bu yüzden dürüst olmakta o kadar zorlanmadım.

Ayrıntıya girmemi bekledi ve ben de boynunda onu ısırđığım yere dokundum. "Ben sadece ... ilk seferimizin böyle geçmesini istemedim."

Ağırlaşan göz kapaklarını açmak için mücadele ederken yüz hatları değışmedi. "Bunu nasıl hayal ettin?"

"Daha az ısırma-aslında, onu çiz. Isırmak yok. Belki daha fazla romantizm. Mumlar. Gül yaprakları. Her . Hayvanlaşıp seni yemeye çalışmamam tercih edilirdi."

Bir insan ve bir vampir olarak birlikte olduğumuz kısa süre içinde bunu birkaç kez düşünmüştüm. Mükemmel olması için her şeyi yerine koymak istemiştım ve bu sırada onu incitmemek için kendimi ne kadar kontrol edebileceğimi merak etmişim. Bu bana bir ömür önceymiş gibi geldi ve artık farklı . Bu halimi daha çok seviyordum. Daha az aptal ve daha iyi bir kardeşim.

Gülümsedi. "Isırmaya aldırmadım."

"Biliyorum. Bunu canavar meselesi haline getirmişim gibi hissediyorum ve istediğim bu değildi. Sana normal bir şey vermek istedim."

"Normale ihtiyacım yok. Hiç ."

Yumuşak dudaklarına dokundum, bu cevapla yetindim. Asla normal cevap veremezdim. "Bu kadar yeter mi?"

Parmaklarını saçaklarımda gezdirdi. "Bu her şey." "İyi hissediyor musun?"

"Kendimi çok rahatlamış hissediyorum. Ama ağrıyor." Göğsümde daireler çizdi. "Sorun yok Aaron."

Elini sıktım. "Biliyorum."

Sabahın ilk ışıklarıyla kalktık, bu da saat 10:00 .

Ana kabinin kapısını açtığım anda küçük kardeşimle yüz yüze geldim.

"Vay canına," dedim, koyulaşmış saçlarına bakarak. Artık koyu çikolata kahverengisiydi ve saç boyasının kalıntıları kulaklarını ve boynunu boyamıştı.

Kim'in gözleri büyüdü. "Saçını boyamışsın."

"Evet, sadece senin olmanı istemedim. Ayrıca, bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

Kimberly onu kucakladı ve saf bir zevkle gülümsedi. "Bayıldım buna." "Sanırım barıştınız, ha?" Annemin kitap okuduğu yemek masasına doğru ilerlerken Presley sordu. Annemin taze kokusu kahve havaya nüfuz etti.

"Neden sordunuz?"

"Sebebi yok," dedi Presley. Sonra annesinin arkasından, "*Seni duyabiliyorum*," diye mırıldandı.

Kahretsin. Kimberly'ye açıkça sessiz olmamasını söyledim, ama Tanrım, adımı tekrar tekrar söylemesini duymak hoşuma gitti.

"İyi ki kulaklığım varmış."

"Ne var tatlım?" Annem beni selamlamak için başını kaldırdı.

"Hiçbir şey," dedik birlikte.

"Bugün komşum Margret'in Noel ışıklarını asmasına yardım eder misiniz?"

"Anne, bütün haftayı bunu yaparak geçirdik." Presley inledi. "Ve bize ödemeye çalıştığı kurabiyeleri bile yiyemiyoruz."

Son iki haftadır annemin dünyasına yerleşmiştik. Sonunda ücretli izin günlerini kullanmak için bir nedeni vardı. Arkadaşlarıyla tanıştık ve haftalık kasaba toplantılarına gittik. Çoğu gece annemin arkadaşlarının odun kesmelerine ve Noel süslerini asmalarına yardım etmek zorunda kalıyorduk. Bunun Presley'i neden rahatsız ettiğini biliyordum, çünkü beni de aynı nedenle rahatsız ediyordu. Bu yıl Noel'i kutlamıyorduk ve tatilin sesleri ve görüntülerinin etrafında olmak bile acı veriyordu. Fiziksel ve zihinsel olarak.

"Biliyorum ama o yaşlı ve onları çok seviyor. İşten sonra gelip yardım edebilirim." Kadın adamın elini okşadı ve adamın omuzları kulaklarına düştü.

"Tamam, ama benden bundan daha fazlasını yapmamı istemeyin. İsterseniz bayramı kutlayabilirsiniz. Ama beni bunun dışında tutun."

Noel, Calem'lerin evinde yılın en büyük kutlamasıydı ve asla parayla ya da hediye almakla ilgili değildi. Bu gelenek ve yemekle ilgiliydi. Noel'i hiç ayrı geçirmemiştik.

Mutfak masasının ahşabına çarpan bir titreşim düşüncelerimi durdurdu.

"Bunu almam lazım. ," dedi annem.

"Kutlama yapmak zorunda değiliz," dedi Kimberly kardeşime. "Belki o gün senin sevdiğin bir şey yapabiliriz. Tatili tamamen unutmak istediğimde ben de böyle yapardım. Kendimi odama kilitler, panjurları kapatır ve aynı filmi tekrar tekrar izlerdim. Bu şekilde hiçbir uğraşmak zorunda kalmazdım."

Kabul ettiğinde onu kendime çektim ve başının üstünü öptüm. Kulağa ne kadar üzücü geldiğinin farkında olduğumu sanmıyordum. Her ne kadar birçok insanın yaşadığı ve muhtemelen anlatabileceği bir deneyim olsa da, onu odasında tek başına ve arayacak kimsesi olmadan düşünmekten nefret ediyordum.

Agresif tonu değiştiği için ağabeyim de aynı duyguları paylaşıyor gibiydi. "Yine de ne yapmak isterdim bilmiyorum. Odamda olmaktan nefret ediyorum."

"Belki barınaktaki köpekleri ziyarete gidebiliriz? Ben hala gitmedim."

Presley'nin konuşmaktan hoşlandığı tek şey buydu ve sadece iki kez gitmişti. Kasabadaki tek heyecan verici şeyin bu olduğunu söylüyordu ve abartmıyordu. Burada hava koşullarına göğüs germek, annemi cemaat ve kilise toplantılarına takip etmek ve yemek yemek dışında bakacak ya da yapacak pek bir şey yoktu. Yemek yiyemediğinizde bu büyük bir serserilikti, çünkü yemekler harika kokuyordu.

Presley'nin gülümsemesi onun fikriyle geri döndü.

Annem telefonu tezgâhın üzerine bıraktı ve derin bir nefes aldı.

"Hastanede üç kişi hakkında bilgi almak isteyen biri var. ısırıldığını iddia eden genç yetişkinler. Açıkçası herhangi bir tıbbi bilgi vermelerine izin verilmedi, ancak ona sizi arayan biri olursa beni aramasını söyledim."

"Bunlar onlar!" İçimdeki her şey sevinçle sıçradı. Sonunda bulunduğumuz için garip, kafa karıştırıcı bir sevinç.

"Neye benzediklerini söylediler mi?" Kimberly sordu.

"Sadece o o oldukça uzun boylu. Bir daha yaşı Adamım, çok kararlı, ama isim vermedi."

Presley, "Bu o, tamam mı?" diye homurdandı ve bir sandalyeye oturdu.

"Arabayı alabilir miyiz?" Mutfak tezgahının üzerinde anahtarları ararken söyledim.

"Bekle bir dakika. Bunun hakkında konuşmamız gerekmez mi?"

"Anne, beklediğimiz şey . Onun gitmesi riskini almak istemiyorum."

"Dikkatli olacak mısın?" Sesindeki korku arayışımı durdurdu. "Evet, söz veriyorum. Bu iyi bir şey."

Muhtemelen iyi yönde atılmış endişe verici bir adımdı. Hiç yoktan iyidir.

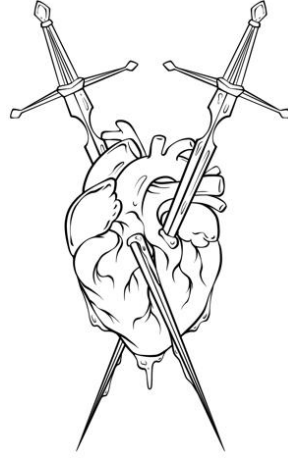
Kardeşıme döndüm. "Gelmek istemediğine emin misin?"

"Asla olmaz. Yine de hapisane hücrenden bana bir kartpostal gönder. Seni bulabilmemi , bana bazı ipuçları bıraktığından emin ol ve seni bulmamı istiyorsan gerçekten iyi olsalar iyi olur."

Bana olan güveni biraz aşağılayıcıydı ama haklıydı. Ona liderliği üstlenebileceğime inanması için hiçbir sebep vermemiştim ama bu benim için bir başlangıç şansıydı ve ben bu meydan okumaya hazırdım.

Nineteen

KIMBERLY

Sürülmüş hastane girdik. Etrafta bir sürü araba ve tanık vardı ve gün ışığı da buna yardımcı oluyordu. Arabaların hiçbiri tanıdık gelmiyordu, ama Kilian'ın onca zaman bizi dolaştırdıkları arabalara sahip olduğundan bile emin değildim. Bu düşünce aklıma geldiğinde, tüm yol boyunca Lejyon hakkında hiç bilmediğimiz şeylerin bir listesini yaptım. Her şey yalan olabilirdi. Kilian birkaç dakika içinde bizi yakalamak üzere olabilirdi ve tüm planım çöküşümüz olabilirdi.

Aaron vites kolunu sıkıca kavrayan elimi sıktı.

"Bu iyi bir plan." Sanki aklımı okuyormuş gibi söyledi.

"Birimizin yem olması gerekiyor," dedim birinin yaşı bir adamı acil durum girişinden geçirmesini izlerken. Bunun iyi bir plan olup olmadığından emin değildim ama mantıklı olan tek plan buydu.

Aaron ceketinin fermuarını çekti. "Bu benim
." "Dikkatli ol."

Ben iç çekmeden ya da kaşlarımı çatamadan yanağımdan öptü. "Dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını işaret edeceğim."

Kan kaybından dolayı hâlâ güçsüzdüm, bu da her şeyi muazzam bir risk haline getiriyordu.

Aaron dışarı çıktı ve büyük ceketini kulaklarına kadar şişirerek boş bir arsaya doğru yürüdü. Direksiyonu kavradığımda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İş oraya gelirse savaşırdım. Kimsenin onu almasına izin vermeyecektim.

"Sinyalimiz nedir?" Ben
sordum. "Ananas mı?"
Gülümsedi.

Başımı salladım ve o da elleri cebinde otoparka doğru yürüdü. Sonra kendimi olacaklar için hazırladım. Listemin en başında arabamla Kilian'a çarpmak vardı. Bunun nasıl işe yarayacağından emin değildim ama en azından yakabilirdi.

Başta hiçbir şey yoktu. Sıradan insanlar sıradan hayatlarına devam edip hastaneye gidip gelirken Aaron sadece açık alanda duruyordu. Güneş arabaların çatılarından ve hastane pencerelerinden yansıyor ve ben güneş gözlüklerimi aradım. Keşke karı eritmeye yetecek kadar olsaydı.

Aaron daire çizerek yürüdü ve dikkatle parkı taradı. Yakınlarda bir arabanın kapısı açılana kadar tanımlayıcı herhangi bir araba ya da insan yoktu. Göremedim ama başka bir arabanın arkasından geldiğini duydum. Tüm kaslarım gerildi.

Kilian ortaya çıktı. Uzun, kalın bir yün ceket ve pantolon giymişti. Saçları kırpılmıştı ve onu daha önce gördüğümde daha az toplanmıştı. Yüzünde ne bir gülümseme ne de orada huzur içinde olduğuna dair bir belirti vardı.

Aaron hiçbir şey söylemedi, sadece omuzlarını dikleştirdi ve onunla yüz yüze geldi. Tüm dikkatimi kalp atışlarının sesine ve ayakkabılarının karda çıkardığı çıtırtılara odakladım.

Arabaları ve seslerle uğuldayan hastaneyi duymamak için iyi bir alıştırmaydı.

"Seni bulmamızı istedin." Kilian'ın sesi pekmez gibiydi.

"Evet. Sana güvenip güvenemeyeceğimi bildiğimden değil," dedi Aaron. "Kardeşlerimin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Nerede olduklarına dair bilgim var ama konuşmamız gereken çok şey var."

"Konuşmak istediğim tek şey nerede ."

"Kardeşlerin hakkında konuşabiliriz. Tercihen farklı bir yerde."

"Bunu neden yapayım ki? Sana güvenmek için hiçbir nedenim yok."

Bir nefes daha verdim ve oturmaya devam ettim. Başka arabalarda pusuya yatmış başkaları da olabilirdi. Araziyi tekrar taradım. Hiçbir şey yoktu ama yeni hislerime güvenmek zordu.

"Aaron, Blackheart'ta yaşananlar için çok özür dilerim. Durumu yanlış değerlendirdim ve uzlaşmaya daha açık olmalıydım. Davranışlarımın seni ve aileni nasıl etkilediğini anlıyorum ve hatamı tamamen telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum."

"Bu da bir başlangıç." Aaron omuzlarını geriye çekerek çenesini büktü. "Sana yardım edeceksem bundan daha fazla sigortaya ihtiyacım olacak."

"Ne öneriyorsun?" Kilian kıpırdandı. "Tek korkum elimdeki bilgileri alıp kaçman. Ve eğer bunu yapmayı seçerseniz sizi durdurmak ya da size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ama sana yalvarıyorum, cadı meclisini yıkmaya en çok yaklaştığımız an bu ve bunu sensiz yapabileceğimizi sanmıyorum. Sen olmadan ne kardeşlerini ne de Thane ve Will'i kurtarma şansımız olur. Onları canlı gören son kişi sen olduğun için sahip olduğun bilgilere ihtiyacım var."

"Demek önemsiyorsun."

"Korkarım hakkımda çarpıtılmış bir imajınız var. Ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Yeniden başlamak istiyorum. Birlikte çalışmamızı istiyorum." Kilian bir adım öne çıktı ve Aaron onun bir kol mesafesi uzakta durmasına izin verdi. Çok yakındı. Öfkeyle arabamın kapısını açtım ve aklımda Kilian'ın Aaron'ı yakalayıp Presley'nin sürekli bahsettiği o meşhur minibüse izin vermemekten başka bir düşünce yoktu. İşte

Yaklaştığımda etrafta hiç minibüs yoktu ama her şeye hazırdım. Soğuk hava kot pantolonumu delip geçti.

Aaron omuzlarını geriye çekti ve sırtı kaskatı kesildi. "İkna edilmeye ihtiyacı olan tek kişi ben değilim."

Kilian'ın bakışlarının ağırlığı güçlüydü ama benim kararlılığımdan daha güçlü değildi. Endişeli gerginliğim Aaron'ın yanında olduğum anda dağıldı. Eğer o kaçırılsa, ben de kaçırılırdım.

"Kalamazdım," dedim.

Aaron, Kilian ve benim aramda koruyucu bir duruş sergiledi ama soğukkanlı ve sakin bir gülümsemeyle sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı.

"Sana güvenmiyoruz." Doğrudan Kilian'ın gözlerinin içine baktım.

Normalde bir tamponumuz olurdu. Blackheart'ta Kilian'la çoğunlukla Zach ve Luke ilgileniyordu ama şimdi iş bize kalmıştı ve bir parçam Kilian'a, sevdiğim insanları rehin tutarken Presley ve beni ölüme terk etmesi hakkında ne düşündüğümü söylemek için can atıyordu.

"Anlıyorum."

"mi? Kötü bir anlaşma yaptın ve senin yüzünden Skylar öldü ve herkes gitti. İkizlerin senin yardımına ihtiyacı vardı. Will de dahil herkesi hayal kırıklığına uğrattın. Sana güvendik çünkü hepimiz daha iyisini bilemeyecek kadar gençtik ve başka seçeneğimiz yoktu."

Kilian'ın zırhı kısa bir an için kırıldı. Gözleri yumuşadı ve ilk kez bana gerçekten baktığını ve beni bir insan olarak kabul ettiğini hissettim.

bizi yaraladığı gibi ben de onu sözlerimle yaralamakta bir sakınca görmüyordum. Başından beri birlikte çalışmış olsaydık, belki de tüm bunlardan kaçınılabilirdi, ama o bizi kendi çıkarları için kullanmış ve sömürmüştü. Eğer ilerleyeceksek, bunu kabul etmeliydim.

"Bir aziz olduğumu iddia etmeyeceğim." Ellerini birbirine bağladı ve ovuşturdu. "Bir kilisede tanışmış olabiliriz ama ben hayatı boyunca pek çok hata yapmış kusurlu bir adamım. İnancı pamuk ipliğine bağlı bir adamım. Ve siz ikiniz odaya yuvarlandınız ve kendinizden daha büyük bir şeyin içine sürüklendiniz. Sizi bugün karşıma çıkaran kaderin de aynı olduğuna inanmadan edemiyorum."

"Sizin için yapabileceklerimiz bu kadar mı?" Aaron söyledi.

"Sizi kendime ve davama karşı yumuşatmak için nedenlerimi çarpıtmayacağım. Ve ileriye dönük olarak mümkün olduğunca şeffaf olmak istiyorum. Pek çok kişi çabalarımıza inanmıyor. Lejyon'da kalan eski dostlarım riskler nedeniyle bana bu konuda yardım etmeyecekler. Sadece sen varsın. Ve bu yolculuğun nereye bilmeme imkan yok. Ama başka hiçbir şeyim yok. Yaptıkları için onların peşine düşmeden bir gün daha yaşamayacağım. Bana ihtiyacın vardı ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi, gerçekten, elimde kalan tek umut sensin."

Sesi çatallaştı ama soğukkanlı bakışları hiç değişmedi. Elleriindeki yara izleri, kaç savaşa katıldığını ve bu çabayı kaç kez deneyip başarısız olduğunu merak etmemi sağladı. Akira bunun sebebinin Aile'nin kardeşini öldürmesi olduğunu iddia etti. Bir noktada, Kilian'ın yalvarışlarını duymayı bile mantıksız bulurdum. Ama şimdi . . .

Aşkın bir insana gurur şeyleri nasıl yaptırabileceğini anlıyordum. Zach'in yorgun ve soğuk bakışları bunu sık sık hatırlattı ve konuşmamız aklıma geldi.

"Benim gibi insanları inanılmaz derecede tehlikeli yapan da bu. Biz benciliz."

Zach, bir kardeşi olduğunu bilseydi Kilian'a asla güvenmezdi ama şimdi Kilian gibi onun da başka seçeneği yoktu. Neden kendime Zach'in ne yapacağını sorduğumu bilmiyordum. İçimden bir ses, roller tersine dönseydi ve kaçırılmış olsaydık, Kilian'ın gerekçelerini ya da bir özrü bile umursamayacağını söylüyordu. Onu yakasından tutup yardım etmeye zorlardı.

"Will ve Thane'in gitmesine üzülüyor musun? Kardeşlerim senin yüzünden ona geri döndüğü için üzgün müsün?" Aaron'ın sesinde bu tür bir zehri nadiren duymuştum.

Sakin dış görünüşü çatırdıyordu. Biz konuşurken kardeşlerini düşünüyor ve muhtemelen onların acısını hissediyordu.

Kilian darbe almış gibi omuzlarını geriye çekti. "Anlamamı sağlayabileceğimden çok daha fazlası."

Aaron beni koruyarak, "Bu bir hataydı," dedi. "Gidelim, Kim."

Haklı olabilirdi. Temkinli bir yaklaşım sergiliyordu ve bu mantıklıydı ama ben temkinli bir yaklaşım aramıyordum. En iyi planımız önündeyken olmaz. Buna hazır .

Kilian'a henüz güvenmiyordum ama başka seçeneğim olmadan çekip gitme düşüncesi cazip gelmiyordu. Onu durdurmak için kolunu tuttum.

"Bekle." Bir arabanın kapısı açıldı ve uzun bir silüet ortaya çıktı.

"Dom." Adını beklediğimden daha söyledim ama hayatımı kurtarmıştı. Kız kardeşini unutmadığım gibi onu da unutmamıştım. Skylar her zaman aklımın bir köşesinde bana kendime güvenmem gerektiğini hatırlatıyordu.

"Onlarla konuşmama izin verin."

Kilian başıyla onayladı ve Dom otoparkın ortasına doğru yürüdü. Dağınık siyah saçları daha uzundu ve her zamanki sert dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Kimberly."

Ona sarıldım. Kollarımın altında kesilmişti ama umurumda değildi. Kokusu bana Skylar'ı hatırlattı.

"Saçların farklı." Sesinde eskisi gibi aynı sıkıcılık vardı.

I yumuşatılmış aşağı a kilit . benim Saç, aniden hissetmek Aaron beni daha yakına çekmek için belimden tuttu.

"?" Cevap vermeyeceğini tahmin ederek zümrüt gibi parlayan gözlerine baktım.

"Tamam." Dom baktı. "Ama Kilian'ı dinlemeni istiyorum."

Aaron beni daha sıkı sıkı.

"Şu anda doğrudan Kilian ile çalışıyorum ve planlarımız var ama bu planların hepsi seni de içeriyor."

Kilian bej pantolonunun içinde, elleri cebinde, dimdik durmuş bekliyordu.

"Neden biz?"

"Sen hala Aile ile kan bağımız olan en yakın kişisin. Daha önce hiç böyle bir bağımız olmamıştı. Ve savaşmak için bir sebebin var."

"Peki ya Skylar?"

Şaşkınlıkla dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. "Kız kardeşim hayatının bir gününü bile pişmanlıkla geçirmedim. Kilian'la ilk tanıştığımızdan beri riskleri biliyoruz."

Aaron ve ben bir belirsizlik bakışını paylaştık. "Cadılar meclisinin nerede biliyoruz."

"Öyle mi?" Aaron'ın sesinde umut kıpırdandı.

"Evet. Genel bölgede tanımlanamayan bir uçağın izini sürdük ve olası bir yeri tespit edebildik. Yapılması gereken şeyler var. Bir savaş yaklaşıyor ve siz olmadan hiç şansımız olmayacak."

Kilian yanımıza sokuldu. "Buradan çok uzakta olmayan bir kulübemiz var. Bizimle orada buluşun ve konuşmalarımızı bitirip sonraki adımlarımızı tartışalım."

"Bekle, önce bana nerede olduklarını söyle. Söyle, sana yardım edeceğimize söz veriyorum."

Aaron'un sesindeki güç ve güven yayan bir şey bir anımı canlandırdı. Bana Luke'u hatırlattı ve bana söylendiği ve görüldüğü gibi ... Luke her zaman sözünü tutardı.

"Kuzey İrlanda'da bir ada. Tam koordinatları teyit etmemiz gerekiyor, ancak kraliçenin anavatanına döneceklerine dair çok fazla söylenti var."

Aaron ve ben birbirimize baktık. kelebekler uçuştı. İyi haber. Haftalardır aldığımız ilk iyi haberdirdi.

"Biz ," dedi Aaron ve ben de başımı salladım. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Bize verilen adres çok uzak değildi, Vera'nın evinden yaklaşık kırk dakika uzaklıktaydı. Aaron, Presley'nin numarasını çevirerek onu bilgilendirdi. Arabanın kapısını kapattığımızda bir süre arabanın sessizliğinde oturduk.

Aaron kulaktan kulağa gülümsedi. Kalp atışlarının temposu arabanın soğuk kompartımanını dolduruyordu.

"Nerede olduklarını biliyoruz," dedi telefonuna bakarak. Kulakları ve yanakları pembeleşmişti ve gözlerindeki parıltıyı görene kadar bunun soğuktan olduğunu düşünmüştüm.

Elini sıktım. "Onları geri alacağız."

Twenty

PRESLEY

Gittiklerine inanamadım. Koruma yok, hiçbir şey yok. İkizler onaylamazdı. İmkânı yok. Yatağımın kenarına çöktüm ve bininci kez göğsümü ovuşturdum. Ne yaparsam yapayım, hiçbir şeyin faydası olmuyordu. Annem bana ısıtıcı pedler verdi - mikrodalgaya koyduğunuzda kokan garip pirinçli türden. Duşlar bile işe yaramıyordu çünkü su sürekli ılıktı.

Ya kaçırılırlarsa? O zaman annem yaşlılıktan ölene kadar onunla yalnız kalacaktım, tabii onu dönmeye ikna edemezsem -çoktan sordum ve hayır dedi- ama henüz erkendi. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yalvarırsam muhtemelen de yaptırabilirim. Ama o zaman kendimi suçlu hissederdim çünkü

Annem uzun zamandır cennetten bahsediyor. Ayrıca büyükannemi çok özlediğinden ve bir gün onu tekrar göreceği için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyordu, bu yüzden onu bundan mahrum bırakmak kendimi bencil bir zavallı gibi hissetmeme neden oldu. Risk alacak kadar cesur olmadığım için sonsuza kadar yalnız mı kalacaktım?

O zaman soğuk ve çorak bir arazide sonsuza kadar yaşayacaktık. *Oh Tanrım.*

Odamı adımlamak için ayağa fırladım. Ne düşünüyordum ki? Yardıma gitmeliydim. Bir şeyler yapmalıyım. Şimdi yalnız bir münzeviye dönüşecektim, ama Yoda gibi havalı bir münzeviye değil. Kötü bir tür olacaktı. Bir mağarada yaşayan, kendi kendine konuşan ve insanları bilmecelerle kandırmaya çalışan türden. *Bilmecelerde berbatımdır!*

Telefonumun çalması düşüncelerimi böldü. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için seçtiğim tiz bir pop şarkısıydı. Kardeşimin sesiyle iç çektim ve Kilian'la olan görüşmesini anlatırken dikkatle dinledim.

"İrlanda mı?"

"Evet, bir ada olduğunu söyledi ama hâlâ tam koordinatları bulmaya çalışıyorlar."

"Çok uzak değil. Değil mi? Gidebilir miyiz?"

"Yapacağız. Söz veriyorum. Detayları konuşmak için kulübeye gideceğiz, ben de sana bilgi vereceğim. Her ihtimale karşı sana adresi göndereceğim."

"Hiçbir bodruma girmeyin!"

"Merak etme, etmeyeceğim." Aaron'ın sesi tuhaf bir şekilde sakin ve rahatlatıcıydı. "Gelişmeleri ve ne zaman evde olacağımı sana mesaj atarım."

Telefonu kapattığında rahatlayacağımı sandım. Bu durumdan biraz daha mutlu olmalıyım ama tek düşünebildiğim Kilian'ın bizi sırtımızdan bıçaklamasına ne kadar kalacağıydı.

İrlanda'ya gitmemiz gerekiyordu.

En azından küre üzerinde küçük bir nokta vardı. Dolabı karıştırırken şeyi buldum: yırtık pırtık ve uzun zaman önce atılmış olması gereken dünya haritası. Muhtemelen 1970'lerde bu inşa ettiklerinden beri oradaydı. Annem mobilyaların hiçbirinin kendisine ait olmadığını ve kiralayan kişiye ait olduğunu söyledi.

Manzaranın tamamını görebilmek için yatağımın üzerine yaydım. Okyanus o kadar da kötü değildi. kalırsam muhtemelen orada yüzebilirdim. İdeal değil. Çok soğuktu. Ama boğulmazdım. Yani, muhtemelen boğulmazdım. Vampir kurallarını tam olarak bilmiyordum ama suyla dolu ciğerlerin o kadar da iyi hissettireceğini sanmıyordum.

Belki bir tekneye gidebilirdik ama Kuzey İrlanda büyüktü ve adaya benzeyen birkaç yeri vardı. Araştırmak istedim ama telefonunda internet olan tek kişi annemdi ve inanılmaz yavaştı.

Birden telefonum cebimde ağırlaştı. Başka bir şekilde yardım edebilirdim.

Bu iş suya düştüğünde bir yedek plana ihtiyacımız vardı ve tüm planlarımız bunu yapmaya meyilliydi. Bir iki saniye düşünmekten zarar gelmez.

Notun bana bırakılmasının bir nedeni vardı ama bu nedenin ne merak ediyordum. Akira bende ne buluyordu ? Notu neden *ben* aldım? Akira da Lejyon'a güvenmiyordu. Sanırım ortak bir noktamız vardı. Hatırlamadığım bir sürü şey söyledi ama o kısmı .

Telefonumu açtım ve arama kaydına baktım. Numara beni defalarca geri aramıştı ama çalmasına izin vermiştim. Yine de mesaj yoktu.

Belki Akira Lejyon hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu ve numaranın bir şekilde yardımcı olması gerekiyordu. Yapabilecekken bize zarar vermedi. O gün çiftlikte hepimizi öldürecek kadar güçlüydü. Belli ki Cehennem Kaltağı'nın kanını içmemiz için kazanmamıza izin vermişti ve bu pek güvenilir değildi.

Sadece seçmem gerek.

Eğer bunu yapmak istiyorsam, denemeliydim ve diğer hatta gerçekten kimin olduğunu görmeliydim. Kardeşlerim değildi ama bu bize başka bir ipucu verebilirdi. Kimseye söylemem gerekmiyordu. Kendi başıma iyi kararlar verebilirdim.

Midemde yine o garip duygu kabardı. Vücudum kızardı ve kendimi kızgın hissettim ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. Sadece duygunun sıcaklığı içime hücum ediyordu.

Ben engelleyemedim başka bir anı yeniden su yüzüne çıktı.

Zach ve ben Blackheart'taki odamdaydık.

Luke, Kimberly ile flört ediyormuş gibi yaparak Aaron'la artık alay edaşıkladıktan sonra Zach'e, "Aaron bebek gibi davranıyor," dedim.

"Aaron'ın sana gerçekten zarar vereceğini sanmıyorum. Luke sadece güvende olmak istiyor."

"Hayır, Kimberly'yi kastediyorum. Samalyor."

"Ah." Zach yatağı uzandı ve başını elinin üzerine koydu. "Bunun Ellis'bir ilgisi yok, değıil mi?"

Kıyafetlerimi yatağın üzerinde katlamayı bıraktım. "Ne dedin? Hayır. Neden öyle dedin ki? Onu uzun zamandır düşünmemiştim." En az otuz dakikadır.

"Hmm." Zach o delici lazer gözleriyle beni izliyordu, sanki beni kesip açmış ve içimi incelemeye başlamış gibiydi. Elinde gizli parçalarını çıkarmak için küçük penseler vardı, tıpkı o yüksek sesli masa oyunu gibi. Bu konuda çok kurnazdı.

"Yapma bunu. Bana psikanaliz yapma. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun." "Etmıyorum."

"Luke'la bütün gün oturup endişelendiğini biliyorum."

"Endişelenmeyin."

"Belki de Aaron'la konuşmalısın. Biri ona ne kadar beyinsiz olduğunu söylemeli. Kimberly mükemmel bir kız ve o bunu mahvedecek. Kelimenin tam anlamıyla ruh eşı olan biriyle ilişki yaşama şansını mahvedecek. Ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değıil. Bu bir duvarla konuşmak gibi. Orada öylece durup kimseyi dinlememekten başka bir şey yapmayan büyük bir taş duvar ve ... Nereye varmaya çalıştığımı bilmiyorum."

Zach gömlekleri korkunç bir şekilde katlamamı izlerken sessizlik oldu ve beni düzeltmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Eğer kızgın olmak istiyorsan sorun değıil, biliyorsun." "Az önce söylediklerimden bunu nasıl çıkardın?"

Omuzlarının düşmesine izin vererek doğrulup oturdu. "Seni değııştirmek senden çok şey ve bu bizim hatamız. Biliyorum, özellikle de şu anda, her şey olup biterken biriyle çıkmak pek mümkün değıil. Bunun hakkında düşündüm. Nasıl . . . Asla evlenemeyeceğim. Çocuk sahibi olma şansım yok. O yüzden bana kızmak istiyorsan sorun değıil."

"Kızgın değilim."

"Sende olmayan bir şeye sahip olduğu için Aaron'a kızgın değil misin?"

"Onu terk ederse çok kızarım. Bekle." Parmağımı kaldırıp işaret ettim. *"Ah. Bunu yapıyorsun! Hayır dedim."*

Gülümsedi. *"Sadece diyorum ki, eğer kızmak istiyorsan, bana kızabilirsin. Bunu kaldırabilirim."*

"Sana neden kızayım ki? Bunların hiçbiri senin suçun değil."

"Bu benim hatam," dedi çabucak. Zekice, tartışmaya çok az yer bırakarak.

"Çok yazık. Sana kızgın değilim."

Ayağa kalktı ve omzuma vurdu. Luke'un ayı gibi sarılmasına eşdeğerti.

"Eğer Ellis'le olmayan o şey hakkında konuşmak istersen, can kulağıyla dinliyorum."

Nereden bildi ki? Blackheart'taki resmi randevumda canavar aşkım gibi önemsiz görünen bir şeyi fark etmek Zach'e kalmış.

Çok fazla hatıra içeri sızmadan önce kendimi hatırlamadan geri çektim. Göğsüm zaten ağrıyordu. Daha da kötüleştirmeme gerek yoktu.

Aaron benim algılama becerisi olmayan küçük kardeş olduğumu düşünüyordu ama ben de herkes gibi yardımcı olabilirdim. Odamda oturup bir şeylerin olmasını beklemekten fazlasını yapabiliirdim.

Hala yanaklarımdaki sıcaklıkla numarayı çevirdim. Kulübenin zemininde volta atarak telefonun çalmasını bekledim.

Belki de yanılmışımıdır. Bu Aaron'un yapacağı bir şey değildi, orası kesin. Aaron bana notu yakmamı ya da başka bir şey yapmamı söylerdi. Göğsümü tam kalbimin üzerine sürterek başka bir alternatif göremiyordum. Eğer işler yolunda gitmezse, onları bulabilecek tek kişi bendim.

Hattan bir ses geldiğinde diken diken oldu. "Alo?"

"Bu Presley mi?"

Kararımı düşünerek sustum. "Evet. Ben Presley." "Neden telefonu yüzüme kapattın ve cevap vermedin?"

"Uh, bilmiyorum. Biraz korkutucusun." Yani, neden dürüst olmayayım?

"Kimse sana bir şey söylemedi mi?" "Hayır." *Sık rastlanan bir durum.*

"Bir süre önce bana bu telefon verildi ve bir Presley beni arayana kadar her zaman yanımda bulundurmam söylendi. Senin için bazı şeylerim var. Buluşmamız gerek."

"Bu yarım yamalak görünüyor." *Gerçekten ekstra kabataslak.*

"Bunu söyleyeceğini söylemişti."

"Şey, seyahat edebilecek durumda değilim."

"Ben sana gelirim. En yakın şehir neresi?" "Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Sahip olduğum şeye ihtiyacın olduğu için mi? Sana 'Bütün yollar buraya çıkar' dememi istedi."

Tabii ki, daha fazla şifreli vampir saçmalığı. Bu insanların durdurulması gerekiyordu. Gerçekten çok saçmaydı.

"Önce bana ne olduğunu söyleyemez misin?"

"Hayır. Kuralları ben koymuyorum. Sadece onlara uyuyorum. Sen de uymalısın.

Bir şeyler içebiliriz."

"Peki." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ama ayarlamam biraz zaman alabilir."

"Bana sadece nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

"Fairbanks, Alaska. Uygun bir zamanda haber veririm."

Bir saat uzaklıkta. Ailemi bu işin dışında tutacak kadar uzakta. *Umarım.*

"Tamam, ayarlamaları yapacağım. Sen sadece telefonlarıma cevap verdiğinden emin ol."

"Belki bir dahaki sefere bana mesaj atarsın."

Gizemli bir adamdan bana mesaj atmasını istiyordum ve onunla başka bir şehirde buluşacaktım. Ağabeylerim beni öldürürdü.

Twenty-One

AARON

Kilian'ın kulübesine vardığımızda güneş karla kaplı ağaçların arkasında kaybolmuştu. Üzerime garip bir déjà vu hissi çöktü. Farklı bir yerde başka bir kulübeydi ama bu sefer kardeşlerim yoktu.

Ancak bu bir kulübe değil, büyük cam pencereleri olan bir evdi. Etrafı kara boğulmuş ağaçlarla çevriliydi. Bir verandaya ve ikinci kata çıkan modern bir merdiveni olan renksiz büyük bir dikdörtgendi.

Presley'e adresimizi mesaj attım. Böylece en azından işler kötüye giderse nereye bakacağını bilecekti ama ben her şeyden umutluydum.

İrlanda. İrlanda'daydılar. Bütün ülkeyi yürüyerek aramam gerekse bile onları bulabilirdim. Teknik olarak bulabilirdim. Pratik olmasa da sadece bu gerçek bile göğsümdeki gerginliği azaltmaya yardımcı oldu.

Acının bana ait olduğu ve olmadığı zamanları ayırt edebiliyordum. Bir elimle göğsümü sıvazladım, umarım kardeşlerime ulaşırdı. Hangisinin ihtiyacı varsa. Sadece dayanmaları gerekiyordu. Geliyorduk.

Arabadan ilk inen bendim. Bunun bir nedeni Kimberly'nin kapısını açmak, diğeri ise etrafı taramaktı. Keskin bir nefesle, soğuk havanın duyularımı doldurmasına izin verdim. Kar her şeyi boğuyordu. Sesleri ve kokuları bulanıklaştırıyor ve sulandırıyor. Blackheart'ta her şey gürültülü ve keskindi. Çam ve toprak kokuları sabitti ve ben onları duymamayı öğrenmiştim. Bunun yerine, Kim'in parfümünü kokluyor ve onun yakınlığını bekliyordum. Bu daha eğlenceliydi.

Kan ya da ağaçlardaki insanlar gibi tehlikeli bir şey var mı diye kokluyordum. Arabanın etrafından Kimberly'nin kapısına doğru yürürken daha fazla odaklandım ve tek ses karda çıtırdayan ayak seslerimdi. Kilian ve Dom çoktan arabalarından inmişlerdi. Kalıplarını ezberlemeye çalıştım: ayak seslerinin ve kalp atışlarının her birinin belirli bir temposu vardı.

Tek duyduğum, hafif fısıltılarla karışık evdeki televizyondur ama kalabalık değildi, sadece birkaç kişi vardı. Garaj yolunda kar için yapılmış birkaç araba daha fark ettim.

Arabasının kapısını açtığımda Kimberly'nin mavi gözleri beni sakinleştirdi. "İyi misin?" Dudaklarımı elinin sıcaklığına bastırdım.

Gözlerinde o uzak bakış vardı, sanki imkansız bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi. Kim'in beyni ona imkânsız cevapları olan sorular soruyordu. Kafasında hiç bitmeyen bir olasılıklar listesi vardı. Bunu bana sürekli olarak olabilecek her sonucun bombardımanına tutulmak ve aynı zamanda sadece kötü olanlara inanmak gibi açıkladı.

Omuzlarını sıkarak sırtını yere . Bunu yaptığımda hoşuna gidiyordu.

"Ben iyiyim." Ağzının kenarları çekildi ama asla gülümseyemedi. Gülümseme bizim için eskisi kadar yaygın değildi.

Onu dudaklarından öpmek için eğildim ve bu her şeyi bitirdi.

İçimde eridi ve Kilian ile Dom'un ardından el ele eve doğru yürüdük. Dışarıdan başka kimseyi göremiyordum. Sadece deri kanepeli ve şömineli bir oturma odası vardı.

Ev yakacak odun ve mum kokuyordu, bu da bana BFU spor salonundaki saunayı hatırlattı. Blackheart'taki evinden çok daha iyi bir yerdi. Onca zamanı kütüphanemizde geçirmesine şaşmamalı. O pis kulübe, kıyaslandığında bir barakaydı.

"Parayla dolu olmadığını sanıyordum," dedim. "Bu bir arkadaşımın. Şimdilik kullanmama izin verdi." "Bunun olasılığı nedir?"

Hiçbir şey söylemedi ve bize yeni cilalanmış parke zeminli uzun bir koridoru göstermeye devam etti. Bu bir tür kırmızı bayraktı ama kaçmama neden olacak kadar değil.

Halina ve Felix, piyano ve sandalyelerle çevrili uzun maun bir masanın bulunduğu yemek odasında duruyordu. Kapıdan içeri girdiğimizde bize baktılar ve ben de kolumu Kimberly'ye doladım.

Blackheart'taki poker olayımızdan beri Felix'le çok az konuşmuştum ama Kimberly'nin yakında öleceğine dair sözlerini hatırlıyordum. Ağzında bir kürdan vardı ve elleri arkasındaydı ama bu kez kaşlarını çatmamıştı. O ve kız kardeşinin saçları beyaz-sarıydı. Adamın saçlarının yanları kısa ve tepesi dikenliydi, kız kardeşininki ise uzun ve düzdü, kalçalarına kadar iniyordu. Halina'nın yüz hatları daha keskindi ve biz içeri girerken kaşlarını indirdi.

Odadaki tek kişi onlar değildi ama tanıdığım tek kişi onlardı. Blackheart'ta isimleri öğrenmek için az zaman harcamıştım ve dikkatimin çoğunu nereye harcadığımı görmeye başlamıştım - kolumun altındaki kızı takip etmeye. Pişman değildim ama bu duruma girerken farklı düşünmem gerekiyordu. Güvenlik ağı yoktu. Ben Kimberly'nin koruyucusuydum. Kardeşlerim ne yapardı?

Sorumluluğu alırlardı. Zach kaşlarını çatardı. Bu kolaydı. Luke omuzlarını dikleştirir ve göğsünü kabartırdı. Muhtemelen o da dinlerdi. *Dinlemeliyim.*

Diğer odadaki televizyonda yerel haberler yayınlanıyor ve hava durumundan bahsediliyordu. Daha fazla kar geliyordu. Birkaç ayak yukarıda tepiniyordu ama hızlı hareket eden bir şey yoktu.

"Rövanş maçına çıkacak mıyız? Hileci?" Doğru miktarda mesafeli olmaya çalışarak gülümsedim. Zach'in düşmanlık seviyesine ulaşmaya çalışmıyordum ama bu kadarı yeterliydi. Felix'in dişleri kürdanını kırdı.

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Oturabilirsin. Burada kendinizi evinizde gibi hissedin," dedi Kilian.

"Pek olası değil," diye fısıldadım Kimberly'ye.

Sayınca azdık, hâlâ sindirmeye çalıştığım bir başka yeni duyguydu bu. Dört kardeşten biri olmak asla yalnızlık değildi.

"Tamam, buradayız. Dinliyoruz. Planlarınızı bilmemiz gerekiyor," dedi Kimberly.

Kilian tavana kadar uzanan uzun bir pencerenin yanında duruyordu. Onu pencerenin yanında görene kadar ne kadar uzun boylu olduğunu neredeyse unutmuştum. Halina ve Felix oturmayı tercih ettiler.

"Ortadan kaybolmanız beklenmedik bir olaydı. Hepinizi bulmak için hatırı sayılır bir çaba harcadık. Sizi nerede bulacağımıza dair bu kadar açık bir işaret aldığımızda şaşırdım. Kaynaklarımızın çoğunu Aile ile ilgili elimizdeki ipuçlarını kaybetmemeye odaklamıştım. Bölgeden kalkan uçaklara dikkat etmek ve onları takip etmek Felix'in fikriydi."

Felix araya girdi. "Bir değil."

"Muhtemel konumu tespit ettikten sonra, izinizi kıyıya kadar takip etmeye odaklandık. Şu anda İrlanda'da bölgeyi araştıran ve adanın bir planını çıkarmak için gerekli her yolu kullanan keşifçilerim var. Orada turizm işletmeciliği yapıyorlar gibi görünüyor ve kasabanın ve kale arazisinin ayrıntılı bir haritasını çıkaramayacağımızı görmek için gayretle çalışıyoruz."

"Kardeşlerim bir kalede mi yaşıyor?"

"Büyük ihtimalle. Henüz aradığımız kişinin ortaya çıktığını teyit etmedim. Ama umudumuz bu. Görünüşe göre kale yüzyıllardır onlarınmış. Cecily Dooley'in doğduğu orijinal yer olabilir. Tam yerini hiç bulamamıştık. Gerçi Amerika Birleşik Devletleri'ndeki konumları nedeniyle daha önce bulmamıza *gerek yoktu*."

"Ne zaman soru sorma hakkımız olacak? Bilgiye ihtiyacı olan sadece siz değilsiniz," diye çıkıştı Felix.

"Akira'yı nasıl öldürdünüz? Will orada mıydı?" Halina sordu, gözleri yeni bir şeyle parlıyordu. Umutsuzluk.

Belki de bu yüzden bize öyle bakıyorlardı. Akira'nın ölümü büyük bir olaydı ve tüm bunları sindirecek zamanım olmamıştı. Onlar

hikayeyi bilmiyordu. Will ve Thane'in Kilian'la buluştuklarında onlara bilgi vermeleri gerekiyordu.

"Onu öldürdüğümüzü nereden biliyorsun?" Kimberly, aklıma gelmeyen bir soru sordu.

Binayı alevler içinde bırakmıştık. Bilmelerine imkan yoktu.

"Bölgedeki uçuş İrlanda'dan geldi. Gözcülerimizden Ezra'nın iş için uzakta olduğuna dair raporlar aldık. İyi bir sebep olmadan kraliçeyi Muhafızlar'ın bir üyesiyle asla bırakmazlar. Eğer Akira yaşasaydı, Ezra'nın ortadan kaybolması için hiçbir neden kalmazdı." Kilian'ın sesi sabit kaldı.

Sakinleştirici sesi odaklanmama yardımcı oldu. Düşündüğümde daha fazla kaynakları vardı ve kardeşlerimin bunu bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Will savaşmamıza yardım etti. Ezra ormanda ortaya çıkıp onları yakalayana kadar her şey harikaydı. Hepimizi alacaklardı ama Will ben, Presley ve Kimberly kaçabilelim diye kendini feda etti."

Felix'in mavi gözleri benimkilere dikilmişti. "Nerede olduğunuzu nereden biliyorlardı? Bizim haberimiz bile yoktu."

"Thane. O ele geçirildi. Bize ihanet etti. Bunca zamandır onlar için hesap tutuyor olmalıydı."

Halina başını salladı. "."

"Bunu onun seçtiğini sanmıyorum. Akira bir şekilde ona ulaştı ve kullandı."

Felix ve Halina bakiştılar. Midem bulandı. Sanırım ikiz telepatisi yaygındı. Felix'in masayı sıkıca kavrayan eli titredi.

Gerisini ben anlattım. Will'in bizi kardeşlik evinden nasıl gizlice çıkardığını ve kardeşimle Kimberly'yi nasıl bulduğumuzu. Onlara Akira'yla olan kavgamızı ve onu öldürmek için kardeşlerimle birlikte içtiğimiz kanı .

"Yani bu bir savaş olacak, öyle mi? Daha önce lokantada söylediğin gibi. . ." Kimberly bizi plana geri döndürdü.

"Korkarım öyle. Bu hiç de kolay olmayacak. Ve muhtemelen sayıca azız, rakibimiz yok ve dezavantajlı durumdayız," dedi Kilian. "Ancak daha önce de söylediğim gibi, bunun sahip olduğumuz en avantajlı zaman olduğunu ummak ve buna inanmak için nedenlerimiz var. Sahip olduğum bir göksel olay var

kraliçe ve onun gücü ile yakından ilgilidir. Daha fazla bilgi bekliyorum. Ancak Mart ayında o bölgede bir güneş tutulması olacak."

"Mart," diye tükürdüm. Mart çok uzaktı. Çok .

"Kesin değil. Ancak bu etkinliğin amacını anlamamızı gerektirecek kadar önemli olduğuna inanıyorum. Zafer kazanmak istiyorsak zamana ihtiyacımız var."

"Göksel olay dediniz. . . Bununla ne alakası var?" Kimberly sordu.

"Yüzyıllardır veri topluyoruz ve kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki o da O'nun gücünün ay döngüleriyle yakından ilişkili olduğu. En eski vampirleri bile aşan psişik ve zihinsel yetenekler açısından en güçlüsü olmasına rağmen, güçlerine her zaman her gün sahip olmadığına inanıyoruz. Dolunay gecesi en güçlü halini alır ve ayın ağda evreleri boyunca bu gücünü yavaş yavaş kaybeder."

"Ay mı?" Başımı kaşıdım. "Gücünün geldiğini mi söylüyorsun?"

"Nereden geldiğini kesin olarak bilmiyoruz ama yeteneklerini ay döngüleriyle haritalandırdık. Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Size daha önce söylemeye uygun olmayan pek çok şey var. Senin, Aaron Calem, bir savaşta bize yardım edeceğini hiç düşünmemiştim. Kraliçe hakkındaki hayati bilgileri saklamak, yüzyıllardır yapmak için eğitildiğim şeydir."

"Tamam. Tamam. Ayı takip etmeliyiz. Anladım. Ve bu onu yenmemize yardım edecek mi?"

Kilian başını salladı ve başını eğdi. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Bir dakika."

Dom ve diğerleriyle birlikte bizi sessizce bırakarak yukarı çıktı. Kimberly ve ben Kilian'ın sözlerini değerlendirirken aynı şaşkınlığı paylaşıyorduk.

"Ee Calem, ağabeyin olmadan hayat nasıl gidiyor?" Felix gülümsemedi. Gerçekten meraklı görünüyordu. Onda daha yumuşak ve açık bir şeyler vardı. Ve ben ... Ben daha serttim.

"Daha iyi oldu."

"Saçını değiştirmişsin," dedi Halina Kimberly'ye yukarıdan aşağıya bakarken. "Bu ... ilginç."

Kimberly'nin kaşları bu yorumun ağırlığıyla çatıldı ve ben de başının üstünü öptüm. O çok güzeldi ve bunu unutmasına asla izin vermeyecektim.

Dom ayakkabılarına bakıp başparmağını çıplak parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek, "Kız kardeşimin hoşuna giderdi," dedi.

"Görünüşe göre değişen tek şey bu değil." Felix Kimberly'ye bakarken dişlerini yaladı. Onu daha da sıktığımda dikkatini bana çevirdi. "Onu değiştirmene şaşırdım."

"Bu benim kararımdı. Ve evet, bundan hoşlanıyorum. En azından insan olmaktan daha çok," dedi Kimberly.

"Her şey insan olmaktan daha iyidir," dedi Felix.

Kilian'ın ayak sesleri parke basamaklardan aşağıya doğru akıyordu ve elinde tahta bir kutuyla odaya girdiğinde sessizleştik. Bir zamanlar kardeşlerimi dize getiren siyah kanın bulunduğu kutuya benziyordu.

İrkildim. İçinde siyah kan şişesi yoktu ama ön kolum büyüklüğünde gümüş bir hançer vardı. Gümüş kabzasına çiçek desenleri işlenmişti ve yeni parlatılmış ve keskin görünen düz bir bıçağa uzanıyordu.

Odadaki tüm hareketler durdu. Herkesin gözü bıçağın üzerindeydi.

"Neye ben?" diye sordum.

"Bu son hançerlerden biri. Hançerler işlendi ve daha fazla kraliçeyi var etmenin anahtarı olduğuna inanılıyor. İlk kraliçenin ilk yaratılışı ve bu yaratılışı hakkında çok şey bilinmiyor, ancak kraliçelerin kader tarafından yönlendirilen ritüel metin aracılığıyla oluştuğuna inanılıyor. Her bir bıçak benzersiz bir Latince cümleyle oyulmuştur ve kabzasında ritüelin kurbanının kanı bulunmaktadır. Bu durumda, Cecily. Kabzanın ucundaki bir zümrütle mühürlü tutuluyor."

"Büyülü bir hançerden bahsedebilirdin."

"Hançerlerin varlığı dünyadaki pek çok kişi için kayıp ve biz de bu şekilde kalmasını istiyoruz. Daha fazlasının oluşmasını bu şekilde engelledik. Hançerlerin varlığını ortadan kaldırmak için yüzyıllar boyunca yorulmadan çalıştık. Geriye sadece iki tane kaldı ve diğeri Lejyon'un arşivlerinde."

"Neden onları saklıyorsunuz? Neden yok etmediniz?" Kimberly hançere iri gözlerle baktı.

"Çünkü onları öldürmek için en büyük yardımcımız bu."

"Böylece O'nu öldürebiliriz..." Boğazım kuru ve boğuk bir şekilde söyledim.

"Evet, bu hançerlerin güç taşıdığına inanılır. Bir kraliçenin her düşüşünde bu hançerlerden biri bulunurdu. Tarihsel olarak kraliçeleri ortadan kaldırmak zordur, sadece Muhafızları nedeniyle değil, aynı zamanda onlara yakın olmanın fiziksel etkileri nedeniyle de. İnsanlar onları öldürecek kadar güçlü değildir ve dönüştürülen herkes onların kanının gücüne sahiptir. Onları alt etmek ve kölesi haline getirmek kolaydır. Ancak kılıcın kan kaybı olmadan O'nun derisini delebileceğine inanılıyor."

"Bunun sende olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet. Bu hançer kardeşimin hayatını savaşta ele geçirildi. Birçokları için son umut, özellikle de bu odada bulunanlar için."

Dom araya girdi. "Buradaki herkes kendini adadı. Savaşmaya istekli yirmiye yakın ruhumuz var."

"Daha fazlası üzerinde çalışıyoruz," dedi Kilian. "Kaç taneye ihtiyacımız var?" Ben sordum.

"Şu anda kaç kişi olduklarını tahmin etmek imkânsız ama istihbaratım yardımcı olacaktır."

"Daha fazla insanı dönüştürüp küçük bir ordu falan kuramaz mısınız?"

"Henüz anlamadığın şeyler hakkında soru sorma," diye homurdandı Felix.

"Bu iyi bir soru," dedi Kilian. "Sahip olduğunuz herhangi bir fikrin yüzyıllar boyunca daha önce denendiğine söz verebilirim. Savaşmak için bir nedeni olan insanlar bulmak çok önemli. Davamız uğruna insanları değiştirmek umduğumuz şekilde işe yaramadı. Ayrıca bizi savunmasız bırakıyor. Aile'nin dönüştürdüğümüz kişileri kullandığı ve kendi tarafına çektiği biliniyor."

"Peki ya size bu evi ödünç veren arkadaşınız? Onlar da dahil mi?" Kimberly sordu.

"Hayır, ne yazık ki. İkinizin de benim ve genel olarak Lejyon hakkında anlamanız gereken bir şey var. Bu hançer bu ev halkı dışında kimse tarafından bilinmiyor ve bunu saklamamın bir sebebi var."

Lejyon bu haliyle çok gizlidir. Risk almazlar ve kaprisler ve duygularla savaşmazlar. Daha çok prensip ve kurallara göre çalışırlar. Kardeşlerinizin meclisi ile bu çabaya önceden ilgi duyuyorum ve duruma yakınlığım nedeniyle pek çoğu yardım etmeyecek."

"Bunun bir intihar görevi olduğunu düşünüyorlar. Ve yle," dedi Halina.

"Anlamıyorum. Neden onları alt etmek için bir araya gelmek istemiyorlar?" Ben sordum.

"Birçoğu, kamu için büyük bir risk oluşturduğuna inanmadığı sürece müdahale etmeyecektir. Olanlar da ortadan kaldırıldı. Ama devamız için büyük bir fedakrlık yapmadan değil."

"Bekle, yani sen Lejyon bile değil misin? Garip bir haydut kolu musunuz?"

"yleyim. Aynı ideolojileri paylaşıyoruz. Ben sadece ... Öncelikli bir ilgiye sahibim."

O bir sahtekr ve yalancıydı. Avularım alev aldı ve yumruğumu sıktım. Gerçek Lejyon'dan biriyle tanışsaydık ne olurdu diye merak ettim. Kurallara uymak isteyen bir tipler. İçimden bir ses kiliseden asla ıkamayacağımızı söylüyordu. Kilian'a kızmak istiyordum ve kızmıştım da. Yalan söylemekten ve gerçeği çarpıtmaktan başka bir şey yapmamıştı. Beni ve kardeşlerimi kendi çıkarları için kullandı. Yine de hayatta olmamızın tek sebebi o olabilirdi. Eğer bizi Blackheart'ta almamış olsalardı, Akira hepimizi ona geri götürecekti.

"Bunun sebebi kardeşin mi?" Kimberly Kilian'a sordu. Bu bilgiyi neredeyse hiç hatırlamıyordum.

Kilian'ın yüzünün rengi soldu. "Evet. Kardeşim meraklı ve meraklıydı. Bu kralıeye ilgi duyuyordu. Ve şimdi ben de yle. Daha önce bir kez onları alaşağı etmeyi denedik ve başarısız olduk. Muhafızlarının bir üyesini alaşağı etmemize rağmen kardeşim kurtulamadı."

Göğsüm sıkıştı. Kardeşlerimden birini kaybetmeyi düşünemiyordum bile. Kilian'ın ciddi yüzüne baktığımda bakış aım değişti. Yaptığı şeyleri değiştirmiyordu ve yöntemlerine katılmıyordum ama kardeşlerimi geri almak için yapmayacağım şey yoktu. Bu his herkesi karanlık bir yola sürükleyebilir. Eğer ben

Kimberly bana sıkıca bastırmasaydı ya da küçük kardeşime göz kulak olmasaydım, her şey farklı olabilirdi.

"Özür dilerim," dedim, bunun aptalca olduğunu biliyordum. Muhtemelen ondan daha fazla nefret etmeliydim ama artık öfkeli bir çocuk değildim. Sahip olduğum tüm öfke, kardeşlerimi benden alan ve şu anda onları elinde tutan insanlara daha iyi harcanabilirdi.

Kilian başını salladı. "Size ihtiyacımız var. İkinize de."

Kimberly'ye baktı ve her diken diken olduğunu hissettim.

"Daha önce kan bağına bu kadar yakın bir kadınıımız olmamıştı. Artık değiştiğine göre, bazı şeyleri test etmek istiyoruz. Savaş için ihtiyacımız olan tek şey bir avantaj. Şu anda, kraliçenin yetenekleriyle, bizim geldiğimizi, kimi getirdiğimizi ve saldırılarımız ve en olası varış günümüz için daha fazla seçenek olduğunu görmesi daha kolay olacak."

"Ne tür testler?" Kaslarım gerilerek sordum. "Buna inanmak zor olabilir," dedi Kilian.

Kimberly ve ben bakışlarımızı paylaştık ve omuz silktik. İnanmayacağımız pek bir şey yoktu.

"Bu gece dolunay var ve bu hançer ve Kimberly ile bu gücün bir kısmına erişebileceğimize ve onu kendi yararımıza kullanabileceğimize inanıyorum."

"Nasıl?"

"Dolunay gecesi, güç kaynağıyla en fazla bağlantıyı hisseder. Ona ulaşacağız ve umarım onu, muhtemelen durugörü yeteneğini kullanabileceğiz. Şimdiye kadar teorilerimden hiçbirini test edemedim."

"Kimberly aracılığıyla," dedim kesin bir ifadeyle.

Bundan hoşlanmadım. Gözlerinde yine umuttan daha fazla bir şeyle parlayan o bakış vardı. Umutsuz bir adama güvenmek zordu. Geri adım atmak yetersiz bir ifadeydi. Birdenbire, kızgın olmamakla ilgili tüm o düşünceler yok oldu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Kimberly sordu.

"Birkaç büyü deneyeceğim. İşe yarayacağından emin değilim ama şimdiye kadar hiç deneyememiştim. Kraliçe kadınları değiştirmiyor ve değiştirdikleri de uzun zaman önce öldü. Skylar'ın kanı çok uzaktı, Halina'nınki de öyle. Kendi üzerimde denedim ama ben bir itim.

kan da. Sadece kadınlarla bağlantı kurabileceğini düşündüm. Varlık her zaman kadınları tercih etmiştir."

"Kim, bundan hoşlanmıyorum," dedim, duyacaklarını biliyordum.

"Bu bir tesadüf değil. Bu günde buluşmamız. Onca yer varken burada buluşmamız. Bu kader. İlk tanıştığımız andan itibaren, her şey bu amaç için hizalanıyordu."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Kimberly sordu.

"Elbette." Kimberly elimi tuttu ve beni ön verandaya götürdü. Yine kar yağıyordu.

"Onlara güvenemeyiz," dedim.

"Biliyorum. Ama Kilian buna inanmamı sağlayacak kadar çaresiz."

"Ritüelin ne olduğunu bilmiyoruz."

"Biliyorum. Ama denemeye hazırım." Gözlerimin içine derin derin bakmadan önce uzaklara baktı. "Aaron, eğer kardeşlerini bulmak ve onları kurtarmak istiyorsan, bu zor olacak. Ve pahalıya mal olacak. Bedelinin her zaman hoşumuza gideceğini sanmıyorum ama bence denemeliyiz. Risk almalıyız. Eğer güvenli oynarsak, onları bulabileceğimizi sanmıyorum."

O haklıydı.

"Sana zarar verebilecek bir şey yapmanı istemiyorum. Onlar da bunu yapmanı istemezler."

"Olabilir diyorum ve benim için sorun değil."

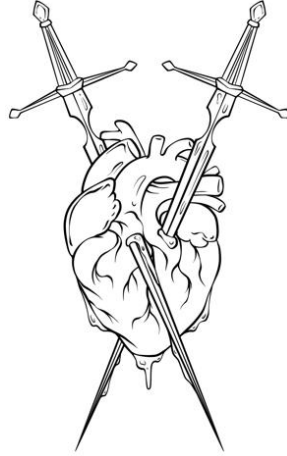
İçimi çektim ve yüzüne düşen bir kar tanesini sildim. Gözlerindeki o kararlı bakış beni tepeden tırnağa yakarken onunla tartışmanın bir faydası yoktu.

"Ya değilsem?"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Bu sefer gülümsedi.

Twenty-Two

KIMBERLY

"Emin misin?" Aaron ince dudaklı bir kaşla bana baktı. Bu ona yakışmıyordu.

Başının yanındaki kitap rafında duran mumdan ürkerek uzaklaştı. Raflar tavanlarına kadar çatlak sırtlı kitaplarla kaplıydı ve parşömen kokusu duyularımı doldurdu.

Aaron'un tereddütünü anlıyordum ama her ne olursa olsun bu göreve olduğuma emindim.

Kilian'la tekrar karşılaşmak beni her şeyin başladığı kiliseye geri götürdü. Her şeyi hatırladım. Balmumu ve sedir kokusu ve dudaklarımdaki tükürüğü renklendiren tuzlu hava. Kilian'ı bulmaya çalıştığımızdan beri

Legion, o günü ve unutamadığım o anı defalarca düşünmüştüm - Zach ve Luke kilisenin kapısından içeri dalmışlardı. Benim yerime pratik bir yabancı olarak bile ölmeye hazırdılar. "*Sizinle tanıştığıma memnun* oldum," demişti Luke. İkisi de ölümün yüzüne gülümseyerek bakıyordu. Buna kıyasla, kraliçenin gücünden yararlanmak kolaydı.

Kucağımda duran hançerin soğuk bıçağına dokunarak Aaron'a gülümsedim.

"Hadi ."

Yalnız değildik. Halina, Dom ve Felix çeşitli kumaş kaplı sandalyelerde odanın etrafına dağılmışlardı. Onlardan daha fazla tepki beklerdim. Kısa bir süre önce Blackheart'taki çatık kaşlı yüzlerini hatırlıyordum ama hem onlar hem de bizim için her şey değişmişti. Bizi ayıran tüm o eski direnç artık önemli değildi çünkü hepimiz insanlarımızı kaybetmiştik. Daha önce onların gözünde sadece çocuktuk ama şimdi onlar için önemliydik. Thane, Will ve Skylar'ın gitmesiyle, kraliçeyi öldürme görevleri ellerinde kalan tek şeydi.

Oyun oynama ve gülme zamanı sona ermişti.

"Hançerin üzerindeki ifadeyi metinde geçtiği okuyacağım."

"Bu ne kadar sürecektir?" Aaron'ın dizleri benimkilere değişiyordu. Sonunda volta atmayı bırakıp yanımdaki sandalyeye oturdu.

Onu endişelendirmekten nefret ediyordum. Kilian'ın planlarının de beni pek heyecanlandırmıyordu.

"Bütün gece sürebilir ya da hiç işe yaramayabilir. Hançere atıfta bulunan pasajların doğru olduğundan emin değilim. Deneme yanılma yöntemi olacak. İlk kraliçenin yaratılışı sırasındaki ritüelin keşfini belgelemek için eski metinler oluşturuldu, ancak bu pasajların çoğu yok oldu. İçlerinde güç var ve Aile bu bilgileri kendilerine saklamak için büyük çaba sarf etti. Çoğu da Lejyon tarafından yok edildi. Ama son tartışmamız sırasında bunları manastırdan almayı başardık. Umut vaat ediyorlar."

"O zaman başlayalım," dedim.

"Bekle? İşe yaradığını nasıl anlayacak? Nasıl hissedecek?" Aaron söyledi.

"Emin değilim. Bu bir deney."

"Tamam, ama ya acı verici bir Őeyse?"

"Aaron, ne olursa olsun deneyeceğiz." Dizinin üzerinde duran elini sıktım.

Başını salladı. "Ne olursa olsun. Ben buradayım."

Gözleri sonsuz bir güvenle parlıyordu ve bundan başka bir güvenceye ihtiyacım olmadığından emindim.

Kilian parmağını ıslattı ve birkaç metre önümüzde bir masada otururken birkaç sayfayı çevirdi.

Başımı salladım ve Kilian'ın dudaklarından uzun bir sözcük dizisi döküldü. Neredeyse bir Şarkı gibi geliyordu. Latince. Hançerin soğuk gümüşünden başka bir Şey hissetmedim.

"Biraz ara verelim mi?" Dom sabah ikiden sonra sordu.

Ayın gökyüzündeki konumunun ayınle, hatta onlara olan yakınlığımızla bir ilgisi olup olmadığını merak ederek saatlerdir oradaydık. Ama yeni bedenim sarsılmadı ya da ağrımadı. Acı ve yorgunluğun bedenimde nasıl bir his olduğunu bu kadar çabuk unutmuş olmam çok garipti. Zamanın hızlı ve telaşsız geçmesini sağlıyordu.

Aaron bacağımı ovuşturarak cevabımı bekledi. "Sadece biraz daha."

Haftalarca böyle bir ay daha olmayacaktı ve zaman çok değerliydi. Zaten çok fazla zaman geçmişti. Eğer ikizler Aile'yle birlikteyse, onlara ne olacağını kimse bilemezdi. Hayal etmemeye çalıştım ama Luke'un panik atakları aklıma geldi. Onun korkusu ve onun yüzünden odaklanamaması. Sadece bu düşünce bile kalbimi yerinden oynattı.

Bir Şeyleri kaçıırıyorduk.

"Belki de kana ihtiyacı vardır," dedim. "Yani, tüm bu olay kanla ilgili."

"Bekle, bu kraliçeleri yaratan şeyin aynısı değil mi? Bu Şey ona ulaşip sahip mi olacak?" Aaron sordu.

"İyi bir noktaya
değindin," dedim.

"Varlık-"

"Onun bir iblis olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Kökeni ne olursa olsun, vücudunuzda barınamayacağını garanti edebilirim. Metin bir konuda net. İnsan bir kadın olmalı. Kimberly çoktan değişti ve bedenindeki varlığı . O bir taşıyıcı olamaz çünkü artık saf değil."

Aaron başını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, Kilian'a inanmadığı belliydi. Kilian'a güvenmiyordum ama bana bir şey olursa Aaron kaçacak ve Kilian'ın tüm planları mahvolacaktı. Bu da onun bunun geçerli bir seçenek olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu.

Başparmağımı ısırdım ve kanı bıçak boyunca gezdirdim. Aaron'un kaşları daha da çatıldı.

Kilian yine Latince konuştu. Okuduğu diğer şeyler gibi geliyordu ama bu farklı hissettiriyordu. Elim karıncalanıyordu.

Daha yakına gel.

İrkildim.

Kafamdaki Şey benimle hiçbir zaman Aaron'un tarif ettiği şekilde konuşmadı. Belirgin bir ses. Ama kastettiği şey bu olmalıydı.

"İyi misin?" Aaron dedi ki. "Evet,
devam et."

Daha yakın.

Elimi hançerin etrafına sardım, keskin kenarları kavrarken hafif bir acı hissettim. Sonra batma hissine dönüşen bir çekme hissi oldu. Sanki zemin çöküyordu ve düşmeme saniyeler kalmıştı.

Ve yaptım.

Dünya etrafımda kayboldu ve garip bir ağırlıksızlık kanıma yerleşti. Sanki vücudum helyumla doluymuş gibi, saf bir mutluluğun içine düştüm.

Ve hiçbir şey yoktu. İçine
düşebileceğim bir şey yoktu.

Hissedecek bir şey yoktu. Her şey bir boşluktu.

Beni yutacağından korkmuyordum. Burası benim için güvenliydi. Biri beni izliyormuş gibi hissetsem bile.

Göster bana. İttim, artık elimi hançerin üzerinde hissetmiyordum ama orada olduğunu biliyordum.

Bana yardım et. Bana bir şey göster.

Tereddütlüydü. Bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu. Görecek ya da fiziksel olarak iddia edecek bir şey yoktu ama gerçeği kafamın içinde hissedebiliyordum, sanki konuşuyordu ama daha çok şarkı söylüyor gibiydi. Kulaklarımda kısık bir fısıltıyla şarkı söylüyordu.

Belki de yalvarmamı istiyordu. Daha sert daldım.

Ona yardım etmeme yardım et. Aaron'ın yüzünü düşündüm. Altın sarısı saçları ve sıcak gözleri.

Bununla birlikte, bir ışık parıltısı beni sardı. Şimdiye kadar gördüğüm en parlak ışıktı. Sadece boşlukta var olabilecek bir şeydi.

Ve sonra gördüm. Aaron koşuyordu. Daha hızlı ve daha hızlı. Kafasının arkasından görünüyordu ve geri dönmedi. İlk başta kovalandığını düşünmüştüm ama bu farklıydı. Bir şeye doğru koşuyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Bunu düşünür düşünmez görüntü değişti. Midem bulandı. Görmem bir şey vardı. Bir uyarı. Hayır. **Sadece farklı bir yol.**

Calem kardeşleri görene kadar parlak ışık azaldı. Dördü de tamamen siyah takımlar giymiş, büyük, süslü bir tahtın yanında duruyordu. Aralarında kraliçe oturuyordu. Uzun beyaz saçları ve delici gözleri vardı. Presley ayaklarının dibinde, dikkatini çekmek için ipek elbisesinin eteğini çekiştiriyordu. Başını Luke'a doğru eğmiş, Luke onun kulağına bir şeyler fısıldarken Presley de parmaklarını onun çenesinde gezdiriyordu. Kadının diğer tarafında, sandalyeye sıkı sıkıya tutunmuş Zach duruyordu. İfadesi soğuk, tereddütsüz ve tanıdığım insana dair herhangi bir benzerlikten yoksundu. Ve sonra Aaron vardı, *benim Aaron'ım*, onun elini tutuyor ve yanağından öpmek için diz çöküyordu.

Bunun şoku mideme bir yumruk gibi indi. Hayır. Daha kötüsü. Hayal edebileceğim en kötü şey. Ölümünden bile kötü. Bana saf umutsuzluktan başka bir şey kalmadığında, görüntünün dönmesini diledim.

Gözlerimi tekrar kırptığımda yerdeydim ve etrafım sarılmıştı. Aaron beni kucağına almış başımı okşuyordu ve onun etrafında, odada bulunan herkes üzerime eğilmişti. Serin, sarhoş edici bir rahatlama sanki bir kâbustan uyanmışım gibi üzerime çöktü.

"İşe yaradı," dedim.

Aaron etrafımızı saran kalabalığa, gözleri karararak, "Geri çekilin," dedi. Koluna dokundum ve hafifçe ovuşturdum. Hâlâ benimleydi. Hâlâ benim.

" yok. Ben iyiyim. Ne oldu?"

Aaron, "Gözlerin geriye yuvarlandı ve bir dakika öyle kaldıktan sonra düştün," dedi.

Beni yukarı çekmesine izin verdim. Ayağa kalktığımda şaşkınlığım geçti. Aaron'ın kaşlarının arasına bir çizgi yerleşti ve alnını çukurlaştırdı.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Sözlerim üzerine yumuşadı. Sanki üzerimizde dört çift göz daha yokmuş gibi, yanaklarımın kızarmasına neden olan bir dikkatle beni inceledi.

"Nereye gittin?" diye sordu.

"Garip bir yerdeydim. Bedenimi hissedemiyordum ama yanımda bir şey hissediyordum."

"hissettirdi? Kötü niyetli görünüyor muydu?" Kilian sordu.

"Hayır. Bu nötr bir şeydi. Her neyse, ben yardım isteyene kadar bir şey beni izledi."

Aaron beni bir sandalyeye oturturken onlara tüm detayları anlattım. Yine de Calem kardeşlerle ilgili ayrıntıları bilmeleri gereken en az düzeyde tuttum. Bunu düşünmek istemiyordum, özellikle de hepsinin gözlerindeki boş hayranlığı.

Bunu söylediğimde Aaron irkilmedi bile. Beni duyduğunun tek göstergesi, elinin benimkinde sıkılaşmasıydı.

"Bu inanılmaz bir ilerleme." Kilian kulaktan kulağa gülümsedi ve Dom'a baktı. "Herhangi bir kalıcı etki hissediyor musun?"

"Hayır, iyi hissediyorum. Tekrar deneyelim mi?"

Aaron başını salladı ama cevabımı bekledi.

"Tavsiye etmem. Onun gücünü kullanmanın yan etkilerinden emin değilim. Ne yazık ki, bu bir daha deneyemeyeceğimiz anlamına geliyor.

bir ay daha."

Aaron'ın yüz ifadesinde bir şey kırıldı - derin bir hayal kırıklığı.

"Ama bana işe yarar bir şey gösterilmedi. Peki ya kehanet?" Aynı hayal kırıklığını hissederek sordum ama bu kanımı daha da yaktı.

"Zaman alabilir. Bu bize önemli bir ipucu verdi. Hâlâ yapabileceğimiz çok şey var. Eğitim yapacağız, bir saldırı planı oluşturacağız ve ikinize de savaşmayı öğreteceğiz. Kardeşin de bize katılacak mı?" Kilian sordu.

Aaron ve ben bakiştık. Bu pek olası değildi ama imkânsız da değildi. Presley'nin Lejyon'a olan güvensizliği çok derindi ve benim teorime göre kardeşlerine son derece sadıktı. Öyle bir sadakat ki Kilian bize yardım edebilse bile muhtemelen yardım etmek istemeyecekti. Aynı fikirde değildim ama anlıyordum.

"Yani bir savaş, öyle mi?" Felix'in gözleri neşeyle parladı ve parmak eklemlerini patlattı.

"Biz hazırız," dedi Halina.

Dom benimle göz teması kurdu ve başını salladı.

"Bu umduğumdan daha iyi." Kilian önümüzde duruyordu. Bir zamanlar onun zayıf olduğunu düşünürdüm ama sesinde yeni keşfedilmiş bir güç vardı. "Sona yaklaştık."

Masanın üzerinde duran hançere baktım ve sözlerinin ağırlığını hissettim. Ailemizi tekrar bir araya getirmek için bir savaş gerekecekti. Kara Yürek'te Aaron ve kardeşlerinin tek başlarına savaşmak zorunda kalacaklarını ve benim de sadece izlemekle yetineceğimi düşünmüştüm ama o gümüş hançer ikizlerle olan tek gerçek bağlantımızdı ve ondan elimden gelen her şeyi alacaktım.

Twenty-Three

PRESLEY

Aslan Kral 2- tartışmasız en iyi *Aslan Kral* filmini izlerken başımda kabarık bir battaniye vardı ve bu konuda ölene kadar herkesle dövüşürdüm, ki bu tabii ki asla olmazdı. Bu yüzden ben kazanırım. Açılış şarkısından sonraki otuz saniye içinde ağlıyordum. Luke ve ben bu filmi birlikte tekrar tekrar izlerdik. Kovu'ya karşı pek de ince olmayan bir takıntım vardı, hâlâ da var. Annemin kasabadan benim için aldığı kıpır kıpır oyuncağımdaki farklı aletlere durmadan tıklardım ve filmle birlikte kafamı dağıtmama yardımcı olurdu.

Ateş gün boyu yanmıştı ve soğuk hâlâ veba gibi kulübenin içine sızıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Üzücü küçük kapaklı telefonumun saati bana saatin ne kadar geç olduğunu söylüyordu ve Kim ile Aaron henüz eve gelmemişlerdi. Annemi benimle kalması için ikna etmeye çalışmışım ama saat 9'u geçemeyecek kadar yaşlı olduğunu söylemişti. 7'de ona ekstra sert kahve bile yapmışım. İşe yaramadı.

Yani sadece ben vardım, yine yalnızdım ve ateş çukuru gibi kokan battaniyeme sarılıp ağlıyordum.

Ön kapı açıldı ve ayağa fırladım, gözlerimi sildim ve televizyonu kapattım.

"Selam çocuklar. Yeterince uzun sürdü."

"*Aslan Kral* 2'yi duydum." Aaron, Kimberly'nin paltosunu giymesine yardım ederken gülümsedi, sonra kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece güzel şarkıyı ve sözleri dinlemek ve Kiara'nın dünyaya gelişini görmek."

"Ah. Doğru."

"Güzel. Sana her şeyi anlatabiliriz." Kim'in sesi yorgun geliyordu ve saçları alışılmadık şekilde kabarmıştı.

"İkinizin de tek parça halinde dönmenize şaşırdım."

Adamın kesinlikle garip şeyler yaptığı bir bodrumu vardı. Buna hiç şüphe yok. Yastıkları yere attım ve Kimberly Aaron kanepede bana katılmaya gittiler.

"Ah." Ani bir acı dalgası içimi kesti. Önce hızlıydı, sonra büyüdü.

Aaron da onun göğsünü tuttu. "Bu da ne böyle?"

Genelde bu son olurdu ama bu sefer acı daha da arttı. Acı bana tekrar tekrar çarparken kanepenin kenarına tutundum. Sanki bir dalga beni itiyor ve altına çekiyordu.

Birbirimize bir bakışımız bile bu sorunun cevabını bildiğimizi gösteriyordu.

Hangi kardeşti? İkisi de olmalı. Birinin aynı anda bu kadar ıstırap üretmesine imkân yoktu. Karnımı tutarak bir iniltiyle kamburlaştım. Sadece Aaron'ın duygularını hissettiğim ve bunun sadece mide bulantısı olduğu zamanları diledim. Bir fıçı kızgın yağın içine konmuş gibi hissetmekten daha iyiydi.

"Ne ki?" Kimberly telaşla aramıza baktı. "Uh," dedim dişlerimi sıkarak, "belki beni sakinleştirebilirsiniz."

Kanepeye uzandım, Kimberly sırtımı ovdu ve kalp atışları kulaklarımda gürültüyle çınladı. Güzel bir dikkat dağıtıcıydı. Aaron başını ellerinin arasına alarak acıya göğüs gerdi.

Sonra durdu ama sanki göğsümde bir ağırlık yeleği varmış gibi hissettim. Her nasılsa hala katlanılabilir.

Kanepeye gömüldüm. "Tanrıya şükür."

Kimberly onun kanepeye uzanmasına yardım ederken Aaron, "Bir şey oldu," dedi.

"Bize ihtiyaçları var. Şimdi onlara gitmeliyiz."

Aaron, "Henüz gidemeyiz Başkan, zamana ihtiyacımız var," dedi. "Bir planımız ."

"Plan şimdiden çok uzun sürüyor. Başlarına korkunç bir şey geldiği çok açık."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben de hissediyorum. Ama bu aceleye getirebileceğimiz bir şey değil."

"Nasıl acele ediyorsun? Koca bir ay oldu. Noel'i geçtik."

Artık oturamazdım. Vücudumun hareket etmesi gerekiyordu. onları kurtarmalıydım.

"Biliyorum."

"Eğer biliyorsan, gidelim. Artık nerede olduklarını biliyoruz."

Aaron iç çekerek başını salladı. "O kadar basit değil. Eğer burada kaybedersek, oyun biter. Yeniden yükleme ekranı yok. Daha fazla canımız yok. Kaybetmemiz demek hepimizi almaları demek."

"Ve beni öldürüyor," diye ekledi Kimberly.

İnledim. Mantıklı geliyordu ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Şöminenin sıcaklığının önünde göğsümün hassasiyetini ovuşturdum. Kardeşlerim dışarıda yaralanmışlardı. Başlarına gelenleri hayal bile edemiyordum. Aile onlara işkence eder miydi? Onlara iyi davranıyorlar mıydı?

Ağrının altında bir sıcaklık vardı. Sanki biri göğsümde bir kibrit çakmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Zach olduğunu biliyordum. Biliyordum işte. Bir yerlerde biri onu kızdırmıştı ve ben de buna tutunmuştum.

Önümdeki ateş, göğsümdeki kaynayan ateşle eşleşerek çatladı ve aramızda geçen konuşmayı duymazdan geldim.

Kimberly ve Aaron. Kardeşim kızgındı. *Belki ben de kızmalıydım.*

OCAK

Twenty-Four

PRESLEY

Mutfak takviminde dünün tarihini işaretlerken "Buna inanamıyorum," diye fısıldadım.

O garip acıyı hissettiğimden bu yana neredeyse tam bir ay geçmişti ve hiçbir şey o günkü kadar şiddetli hissettirmemiş olsa da göğsümdeki ağırlık giderek . Bunun nasıl mümkün olduğundan tam olarak emin değildim. Aaron'a bunu onun taş koleksiyonuyla açıklamaya çalışmıştım. Aaron'un eskiden bir ton taşı vardı. Küçük plastik kaplarda bir sürü küçük taş, sonra biraz daha büyükleri. Çoğunlukla almamamız gereken yerlerden çaldıklarımızdı ama yumruğumdan daha büyük olanları vardı ki iki elimle tutmak zorunda kalıyordum.

İşte böyle hissettim. Sanki beş tanesi göğsümde oturuyordu. Her biri. Tek. Gün.

Aaron'un bunu benim kadar hissettiğini sanmıyordum ve bu konuda ne hissettiğimden henüz tam olarak emin değildim. Bir yandan, onun için iyi. Diğer yandan, tüm o garip vampir hayalet ağrıların bende olması ne kadar adildi? Akira'nın ne kadar çok kanını içtiğim yüzünden olmalıydı. Pişman olduğumdan emin değildim. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım ve bir daha asla tatmayacağımı biliyordum.

"Hazır mısın?" Mutfakta durmuş, tezgâhın üzerindeki ekmek kırıntılarıyla oynayan Aaron'a işaret ettim. Giyinmişti ve kar fırtınasına hazırды ama kar fırtınası yoktu. En azından o hafta yoktu.

"Evet."

Avlanma vakti gelmişti ve bu sefer sadece Aaron vardı. Aaron ve Kimberly kan içme çabaları konusunda biraz şaibeli davranmışlardı ama açıkçası umurumda değildi. Lanet sırlarını saklayabilirlerdi. Sadece yalnız gitmek istemiyordum.

Annem saçları darmadağınık bir halde ön kapıdan içeri girdi ve botlarındaki karları karşılama paspasına vurdu.

"Selam anne. Aaron ve ben dışarı çıkıyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Peki ya Kimberly?" dedi boş yemek kabını lavaboya bırakırken.

"Sanırım kulübede dinleniyor," dedi Aaron.

"Tamam, onu rahatsız etmeyeceğim o zaman. Zaten bu gece bir arkadaşımı görmeye gideceğim."

"ateşli bir randevun mu var?" diye sordum.

"Bilmek istemez miydin?" Annem kıs kıs güldü.

"Lütfen bana yanlışlıkla seni ve Hank adındaki oduncu erkek arkadaşını basmayacağımı söyle, değil mi?"

Fark ettiğim iki şey vardı: burada çok fazla Hanks vardı ve tüm erkekler kaslı, mavi yakalı işçi erkeklerdi ve ben buna kızmadım.

"Tabii ki hayır. Onun evine gidiyoruz."

"Anne," Aaron ve ben aynı söyledik. İğrençlik bunu karşılamadı.

"Şaka yapıyorum." Çınlayan bir kahkaha eşliğinde koridordan ayrıldı.

Titredim ve bu düşüncüyü hemen kafamdan attım.

Çok daha üretken bir şeye odaklanmam gerekiyordu ve dört gözle beklediğim bir şey vardı. Cebimdeki telefonum çaldı ve mesaja bakmak için uzandım.

Gizemli Adam: Her şey hala açık mı?

Evet.

Ön verandaya çıktığımızda soğuk beni üşüttü. Telefon eden adamla yakında buluşacak olmanın beklentisiyle kanım kaynıyordu. Haftalar sürmüştü ama sonunda iyi bir zaman ayarlamıştım.

Belki de ağabeyime söylemediğim için kendimi suçlu hissetmeliydim ama söylemeye başladığımda o günü ve yakıcı acıyı hatırladım. Ağabeylerimin bana öğrettiği bir şey varsa o da bazen risk almak gerektiği idi.

Luke bundan hoşlanmazdı ama Zach anlayışla karşıladı.

Twenty-Five

AARON

İki dakika sonra kararımdan pişman oldum. Presley ve ben, çalışan tek bir tabelası bile olmayan bir barın önünde durduk. Hepsinde harfler eksikti. Ceketim soğuğu dışarıda tutuyordu ama vücudum başka bir nedenden dolayı titriyordu.

Presley, "Yeni kankalarından seninle gelmelerini istemeliydin," diye homurdandı.

"Seninle gelmemi istemiştin, hatırladın mı?"

Sigarasını dudaklarına götürüp bir nefes daha çekmeden önce yüzüme doğru bir duman püskürterek karşılık verdi.

Yine benimle kavga etmeye çalışıyordu. Presley ve ben Brooklyn'de de kavga etmiştik. Bu daha kötüydü. Bana kızgın olmayı seviyordu. Kum torbası olmayı teklif ettim ama bu onun düşmanlığından hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Tekrar beslenmem gerekiyordu ve Kimberly'den almaya devam etmek istemiyordum. O aldırmasa da bunu normal bir şeymiş gibi algılamak zordu. İşleri tekrar normal hale getirebilirsem, bu ideal olurdu. Henüz Kilian'a bunlardan hiç bahsetmemiştim ve bahsedeceğimi de sanmıyordum.

"Bu hafta sonu da geliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece."

Haftalardır Presley'i Kilian'a getirmeye çalışıyordum. Kimberly ve ben zamanımızın çoğunu orada öğrenerek ve eğitim alarak geçiriyorduk. Antrenman yapmak istemese bile onu kulübeden çıkarmak istiyordum. Bütün gün yalnız kalmak onun için iyi değildi ama ne kadar yalvarsam da reddediyordu. Bütün bu yalnız zamanın ona yaptıklarından hoşlanmıyordum.

"Elbette, ama nazik olmalı ve dinlemeye çalışmalısın."

"Kilian'a karşı nazik olmayacağım."

"Kendimi kastetmişim."

"Peki. Sen de daha az eğlence düşkünü olacaksın ve şehrin tadını çıkarmama izin vereceksin, öyle mi?"

İçimi çektim. Presley bize yakın en büyük şehir olan Fairbanks'e gitmek istiyordu. Birkaç bardan, yapmak ve görmek istediği şeylerden bahsetti. En azından Kilian'la ne yaptığımızı görmeyi kabul ederse birlikte gideceğimize söz vermiştim.

"Evet. Şimdi sessizlik oyunu oynayalım." "Bana uyar."

Presley biz beklerken bir daha konuşmadı. Bu garipti. Blackheart'ta avlanırkenki kaygısız ruhundan hep nefret etmiştim ama şimdi sadece gülümsemesini ve yine şakalar yapmasını istiyordum. Gerçi ondan konuşmamasını istemiştim ama genelde beni dinlemezdi.

Sigarasını bitirdi ve bir grup adam bardan çıkana kadar bir başkasına doğru gidiyordu. Sigara içme olayını anlamamıştım. Blackheart'ta sosyal ortamlarda birkaç kez içmişti ama asla zincirleme içmemişti. Bunu sorduğumda omuz silkti.

"Hey!" Presley grubun içine doğru ilerledi. "Bir araca ihtiyacınız var gibi görünüyor."

"Bir tane kullanabiliriz. Şehrin öbür ucundaki evimize yürüyecektik," dedi biri düşerken. Duman kokuyorlardı ve

Talaş.

"Merak etmeyin. Biz seni ." Presley diğerine işaret etti, ben de onun yanına geçtim.

"Bilmiyorum. Muhtemelen ben . Anahtarlarım nerede?" dedi yanımdaki, iri parmakları ceketini karıştırırken.

"Saçmalama. Seni eve götürebiliriz."

Yem olmaktan nefret ederdim.

Beynimdeki bir şey ısıracağım insanlarla konuşmama izin vermiyordu. Suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Onlar için üzülür ve gitmelerine izin verirdim ya da geçen sefer olduğu gibi bir adamın boynundan neredeyse bir parça . Presley'in liderlik etmesine izin vermek daha kolaydı.

Yanımdaki nabız acı verecek kadar yakındı. Tekrar insan kanı içmekten korkuyordum ama ses her zamankinden daha sessizdi ve Kimberly'nin ara sıra bana bağışta bulunması işe yarıyordu. Yine de bunu ne kadar süre yapabiliydik? Hatta sürdürülebilir miydi?

Teorimi test etmem gerekiyordu. Belki Kimberly'nin kanını içmek işe yarardı ve ben de boktan normal hayatıma geri dönebilirdim.

Bunu bilmenin tek bir yolu vardı.

Presley onları karla kaplı boş bir otoparka götürdü. Kaldırımı bile bulamadım. Alaska'da her yer boş ve çoraktı. Kaliforniya'da ise her yerde insanlar vardı ve insanların bir yerlerde yürümesi normaldi.

"Hangisi senin?" dedi uzun boylu olan.

"Üzgünüm dostum. Bu muhtemelen sabah acıtacak." Presley daha uzun olanı bana doğru iterken, o da daha kısa olana yöneldi.

Kendime daha fazla düşünecek zaman bırakmadan yakasından tutup çektim ve dişlerimi boynuna geçirdim.

Kan boğazıma çarptı ve kalan gücüm ve aklımla onu ittim. Çünkü kafamın içindeki Şey beni adeta arkamdan yakalamış ve kendini bedenime itmişti.

Ellerimi hissedemiyordum.

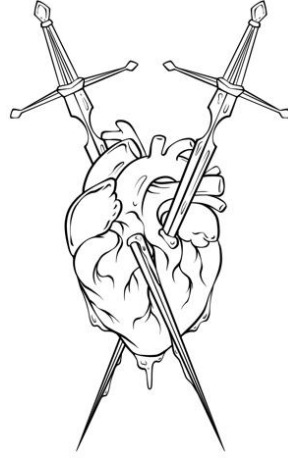
Ayaklarımı hareket ettirmeme izin vermedi.

Tekrar boğuluyordum ve bir daha yüzeye çıkmanın yolunu bulup bulamayacağımı bilmiyordum.

Sen benimsin.

Twenty-Six

KIMBERLY

Duşa girdiğimde titriyordum. Su ılıktı ama ısıtıcı hiçbir zaman banyodaki soğuğu çözmeye yetmiyordu. Cam duş kapısı ve zemini kaplayan beyaz fayanslar her zaman soğuktu. Suyun altında büzölüp yeni yapılacaklar listemi tekrarlardım. Dolunay yaklaşıyordu ve ben bütün hafta bunu bekledim, elimi tekrar hançerin üzerine koyabilmek için fırsat kolladım.

Saçımı ıslattım ve kapı tıkırdayarak açıldı, sonra Aaron'un duş kapısını açtığını görmek için tam zamanında döndüm.

"Aaron? Bu gece geçti mi?"

Göğsünü göğsüme bastırdı ve kapıyı kapatırken beni geri itti.

"Sen ne-"

"Kim." Sesi özlemle sırlıslılandı. Gözlerinin akı siyah mürekkep gibi renklenmişti. "Seni buldum."

"Kana ihtiyacın var," dedim nefes nefese.

Titreyen elleri kollarımı titretti. "Sana ihtiyacım var."

Başımı salladım ve ellerimi saçlarına dolayarak onu boynuma doğru çektim. Dişlerini tenime geçirmesi için gereken tek davet buydu. Birkaç saniye sonra dudakları . Kuvvetliydi ama çok sert değildi. Geçen her saniyede biraz daha aldı. Dili ağzımın içini keşfediyor, elleri saçlarıma dolanıyordu. Beni haftalardır görmemiş gibi ya da ölebileceğimi düşünmüş gibi öpüyordu.

"Aaron." Adını zar zor . Vücudundan akan suyun ve dokunuşunun verdiği hazzın birleşimi beni suskun bıraktı.

Gözleri karanlığa gömülmüş bir halde geri döndü. "Pardon, böyle iyi mi?"

Nefes nefese kaldı ve parmakları çaresizlikle tenime saplandı. İnsan kanı ondaki sorunu -Kadın'ın ona yaptıklarını- düzeltmezdi ve ben onu bundan kurtarmak için her şeyi yapardım. Dudaklarımı onunkilere bastırarak cevap verdim.

Beni duş kapısına doğru bastırırken bir inilti etrafımızda yankılandı. Camdaki buğu tutmamı imkânsız hale getirmişti. Nefes nefese kaldım ve beni zahmetsizce kaldırırken çıplak bacaklarımı ona sardım.

Her saniye, içimde giderek artan gerilimi kontrol altına almak için mücadele ettim.

Yeni pozisyonu ona göğsümdeki çıplak tene daha fazla erişim sağladı. Bir tüy gibi, dilini kullanarak boynumdaki ve göğsümdeki kan kalıntılarını sildi. Suyun izini göğsümün üst kısmına kadar takip edip beni tekrar ısıtırken kalbim kulaklarımda atıyordu.

Duşun buharıyla birleşen yumuşak sersemlik beni onun içinde eritti. Her sert kası yatıştırdı ve ben

Onun yanında olmaktan ne kadar keyif aldığımı fark ettim. Ona ihtiyacı olan her şeyi verirken beni sabit tutmak için duş kapısının iç tarafındaki parmaklığı kullandım. İlk defa üşümüyordum ve her yerim yanıyordu.

Kontrolden çıktığını hissettiğinde bile ne kadar evcilleştiğini görmedi. Baskı asla çok fazla değildi. Beni mükemmel bir şekilde tuttu. Kendi zevki ve benimki için yavaşça ayarlıyordu.

Her daha sert kazdığında, ağzımdan çıkmak üzere olan sesi bastırmak için dudağımı ısırdım. Beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve sanki bir sunakmışım gibi önümde diz çöktü. Dudaklarının ve dilinin her dokunuşuyla bağlılığını mühürledi. Kalçamın tepesine ulaşana kadar bacaklarımı öptü. Hızlı ama mükemmeldi. Sonra bir bacağını omzunun üzerine koydu ve dişlerini uyluğumun iç kısmına geçirdi. Bu kez dudaklarımdan kaçan iniltiyi gizleyemedim, sonra ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Onun şeyden çok ihtiyaç duyduğu şey olma hissinden zevk almaya .

Göbeğim , sıkıydı ve serbest bırakılmayı arzuluyordu. Diliyle ısırığın üzerinde hareket etti ve açıklığımı sıyırdığında durmadı.

İçimdeki her şey daha da sıkılaştı. Dilini hissetmek içimde zevkten ürperti yarattı. Beni fayans duvara daha sıkı tuttu ve uçurumun kenarından geçeceğimden emin olana kadar kalçalarımı ona doğru yuvarladım.

Yapmak zorunda değildi ama yapmak istiyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Açgözlü bir mükemmellik, sanki her santimim tatma zevkine eriştiği en iyi şeymiş gibi.

"Aaron, ben-"

Midemin derinliklerinde bir şeyler kabardı ve tüm vücuduma yayılan zevkle dizlerim büküldü.

Benimle yüzleşmek için ayağa kalkarken beni sabitledi. Karanlık gitmişti ve geriye kalan tek şey onun yumuşak kahverengi gözlerinin beni yutmasıydı. İç çektim. Geri dönmüştü.

Yüzündeki suyu silerken ne yaptığını fark etti - duşa tamamen giyinik girmişti.

"|-"

Ceketini ve gömleğini çıkardım. "Yapma. Sadece kal. Benimle duş al."

Soyunmasına yardım etmeme izin verdi, sonra beni kucakladı ve su üzerimizden akarken başımı göğsüne yasladı.

"Bu işe yarıyor mu?" diye sordu, sesi hâlâ endişeyle doluydu.

"Evet. Bu iyi." Onun kalp atışı çırpındı içinde sabit kulağımın altındaki ritim. "Bu mükemmel."

Twenty-Seven

AARON

"Gerçekten mi Aaron, annemin duşunda mı?" Presley kapıda bana kuru giysiler uzatırken sırttı.

Yalvarmak zorunda kalmıştım.

Hiç hoş değildi. "Kapa çeneni."

"Eve bu kadar çabuk gelmek istemenin nedeninin bu olduğunu düşünmemiştim. Duş seksi senin için bu kadar cazip miydi? Giysilerini ıslatmamak için birkaç saniyeni bile ayıramadın."

"Bu konuyu bir daha asla konuşmayalım."

"Ah, kardeşim, artık bana borçlusun. Bu arada Kim de hala bana borçlu." Kimberly eski bir pazen pijama giymiş ve saçlarını havluyula sarmış halde yanımda belirirken kaşlarını oynattı. Kardeşimle göz teması kurmaktan kaçındı ama kavga boşunaydı çünkü kardeşim kapıyı kapatmıştı. Akıl sağlığımı geri kazandığım için mutluydum.

"İyiliklerinizin ne olacağını hayal edeceğim ve sizi boğmak için kulaklık takmak zorunda olduğum için onları daha da ilginç hale getireceğim." Presley gözlerini siper etti ve Kim'den uzaklaştı. "Hayır. Artık hiçbir manipülatif surat asma sana yardımcı olmayacak, Kim. Bana çok şey borçlusun."

"Ama ben hiçbir şey yapmıyorum," dedi.

"Hayır, kesinlikle beni kötü hissettiren bir şey yapıyorsun. Ama sen artık bir Calem'sin. Sinir bozucu olmanın sonuçlarına katlanmalısın."

"Bizi banyodan çıkarır mısın lütfen?" İterek geçmeye çalıştım ama kolunu kapının pervazına dayamıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Kimberly, "haklısın."

"Merak etmeyin. Aaron'a en kötü cezaları ben vereceğim. Tüm utanç verici şeyleri yapacak ve biz de izleyip güleceğiz."

Sanırım kardeşimi en hızlı katlanırken gördüğüm andı. azından eğleniyordu.

"Lütfen ," dedim, yüzündeki o muzip sırıtiştan tamamen nefret etmiyordum.

Polar çarşaflarımızın içinde iki büklüm uzanırken Kimberly'nin ellerini öptüm. Bir yatağın bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Yıldızlar tavan penceremizde göz kırpıp dans ederken gökyüzünü karanlıktan çok aydınlık yapıyordu. Tüy gibi bir dokunuşla ellerinin üzerindeki çizgileri takip ettim ve parmaklarının her bir ucunu öptüm.

Hala atlatamamıştım. Üzerimdeki kokusu. Tişörtümden başka bir şey giymeden nasıl görüldüğünü. Her geceyi ormandaki küçük kulübemizde sadece ikimiz geçiriyorduk.

Bazen hayatımızın ibaret olduğunu, Alaska'da başka hiçbir sorunumuz olmadan yaşadığımızı düşünmek hoşuma gidiyordu. Bol bol yürüyüş ve keşfedilecek yerler vardı. Annem arkadaşlığı severdi. Sürüş mesafesinde bir devlet üniversitesi bile vardı. Yemyeşil doğayı hayal ederdim.

Yaz mevsiminde uzaktaki dağlar soğuk ve karla ilgili tek hatıra olacaktı.

Uzun sürmedi; gökyüzüne baktığımda göğsümdeki ağırlığı tekrar hissettim.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye sordum.

Kafam rahat olduğu için minnettardım ama bunun bedeli ağır oldu. Birkaç saat önce kanımda dolaşan tüm vahşilik, göğsümdeki başı ve kalp atışlarının yankısıyla yer değiştiren kötü bir hatıraydı.

"Çok fazla endişeleniyorsun."

"Çok konuşuyorsun." Saçlarıyla oynarken kıkırdadım. "Seni incitmekten endişeleniyorum. Bu bir şey."

"Harika hissediyorum." Çıplak bacağını benimkinin üzerine , ben de onu daha yakına çekmek için tuttum. "Keşke sana neler olduğunu bilseydik. Nasıl bir his?"

Kafamdaki Şey'le o kadar çok kötü deneyim yaşamıştım ki sayısını unutmuştum ama ortak bir tema vardı. Kaos ve yıkımla büyüyordu. Sadece kan dökmek ve öldürmek değil, zayıf noktalarımı bulup bana zarar vermek istiyordu.

"Bu öncekinden farklı. Daha önce bu Şey benimle dalga geçiyormuş gibi hissediyordum. Benimle alay ediyordu. Bugün o adamın kanını içtiğimde, onu istemedi. Başka bir şey istiyordu. Ve bunu elde etmek için bedenimi kullanmak istedi. Sanki kafamdaki Şey bir şey arıyormuş gibi.

."

"Onu arıyor."

Sözleri nabzının hızlanmasına eşlik etti ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Ben de seni arıyordum." Onu sıktım. "Garipti. Seni kokladım ve karda ayak izlerini takip ettim."

Onun peşine düştüm ve onu duşta bulmanın sevincini hatırlamak akıl sağlığımı sorgulamama neden oldu.

"Anlamıyorum. Luke'un benden daha fazla kanı vardı. Doğrudan ondan ve insan kanıyla hiçbir sorunu yoktu. Bu hiç mantıklı değil."

"Onun kanı hepimizi farklı şekillerde etkiliyor gibi görünüyor. Bunun bir sebebi var. için belki de ondan içmen gerekiyordu.

Belki bir şey yapıyordur. Bu sadece bir teori, ama kafandaki Şey'in O'nu aramasının bir nedeni var gibi görünüyor. Onu daha çok istediğini hissediyor musun? Kraliçeyi .. kraliçeyi çok düşünüyor musun?"

"Hayır."

Başı hâlâ göğsümde, başını kaldırıp bana baktı. "Bana gerçeği söyleyebilirsin. Duygularımı incitmez."

Tek yalan onunkiydi.

Dayanamayıp yanağını avuçladım ve endişe çizgileri kaybolana kadar başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Dürüstçe mi? Asla. Sadece kardeşlerime ne yaptığı konusunda endişelendiğimde."

Aslında bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Bu konudaki bilinmezlik korkusu, göğsümü sanki biri göğüs kafesimi açmaya çalışıyormuş gibi hissettirmeye yetiyordu.

"Bence Kilian'a söylemeliyiz."

Bir iniltiyle cevap verdim ve başımı saçlarına gömdüm. Kurumuştı ve vanilya ile ballı şampuan kokuyordu.

"Biliyorum, sadece kardeşlerini ve onların sırlarını düşünüyordum. Burada olmak bana adımlarımızın izini sürmek için çok fazla zaman veriyor. Eğer kardeşlerin sırlarını saklamamış olsalardı, hatta sen ve ben Blackheart'ta sır saklamamış olsaydık, her şeyi ortaya dökmüş olsaydık, her şey ne kadar farklı ? Hiç kadar yakınlaşmasaydık ve sonunda kiliseye girseydik. Kardeşlerine söyleseydin ve hepiniz ya da belki Kilian onlarda gördüğünü görmeseydi. Bu sırlar çoğu zaman herkes için işleri daha da kötüleştirdi. Belki o yardımcı olabilir ve sorunun ne olduğunu bilir."

"Düşünmek için çok zaman harcıyorsun." Bacağının ağırlığı kalçalarımın altına değene kadar yer değiştirdim.

"Yardımcı oluyor."

"Evet, öyle. Harika bir yer. Sadece orada kaybolmanı istemiyorum. Burada yanımda olmana ihtiyacım var." Önce şakağını, sonra da yanağını öptüm, ta ki bana olan endişeli tutumu gevşeyene ve tekrar içimde eriyene kadar. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatacak kelimeler yoktu. Onun kanı listede alt sıralardaydı.

"Ben buradayım." Yumuşak bir şekilde güldü.

"Ona söyleyeceğiz. Bence bu iyi bir fikir. Artık sır yok. Ama bu ona senden içtiğimi söylememiz gerektiği anlamına geliyor ve ben kardeşimle bu konuşmayı yapmaya hazır değilim. Sır olmasına gerek yok, sadece sorularla başa çıkmaya hazır değilim. Ayrıca, o zaten değişikliklerle mücadele ediyor."

"Bu adil. Belki Presley bu hafta sonu gelmeden önce onu görmeye gideriz."

"Evet, ama onu evden çıkarmamız gerek. Bir insan *Aslan Kral 2*'yi kaç kere izleyip somurtabilir ki?"

Kim bile Presley'i koltuktan kalkmaya ikna ve Presley hemen hemen her şeyi denemişti.

"Bu sabah annenle bu konuyu konuştum. Sanırım onu hafta boyunca köpek barınağında gönüllü olarak çalıştıracak."

Zaten benden on adım öndeydi.

"Fairbanks'e gitmeyi neden bu kadar çok istediğini merak ediyorum," dedim.

"Emin değilim ama bir gece izin yapmanın zararı olmaz. Hepimiz için."

Presleynin isteğini uzun süre reddetmişim çünkü geceleri izin yapmak istemiyordum. Her dakikamı kardeşlerimi geri almak için çalışarak geçirmek istiyordum ama bunu Kim'e söylememe gerek yoktu, o biliyordu.

Çıplak göğsümün üzerinde küçük daireler çizdi ve ürperdim. Dikkatimi kalbimdeki ağırlığa geri getirdi.

Buna alışmak garipti. Kendi kederim fiziksel olarak somutlaşmıştı. Tüm kederimiz, kaybedilenin sürekli bir hatırlatıcısı olarak bedenimde yaşıyordu. Sanki ekstra bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Her gece o gece gökyüzüne , uzakları düşündüm ve ne yaptıklarını ve nasıl hissettiklerini merak ettim.

"Neresi acıyor?" Avucunu göğsümün üzerinde düzleştirdi.

Elini tuttum ve göğsümün ortasına götürdüm. "Burası. Burası hep acıyor. Sanki biri göğsümde bir delik açmış da içi boşmuş gibi. Çok derin, sanki ona ulaşamıyorum."

Elini sağa doğru hareket ettirdim. "Burada da bazen bıçak saplanıyor gibi oluyor, sonra sırtımda hissediyorum."

"Sırtını ovmamı ister misin?"

Gülümsedim ve başını tekrar göğsüme yasladım. "Bu daha iyi."

Geceler beni bir arada tutuyordu. Tek başıma oturup tavana hayal bile edemezdim.

Kulübenin sıcaklığında Kimberly'ye her şeyi anlatabilirdim. Her iyi düşünceyi, her kötüyü. Artık hiçbir sırrımız yoktu ve daha da önemlisi, bizi alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Blackheart uzak bir anı gibi geliyordu. Kendimi ondan uzak tutmuştum ve bunun tüm acılarımıza neden olduğundan emindim çünkü onunla birlikte olmak hayatımda yaptığım en kolay şeydi. Onu sevmek doğal , sanki yapmam gereken bir şeydi ve iyi olduğum tek şeydi.

Bir yıldız gökyüzünde süzülürken nefesim kesildi. Tek bir ışık huzmesi karanlığın içinde bir yol açıyordu.

"Kayan bir yıldız." Sadece bir tane görmüştüm ve o da Kimberly'yleydi.

İlk dileğimi orada tutmuştum ve gerçek olmuştu.

Onunla kalmaya karar vermiştim ve şüphesiz benim olmuştu. Sanki onu daha da yaklaştıracakmışım gibi onu çektim. Bir yol vardı ama daha gecenin ilk saatleriydi.

Kim elini benimkinin üzerine koydu. "Hadi birlikte bir dilek tutalım." Gözlerimi sıkıca kapattım.

Kazanmamızı istiyorum. Lütfen hep birlikte buraya geri dönelim.

Ağabeylerimin garaj yolunda arabadan inip annemi karşılayışları zihnimin bir köşesine kazınmıştı. Çok canlıydı ve bunun inanıyordum.

Onları oraya götürürdüm.

Başının tepesini öptüm ve yukarı bakmaya devam ettim. Tek kural dileklerimizi yüksek sesle söyleyemememizdi ama birlikte inanmak daha önce işe yaramıştı, belki yine yarardı.

"Baktığımız ayın kardeşlerinin gördüğü ayla aynı olduğunu biliyorsun. Aynı yıldızlara ve aynı gece gökyüzüne bakıyoruz."

Hiç dışarı çıkıp yıldızları seyredecek zamanları olup olmadığını merak ederek gülümsedim. Umarım öyledir.

Twenty-Eight

PRESLEY

Sonunda bir iyiliği nakde çevirdim. Kimberly'nin işlediği suçlar için cezası bütün gün oturma odasında benimle film izlemektir ve Aaron'un katılmasına izin verilmüyordu.

Romeo ve Juliet, 1996 versiyonu, annemin acınası televizyonunda oynuyordu. DVD oynatıcıyı kullanmak zorundaydık ve çalıştırmak için birkaç kez vururdum. *Hiç* filmi olduğu için şanslıydık. Annem bu filmi bir garaj satışından aldığını çünkü sevdiğimi bildiğini ve ona beni hatırlattığını söylemişti. En sevdiğim filmdi çünkü Leonardo DiCaprio tüm film boyunca bir meleğin vücut bulmuş hali gibi - her ne kadar zamanın yarısında ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da.

"Sen ve Aaron gelecek Cadılar Bayramı'nda bunu giymelisiniz."

Romeo zırhının içinde, melek kostümü içindeki Juliet'e bakarken yıldızlara hayrandı. Aralarında turkuaz bir akvaryum parlıyordu. Aaron'ın saçları mükemmel bir uyum içindeydi ve Kimberly beyazlar ve melek kanatları içinde ışıltılı görünüyordu.

Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediklerime pişman oldum. Kardeşlerim o zamana kadar dönmüş olurlardı. Her şey Blackheart'ta olduğu gibi devam edebilirdi ve hiçbir şey farklı olmazdı. Değil mi?

Göğsümdeki şiddetli ağrıyı hatırlayınca midem bulandı. Her şey zaten farklıydı.

"Bu iyi bir fikir. Kostümüm için bana yardım edebilirsin."

Başımı salladım. "Hayır. Bu kötü."

"Ne?"

"Bu kadar ilerisi için plan yapmamalıyım. O zamana kadar muhtemelen ölmüş oluruz."

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?" dedi ağzı açık bir şekilde.

Omuz silktim.

"Hayır. Sana bir şey olmasına izin vermem." Kimberly hiç uyardıktan bana sarıldı.

"Biliyorum." Belki de sorunun bir parçası da buydu. Herkes beni korumak istiyordu ama ben ne yapıyordum? Yatakta uzanıp eski filmleri izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Televizyonu görmemi engellemek için hareket etti.

"Artık benimle konuşmuyorsun," dedi.

"Konuşuyorum."

"Eskisi gibi değil."

"Söyleyecek bir şeyim yok." Daha çok söyleyeceğim her şey iç karartıcıydı.

Ağabeylerim gitmişti ve muhtemelen Cehennem Sürtüğü tarafından işkence ya da korkunç bir şey görüyorlardı. Fiziksel olarak göğsüm o kadar ağrıyordu ki iyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum ve Kimberly ile Aaron Kilian'ın saçmalıklarına inanıyorlardı. Farklı bir tarikatın içine çekilmediklerinden tam olarak emin ve mucizevi bir olay gerçekleşse ve Kilian haklı olsa ve kardeşlerimi geri almak için büyük bir savaş versek bile, bu nasıl sona erecekti?

Boku yemiştik.

"Konuşmak zorunda değilsin. Sadece senin için endişeleniyordum." Yanakları ateşten kızarmıştı.

Kafamda alarm zilleri almaya başladı. Kimberly'nin endişelenecek çok şeyi vardı. Onun listelerinden birinde başka bir şey olmak hoşuma gitmiyordu. Büyürken hep bir kız kardeşim olacağını hayal etmiştim ama düşündüğüm gibi olmadı. Erkek kardeşlerim varken onlara hiç pişmanlık duymadan acı ektirebilirdim ama Kim'le ... Onu zgn görmeye dayanamıyordum. Onca zaman bir kız kardeşim olmasını dilemiştim ama meğer bir erkek kardeşim olmasından daha zormuş.

"Teşekkürler Kim. Bu hafta sonu Kilian'la yapacağınız şeyleri görmek için heyecanlıyım."

Ben . Bir kız kardeşe sahip olmanın getirdiği garip bir koruyuculuk da vardı.

"Geldiğinize sevindim. Her şey hakkında içimde iyi bir his var."

Onun Kilian'ın yanında olduğu düşüncesi beni rpertiordu ama Aaron'ın onu tutma konusundaki kararına güveniyordum. Bazen, Kilian'ın küçük kemikli parmaklarını Kimberly'nin boynuna doladığını ve aptal ayininde kullanmak üzere onu kilitlemeden hemen önce içindeki hayatı sıktığını hayal etmekten kendimi .

Vampirlik neden bazen olan eğlenceli bir rastgele şey olmasın ki? Tarikatlar ve kan ayinleri gibi şeyler olması onu nesnel olarak daha az eğlenceli kılıyordu.

Telefonum titredi.

"O da ne?" Kimberly sordu ama gözleri ekrana yapışıp kalmıştı.

"Oh. Zamanlayıcıım var. Annem için bir şey yapmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

I jetted içine benim oda. Neyse ki, ve duvar ısıtıcı oldu üzerinde TV'ye eşlik ediyordu, bu yüzden muhtemelen beni duyamadı.

Telefonumu açtım ve kulağıma götürdüm. "Beni neden arıyorsun?"

"Sadece buluşma yerimizi teyit ediyorum." "Bana mesaj atmanı söylemiştim."

"Evet, ama titiz davranmam ve hâlâ seninle konuştuğumdan emin olmam gerekiyor."

İçimi çektim ve komodinin üzerindeki dökülen boyayı karıştırdım.
"Aksine mi?"

"Sana bunları vermek benim işim. Başka birini getirmeyeceksin, değil mi? Çünkü bu kötü bir fikir olurdu."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Çünkü bunun düşündüğün gibi bir etkisi olmayacak. Sadece ortaya çıkmayacağım."

"İhtiyacın olan şey bende var. Geleceksin. Ve yalnız geldiğin sürece endişelenecek bir şey yok."

"Bilmiyorum. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladım." "Tereddüt mü ediyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kardeşlerini sordum."

"Ne? Kime sordun?"

"Onu tanımıyorum. Adı Henderson. Ama kardeşlerini tanıyordu."

Muhtemelen yalan söylüyordu ama vücudum bu haberle çalkalandı.

"Zach' pisliğin teki olduğunu ama iyi bir dövüşçü olduğunu söyledi." Gerçektir. O *benim* pislik kardeşimdi. "Ve Luke'un onu sevmeye başladığını söyledi. Bana hep birlikte olduklarını söyledi. Sinir bozucu bir şekilde."

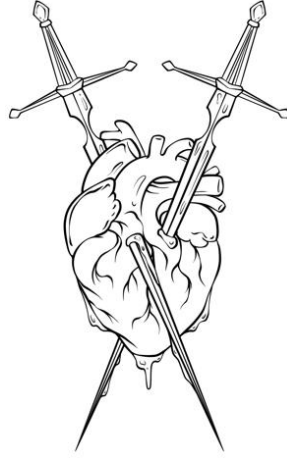
"Nerede buluşmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Aklımda bir yer var. Halka açık, merak etme. Adresi sana mesaj atarım. Cuma günü görüşürüz."

Ailenin benden ne istediğini bilmiyordum ama kardeşlerimin nerede olduğunu biliyorlardı. Bu adam onları tekrar görmenin anahtarını elinde tutuyordu ve yakında bunun ne olduğunu öğrenecektim.

Twenty-Nine

KIMBERLY

Vera'yı dışarıda bulduğumda gün ışığı azalmıştı. Dışarıda kar dışında pek bir şey yoktu ama kereste yığını için bir örtü ve odun yarmak için bir kütük vardı. Bir vuruşta, zarif bir kolaylıkla kütüğü baltayla kesiyordu. Vardiyadan yeni döndüğü ve üzerinde hâlâ önlüğü ve kalın bir palto olduğu için çalışkanlık hafif kalırdı.

"Denememin sakıncası var mı?" Onu ürkütmemek için mırıldandım.

"Tabii ki. Al bakalım." Vera ellerini pantolonunun paçalarına sildi ve baltayı bana uzattı.

Önceden bana ağır gelirdi ama artık tek kolumla tutabiliyordum. Vera eğlenerek izlerken ben ağırlığı test ettim.

"Senin için zor oldu mu? Değişim ..."

Bir parça kuru odun aldım ve yere koymadan önce kütüğü sildim.

"Aslında harikaydı. Beklediğim gibi değil, ama muhtemelen çoğu erkekten daha iyi olduğumu düşünüyorum." En azından ben seçtim.

Baltayı salladım ve tüm kesme bloğu ikiye ayrılarak baltayı sert zemine sapladı. Basınç üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"alışmaya çalışıyorum." Baltayı tek çekişte yerinden çıkardım.

"Evet, ben de bunu düşünüyordum. Siz de dahil olmak üzere hepsi için nasıl hissettirmiş olabileceğini."

Tekrar deneyebilmek için doğrama bloğunun kalıntılarını bir araya getirmeye çalıştım.

"Bence en kötüsü Zach ve Luke'un başına geldi. Kandırıldılar. Birlikte neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum."

"Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum sanırım. Büyürken ikisinin de en çok istediği şey hep bu gibi görünüyordu. Odalarını ve oyuncaklarını, hatta bir noktada kıyafetlerini bile paylaştılar. Minicik olduklarından beri kendi gezegenlerindeydiler. Etrafta koşuşturup başlarını belaya sokan karmakarışık küçük çocuklardı ve birbirlerine nasıl da yalan söyleyip onları koruyorlardı."

"Hâlâ ." Güldüm.

Onların benim bildiğim ve annelerinin bildiği hallerini uzun uzun düşündüm. İki parlak gözlü çocuk dünyaya hazırды ama burnunun dibinde zehirlenmişlerdi. Hiç bilmiyordu.

"Onları bundan kurtarmak istedim. Nasıl ya da ne olduğunu bile bilmiyordum. Ne kadar yalvarsam ya da cezalandırsam da bana söylemiyorlardı. Korktuklarını anlayabiliyordum ama bana nedenini söylemiyorlardı. Benim berbat bir anne olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Ona bakmak için durdum.

"Oh, hayır. Seni yargılamam konusunda endişelenmene gerek yok. Benim bir annem yok. Bana bakmaya zahmet bile etmedi. Bence harika bir iş çıkardın. Duyduğuma göre anne olmak gerçekten zormuş."

Onun hayatını hayal bile edemezdim. Dört çocuk - Calem kardeşler - ve annesine bakmak. Tüm bunlar olurken bir yandan da kendisinden her şeyi isteyen kariyerine zaman ayırıyordu. Bu enerjiyi nasıl bulduğunu bilmiyordum.

"Oh, tatlım." Omzumu sıktı. "Gelişmek için yer vardı. Bana okullarının yiyecek yiyecek aldıklarını söylediklerinde hikayelerini kabul ettiğime inanamıyorum. Ya da yarı zamanlı işlerde çim biçtiklerini ve bu şekilde faturalara yardımcı olmak için fazladan yirmi dolar kazandıklarını. Hiç sormadım ve para hakkında konuşmadım ama onlar biliyordu. Bekar bir anne olmak zordu... ama sanırım bu, babalarının hayatına girmesine izin verdiğim için benim hatamdı. Gençtim. Onu sevdiğimi sanmıştım. Sevmeseydim, Aaron ve Presley'e asla sahip olamazdım."

Onların var olmadığını düşününce ürperdim. O ikisi benim hayatımdı.

"Eğer geri dönebilseydim, sorardım. İşlerin tehlikeli olduğunu fark ettiğimde harekete geçerdim."

"Hareket etseydin Aile seni öldürecek. Bunun olması senin suçun değil. Bunu düzelteceğiz. Onları eve getireceğiz."

"Sen benim olduğumdan çok daha cesursun."

Vera'nın ikizlerle ilgili anlattıkları havanın serinliğinde kaldı. Bu sefer sağlam bir şeye ihtiyacımız vardı. Hançer bana bir şey gösterecek. Bundan emin olmalıyım.

"Hazır mısın?" Aaron sordu, saçları normalden daha kabarıktı ve yanlardan uzamıştı. "Anne, yakacak odunları benim yapmama izin vermeni söylemişim."

"Merak etmeyin. Biz kızlar gayet iyi anladık." Vera bana göz kırptı.

Tahtayı yere bıraktım ve tekrar salladım. Bu kez pazularımdaki ve ön kolumdaki kaslara . Sadece yüzde yirmi beş efor sarf edecektim. *Nazikçe.*

Tahta göz açıp kapayıncaya kadar kırıldı ve balta sapı da onunla birlikte kırıldı.

"Ah, özür dilerim." Parçalanmış tahtayı kaldırdım. Bir dahaki sefere yüzde on denemem gerekecekti.

Aaron rahat bir gülümsemeyle baltanın sapını elimden aldı. "Merak etme. Yeni bir tane alırız."

Thirty

AARON

"Kollarımı hissedemiyorum." İnledim, sonra Dom beni arkamdan bıraktı ve yere yığıldım. Kardeşlerimin bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Kan içinde savaşmak hayatımda yaptığım en kötü şeydi. Tüm vücudum ağrıyor ve halsiz düşüyordum, buna göğsümdeki ağrı da eklenince sanki griple savaşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ara vermek ister misin?"

"Sayılır." İnledim ve minderin üzerine uzandım. Oda etrafımda dönüyordu. Bodrum büyüktü ve aynalarla doluydu. Tüm ev gibi, Blackheart'ta sahip olduğumuzdan büyük bir yükseltmeydi. Diğer derme çatmayken, bu oda her kim tarafından yapılmışsa kasıtlı gibi görünüyordu. Paspasların altında siyah beton ve temizlemeyi kolaylaştıran bir tahliye sistemi vardı. Her şey yeniydi ve sanki bizimki gibi bir an için bekletilmiş gibi plastiğe sarılmıştı.

Kendime bakmak için zar zor doğrulabildim. Siyah kan saçlarımın kenarlarına bulaşmış ve göğsümü ıslatmıştı.

"İyi gidiyorsun. Pratik yapmak gerekiyor." "Yaşasın," dedim.

Eğitim her şey demek değildi. İleri düzeyde kan kaybını nasıl yöneteceğimi öğrenmem gerekiyordu. Her ne kadar bu önemli olsa ve temel savunmayı geliştirmeyi öğrenmem gerekse de Kilian benim rolümün şiddetten ziyade ağabeylerime ulaşip bizim tarafımızda savaşmalarını sağlamak olacağından emindi.

Bir gün "*Seni tanıyamayabilirler,*" demişti ve bu düşünce göğsümü o kadar acıtmıştı ki kalbim yerinden *çıkacak* gibi olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birlikte geçirdiğiniz zamana dair hafızalarını silmesi mümkün.

Bazıları olabilir. Hepsi olabilir. Hepsi bilinmiyor." "Bana saldırabileceklerini mi söylüyorsun?"

"Evet. Kardeşlerinizi gördüğünüzde farklı olmalarına hazırlıklı olmalısınız. Büyük olasılıkla değişecekler ve daha iyisi için değil."

"Eğer onların hafızalarını silerse, bunu nasıl düzelteceğiz?" "Onu öldürerek."

Dom'un yüzüme vuran iri eli beni gerçeğe döndürdü. İçmem için bir kan torbası uzattı. Şıpırdayan kırmızı sıvı cezbediciydi ama ben daha iyisini biliyordum.

"Al."

Tereddüt ettim. "İhtiyacım yok"

"Kana ihtiyacın var."

"İyi olacağım."

Dom itiraz etmedi, belli ki mutsuz olmayı seçmem umurunda değildi. "Kalkmama yardım eder misin?"

Beni kolaylıkla yukarı çekti ve ben de beni sabitlemesi için koluna tutundum. "Kilian'a onunla konuşmak istediğini söyleyeceğim."

Dom zamanının yarısını eğitimle, diğer yarısını da daha teknik türde hazırlıklarla geçiriyordu. Bir keresinde uçak ve helikopter uçuşma becerisi olduğundan bahsetmişti. Bu onun bulabildiğim tek hobisiydi. Bu kadar havalı bir iş olduğu için biraz kıskanmıştım. Kilian onun ekipteki bilinen son pilot olduğunu söylemişti.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve bacaklarımı hareket ettirdim. Ayaklarıma kül blokları bağlıymış gibi her adımı yavaşça attım ve Dom

Yüzünde zerre kadar kızgınlık olmadan beni bekliyordu. Onun yanında olmak bana Blackheart'ı hatırlatıyor, bu da göğsümdeki ortak acıyı artırıyordu. Küçük şeyleri hatırladım. Skylar'ın giysilerindeki tüyleri topladığı zamanları ya da ikisinin köşede fısıldaşmalarını. Ona dişlerinde ruj olup olmadığını soruşunu ve onun her dürüstçe cevap verişini. Acı çekiyor olmalıydı ama zerre kadar belli etmiyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sonunda merdivenlerin tepesine ulaştım ve ne yazık ki bir dizi basamak daha gerektiren kütüphaneye doğru yürüdük.

Garip bir şekilde Dom'a güvenmiştim. Kimberly'yi kurtarmıştı ve bu benim için bir şey ifade ediyordu. Oradaki herkesin yaptığından daha fazlasıydı.

Başını salladı.

"Kilian'a neden güveniyorsun? Bizi hapse attığında Thane, seni ve Skylar'ı öldürmemesinin tek sebebinin Will olduğundan bahsetti ama bunu sadece Kilian'a karşı gelmemizi için mi söylediğini anlamaya çalışıyorum. Ama o zaman bile, neden? Kız kardeşine olanlardan sonra neden Kilian'ı takip ediyorsun?"

"Kilian'ın gerçek niyeti belliydi. Ondan asla korkmadık. Kilian açık bir kitaptır. Tek bir şey ister. Benden bir şey ve bunu elde edemezse onu memnun etmenin zor olacağını biliyordum. Ona pek bir şey vermedim. Aile ile geçirdiğim zaman kısaydı. Sadece hizmet için değiştirildim ve asla kardeşlerin gibi tam olarak entegre olamadım. Annemi öldürmelerine yetecek kadar önemliydim ama ana operasyonlarını görmeme yetecek kadar değil. Kardeşlerinizden çok daha düşük bir rütbeyle değiştirildim."

Dom'la konuşurken fazla bir şey söylememe gerek kalmadığı için şükrederek başımı salladım.

"Akira'nın beni hayatta bırakmasının tek sebebinin bu olduğuna inanıyorum. Geri döneceğimi umuyordu. Aile'nin kaybettiği pek çok Lejyon oldu ama ölümle değil. Akira bunu bir oyun olarak görüyordu. Kilian'ın adamlarını kendi tarafına çekmekten zevk alıyordu."

Kütüphanenin kapısına ulaştık. Felix koridorda yanımızdan geçti ve ben içeri girmeden önce bana homurdandı. Kimberly bir koltuğa oturmuş, saçlarını yüzünden çekmiş, bir yandan okuyor bir yandan da defterine notlar karalıyordu. Vücudumdaki yorgun ağrı kayboldu. O

Araştırma modunda çok sevimli görünüyordu ve bunun onu ne kadar strese soktuğunu neredeyse unutuyordum. Bunu iyi saklıyordu ama Alaska'da daha sessizdi; daha az konuşuyor ve daha çok endişeleniyordu.

"Hemen döneceğim," dedi Dom, kapıyı arkasından kapatarak.

Gözleri bana dikildi. "Aaron. Aman Tanrım."

Ona dişlek bir gülümseme fırlattım. "Sadece biraz kan."

Gülümsemedi. Beni incelemek için ayağa kalkarken sadece birkaç kez göz kırptı.

"Sorun nedir?"

Kocaman gözlerle baktı. "Bu . . . Sanırım seni bu şekilde görmek beni korkutuyor."

"Ben iyiyim, Kim. Kan kaybıyla nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerek. Bu iyi bir araştırma."

"Emin misiniz? Yardım edebilir miyim? . . .?"

"Duruma göre değişir, Kilian'ın bizi kütüphanede bunu öğrenmesinin yolu olmasını mı istiyorsun?"

"Aaron, yere kan damlatıyorsun."

Tüy gibi bir dokunuşla omzumdaki kanı sildi. "Dayanıklılığı artırır," dedim, sanki oda sallanmıyormuş gibi.

"Çabuk olabilir misin?" Dişi gözleri beni çağırdı ve tüm kanım güneye doğru aktı. Onu ısırmamı *istiyordu* ve Kimberly Burns'ün benden yapmamı istediği her şeyi gerçekten onun için yapmak istiyordum.

"BEN-BEN . . . Evet." Sırtını kitaplığa çarpana kadar bastırdım. "Sessiz olur musun?"

salladı ve ben de bileğini tutup nabzının sesini dinledim. Ondan içmek bir hediye idi. Grotesk, şaşırtıcı bir hediye. Dişlerim bileğinin etini yırttı - bir insan olarak ona verdiğim yara izlerini taşıyan aynı bilek - onunla göz teması kurarken kanının sıcaklığı ağzımı doldurdu. Kalbi damarlarıma taze kan pompaladı ve ben daha fazlasını görebildim. Daha fazlasını *hissedebiliyordum*.

Ağzından küçük nefes kaçtı ve gizli kalmasını hatırlatmak için tekrar içine bastırdım. Kalçalarımız birbirine çarparken onu tutabilmek için diğer elimi başının arkasına koydum. Onun baskısıyla ilgili bir şey her zaman doğru hissettiriyordu. gibi.

Birkaç saniye sonra kan kalıntılarını yalayarak temizledim. Eğitim almamıştı, bu yüzden yarası çabucak kapandı. Hızlı bir öpücükle

elini tekrar yanına bıraktı.

"Yanakların kızardığında çok güzel görünüyorsun."

Gülümsemesi geri gelmişti.

"Ben sadece bunu seviyorum." Alnımı onunkine bastırdım. "Bundan bu kadar zevk almaktan nefret ediyorum."

Kanının tadı dudaklarımda kaldı. Bunu ne zamandır istiyordum ve şimdi sahip olabilir miydim? Bunun sonucu ya da sebebi neydi?

Boynumdaki saçları kavradı. "Bir sen değilsin."

Kapı tıklandı ve ayrıldık. Dom ve Kilian odaya girdiler.

"İkinizi de gördüğüme sevindim. Dom beni görmek istediğinizi söyledi. Özür dilerim. Bir toplantıdaydım."

"Sizinle konuşmamız gereken bir konu var." Kilian ve Dom bakışlarını paylaştı.

"Gitmem gerekiyor mu?" Dom sordu.

"Hayır, kalabilirsin," dedi Kimberly.

"Evet, tabii. Kal. Sadece söyleyeceğim. Akira'yı yendiğimizden beri susuzluk daha da kötüleşti."

Kilian'ın kaşları . "Daha fazla beslenmeniz mi gerekiyor?"

"Başta ben de öyle düşünmüştüm. Ama insan kanı durumu daha da kötüleştirdi. Daha fazla beslendim ve bu bana aklımı kaçırmışım gibi hissettirdi. Ta ki ... başka bir seçenek denemekten başka çarem kalmayınca ve Kimberly'nin kanını içinceye kadar."

Dom'un ve Kilian'ın gözleri büyüdü. Dom'un yüzünde hiç bu kadar duygu gördüğümü sanmıyordum.

"Bu normal mi?"

Kilian başını salladı ve daha dik durdu. "Hayır. Böyle bir şeyin olduğunu hiç . Kimberly'nin kanı seni tok mu tutuyor?"

"Evet, insan kanıyla aynı süre boyunca."

Kilian tüm kırıksıklıklarını gösterecek şekilde alnını ovuşturdu.

"Endişelenmeli miyim?" Kilian'ı hiç suskun görmemiştim.

"Bilmiyorum. Bence uygun bir çözüm bulmuş olman iyi bir şey."

Kilian'a bu kadar kişisel bir şey söylemek fiziksel olarak acı vericiydi.

"Belki de bir nedeni vardır. Bundan bahseden herhangi bir mesaj ya da başka bir şey hatırlıyor musun?" Kimberly sordu.

"Hayır. Ayrıntıları araştırmamız gerekecek. Ama aklıma bir fikir geldi." Masayı biraz karıştırdı, kitap ve kâğıt yığınlarının yerini değiştirdi.

Bulamayınca raflara yöneldi ve küçük siyah bir kitap çıkarana kadar parmağını buruşmuş, çatlamış sırtlarda gezdirdi. Deri ciltliydi ve yıpranmış sayfaları birbirine bağlanmıştı. Ön yüzündeki oyma zar zor görülebiliyordu. İki yanında iki kılıç, ortasında bir arp ve bir baykuş olan bir armaya benziyordu ve alt kısmında dört Latince kelime vardı.

"Bu cadılar meclisinin arması. Hepsinde yok. Ama Cecily aile armalarına sahip olmanın yaygın olduğu bir dönemde doğdu."

"Alttaki kelimeler ne anlama geliyor?"

"konuda beni en çok ilgilendiren şey de bu. İlk başta sadece Ailenin değer verdiği kelimeler olduğuna inanıyordum ama şimdi dört kelimenin Muhafızların her birinin bir özelliğini temsil ettiğine inanıyorum: güç, sadakat, arzu ve koruyucu."

"Bunun benim kan sorunumla ne ilgisi var?" Kilian'ın bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanarak söyledim.

"Kardeşlerinizin Onun kanıyla ilgili sorunlarını daha önce konuşmuştuk. Hepinizi farklı şekilde etkiliyor. Bunun nedenini düşünmek için çok zamanım . Uzun zaman önce saldırdığımızda Muhafızlarla tanıştım ve bu rollere uyuyorlardı. Manastırı ateşle kuşattık. Ezra'nın kraliçeyi hemen güvenli bir yere götürdüğünden şüpheleniyorum. Onlara Sirius eşlik ediyordu. Sadece Eros ve Akira savaşmak için geride kaldı. Kardeşim kalmak istedi. Eros'un canlı çıkmasına izin vermeyecekti, ya da tam tersi. Her yer alevler içinde kaldı ve onların parçalanmış bedenlerini de beraberinde götürdü. Eros. . . hepsinden daha güçlüydü . . . Merak ediyorum."

"Ve kardeşin Ne oldu?"

"O zırhın içinde bir çip bulmayı başardı. Saklandıkları yeri bulduk ve onları pusuya düşürdük. Şimdiki gibi ama daha az hazırlıklıydık. Sayıları azdı, bizim de hançerimiz yoktu. Peşinden gidemeden beni manastırın dışına kilitledi. Ben kaçtığımda hepsi gitmişti ve bina kül olmuştu. Ezra O'na en yakın olan kişi olarak kaldı - sevgilisi, O'nun bağlanma arzusunu ve şehvetini sembolize ediyordu. Sirius'u da yanlarında götürdüler ve ilk başta onun

ama ikizlerle konuştuktan sonra, güç olması daha mantıklı geliyor. Akira şüphesiz sadıktı. Ve geriye Eros kalıyor. . . koruyucu."

"O zaman bu özellikler bende ve kardeşlerimde ortaya çıkar mı? Yeni Muhafızlar olduğumuzu düşündükleri için."

"Evet. Muhtemelen bu konuda daha iyi bir karar verebilirsiniz. Rolünüzü bulursanız, kanda neler olup bittiğini daha iyi anlamanıza yardımcı olabilir."

Kimberly, "Luke sevgilidir," dedi ve dört kelimeyi de hızla bir kâğıda yazdı.

"Katılıyorum." Luke kraliçeden ona aşıkmiş gibi bahsediyordu, muhtemelen bu onun özelliği idi.

"Zach güç, sadakat ya da koruyucu olabilir," dedim kalan kelimelere bakarak. "Ama benim gücü temsil etmemin imkânı yok."

Kimberly, "Farklı güç türleri vardır," dedi.

Kilian araya girdi. "Bu özellikle kelime Ayrıca olabilir ilgili cesarete ya da yiğitliğe."

"Kesinlikle hayır."

"Geriye Presley ya da Zach için güç kalıyor," dedi. Kimberly çoktan kalemi hareket ettirmiş ve Presley'nin adının altına *Sadakat* yazmıştı. "Bu konuda içimde bir his var. Sen ne düşünüyorsun?"

"Uyuyor. O zaman Zach güçlü ve ben de ... koruyucu muyum?"

"Evet, *Presidium* koruyuculuğu temsil eder. Nihai koruyucu olmayı."

Kelimeleri doğru sırada kullanamıyorduk. Bu rollerin iyi uyum sağlayamadım.

"Ondan içmek beni nasıl bir koruyucu yapar?" "Gerçekten de üzerinde düşünmemiz gereken bir şey."

Yine kardeşlerimin hayallerini düşündüm. Tek bildikleri ve inandıkları yer orasıydı. Bu rollere zorlanmışlardı. Sanki önümde iki yol varmış gibiydi. Belki onların koruyucusuydum ama Muhafızların bir üyesi olarak değil. Özgürlük hayalimizin koruyucusu .

Thirty-One

PRESLEY

Tek yapmam gereken Kim ve Aaron'ın haberi olmadan şehrin öbür ucundaki bara gitmekti. Bu biraz zor olacaktı ama aşk kuşlarının dikkatini dağıtmak kolaydı, Luke yalan söylediğimi anlayacak kadar orada değildi ve Zach de aşırı korumacı davranıp beni her yerde takip etmek isteyecek kadar orada değildi. Aslında berbattı.

Yine kar yağıyordu. Luke'un neden Bahamalar'da falan bir yer seçemediğini hâlâ anlamıyordum. En azından sürekli bulutlu olmayan bir yer.

Ucuza aldığım ayakkabılarım kar için yapılmamıştı ve her adımda tabanlarına daha fazla kar doluyordu.

"Önce ne yapmak istiyordun?" Aaron Kimberly'yi aramıza çekerek sordu, böylece hepimiz omuz omuzaydık. Soğuk için fazla giyinmiştik.

"Bir iki bira içip müzeye gideriz diye düşünüyordum." Aaron sanki önemliymiş gibi, "Saat sabahın 10'u," dedi.

"Evet ama biz vampiriz, o yüzden fark etmez. Hadi, planımız gündüz sarhoş olup iyi vakit geçirmek, bilirsiniz, her şey berbat ve dünyanın sonu geldiğine göre."

"Anladım. Evet, tamam. Pub ."

"Ne istersen. ." Kimberly gülümsedi. "Kim sarhoş oluyor o zaman?"

"Eğer sizi memnun edecekse," dedi.

Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Sürekli günlük tutar ve okurdu. Bir keresinde gizlice bakmıştı. Ay döngüleri ve anlamlarının yanı sıra takımyıldızlar ve İrlanda tarihi hakkında eski kitaplar vardı. Garip olan kısmı bu bile değildi. Artılar ve eksilerle, farklı senaryolarla dolu listeler yapardı. Karaladığı düşüncelerle dolu defterler vardı. Yürürken bile, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken elleri mürekkeple lekeleniyordu. Yine sorunlarımızı çözmeye çalışıyordu.

Takipçimle buluştuktan sonra ben de yardım edecektim. Umarım o zaman bizi kardeşlerime götürecek bazı bilgilere sahip olurum. Bunu Kilian'a verebilirim ve herkes için daha iyi olur. Yalan söylemek ve gizlice dolaşmak iyi bir şey olabilir.

Ela gözlü seksi bir adamı rastgele bir barda bize içki ısmarlaması için ikna ettim. İki viski içtim, sonunda ısınmışım. Bir arkadaşıyla oturmak için geri dönmüştü ama dikkati benim üzerimdeydi.

Odaklan, Presley.

Seksi erkekler bekleyebilirdi. Telefonumu kontrol ettim. Bir cevapsız arama.

"Ben biraz hava almak için dışarı çıkacağım. Belki Kim'i şuradaki müzeye götürebilirsin."

Bar yarı restoran yarı alışveriş merkeziydi. Çoğunluğu yaşlı çiftlerden oluşan insan grupları yan tarafa akın ediyordu. Muhtemelen tarihi eşyalar gibi sıkıcı bir şeydi.

"Evet!" Kim'in gözleri parladı, sonra kaşlarını çatı. "Birinin seninle gelmesini ister misin?"

"Hayır, sigara içmeye gidiyorum. Hemen dönerim." "Tamam." Hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Merak etme. Sevgilinle geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

Kimberly'nin kardeşime bakışını seviyordum. Sanki her gün onun için güneşi gökyüzüne asıyormuş gibi. Buna ihtiyacı vardı çünkü güneş öğleden sonra 3:00'te batıyordu.

Aaron içkiyi benim kadar iyi tutamıyordu, o yüzden biraz geveledi. "Emin misin? Çünkü hemen şimdi oraya gelip seni her şeyden koruyacağım. Antrenman yapıyorum."

"Anladım, as. Kız arkadaşınla burada rahatla." Bana bir başparmak işareti yaptı.

Nihayet dışarı çıktığımda sigaramı yaktım ve kapüşonumu başıma çektim. Sigaranın tadını sevmezdim ama nerede olsun kardeşime biraz daha yakın hissetmemi sağlaması hoşuma giderdi. Her sigara yaktığımda Zach'in de yaktığını hayal etmek hoşuma gidiyordu.

Numarayı geri aradım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak kendimi toparlamaya çalıştım. Kafam iyiydi ve deli bir adamla buluşacaktım. *Mükemmeldi.*

"Merhaba," dedim bir sokak tabelasının yanından geçerken. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama daha fazla insan ve araba sesine doğru yürüdüm. Bir adres vermişti ama akıllı telefon olmadığı için GPS de yoktu ve adresi kendim bulmam gerekiyordu. Daha popüler mağazalardan uzaklaştıkça şehir çoraklaşıyordu.

"Geç kaldın."

"Biliyorum ama kimse fark etmeden öylece ortadan kaybolamam."

Bunu bir uyarı olması umuduyla söyledim çünkü kaçırılmayacağımdan tam olarak emin değildim. Seslere doğru bir ara sokaktan dönmeye çalıştım.

"Hayır. Düz yürümeye devam et."

"Bekle. . . beni şu anda nasıl görüyorsun?" Durdum, çok fazla viski içtiğim için birden midem bulandı.

"İlerideyim. Bana doğru koşacaksın."

Önüme baktığımda işlek cadde ve insan kalabalığından başka bir şey göremedim.

"Neye benzediğimi nereden biliyorsun?"

"Saçını boyamışsın. Seni fark etmek o kadar da zor değil. Bana kanıt olarak bir resim verildi. Birkaç video."

Yürürken kalbim boğazımda kaldı ve kardeşlerimin o ara sokaktan geçip gelmesini çok istedim. Luke bir kolunu bana dolayacak, Zach de önden gidip yanlış nefes alan şeyi öldürecekti. O güvenlik hissini özlemiştim. Sarhoş ve işe yaramaz haldeyken gizlice kaçmak ve gizli notları takip etmek kötüydü ama ayaklarım yürümeye devam etti.

Caddenin karşısına geçtiğimde, tamamen siyah bir takım elbise giymiş, boynunda ve kollarında dövmeleer bir adam gördüm.

Karanlık bir sokağı işaret eden bir tabelada *Tarikat Bu Tarafta* yazıyor da olabilirdi.

Luke'un kafamın içinde bana ders verdiğini duyabiliyordum. Önemli olan tek şey onlara geri dönmekti ve sonunda bazı cevaplara sahip olacaktım.

Önünde durdum ve bana elini uzattı. Öyle asil bir şekilde değil, daha çok kardeşlik evindeki kankaların yaptığı gibi.

"Şu içkiyi almaya hazır mısın?" Siyah saçları ve düşünceli gözleriyle yeterince hoş görünüyordu. Ayrıca çok ateşliydi.

"Kesinlikle."

Bir dizi merdivenden inerek sigara dumanı kokan loş bir odaya girdik. Duman buz gibi havaya karışıyor ve loş bir pus bırakıyordu. Barda bize aldırış etmeyen iki kişi dışında çoğunlukla boştu. İçimden bir ses buranın kimlik kontrolü yapılacak türden bir yer olmadığını söylüyordu.

Adam beni arka tarafta, kapıyı iyi görebildiğimiz bir kabine götürdü. *Buraya kadar her şey iyi.*

"Adım Reg."

"Adımı zaten biliyorsun," dedim.

Normalde hoş geldiniz derdim ama adam neredeyse beni takip ediyordu. O kadar ileri gitmem gerektiğini düşünmedim.

". Sakıncası var mı?" Bir sigara çıkardı ve bana bir tane ikram etti, ben de reddettim.

"Peki, beni araman için ne kadar süre talimat aldın?"

"Ne kadar sürerse."

"Ve sen de onların bir parçası mısın? Ailenin."

Tepsisindeki küle dokunmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Hayır. Pek sayılmaz. Onlar için çalışıyorum. Ama senin gibi değilim."

"Benim gibi mi?"

"Özel."

"Ben de onların bir parçası değilim."

"Her onlar için çok önemli olmalısın. Bana adınızı, eşkalinizi ve telefonunuzu verdiler. Siz arayana kadar beklememi söyledi. Bu arada, istediği şeyleri topladım."

"Nedenini sormadın mı?" "Beni ."

Hala emin olamadığım tek şey neden ben? Akira o çiftlikte Kim ve beni dondurucuya tıktığında benimle pek ilgilenmiyor gibiydi.

"Bunun için para mı alıyorsun?" diye sordum. "Hem de çok."

"Oturup benimle bir şeyler içmek için."

"Hayır, sana bunu vermek için." Elini göğüs cebine attı ve bir cüzdan çıkardı. için izin beklemedim. İçinde Aaron, ben ve hatta Kimberly için üç pasaport ve yeni ehliyetler vardı. Onu orada istemelerinin mantıklı olduğunu tahmin ettim. İyi bir sebep için değil. Resimler gerçek görünüyordu ve ehliyetlerden birini alıp kontrol etmek için ışığa tuttum. Hepsi yasaldı. İnternette sahte kimlik bulmaya çalışmak buraya kadarmış.

"Ama nerede olduklarını bilmiyorum. Bunların hiçbirini kullanamam. Hiç param yok."

Bay Gizemli beni biraz kızdırıyordu. Bu toplantıyı ayarlamak için bunca zaman harcaması ve bana kullanamayacağım yeni belgeler vermek için buraya uçması çok can sıkıcıydı. *Bu tarikatın yaptığı her şey bu kadar gizli ve kafa karıştırıcı olmak zorunda mı?*

"Tüm bunlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Görünüşe göre seni test ediyor."

"Evet, ama o öldü, yani ..."

Sözlerim üzerine Reg'in gözleri

büyüdü.

"Evet, evet. Onu ben öldürdüm." Bu bilgiyi elimden geldiğince inandırıcı kılmaya çalıştım. "Bu bana yardım etme konusundaki fikrini değiştirir mi?"

Teknik olarak doğrudu.

Başını iki yana salladı. "Teorimi kanıtlamaya yardımcı oluyor. Eğer seni bunun için öldürmedilerse, seni gerçekten bir şey için istiyor olmalılar. Yine de sana elimdeki her şeyi anlattım. Bir şey daha bırakmışlar. Arkaya bak."

Pasaport defterlerini tekrar karıştırdım ve başka bir zarf buldum.

"Başka bir ipucun daha var." Reg sırtıttı.

Yüksek sesle okudum. "*Gökyüzüyle manzaranın buluştuğu yere git.*"

Bilmeceler icat edilmiş en kötü şeydi. Çünkü binlerce anlamı olabilirdi ve ben de tam olarak doğru bulmak zorunda kalırdım. Bu zalimce ve alışılmadık bir cezaydı.

İçimi çektim. "Ölü bir adam bana nasıl ipucu bırakır?"

"Dinle evlat, yıllardır bu adamlar için çalışıyorum. Şimdi denizaşırı ülkelere taşındıklarına göre, buradaki her şey zayıflıyor. Ama sana bu ipuçlarını bırakması için birini gönderdilerse ve sen de adamı öldürdüysen, tahminimce sadakatini test ediyorlar."

"Test mi? Ne tür bir test? Ben sadece kardeşlerimi bulmak istiyorum." " da kendi sadakat testleri vardır. Bu senin testin."

"İçki için teşekkürler." İçkimin geri kalanını çarparak içtim. "Kalmak isterdim ama iki dakika içinde beni bulamadıklarında panik atak geçirecek insanlar var."

Başını salladı. "Kardeşlerini bulmada iyi şanslar. Kader size rehberlik etsin."

Karda tökezleyerek müzeye doğru geri döndüm. Hayatımda ilk kez kafam bomboştu. Karda çıtırdayan ayaklarıma baktım.

Kimberly ve Aaron hâlâ bardaydı. Onları camına büyük harfler çizilmiş buğulu pencereden gördüm. Dünyada başka hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi kıkırdayıp gülüyorlardı.

belki de . Biraz kırgın olmamak zordu ama sanırım sadece onlar gibi acımı paylaşabileceğim birini istiyordum. Onlar benim için oradaydı ve bunu biliyordum ama aynı şey değildi. Geceleri başımı yaslayabileceğim bir partnerim olsun istiyordum. Artık sarılabileceğim Bay Ayı'm ya da beni güldürecek ve en kötüsü olsa ve bir daha geri dönmeseler bile yalnız kalmayacağıma dair bana güvence verecek biri bile yoktu.

Aynı zamanda, belki de yapmadım.

Kardeşlerimin her şeyi bilmesine gerek yoktu. Onlara sadece söylenmesi gereken şeyleri söyledim. Kimberly'nin bir vampir tarafından kaçırılması ve muhtemelen ölmesi gibi, saklamaya söz verdiğim o küçük sırrı açıklamak için doğru zaman gibi görünüyordu.

Kardeşlik balosundaki eşim Ellis'e neredeyse vampir olduğumu söyleyeceğimi bilmelerine gerek yoktu.

Söylemedim ama söylemek istedim ve neredeyse söyleyecektim.

O gece balodan sonraydı. Ellis iyi olduğumdan emin olmak için benimle kardeşlik evinde buluştu. Hastaneye gitmemi istemişti, ben de reddetmişim.

"Bir ." Odamın kapısını kapattı.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Peki. O zaman kontrol etmemin sakıncası yok."

Gömleğimi kaldırırken elleri belimi sıyırdığında tereddüt ettim.

Hiçbir şey yoktu. Çürük kaburga yok. Kırık deri yok.

Ellerini izledim. Güzel, güçlü ellerini ve kollarına uzanan damarlarını.

Kalın kaşları birbirine kenetlendi. *"Bu çok garip. Acımıyor mu?"*

Yüzümü buruşturdum. *"Ah. Soğuk eller."*

"Özür dilerim." Yüzündeki o tatlı, ince gülümsemeyi gerçekten özlemiştim.

"Bana sanki birini döven benmişim gibi bakıyorsunuz."

"Hayır. Ben . . . En azından bir çürüğün olmamasına imkan yok."

"O zaman şanslıyım."

"Hayır. Şanslı değilim. Şans diye bir şey ."

Ellis her şeyi enine boyuna düşünürdü. Bugüne kadar icat edilmiş her şeyin nedenini bilmekten hoşlanırdı.

"Benim dünyamda öyle."

"Bu hiç komik değil. İçeri girip sana yardım etmeye çalıştım ama yapamadım. Beni yere ittiler ve dirseğimde bir sıyrık var. Sana çok sert vuruyorlardı ama sende bir çizik bile göremiyorum."

"Burada benden ne istiyorsun?" "Bana gerçeği söylemeni."

"Peki ya sana süper insan olduğum gibi çılgınca bir şey?" "Sana kafanı kontrol ettirmeni söyledim."

"Ciddi misin? Benim sözüme inanmazsın. Bu güzel bir aşk hikayesinin başlangıcı olabilirdi ama sen bu havayı öldürüyorsun."

"Beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Sanırım bana göz kulak olman gerekecek."

Şakalarım genellikle onu güldürürdü ama hâlâ bir çizik izi arıyordu.

"Bitti mi?" Durmasını sağlamak için gömleğimin kenarlarını çekiştirerek sordum.

"Evet. Şimdi kışını kaldır da yatağa gir." Gülümsedi.

Ondan sonra mesajlarımı cevap vermeyi bıraktı, sadece birkaç gün iyi olup olmadığımı sordu. Aramız ama asla gibi olmadı.

Ellis'le işler mucizevi bir şekilde yolunda gitseydi ve o da Kim kadar soğukkanlı olsaydı, güvende olmazdı.

Kardeşlerimi geri almak neye mal olacaktı ve ben nelerden vazgeçmeye hazırdım? Yabancı bir kavram. Her şey yabancı bir kavramdı, sanki biri bana hazırlıksız bir final sınavı vermişti. Luke ve Zach hayatımdaki her deneyimde bana yol göstermişlerdi ama artık kendi yolumdaydım ve iyi kararlar vermediğimden emindim. Belki de kötü olanları, diğerlerinin veremediği tüm zor kararları ben vermeliydim.

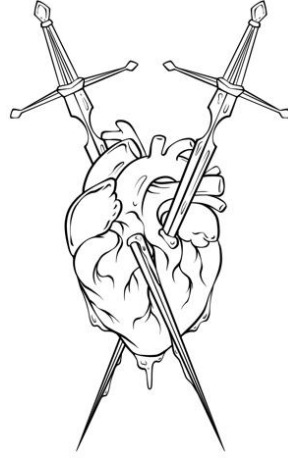
Aaron ve Kimberly'nin kaybedecek daha çok şeyi vardı.

Belki de bu yüzden elimdeki nota birkaç saniye daha baktıktan sonra cebime koydum ve onlara hiçbir şey söylememeye karar verdim. Ya da belki de işleri kendi başıma yapmaya alıştığım içindi. Artık bir şey söyleyemiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde göğsümdeki ağrıyı tekrar hissedecek kadar ayıktım. Ben hisseder hissetmez Aaron da hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gözleri önce kapıya, sonra pencereye kayd ve beni görünce gülümsedi.

Thirty-Two

KIMBERLY

Çocuklardan çok önce ayılmıştım ve ayıldıkça tüm korkularım ve düşüncelerim birer birer geri geldi. Arabaya dönerken acele etmedik. En azından alkol, Presley'in ikinci iyiliğine cesaret edebilmem için yeterince uzun sürmüştü. Üçümüz de günün ortasında neredeyse boş bir barda karaoke yaptık. Ne olursa olsun yapardım, çünkü onun gülümsediğini görmek güzeldi.

Arabaya doğru yürürken çocuklar Avril Lavigne şarkısını avazları çıktığı kadar söylediler. Güneş kaybolmuştu ama henüz geç olmamıştı. Saat daha 17:00'ydi ama etrafımızı saran zifiri soğukta gece yarısı gibi hissediyorduk. Neredeyse çorak yollarda arabaların yumuşak gümbürtüsü

Endişelerimi hafifletti ve karla örtülü ağaçlar bizi sardı. Orada yalnızdık ve sadece üçümüzün olması rahatlatıcıydı.

Presley bir sokak lambasının kenarına tutunup kaidenin üzerine atladı, sarhoş haliyle kendi etrafında dönerken Aaron yere diz çöküp tek dizinin üzerinde ona serenat yaptı. Plastik taban çatladı ve düşmesi için hazırlandım. Özlediğim normal Calem saçmalığıydı bu. Aylardır kaygısız bir gece geçirmemiştik. Aslında ne kadar zaman geçtiğini saymayı sevmezdim ama bir takvimim vardı. Zamanı gününe, hatta saatine kadar biliyordum. Bu konuda hiç konuşmazdım ama bir şekilde işime yarayabilir diye bilmek hoşuma giderdi.

Çocuklar karda dönerek beni hafifçe yakaladılar ve beni de aralarına kattılar. Çevremde parlak yeşil bir ışık parladı.

"Şunu görüyor musun?" Gece gökyüzünün karanlığında bulanıklaşan ve eğilen yeşil bir tonu işaret ettim. Onu takip ettim, daha eğlenceli olmaya başlayan yeni bedenimde koşuyordum. Saniyeler içinde gidebileceğim ve orada olabileceğim yerler görmek hoşuma gidiyordu.

Ben ağaçların arasında kaybolurken çocuklar arkamdan "Kim!" diye seslendiler ama ayak sesleri yakınımda kaldı. Ağaçların arasından şehrin ışıkları sönükleşti ve gökyüzündeki yeşil renk daha da parlaklaştı. Ağaçların arasında bir açıklığa doğru ilerledim. Çizmelerim baldırlarımı kaplayan kar için uygun değildi ama bu, gökyüzünde eğilen yeşil ışığa huşu içinde bakana kadar o ışığı takip etmeme engel olmadı.

Presley gülerek beni arkamdan yakaladı. "Gökyüzündeki yeşil gazı görmek için bizi kar dağına sürüklediğini söyleme sakın."

Karın içine düştük ve Aaron kısa bir süre sonra geldi.

"Kuzey ışıklarını görmeyi hiç istemedin mi?" Başımı kar örtüsünün üzerine koyarken sordum. Çocuklar da aynı şeyi yaptılar ve gökyüzüne bakarken başlarını benimkine yaklaştırdılar.

"Var olduğunu unutmuşum ama haklısın. Çok havalı!" Presley haykırdı.

"Hep onu görmeyi mi hayal ettin Burns?" Aaron'ın eli karda benimkini buldu.

"Sayılır. Buraya gelip yürüyüş yapacağımı hayal etmiştim. Tek başıma."

"Tipik Kim. Her zaman bir şekilde kendini öldürtmeye çalışıyor," dedi Presley.

Kahkahalar yerleşti. Işığın yeşil ve maviden oluşan girdaplı bir havuzda kıvrılıp bükülmesini izlerken saniyeler dakikalara dönüştü.

Presley sessizliği bozdu. "Göl kenarındaki o boktan pikniği hatırlıyor musun, seni yüz kere göle atlatarak neredeyse öldürüyorduk?"

"Kimberly'nin doğum günü," diye mırıldandı Aaron.

Asla unutamayacağım. Oraya yürüyüşümüzü ve gölde geçirdiğimiz zamanı. Beşimiz ve bize eşlik etmek istemeyen William. Calem oğlanları doğum günü hediyem olarak bana serenat yapmışlardı ve bunu hiç aklımdan çıkarmamıştım. Dördünün görüntüsü ve paylaştıkları aşk beni çok etkilemişti. Sessizce, bunun bana da geçmesini ummuştum.

Yüzüm ısındı ve gözlerim yaşardı. "Luke hayatımda yediğim en güzel pastayı yaptı."

"Zach'in kızgın kaşlarını gerçekten özleyorum. Kaçıp karda yatmaya karar verdiğimizde o kadar sinirlenirdi ki," diyor Presley.

"Luke ışıklara bayılırdı," dedi Aaron.

"Muhtemelen bize bu anı günlüğe kaydetmemizi, günlüklerimize yazmamızı ve tüm duygularımızı anlatmamızı söylerdi."

Hepimiz güldük. Yüzlerini göremiyordum ama kederleri benimkine karışmıştı. İkizler hakkında konuşmama konusundaki altın kuralımızı çiğnemiştik.

Presley'nin kahkahası ama sesinde bir pürüz kaldı. "Sence buna değer miydi? Bazen keşke Blackheart hiç var diyorum çünkü o zaman hissetmezdim."

Orası onların başlangıcı değildi ama onlar için bir şeylerin başlangıcı olmuştu. Zach ve Luke ketumdular, mesafeliydiler ama sonunda bir ekip olarak birlikte çalıştık. Perdeyi kaldırdılar ve kardeşlerini içeri aldılar. Bu onlarda bir iz bıraktı ve bende de kesinlikle bir iz bıraktı.

"Buna değdi. Bu sadece başlangıçtı, Pres. Son değil." "Buna gerçekten inanıyor musun?" Presley sesi titreyerek sordu.

"Başka hiçbir şeye inanmadığım kadar çok." Elimi daha sıkı sıkarken Aaron'ın sesi güçlüydü. "Onları geri alacağız. Söz veriyorum."

"Ama ya her şeye mal olursa?" Presley sordu.

Aaron beni ürküten bir kesinlik ve kendinden eminlikle, "Ben varım," dedi. Bu cevabı ondan duymak istiyordum ve kardeşi de istiyordu.

"Ben de." Presley'nin elini başımın hemen üstünden tuttum.

Ne pahasına olursa olsun onları geri alacaktık. Bu düşünce beni korkutmalıydı ve gece geç saatlerde aklımdan çıkmayacağını biliyordum ama dünyada en çok sevdiğim insanların ellerini tutarken korkamazdım. Bunun yerine, o bükülen ışıklara bakarken, sadece talihsiz, güçlü bir umut olarak tanımlanabilecek bir şey hissettim.

Thirty-Three

PRESLEY

Kabarık beyaz ağaçlarla çevrili bir binanın önüne geldiğimizde, "Burası tıpkı *Alacakaranlık*'taki Cullen'ların evine benziyor," dedim.

Keşke Kilian, Carlisle Cullen olsaydı. Bu hayatımı çok daha iyi yapardı. Neden Kilian seksi bir vampir doktor olamadı? *Ne kadar yazık.*

" yle." Aaron sanki bu bağlantıyı ilk kez gibi evi süzdü.

Kimberly ve Aaron'ın bana evi göstermesine izin verdim, ben de tüm  ıkı ları not ettim ve gizli geçitler ya da gizli bodrumlar aradım.

"Presley, benim için bir zevk. Desteğiniz için minnettarım." Kilian tutmayı reddettiğim elini uzattı.

I baktı için Aaron için Yardım edin, ve o okşandı
benim güven verici bir şekilde.

"Buradayım çünkü kardeşlerimi geri almak istiyorum. Aaron sana karşı nazik olmama gerek olmadığını söyledi."

"Kibarlığa gerek yok."

"Ben buradayım. Neler olduğunu bana süper hızlı bir şekilde anlatabilir misin?"

"Şu anda istihbarat topluyor ve kardeşlerinizin tutulduğu bölgenin net bir görüntüsünü elde ediyoruz. Yakında adanın bir haritasını ve umarım kale arazisi için de bir şeyler bulacağız. Kardeşlerinizi gören tanıklarımız var. Ve hala ellerindeki insan sayısını değerlendiriyoruz."

"Onları gördün mü?" Kalbim şimdiden çarpmaya başlamıştı.

Başını salladı. "Evet, görsel bir teyidimiz var."

"O işi neden ben almadım? Kesinlikle casus olabilirdim." "Hayır," dedi Aaron. "Benimle birlikte olacaksın. Kilian bizim Ana saldırıdan önce gidip Zach ve Luke'u bizimle birlikte savaşmaya ikna etmeye çalışırsak daha iyi olur."

"Kulağa harika geliyor. Ne zaman gidebiliriz? Yarın mı?"

Kilian araya girdi. "Zamanında gelebilmek için önce hazır olmamız gerekiyor. Şu anki ana hedefimiz elimizdeki her türlü avantajı elde edebilmek, işte bu yüzden ritüeller önemli. Kazanmak umuttan daha fazlasını gerektirir. Bir plana eşlik etmelidir."

"kadar hızlı gidiyoruz Pres," dedi Aaron. "Anlıyorum."

"Aaron, kardeşine alt katı göstermek ister misin?" Başımı salladım. Bodrum geliyordu.

"Gel ." Aaron beni bir kapıya doğru itti. "Kim ne olacak?" diye sordum.

"Bu gece için hazırlanıyor."

"Hayır, demek istediğim ... Kim savaşta ne yapıyor?" Ona asla böyle şeyler sormazdım. Onunla kelimenin tam anlamıyla başka bir şey konuşmayı tercih ettiğimde değil.

"Oh. Adaya yapılacak saldırının bir parçası olacak. Yani şu anda planımız onun bir ya da iki hafta içinde peşimizden gelmesi. Ama hançeri kullanarak savaşta bize yardım etmenin ya da avantaj sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyor."

Evet, *ayın*. Bana sorarsanız Kilian'ın oyunlarından biri gibi görünüyordu. Bir vampir olduğumu düşünürsek, kraliçenin aydan güç alması o kadar zorlama olmamalıydı ama aya tapmak bana garip geliyordu.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" diye sordum.

"Hayır, ama onu aksi yönde ikna etmek için elinizi denemekten çekinmeyin."

Hayır, teşekkür .

Yardımcı olmak için gelmeyi kabul ettim. Aaron bana küçük operasyonlarının lojistiğini anlattı ve beni *Fight Club*'daki bodrum katını hatırlatan bir odaya götürdü. Sadece zengin bir insanın bodrum katını. Kilian İrlanda'ya bir intihar görevi yürütüyordu. Aaron'a göre bir ay içinde sayıları artmıştı ama bunun yeterli olup olmadığından emin değillerdi.

"Bugün bizimle antrenman yapmak ister misin? Dom bana çok şey öğretti. Felix de harika biri oldu." Aaron çok heyecanlıydı.

"Seni izleyeceğim."

Başını salladı ve çıkmak için kendini hazırladı. Bütün oda kan kokusuyla doluydu. Kulaklığımı taktım ve duvara yaslandım. Otelde indirebildiğim tek şey Avril Lavigne *Under My Skin* albümünün tamamıydı ama Kilian'dan daha fazla müzik indirmek için muhtemelen eski bilgisayarını kullanmama izin vermesini isteyecek değildim. Endişelendiğim kadarıyla bana borçluydu.

Aaron gömleğini çıkardı ve omuzlarını sıvazladı. Duruşundaki özgüven dikkatimi çekti. Aaron beyzbolu denediğinde bile kendine güvenen ya da atletik biri değildi. Bileğinden aldığı bir ısırıkla kanı yere damladı ve Dom ona saldırırken kardeşim omuzlarını dikleştirdi.

Blackheart'ta onu pek çok kez dövüşürken izlemiştim, bok gibiydi ama Dom'un hamlesini savuştururken neredeyse ağzım açık kalıyordu. Hızlıydı, daha önce olduğundan çok daha iyi karşı koyuyordu.

Dahası, onu hiç görmediğim bir şekilde kararlıydı. Beyzbolda çoğunlukla yedek kulübesinde oturur ve çok fazla ay çekirdeği yedi.

Dom'un hamlesine karşılık verdi ve bacağını yakalamak için yeterli zamanda döndü. Dom büyük bir gürültüyle yere düştü.

"İyi. Çok iyi."

Aaron bunun için elinden geleni yapıyordu. Bu savaşta o da savaşıacaktı, peki ya ben? İpuçlarımı bulmaya yaklaşmamıştım ama bunun işe yarayacağına dair bana güven veren bir şeyler görmeyi umuyordum. Belki de artık bunu yapmama gerek yoktu. Aaron'ın planı işe yarayabilirdi.

Thirty-Four

AARON

Presley'e eğitimin bir kısmını gösterdikten ve diğer birkaçıyla tanışmasını sağladıktan sonra, eğitim yapmadığım zamanlarda yaptığım şeyi yapmak için kütüphaneye yerleştik. Kimberly, ayine hazır olabilmesi için Halina'yla birlikte fazladan kan alıyordu.

Kilian'ın çalışma odasındaki sedirde ayaklarımı uzattım. Bir kitabın sayfalarını ilk başta dikkatlice karıştırırken, ateş sessizliğe tatmin edici bir çıtırtı gönderdi. Sayfaları yırtmaktan biraz korkuyordum ama zaman geçtikçe daha umursamaya başladım.

Hâlâ ne aradığımdan emin değildim ama gördüğümde anlayacağımı umuyordum. Bana neler olduğu konusunda hâlâ cevaplara ihtiyacımız vardı ama daha da önemlisi, Presley ve benim kardeşlerimize yardım etmemize yardımcı olacak bir şey bulmamız gerekiyordu.

"Bu çok sıkıcı." Presley bir sayfayı çevirirken inledi.

"Biliyorum ama yapabileceğimiz en yararlı şey bu. Bu kitapların çoğunda Aile'den bahsediliyor ve bize yardımcı olabilecek her şeyi aramamız gerekiyor."

"Bu sadece anlamsız. Neye baktığımı bile anlamıyorum."

Elimi uzattım. "mı?"

Deri ciltli kalın bir kitaptı. İncelediğimde her şeyin Latince yazıldığını gördüm. Neye benzediğini bilecek kadar çok görmüştüm.

"Kilian, bakabilir misin?"

Kilian kafasını bir kitaba gömmüştü ama ricam üzerine başını kaldırdı. Güneş kayboluyordu ve çalışma odasını sıcak bir ışıltıyla .

"Hm." Kitabı eline aldı ve bir sayfaya gelene kadar birkaç sayfa çevirdi. "Bu şiirlerin bir dökümü. Çoğu okunaksız."

"İşe yarar bir şey var mı?"

"Bu kabaca şu anlama geliyor: Hayat O'na aittir."

Presley gözlerini devirerek başka bir kitap aldı. "En azından bu İngilizce."

Ondan bahsetmek midemi bulandırdı ve boğazıma bir kuruluk getirdi.

"Sence onlara karşı kötü mü davranıyor?" Biraz fazla dalgın bir şekilde sordum. Muhtemelen kardeşimin önünde sormamalıydım ama Kilian'ın cevabını almak istiyordum. "Bunun onlar için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Onunla ne gibi ortak noktaları olabilir ki? Ne hakkında konuşurlardı?"

"Bir ilişki kurmak için elinden geleni yapacağını hayal ediyorum. Aile tamamen kurdukları ilişkilerle ilgilidir. Onları bu şekilde istedikleri gibi yönlendiriyorlar. Kimberly'nin ilişkilerinden bu yana, kraliçeleri yaratan varlığın onların bedenlerinin anılarını ve duygularını kullandığından daha eminim. Bu enerjinin bedende daha güçlü olduğu zamanlar olup olmadığını ve aylara göre değişip değişmediğini merak ediyorum."

"Yani, Cecily . . . O . Kardeşlerimle konuşuyor."

"Emin değilim. Muhtemelen onlara hitap etmek için insanlığını kullanıyor."

Bu bana gerçekten ne söyledi?

"Hepsi teori. O şeyin seni ve beni nasıl bağladığı, bizi kraliçelere, kraliçeleri de muhafızlarına nasıl bağladığı. Ne kadar çok şey ortaya çıkarırsak, bu varlığın onların gemilerine ihtiyacı olduğuna o kadar çok inanıyorum."

"Yüzlerce yıldır takıntınız olduğu için daha fazlasını bildiğinizi varsaymıştım."

"Evet. Sen çok yaşlısın. Şimdiye kadar yapılmış her konu hakkında bilinmesi gereken her şeyi nasıl bilmezsin?" Presley gözlerini kitabından .

Kilian'ın ağzının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "Zihin ancak bu kadar bilgiyi tutabilir. Benim bilgili olduğumu düşünüyorsun ama kardeşim daha da bilgiliydi. İrlanda'daki efsaneler peşimizi bırakmazdı. Kardeşim onu avlamayı saplantı haline getirmişti. Güçlü bir adalet duygusu vardı. Sık sık onun benden daha saf kalpli olduğunu düşünürdüm. Lejyon'a girmemizin sebebi oydu. Oradan, toplayabildiğimiz kadar bilgi topladık. En yakını olan Ezra'nın Cecily'nin şövalyesi olduğu düşünülüyordu."

"Sanki onu her şeyden önce tanıyormuş gibi mi?"

"Evet, sanırım dönüşümünden sonra dönüştüğü ilk kişi o. Diğerleri daha az biliniyor. Akira'nın onu bulmak için çok uzun mesafeler kat ettiği söyleniyor. Sirius ve kardeşi ise en gizemli olanları. Bu dördünün seçilmesinin bir nedeni var."

Bakışları benimle kardeşim arasında gidip geliyordu ama Presley aynı boş ve sıkılmış ifadeyle sayfaları karıştırmakla meşguldü.

"Kehanet. Buna inanıyor musun?"

"Kehanet aracılığıyla birçok şeyin gerçekleştiğini gördüm."

Tabii ki.

"Ancak, düşündüğümüzden daha fazla güce sahip olduğumuzu düşünüyorum. Kaderin güçlü bir rüzgar olduğuna inanıyorum, taş gibi katı bir şey değil. Varlığın aldığı bu gücün ne emin değilim. Kardeşim onun gücüne inanıyordu, bu yüzden bu canını verdi."

"Peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım şansım varken onun için ölmeyi dilerdim."

Sözleri yankılanırken, bir sayfada durdum. Bunun için bir neden yoktu. Bu doğal bir duraklamaydı ve beni bir sayfanın altına el yazısı mürekkebiyle karalanmış bir paragrafa götürdü. Oda kaybolmuş gibiydi.

*Kan özgürlüğe giden yolu açar.
Ödenmesi gereken yüksek bir bedel. Kader
bize rehberlik etmez.
Kendi yolumuzu çizeriz.*

Kütüphaneye yerleştik, Kimberly'nin ateşin yanında oturabileceği bir taburesi vardı. Kilian hançerin bulunduğu kutuyu onun yanına koyarken elini sıktım. İşler geçen seferkinden daha hızlı yürüyecekti. Doğru büyüüyü bulmuştuk ve şimdi geriye kalan tek şey güce geri dönmekti.

Presley bir yandan tırnaklarındaki siyah ojeyi temizlerken bir yandan da yanımdaki koltuktan beni izliyordu.

"Hazır mısın?" Kimberly'nin bacağını okşadım.

"Evet. Kesinlikle." Kilian'a baktı. "Bu sefer ilerleme kaydedeceğiz."

Parmağını ısırıktan sonra, Kilian ilahisine başlarken kanı bıçağın uzunluğuna sürdü.

Hepsinden nefret ettim. Kendini tehlikeli bir şeye açmasına izin vermek beni fiziksel olarak hasta ediyordu ama bir kez verdiğinde onunla tartışmak mümkün değildi. Bu onun seçimiydi.

Parmaklarını bıçağın etrafında kenetleyerek gözlerini kapattı. Kaşları istekli bir kararlılıkla eğildi, sonra başı geriye düştü. Onu tekrar tutmaya gittim ama gözleri açık bir şekilde öne doğru yığıldı. Mavi gözleri kayboldu ve beyaz bir pusla buğulandı. Elim hâlâ bacağındaydı ve onu hafifçe ovuyordum. Gerekirse onu çıkarmak için orada olacaktım.

Dakikalar geçti ve gözlerini kırptırdı.

"Hayır. Hayır!" Sesindeki çaresizlik beni alarma geçirdi. "var? İyi misin?" diye sordum.

"Ne gördün?" Kilian sordu.

"Hiçbir şey olmadı. Bana bir şey göstermesini istedim ama hiçbir şey olmadı." Avuçlarını gözlerine bastırdı.

"Sorun . Bu senin hatan değil."

"Kimin hatası olduğu umurumda değil. Bir ay daha beklemeyeceğim. Tekrar yapabilir miyiz?"

Kilian, "Buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim," dedi. "Varlık seni ele geçiremez ama burası yeni bir bölge. Size ne olabileceğini bilmiyorum."

"Ama deneyebilir miyiz? Tekrar okur musun?"

"Kim," dedim.

"Hayır, Aaron." Yalvaran gözlerle kolumu tuttu. "İlerleme kaydetmek için bir ay daha bekleyemeyiz. Bu zaten çok uzun sürüyor. Nasıl kazanacağımızı bilmemiz için cevaplara ihtiyacımız var."

"Biliyorum, ama seni incitmek pahasına değil."

"Bunu yapmak zorundayım. Bunu yapabilirim."

"Bekleyin. Aile toplantısı," dedi Presley. "Herkes bize bir saniye izin versin."

Presley sandalyesinden kalkarak Kimberly'nin önüne eğildi. "Kim, kardeşlerime başka bir şekilde yardım edebiliriz. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"zorunda olmadığımı biliyorum. Ama istiyorum."

Presley, "Dostum, sana zarar verecek bir şey yapmanı istemezler," dedi.

"O haklı." Bacağını ovaladım ama beni itti.

"Hayır! Bunu yapmak zorundayım. Bunların yapmamızı istemezlerdi. İkinize de burada kalmanızı ve onları orada bırakmanızı söylediler, ama

. . . Bunu yapmak zorundayım. Bu benim kararım."

Sesi bana diken diken oldu ve onun için normal olmayan bir şekilde yıprandı. Gözlerinde öfke vardı ve her zamanki mavi havuzlar daha koyuydu.

"Hadi tekrar gidelim." Kilian'a baktı.

"Gerçekten tavsiye etmiyorum-"

"Biliyor musun, ne tavsiye ettiğin umurumda değil Kilian. Lütfen. İlahiyi tekrar başlat."

Presley ve ben endişeli bir bakış paylaştık. Presley hançeri tekrar eline alıp gözlerini kapatırken Presley ayaklarının dibinde, yanımızda durdu.

İlahi başladı ve kaslarım gerildi. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ve hayal gücüm Kimberly'nin mega Hulk'a dönüşüp beni odanın diğer ucuna fırlatmasından komaya girmesine kadar uzanıyordu. Kendimi düşünmeyi bırakmaya ve onun yerine kalp atışlarına odaklanmaya zorladım. Kalp atışları düzenli olarak atıyor ve Kimberly uzaklara bakarken gözlerini beyaz bir film kapladığında hızlanıyordu. Bir eli hançeri kavriyordu, diğeri ise ön kolumdaydı. Dakikalar yine geçti, bu sefer çok daha yavaştı. Yerde kayan ayakları ve diğeri odadaki büyükbabanın saatinin tik taklarını fark edebileceğim kadar yavaş.

Kalp atışlarındaki ani bir değişiklik beni ona geri çekti.

Saniyeler içinde göğsü kabardı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve bu gözyaşları hıçkırığa dönüştü.

"Kimberly." I yakaladı her ikisi de Omuzlar ve salladı onu. "Bu kadar yeter."

Elindeki hançeri sıkıca kavrarken hıçkırmaya, çığlık atmaya ve titremeye devam etti.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana geri dönLütfen."

Gözlerini kırıştırtıp mavi gözleri geri döndüğünde hançeri avucundan çekip almama saniyeler kalmıştı. Hıçkırarak kollarıma düştü.

"Sorun yok. Sen iyisin." Ona sıkıca sarıldım ve başının üstünü okşadım ama ağlamayı kesmedi.

Hâlâ acı çekiyor muydu? Gördüğü bir şey yüzünden mi? Ona yapılan bir şey mi?

Alnından öptüm, elimden geldiğince onu yatıştırmaya çalıştım. "Özür dilerim. Bunu asla denememeliydik."

"Hayır," dedi hıçkırıklar arasında, gömleğimi tutarak. "Aaron Geleceği gördüm. Sen ölmüştün."

Sözleri midemi bulandırdı. Muhtemelen olduğumdan daha fazla endişelenmeliydim ama tek umursadığım onun ne kadar üzgün olduğuydu. Onu hiç bu kadar dağılmış görmemiştim.

"Oraya gidemezsin. Gidemezsin."

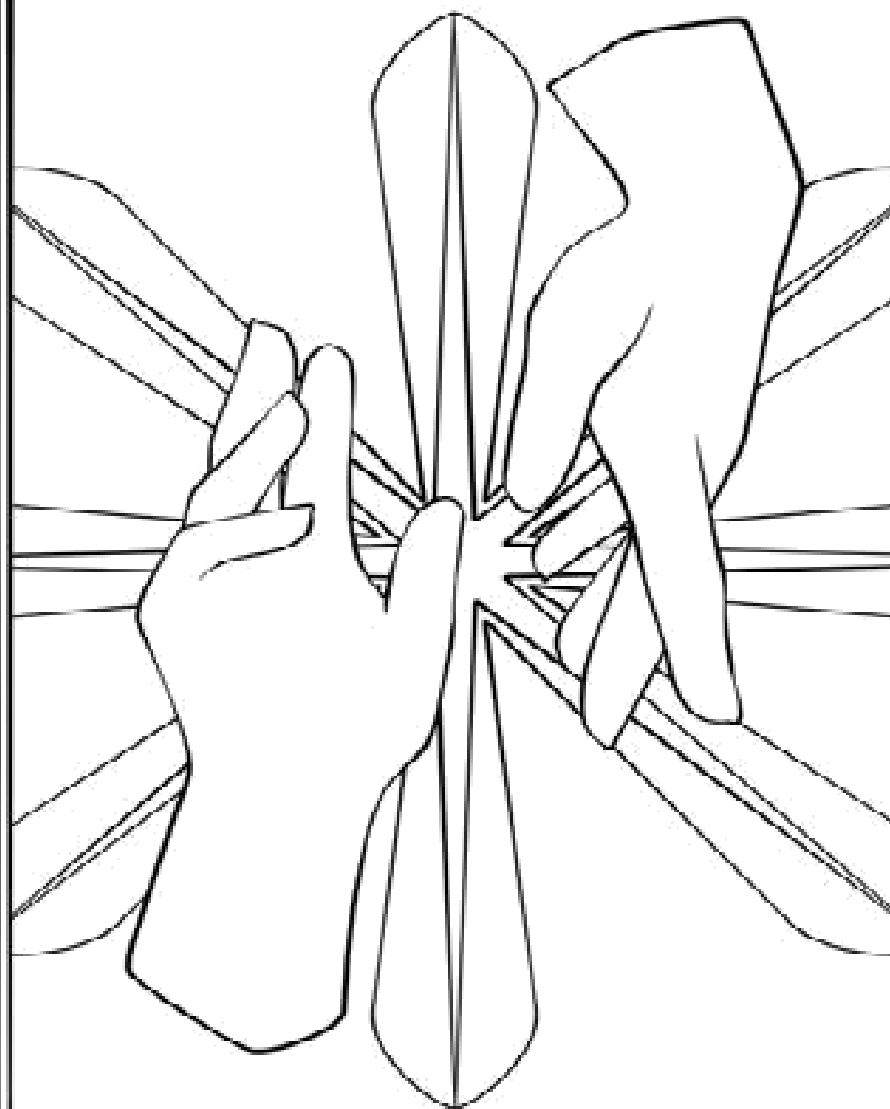
"Hey, ben buradayım. Sorun yok." Onu sandalyeden çektim ve odadan çıkmasına rehberlik ettim. "Burada işimiz bitti."

"Bekle," diye Kilian.

"Ona dokunursan o kolu alırım," diye uyardım onu. Vücudumdaki her sinir yanıyordu. Kimberly'nin hıçkırıkları dışında oda sessizliğini koruyordu. Presley de onun yanındaydı ve onu yatıştırmaya çalışıyordu ama kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Onu buradan uzaklaştırmam gerekiyordu. Her şeyden uzağa.

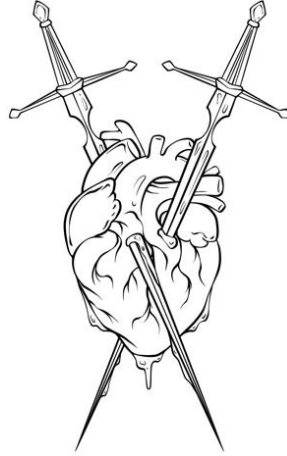
VI

T H E L O V E R Ü

Thirty-Five

KIMBERLY

Eve dönerken yol boyunca ağladım, yüzümü Presley'in kazağına gömdüm, o da sırtımı ovdu. Gözyaşlarım durmak bilmiyordu ve onları bastırmak için yaptığım her girişim boşunaydı. Hayatımda hiçbir şey beni Aaron'ı ölü ve soğuk bir şekilde yerde görmek kadar yıkmamıştı.

Görüntü sahte olamayacak kadar canlı ve belirgindi. Gerçikti.

Aaron ölecekti.

Kulübeye dönerken hiçbirimiz bir şey söylemedik ve arabanın kapısı açıldığında zamanın ne kadar çabuk geçtiğine şaşırdım.

"Onu ben alırım." Aaron, Presley'nin arabasının kapısını açtı ve karların içine daldık.

Buna bir anlam vermek istedim. Söyleyecek ya da düşünecek bir şeyler bulmak beni rahatlatıyordu ama en kötü korkularım doğrulanmıştı. Her şey ölümle son bulacak ve dünyada en çok sevdiğim kişi benden alınacaktı.

Yanlış anlamışım. Onu yenemezdik. Olaylar ben doğmadan çok önce başlamıştı. Kader Calem kardeşleri pençesine almıştı ve onlar ölene ya da O'nun olana kadar durmayacaktı.

Aaron beni kamaramıza götürdü ben de suratımı asarak merdivenlerden yukarı çıkıp yatağımıza girdim.

Saklanmak istedim. Uyumak istedim. Kaçmak istedim.

Kötü bir rüya olmalı. Gelecek bu olamazdı. ebileceğine neden inanmışım ki?

Ben yastığıma sarılıp ağlarken mutfaktan bir hışırtı geldi. Vücudumun bu kadar çok gözyaşı üretebileceğini düşünmemiştim.

Eğer o ölürse her şeyin bir anlamı kalmazdı. O aptal hançerden ve bedenime bulaşan aptal Şey'den nefret ediyordum. En çok da ondan nefret ediyordum.

"Buraya gel." Aaron battaniyeleri geri çekti ve ben de gözlerimi kısarak yan masadaki lambaya baktım.

O beni sabitlerken uyudum ve doğrudum ama ona bakmak canımı acıtıyordu. Kendimi onun teninin sıcaklığından korudum, bunun uzak bir anı olacağını biliyordum. Bir gün bana bir daha dokunamayacaktı. Bana gülümseyemeyecek ve beni sevdiğini söyleyemeyecekti. Savaş başlamadan bitmişti. Zırhımdaki tek çatlak yırtılmıştı ve kalbim yatağın her tarafına ve yere kanıyormuş gibi hissediyordum.

Sıcak bir bez yanağımı sıyırarak düşen gözyaşlarımı sildi. Güçlü ve emin elleri gözyaşlarımı ve makyajımın kalıntılarını sildi.

"Duş almak istemediğine emin misin?" Aaron sesinde hiçbir üzüntü belirtisi olmadan, sadece sabırla sordu.

Başımı salladım ve o da yere diz çökerek ayağımdan çıkarmayı başaramadığım botlarımı . Hiç acele etmedi.

bağcıklarını çözdüm, yere koydum ve çoraplarımı yeni, daha kabarık bir çift ile değiştirdim.

Kolunu tutarak, imgelemde ne kadar soğuk hissettiğini hatırlamama rağmen sıcaklığını içime çektim.

Aaron yatağa doğru ilerledi ve yatak başlığına yaslandı. Tek bir hareketle beni kucağına aldı ve göğsüne bastırdı. Kollarımı boynuna doladım ve kendimi onun kokusuna gömdüm. İlk başta daha fazla gözyaşı vardı ama Aaron Calem'in kollarında uzun süre ağlayamazdım. Ona ilk kez söylediğimde aşkı tanıdığımı sanmıştım. O zaman çok emindim, ama bu tamamen başka bir şey gibi hissettirdi. İçim parçalanmıştı ama yüzüme ve başımın tepesine her şefkatli öpücük beni tekrar bir araya getiriyordu.

Bir başkası hakkında böyle hissetmek son derece dehşet vericiydi. O kadar yabancı ve fantastikti ki gerçek gibi görünmüyordu. Gerçek gibi görünmüyordu ama Aaron dünyanın büyüğü konusunda çok bilgiliydi. Kendisi de saf, parlak bir sihirdi.

"Bana ne gördüğünü anlatmak ister misin?"

Anı su yüzüne çıktı ve ben onu ittim. "Hayır. Yapamam."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnımdan öptü.

"Yapmak zorunda değilsin. Ama . . . Bence bunu içinde tutarsan, seni yiyip bitirir. Bunu düşünmeye devam edeceksin ve başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar tüm teorilerini ve listelerini yapacaksın." Dinlerken bir gözyaşı daha düştü ve sıcak başparmağı onu ovarak uzaklaştırdı. "Ama bana söylersen, onu senden alabilirim. Ve ne zaman endişelenmek , onu aldığımı bileceksin. Onu senin için tutuyorum."

"Aaron, bu saçmalık."

"Hayır, öyle değil. Sadece yükü paylaşıyorsun. Sen bana söyle, ben de senin için yükü taşıyayım."

Başımı ona yasladım. "Tamam. O yere geri döndüm. Aradaki yerdeydim ve görebilmek için gücün bana gelmesini diledim. Bu sefer bana özel bir şey göstermesini istedim, geleceği. Sonra başka bir kilisedeydim. Her yerde sis vardı, bu yüzden her şeyi seçemiyordum, sadece zemini görebiliyordum. Karmaşık bir mermerdi ve uzun bir çatlağı vardı. Onu takip ettiğimde, seni göğsünde hançerle buldum. Ve artık kalbinin atışını duyamıyordum."

Sesim yine kesildi ve beni daha sıkı sıktı. Tekrar konuşacak gücü kendimde hissettiğimde, "Korkmuyor musun?" dedim.

"Hayır. Ben öyle inanmam." Parmakları çenemde gezindi. "Sizin inanmıyor olmanız, bunun doğru olmadığı anlamına gelmez. O bir çok canlıydı. . . o kadar gerçekçiydi ki."

Yatağa yerleştik ve iç içe geçene kadar bacağımı üzerine çekti. Başım göğsünde, bakışlarımı başımızın üstündeki tavan penceresinde tuttum. Bedenim onunkinin içinde eridi ve her nefes alışım daha da .

Elini kalbimin üzerine koydu. "tek şey bu." Kalp atışlarının gümbürtüsü kulaklarımda güçlü ve kükrüyordu. "tek şey bu aşk. Bu benim için meseleler. Kehanetlerin canı cehenneme."

"Çok soğuktun. Her yerde kan vardı. Gerçek gibiydi. Emin gibiydim. Senin için çılgılık atıyordum . . . ve sen gitmiştin."

"Size gerçeği gösterdiğini nereden biliyorsunuz? Sadece sizi korkutmak için görmenizi istediği şeyi gösteriyor olabilir. Neye dokunduğunuzu bile bilmiyoruz. Yüz değerinde gördüğümüz her şeye güvenemeyiz. Bırakın onları kimin gönderdiğini, imgelemlerin ne anlama geldiğini bile bilmiyoruz. Gelecek olsa bile, tek sonucun bu olduğunu kim söyleyebilir?"

"Ama ya doğruysa? Ya ölürsen? Ya yıldızlarda yazılıysa?"

Yukarıda yıldızlar parıldıyordu. Genelde bana huzur verirlerdi ama Aaronı yıldızların dokunamayacağı bir yere saklamak istedim. Yıldızlardan, tanrılardan ya da onu benden almak isteyen her şeyden uzağa. Çünkü bu aşk gece gündüz peşimi bırakmayacak türdendi. Aaron Calem'in yokluğu beni bomboş bırakacaktı ve hiçbir şey bu boşluğu dolduramayacaktı. Güneşi yakalamıştım, ellerimde yandığını hissediyordum ve eğer sönerse bir daha asla bulamayacaktım.

" zaman değiştireceğim. Kendi takımyıldızlarımı yapacağım. Ben yıldızlardan korkmuyorum. Onlar benden korkmalı."

Gözlerindeki ateş beni hayrete düşürmüştü. Bu sonsuz umutlu adam kimdi ve bu cesareti nasıl toplayabiliyordu?

"Nasıl bu kadar cesur olabiliyorsun?" "Senden öğrendim."

Başımı salladım. Artık kendimi cesur hissetmiyordum ve cesur olduğum bir zamanı hatırlamıyordum bile.

"Hayır. Artık değil. Ne zaman biraz daha yaklaşırsak, gelecek üzerindeki kontrolüm o kadar azalıyor. Keşke sonunu öğrenmek için ileri sarabilsem çünkü her şeyi kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum."

Aşk kemiklerimdeki cesareti emmiş ve beni içi boş bir bırakmıştı. Artık ateşi hissetmiyordum. Sadece sevmeye başladığım her şeyin benden koparılması karşısında kederin canlı boşluğunu hissediyordum. Aşkı bilmek, gerçek acıyı bilmek demekti. En güçlü çabalarım rağmen sönme tehlikesiyle karşı karşıya olan kırılgan, kararsız, titrek bir şeydi. Onu kontrol edemiyordum. Aşkta kesinlik yoktu.

"Hayatının her günü cesurdun. Ve bunların hepsini kendi başına yaptın. Şimdi senin için cesur olma sırası bende."

O benim olduğumdan daha cesurdu. Hayatı boyunca aşkı tanımıştı ve her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı ama yine de gülümsedi.

"Hiçbir şeyin beni bu kadar kolay öldürmesine izin vermeyeceğim. Bana ihtiyacı olan bir kız var."

Onu sıktım. "Özel biri olmalı."

Bana öyle hissettirdi. Özel. Onunla tanışmadan önce hiçbir anlamı olmayan bir kelime. Ben sadece Kimberly'dim. Bir kızdım. Asla bir favori olmadım. Ya da en iyisi. Hiçbir şey için ilk ben seçilmedim. Hiç kimsenin ilk telefonu ya da sabah ilk düşüncesi ben olmadım.

Kimse beni
seçmedi. Ama
Aaron seçti.

"O öyle. O her şeyim. Ve ben ona her şeyin yoluna girebileceğini göstereceğim."

Sonunda korku beni serbest bıraktı ve gökyüzüne baktığımda yıldızları ve karanlık ışıltılarını tekrar takdir edebildim. Sonsuzdular, tıpkı farklı bir gelecek için olasılıklarımız gibi. Daha iyi .

ŞUBAT

Thirty-Six

PRESLEY

İrlanda'ya uçak biletimi almak için banka soymayı düşündüğüm bir başka gün, bir başka dakika. Bankayı soymak için kolay kısmı olacaktı. Kasabadaki banka en yüksek teknolojiye sahip banka değildi ve her şeye girebileceğimden emindim.

Luke'un federal bir suç işleme isteğim hakkında ne düşüneceğini düşündükçe karnıma ağrılar giriyordu. Belki de iyi olmaktan kastettiği buydu.

Cezalandırılıyordum. Belki de Cehennem Orospusu bir iblis değildi ve bir tanrıydı ve odamda geçirdiğim her dakikayı O'ndan ne kadar nefret ettiğimi düşünerek geçirdiğimi biliyordu, bu yüzden beni cezalandırıyordu. Onu çok sık düşünüyordum, muhtemelen sağlıklı değildi, öfke hissediyordum ve sanırım bu benim

kardeşinin öfkesi. Muhtemelen. Bunu söylemek zordu. Bir süre sonra, tüm garip içsel hisler aynı hissettirmeye başladı.

İki haftanın neden iki gün gibi geldiğinin tek açıklaması bu - dolayısıyla banka soyma planları.

Beni federal bir suç işlemekten alıkoyan tek şey, oraya gitsem bile aptal bilmeceyi çözemediğim için tam yerlerini bilmediğimi bilmektir. Bilbo Baggins . Ayrıca param da yoktu. Düşüncelerimi asla eyleme dökmeydim ama bazen gecenin köründe mutfığa gider, arabanın anahtarlarını alır ve elden ele dolaştırırdım.

Herkes durumu daha iyi hale getirmeye çalıştı ama bu daha da kötüleştirdi. Aaron'ın mızız ve sinir bozucu olduğu zamanlardaki gibi hissediyordum ama herkesin üzülmemeye izin vermesini diliyordum. Zamanın daha çabuk geçmesini sağlayacaksa üzüntünün beni yutmasına izin verirdim. Aaron ve Kimberly kahramanlık yapmaya gitmişlerdi ve ben karanlıkta odamda oturuyordum.

Kapım çalındı ve ben yastığımı bırakmayı ve bakışlarımı lambadan ayırmayı reddettim.

"Hunny? Seni barınağa götürmem için hazır mısın? Zamanım var."

"Ben gitmiyorum," diye
seslendim. "İçeri
gelebilir miyim?"

Cevap vermeyince içeri girdi. Işığın kör edici bekledim ama onun yerine yatakta bir kayma ve sırtımda bir el vardı.

"Konuşmak ister
misin?" "Hayır."

"Çalışmak yardımcı olacaktır." Annemin eli sırtıma değdiğinde kendimi iyi hissettim. Vücudumun en azından bir yerinin ağrıması güzeldi.

"Çalışmak istemiyorum. Surat asmak ve üzülmek istiyorum ve herkesin beni öylece bırakıp istiyorum. Zaten bir işe yaradığım da yok."

Ne yapacaktım? Eğer bu büyük son savaş sonunda gelirse, ne yapacaktım? Öylece durup en iyisini mi umacaktım? Orada olmamın ve çabalamamın hiçbir anlamı yoktu. Aaron'ın benden evde kalmamı istemesini ve bildiğim şeyi doğrulamasını bekliyordum: Ben işe yaramaz küçük kardeşim.

"Biliyorsun ... ilk geldiğimde haftalarca kulübemde kilitli kaldım. Ne kadar kötü bir anne olduğumu ve farklı yapmam gereken her şeyi düşünmekten başka bir şey yapmadım."

"Şimdi aldığımı biliyorum. Teşekkürler anne," diye mırıldandım.

"Komşum kliniği önerene kadar öyleydi. Beni ayakta tutan tek şey bu oldu. Barınakta olmak, bir sonraki adımın ne olduğunu görürken günü geçirmenize yardımcı olacak."

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi hissediyorum."

"Bazen doğru anı beklememiz gerekir. Ve siz doğru zamanı bilirsiniz. Hepimiz kendi yöntemlerimizle yardım ederiz. Belki de senin zamanın henüz gelmemiştir."

Annem garip bir nedenden dolayı bana inanıyordu. Ona ve eskiden yaptığım gibi rahatlamak bana yardımcı oluyordu. Keşke her şey değişmeseydi ve ben de bu rahatlığın tadını çıkarabilseydim, ama ne zaman bunu düşünsem, ağabeylerimin de rahatlığa ihtiyacı olduğunu ve annemin sırtlarını okşaması için burada olmadıklarını hatırlıyordum. Onların buna benden daha çok ihtiyacı vardı.

"Bu, bugün *Tarzan*'ı en az on kez izleme planlarımı sekteye uğratacak."

Gözlerimden bir tutam saçı çekerken gülümsedi. "Eve döndüğünde seni bekliyor olacak. Seninle birlikte izleyeceğim."

Sonunda yataktan kalkacak ve ışığı açacak gücü buldum.

"Hadi, Sarah. Aferin kızıma, hadi." Simsiyah husky'yi kulübesinden dışarı çıkardım.

Onun adı, bir şey için cezalandırıldığımın bir başka kanıtıydı.

Başlarda köpek Sarah'yı sevmemeye çalıştım ama sürekli peşimde dolaşıp şirinlik yapıyordu. İş arkadaşım Sydney, benim Sarah'nın favorisi olduğumu ve ben gelmeden önce bütün gün kulübesinde yatıp üzüldüğünü söyledi. Sonra ben sihirli bir şekilde oynamayı ve yemek yemeyi sevmiş.

bütün yemeklerini. Sanırım birbirimize ihtiyacımız vardı. Üzgün olmak en sevdiğimiz hobimizdi.

Sarah dışarıda vakit geçirmek için koşa koşa oyun parkına gitti. Diğer köpekler arasında popülerdi ama sadece ben onu izliyorsam. Mama doldurmaya gittiğimde kapının yanında beni beklerdi. Sinir bozucu derecede sevimliydi.

"Bugün vardıyan olduğunu bilmiyordum." Sydney köşeyi döndü, yine at kuyruğu yapmıştı. Onun olayı buydu.

"Fazladan bir tane aldım. Ailemden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı."

Muhtemelen bu cümleyi ilk kez söylüyordum.

"Oh, anlıyorum. Kız kardeşlerim beni her zaman kızdırıyor. Onları seviyorum ama lanet olsun."

"Aynen öyle. Normal olan tek yerim burası."

Sydney gülümsedi ve bu benim suçluluk duygumu hafifletti. Zar zor. "Molada benimle gel."

Kabul ettim. Arkadaşlık umurumda değildi. Molalarımnda yemek yemediğim için, zamanım dolana kadar genellikle pembe dizi izlerdim.

Benimle birlikte kapıdan çıkmak için koşarken, "Sarah, kal," dedim.

Biz dinlenme odasına giderken mızızlanması koridorda yankılandı.

Dinlenme odası ıslak köpek kokuyordu ve iki mavi kanepe ile mini bir buzdolabının yanında küçük bir televizyon vardı. Üç gönüllüden biri idim. Sydney bir süre kalırsam sonunda para alabileceğimi söyledi.

Beni kız kardeşi Callie ve saç düzleştirici için yaptıkları kavga ve Callie'nin daha büyük olmasına rağmen her zaman Sydney'in kıyafetlerini alması hakkında bir hikayeye yönlendirdi. Normalde havadan sudan konuşurdum ama göğsüm ağrıyordu ve odaklanmak her zamankinden daha zordu.

Sandviçinden bir ısırık almaya gittiğinde cebimden notu çıkardım.

"O da ne?" Sydney ağzı ekmek doluyken sordu. "Hep ona bakıyorsun."

"Bu bilmeceyi çözmeye çalışıyordum. Aldığım bir ders için."

"Sınıf için bir bilmece mi?" Meraklı bir şekilde

kaşlarını kaldırdı. Artık yalan söylemiyordum.

"Görebilir miyim?"

Ne kadar yıpranmış olduğunu görmemesini umarak ona uzattım.
"Toprağın görüşle buluştuğu yer ... s-e-e."

"Gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Yerel olması mı gerekiyor?"

"Belki."

"Şey, Kahin Noktası var. Gölün diğer tarafında." "Ne? Yok artık."

Gülümsedi ve sandviçinden devasa bir ısırık daha aldı. "Way.

Googleda aratmadın mı?"

Lanet olası boktan internet.

"Ben, uh . . . Bugün erken ayrılacağım."

"Seer's Point ile randevun mu var?"

" gibi bir şey."

"Gitmeden önce gidip Sarah'yla biraz vakit geçersen iyi olur. Sanırım sen yanında olmadığında depresyona giriyor," diye seslendi Sydney ben kapıya doğru uzanırken.

İçimi çektim. O da ben de. Şimdiden daha iyi hissediyordum. Annem haklıydı. Tabii ki haklıydı.

Thirty-Seven

AARON

Yine kırımın üstüne düştüm ama bu sefer hazırlıklıydım. Vücut ağırlığımı Felix'i mindere çarptırmaya yetecek kadar kaldırdım.

"İyiye gidiyorsun," dedi Dom, ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Ayağa kalkmaya çalışırken Felix beni arkamdan yakaladı. "Yeterince iyi değil."

Ön koluyla beni yere yapıştırdı. "Rakibine sırtını dönme."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Kolunu boynumdan çekerken homurdandım ve ağırlığını kullanarak onu dengesini bozmak için ittim. Vücudum kan eksikliği yüzünden yavaşlamıştı. Kilian'ın bodrumunda çalıştığımız her gün bu hisse daha da alışıyordum. Her şey savunma manevralarından ibaretti - ellerden uzak durmak ve kimseye beni ısırma şansı vermemek.

"Kafanın arkasında gözlere ihtiyacın var. Duyularını kullan," dedi Dom, ben Felix'in ön kolunun ağırlığı altında debelenirken.

Felix ve ben baltayı gömdüğümüz için mutluydum. Yoksa beni çoktan öldürmeye çalışabilirdi.

Akıcı nefesle altından kaydım ve onu başımdan yakaladım. Kanın ıslaklığından kayarak beni çekmeye çalıştı.

"Güzel. Onu aşağıda tutun," dedi Dom.

Felix tökezleyerek ayağa kalktı ve ben de onu boynundan kavradım. Bacağımı süpürmeye çalıştı, ama ondan kaçtım. Boğazını daha da sıkarak onu yere yatırdım ve kolunu ısırdım.

"Pekâlâ. Pekala. Çekiliyorum."

Onu bıraktığımda Felix yere düştü ve kalkmasına yardım etmek için uzandım.

"Sanırım işim bitti," dedi. "Bekle, neden?"

"Yorulmadın mı Calem? Bütün gün yol gittik." Dom araya girdi. "Otuz iki saattir."

Hâlâ yakacak enerjim vardı. Geçen her gün İrlanda daha da yakınlaştı. Sanki ada fiziksel olarak saat başı bana doğru ilerliyordu. Her dakikayı dolu dolu kullanmam gerekiyordu. Kaderimde beni bekleyen her neyse, hazır olmalıydım ve Dom ile Felix de bana yardım ediyordu.

Sönük görünmüş olmalıyım çünkü Dom, "Seninle antrenman yapacağım. Molanızdan sonra."

Sayımız artmıştı. Bir zamanlar seyrek olan bodrumumuz insanlarla dolup taşıyordu. Çoğu benimle konuşmak için çaba göstermiyordu. Yine de Felix ve Dom'u seviyorlardı. Herkes onları severdi. Lejyon küçük küçük arkadaş gruplarından ya da tek bir amaç için bir araya gelmiş ailelerden oluşuyordu.

Dikkatimi özellikle birine verdim. Kimberly antrenmana yeni başlamıştı. Benden daha hızlıydı. Onu Halina ile izlerken gülümsemekten kendimi alamadım.

Konuşmalarının sonunu yakaladım.

"Evet, seni vampir olarak daha çok seviyorum." Halina, Kimberly'nin yerden kalkmasına yardım etti.

Kimberly onun elini tuttu ve ayağa fırladı. "Ben de."

Onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki gözleri benimkilerle buluştu ve kızardı.

Kalbim kaburgalarımı tekmeledi. Zihnimin, onu kenara çekip onunla bu kızarıklığı derinleştirecek şeyler yapacağım yerlere gitmesini engellemek için savaşmak .

Onunla flört etmek bağımlılık yapıyordu.

Şansıma kapı açıldı ve dış salondan bir kargaşa geldi. Herkes içeri girerken sustu. Kilian, daha önce hiç görmediğim kahverengi saçlı bir kadının yanında yürüyordu.

Ve onlar . . . gülüyorlardı?

"Ah, Aaron. Seni Anzola ile tanıştırmak isterim. Kendisi en yakın arkadaşlarımdan biridir. Lejyon'un konseyinde yer alıyor. Evini kullanmamıza nezaketle izin veren kişi de o. Anzola bilinen ilk kraliçe yaratıldığından beri hayatta. Eğitim almaya ve operasyonumuzu keşfetmeye geldi."

Anzola dişlerini Kilian'a yönelttiği boğucu bir gülümsemeye parlattı. Çenesi ve elmacık kemikleri sivriydi ve zeytin rengi teni berraktı. Vücudu Kilian'ın yaşına yakın görünüyordu.

"Bir kadının yaşını asla söyleme, Kil. Sen daha iyi bilirsin." Ona göz kırptı.

Hangisinin daha garip olduğunu bilmiyordum: Kilian'ın gülümsemesi mi yoksa takma adlarının olması mı?

"Aaron Calem." Anzola bembeyaz dişleriyle bana gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"O zevk bana ait." Elimi uzattım ve elimi tutuşunun gücüyle neredeyse koparacaktı. Elimdeki ağrıya rağmen gülümsemeye zorladım.

"Kilian beni operasyonu görmem ve onun yokluğunda işleri daha iyi anlamam için buraya getirdi."

"Ölürse diye," diye fısıldadı Felix ve kulağıma değen nefesinden uzaklaştım.

"Endişelenmeyin. Bu sadece bir önlem. Birinin onun arşivlerini devralması ve çalışmalarını sürdürmesi gerekecek. Umarım buna gerek kalmaz. Konsey, hayatının eserinin düzenli bir şekilde sağlamak istiyor."

Bunu söyleme biçiminde, Kilian'ın ya da hepimizin o kaderi paylaşmasını zerre kadar umursamayacağını hissettiren nazik bir sakinlik vardı ama belki de Lejyon böyleydi. Hayattaki tek gerçek amaçları Aile'yi alt etmek olan insanlarla dolu eski bir örgüttü, bu yüzden arkadaşlar ve aile ikinci plandaydı. Kişisel değildi. Sadece işti.

Kimberly yanıma geldi. Yakınlığı kolumu omzuna atmama ve onu kendime doğru çekmeme izin verdi.

"Kimberly, benim için bir zevk." Anzola söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi ağzını açtı. "Hançerle ilgili çabaların hakkında seninle daha sonra konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Oh . . . tamam." Kimberly yer değiştirdi.

"Savaşmaya yardım edecek misin?" Kısmen şaka yaparak sordum.

"Sadece eski eserleri kataloglamak için değil, öngörülebilir bir gelecek için kalmaya geldim..."

Anzola zarif bir zarafetle ceketini çıkardı ve altındaki dar, üst üste binen deriyi ortaya çıkardı. Bunu ancak bir video oyunu karakterine benzetebilirdim.

Kimberly ve ben göz göze geldik. Keşke Presley de burada olsaydı da sessizliği bozsaydı. Kilian da aynısını yaptı ama çıplak göğsünü, yağsız ve keskin hatlı kaslarını ortaya çıkardı.

Kafamda Kilian kırılğan, yaşlı bir adamdı. Onun hızlı hareket ettiğini gördüğüm tek an, OBA'da beni kapıya sıkıştırdığı geceydi. Aylar boyunca oluşturduğum algım birkaç saniye içinde değişince irkildim.

"Kilian'ın ona ayak uydurabilecek bir antrenman partnerine ihtiyacı var." Anzola onunla yüzleşmek için ilerlerken gözleri parlıyordu.

Geri kalanımız orta minderden çıkarak onlara yer açtı. "Demek sen de kesinlikle dövüşüyorsun?" Kilian'a seslendim.

Gülümsedi. "Çok mu yaşlı olduğumu düşündün?" Hiçbir şey söylemeden yanağımı ısırdım. *Kesinlikle.*

Hızlı olmasını beklerdim. Kilian'ın yavaş ve özensiz olmasını ama öyle olmadı. Anzola büyük bir meydan okumaydı. Önce tam güçle temiz bir şekilde dövüştiler. Tüm güçleriyle minderi ikiye böldüler ve altındaki beton zemini çatlattılar. Bakmadan duramadım. Kilian sadece iyi değildi, harikaydı. Yıllarca eğitim almış olmalıydı ama şimdiye kadar gördüğüm tek şey

yaptığı tek şey oturup okumaktı. *Akira'nın o gün bizi ormanda bırakmasına şaşmamalı.*

Tahmin etmem gerekirse, birbirlerine yakındılar.

"Çeneni yerden kaldır, Calem." Dom durdu. "Biliyor muydun?"

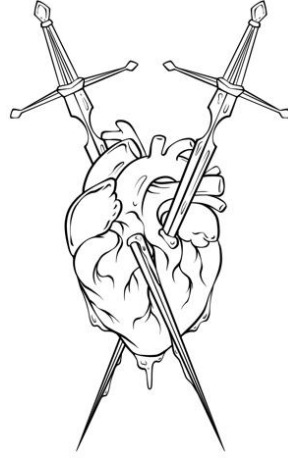
"Tabii ki."

Anzola, Kilian'ın kolundan bir ısırık aldığında ve kan yere döküldüğünde odadaki hava daha da ağırlaştı. Bu olayda uğursuz bir şeyler vardı ve midemi bulandıracak kadar acımasızdı. Zach ve Luke'u düşünerek göğsümü ovuşturdum ve onların da aynı şeyi yapmıyor olmalarını umdum.

Güçlü savaşçılarımız vardı ve bu da nihayet Muhafızlarla boy ölçülebileceğimiz anlamına geliyordu.

Thirty-Eight

KIMBERLY

Halina ve ben birkaç saat sonra antrenmana ara verdik. Dikkatimin dağılması hoşuma gitmişti. Elektrikli bir şöminenin bulunduğu oturma odasına yerleştik ve tavandan tabana pencereler boyunca çeşitli irili ufaklı bitkiler uzanıyordu. Günün kalan ışığı yaprakları güneş ışığıyla yıkıyordu.

"Will'in bütün eski bitkilerini saklamış." Halina yapraklardan birine uzandı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Onlara çok iyi bakıyoruz. Çok titizdi. Bütün talimatları hatırlıyorum."

"Onu özölüyorsun ..."

"Will bizi bir arada tutan şeyin büyük bir parçasıydı. Ama bunu bildiğini sanmıyorum. Eğer geri gelirse, ona söylemeyeceğim. Thane de arkadaşım. Konuşabileceğim tek insanlardan biriydi. Fark ettin mi bilmiyorum ama kardeşim pek konuşkan değildir, bu yüzden yalnız kalıyorum. Ve Skylar, şey, Skylar ve ben kafa kafaya verdik, ama grupta başka bir kızın olması güzeldi."

"Onlara yardım etmemi ister misin?" Yerdeki ve pencere kenarındaki bitkileri işaret ettim.

"Tabii. Sen sulayabilirsin, ben de biraz budama yaparım."

Bitkiler üzerinde çalıştım, tıpkı onun bahsettiği gibi yaptım ve her birinin arasındaki toprağın tamamen kuru olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Tüm bunlar olurken William'ı düşündüm. Bitkilerine dokunmamdan nefret ederdi. Dördünün ne yaptığını merak ettim ama bana öldürüldüklerini ya da yaralandıklarını söyleyen düşünceleri uzaklaştırdım. William ve Thane'in ailelerine dönmelerini en az benim kadar istiyordum. Belki de Will eve döndüğünde bitkilerinin yaşadığını ve geliştiğini görünce gülümseyecekti.

"Selam hanımlar." Aaron parlayan bir özgüvenle içeri girdi. Çocuklar mola verip yemek odasından mutfığa doğru yürürken koridordan kahkahalar ve sesler yükseliyordu.

Aaron'un bakışları bana sabitlenmişti. Çıplak göğsü ve yanaklarındaki taze kızarıklık dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

"Bu aradan sonra Dom benimle bir saat daha çalışacak ama bu gece tamamen seninim." Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve tüm vücudum sıcaktan kızarana kadar orada oyalandı. Kulağıma doğru eğildi. "Bütün gece."

Sadece başımı salladım. O altın rengi gözleri hiç şaşmadı ve kapıya doğru gitmeden önce bana göz kırptı.

Kendimi toparlamam bir saniye daha uzun sürdü.

"Tanrım. O çok farklı." Halina'nın gözleri bir anda onu yuttu, benim hayran olduğum şeye olmuştu. Kollarındaki damarlar, pazularının kıvrımları. Dağınık saçları.

Midemdeki garip bir sıcaklık boğazıma doğru ilerledi ve neredeyse sıkılı dişlerimi parçalayacaktı. Boğazımı temizledim.

Bu onun konsantrasyonunu bozdu.

Aaron değişmişti. Ayinin benden kopardığı şey onu gclendirmişti. Tek damla gözyaşı dkmemişti. Güneşin tepesinden geçtiği her gün, ona sadece ışıltılı bir iyimserlik pompalıyor gibiydi.

"zr dilerim. Saygısızlık etmek istemem ama şu anda sizi çok kıskanıyorum. Benim için çok uzun zaman oldu ... ve Aaron'ın sana bakışı çok ateşli."

Halina bana karşı yumuşamış olsa da benimle asla bir arkadaş gibi konuşmadı. Sadece lojistik hakkında konuşurduk. şunun gibi şeyler: *Daha önce ne kadar süre kansız kaldın? Senin için böyle miydi? Benim için zldğn için mi bu maçı kazanmama izin verdin?* Hiç ıkmadık.

"Senden içtiğini duydum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bana anlatmalısın."

"Yani..."

"Seks. Tamamen başka bir şey olmalı." "Uh . . ."

Birden Chelsea'yi özledim. Aaron'ın ve benim aşk hayatımız hakkında konuşmak hoşuna gitmezdi ama birine ihtiyacım olduğunda beni dinlerdi. Alaska'da konuşabileceğim tek kişi Presley'di ve Aaron'ın onun kardeşi olduğunu düşünürsek, bu konu masanın dışındaydı. Halina ile tartışmak benim için çok kişisel bir konuydu.

"Bu Bunu tarif edecek hiçbir kelime yok."

Halina beni rahat bırakmadı. Ellerini kalçalarına koymuş, daha fazlasını bekliyordu. Başka bir yöne gitmem gerekiyordu.

"Hiç biriyle birlikte oldun mu?"

"Bizim gibi olduğunuzda ve sürekli kardeşinizle takıldığınızda flört havuzu son derece küçük oluyor. İnsanlar çıktığımızı sanıyor. Bu iğrenç bir şey. Dahası, bu intihar görevine birini çekebileceğimi de sanmıyorum."

"Doğru."

"zr dilerim. Böyle söylememeliydim." Uzun sarı kirpikleri dalgalandı. "Skylar bunu sana söylediğim için bana mezarın ötesinden bedelini detecek."

"Gerçekten mı düşünüyorsun?"

"Sizi bilmem. . ama değiştirildiğim andan beri ölmeye hazırım. Kilian'la takılan herkes

ölüme hazırdır. Bu her zaman bir intihar görevi olmuştur. Felix ve ben bu amaç uğruna değiştik. Aaron'un daha önce sorduğu gibi, tamamen bilerek imzaladık. Ölmekten korkmayan çoğu insan gibi bizim de bir ailemiz yoktu ama Aile'nin acemilerimizi nasıl çaldığını ilk elden gördük. Felix'in en yakın arkadaşını, benim çok yakın olduğum birini, taraf değiştirmeye ikna ettiler ama bu onlar için asla yeterli olmadı, kanını akıttılar. Bırakın ölsün. Yavaşça ve acıyla. Hepsi bir noktayı kanıtlamak için. Will ve Thane'e yaptıklarından her gün korkuyorum. .

Halina'nın bizden asla nefret etmediğini fark ettim. Bu onun için her zaman bir ölüm kalım savaşı olmuşken bizim kaygısızca yaşamamızı izlemekten nefret ediyordu. Onun yerinde olsaydım, ben de kendimden nefret edebilirdim. Blackheart'ta aptalca ve kaygısızca davranmıştık ve bundan pişmanlık duymayı kendime yediremesem de, keşke herkesin göğsünü siper ettiği sırları ve dehşeti bilseydim diye düşündüm.

"William ve Thane'in ümitsiz vaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama sanırım bu son. Birçok açıdan kendimi hep yarı ömürlü doğmuş gibi hissettim. Yüz yıldan fazla yaşamış olmama rağmen, hiçbir zaman gerçekten yaşamadım."

Sözlerinin çekiciliğini ve içlerindeki gerçeği hissettim. Kader kancalarını bana takmıştı. Beni cezbediyor, günün her dakikasında tenimi ve düşüncelerimi çekiştiriyordu. Beni götürdüğü bir vardı ve ben son durağıma ulaşmaktan korkuyordum. Kraliçe beni kendisine çağırıyordu ve gelecekte onunla karşılaşacağımı biliyordum. Yollarımız birleşiyordu.

"Ölmeye mahkum ..." Bakışlarımı kaçırarak tekrarladım. "Skylar senin için buna inanmadı ama."

"Ne?" Ona bakmak için su içmeyi bıraktım.

"Yaşamanız ve kendi kararlarınızı vermeniz konusunda çok kararlıydı. Aslında bu konuda çok konuşurdu. Bu benim sinirime dokunurdu."

Çeşme başındaki konuşmamızın anısı neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Halina'nın kaşlarını çatmasını ya da alay etmesini bekleyerek onları silmek için hareket ettim ama kaşları yumuşadı ve anlayışlı bir gülümseme sundu.

"Size bakmak hoşuna gidiyordu. Sanırım bizim sahip olmadığımız bir hayata sahip olmanızı izlemek hoşuna gidiyordu."

"Onu özlüyorum."

"Ben de öyle. Ama içimde onu çok yakında göreceğime dair bir his var." Halina uzun sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken başını salladı. Dikkati William'ın bitkilerindeki ölü yaprakları budamaya geri döndü.

Ölü yapraklar düştükçe onları teker teker topladı. Halina ölümle hayatın bir parçasıymış gibi barışmıştı. Hayatın gelişmesi ve yaşamaya devam etmesi için savaşmak büyük fedakârlıklar gerektiriyordu ve ben hâlâ bu gerçeğe barıştığımdan emin değildim.

"Kimberly, seninle konuşmak isterim." Anzola'nın alçak sesi beni ürküttü.

Gitmek için hazırlanıyordum, kanı duşla temizlemiştim ve boş yatak odalarından birinde ıslak saçlarımı tarıyordum. O da aynı fikirdeymiş gibi uzun kadife bir bornozun içine yerleşmişti. Bu, onun hakkındaki imajımı yıktı. Kilian'la aynı dikkatle davranıyordu ve birden benim gibi bir kadın oluverdi.

Yatağa oturmak için hareket ettim.

Anzola'nın bakışlarının ağırlığı yüzümdeydi. Varlığının kendisi bile yeterince ağırdı. Eski ve resmi bir şey.

"Kimberly, sana karşı dürüst olmak istiyorum. Kilian bana ritüellerle ilgili ne üzerinde çalıştığını anlattı. Hançerin gücüne erişebilmen eşi benzeri görülmemiş ve daha önce hiç yapılmamış bir şey. Zamanın bu düzlemindeki varlığınız benim için çok ilginç. Bir sonraki ayın için orada olmayı planlıyorum ve çabalarınızda size yardımcı olmayı umuyorum. Keşke konseye senden bahsedebilseydim. ."

"Konsey Kilian'ın hançerlerden birine sahip olduğunu bilmiyor, değil mi?" "Hayır ve eğer bilselerdi, anında alırlardı."

"Ama hiçbir şey söylemeyeceksin?"

"Kilian ve benim uzun bir geçmişimiz var. Böyle sorumluluğu hafife almadığını biliyorum. Ve eğer hayatının misyonunda başarılı olursa

daha iyi olur."

Dilimde birçok soru vardı ama hiçbirini yüksek sesle sormadım. Konsey, bize yardım etmediği sürece bilmek istediğim bir şey ve yardım etmeyi umursuyor gibi görünmüyorlardı. Bu yüzden geçmişleri ve hikâyeleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve Kilian gibi onlara da tam olarak güvenemezdim.

"Peki ya Kilian başarısız olursa? O zaman yardım edecek misin? Eğer değerli hançeriniz kaybolursa." Sesimdeki inanca şaşırmıştım ama herkesin olmaktan bıkmıştım. Ailemin yaşaması ya da ölmesi hiçbiri için fark etmiyordu. Duruşmalarına devam edecekler, Calem kardeşler gibi olanları yargılayacaklar ve gölgede oturup başkalarının ilk hamleyi yapmasını bekleyeceklerdi. Lejyon konseyi tüm hikâyelerimizin ölüm sonrası toplantısında ne diyecekti? Felaketle sonuçlanan bir savaşın hikâyelerini mi anlatacaklardı? Şimdi görebiliyorum. Bir grup umutlu çocuk onları yenebileceklerini düşünmüştü ama fena halde başarısız olmuşlardı ve ancak bu başarısızlıktan sonra parçaları toplamaya karar vermişlerdi. *"Keşke bekleselerdi."*

Eğer yardım etmek istemiyorlarsa, artık bana bir faydaları yoktu. "Çok sezgisel. Konsey, cadılar meclisinin hâlâ ona sahip olduğuna inanıyor."

"Peki umurlarında değil mi? Ya daha fazla kraliçe yapılırsa?"

"Ritüel çok özel metinler gerektiriyor ve bunların hepsi yok edildi ya da bizim elimizde. Ve birçoğu sevgilerini başka bir kraliçeyle paylaşmak istemiyor."

"Anzola, yardım ettiğin için minnettarım ama benim tek derdim ailemizi yeniden bir araya getirmek. Bunu yapmamın tek nedeni bu. Benden her ne istiyorsan, bunu sadece kendi iyiliğim için yapıyorum. Konsey ve Lejyon hakkında konuşmaya hiç niyetim yok."

"Bu yüzden ben yardım edeceğim. Konsey yardım etmeyecek. Bunun pek bir anlamı olmayabilir ve bana güvenmen için seni ikna etmek istemiyorum ama ne olursa olsun, sana yardım etmek için buradayım ve hançerdeki güce daha iyi erişmene yardımcı olabileceğime inanıyorum. Kilian bana onu birkaç kez kullandığınızı söyledi."

"Evet, ama doğru yaptığımı düşünmüyorum. Tutarsız. Bana kısa görüntüler gösteriyor ve ben bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Aile İlahi güce inanır. Kraliçeler tarafından bize verilen kanımızdaki gücün bir hediye olduğuna inanıyorlar. Ama ben bunun kötü niyetli bir ruh olduğuna inanıyorum. Onlara göre kraliçeleri kadın kılığına girmiş Tanrı. Daha büyük güçlerin kendilerinin yaratamayacağı ilişkiler ve bağlar kurmalarına yardımcı olmak için gönderilen bir mesihe eşdeğer. Konseyin kendi farklı dinleri var ve onların uygulamalarını küfür olarak görüyorlar."

Kilian'ın aldığı tüm konsey işleri buradan geliyor olmalıydı. Aaron'un bahsettiği duruşma ve dualar.

"Ya sen?"

"Kilian gibi ben de hayatım boyunca bocaladım ama çoğu gün daha büyük bir şeye inandım."

"Ne olduğu pek de umurumda değil. Bir peri, bir tanrı ya da bir iblis olabilir ama benim için fark etmez." Dikkatimi elimdeki saç fırçasına yönelttim, ahşap damarlarını hissettim ve tıpkı hançerin bıçağını kavradığım gibi onu da kavradım. "Onun gitmesini istiyorum. Ailemi geri istiyorum."

Savaşta faydalı olmanın bir yolunu bulacaktım. Aaron ve Presley'nin rolleri vardı ve doğru zaman ben de onların arkasında olacaktım ama hançer bir şeyin anahtarını taşıyordu. Sadece savaşta bize yardımcı olması için onu nasıl ve ne şekilde kullanacağımı bulamıyordum. Anzola yardım etmek isteseydi, hayır demezdim.

Ne tür bir insansın sen? Zach'in sözleri kafamın içinde çınladı. Sonunda Calem'lerle aynı çizgide olduğumu anlamıştım.

Ailem için her şeyi yaparım. Her şey olurdu. Bu kadar iyi olmamak anlamına gelse bile. Paylaştığımız sevgi buna değerdi.

Anzola bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Gerçek bir savaşçı gibi konuştun."

Thirty-Nine

PRESLEY

Herkes işte olduğumu sandığı için kaçmak kolaydı. Yine de arabam yoktu. Beni gölün etrafına götürecek herhangi bir servis olup olmadığını araştırdım ve bulduğum tek şey bir halk otobüsüydü.

Otobüs salyangoz hızıyla ilerlerken pencereden dışarı baktım. Yanımdaki yaşlı kadın sürekli benimle sohbet etmeye çalışıyordu ve parfümlü pudra kokuyordu.

Bu test neyle ilgiliydi ki? Aile benden ne istiyordu? Akira'nın o göz ardı ettiğim bir kehanet hakkındaki sözlerini hatırladım. Akira pek çok şey söylemişti ve muhtemelen söylediklerinden daha fazlasını

söylemeliydim. Kardeşlerim ve benim de parçası olduğumuz büyük bir kehanete inanıyordu. Başta *saçmalık* olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi . . .

Belli ki bilmemi ya da görmemi istedikleri bir şey vardı. İnsanları öldüren vampir tarikatı beni istiyordu. Sarah'yı öldüren. Yolda midemde bir huzursuzluk oluştu ve durağa vardığımda kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Güneş gidiyordu. *Her zamanki gibi*. Onunla birlikte sıcaklık da düştü.

Otobüs durağındaki sokak lambasının ışığında küçük tanecikler dans ediyordu. Bir video oyunu oynadığımı hayal etmek zorundaydım. Adamın ailesini tekrar bulmak için ipuçlarını bir araya getirmek zorunda olduğu ve her seviyenin biraz daha zorlaştığı bir macera. Bu, hiç sahip olmadığım ani kaygımı açıklıyordu. Eskiden hiçbir şeyden korkmazdım. Kardeşleriniz her şeyi ve herkesi yenmek için oradayken ve siz ölümsüzken, korkacak ne vardı?

Şu an aklıma bir sürü şey geliyor.

Bu düşünce beni Seer's Point'teki patika başına getirdi. Tabeladaki yıpranmış, solmuş bilgi grafiklerine baktım. Çoğunlukla çöp bırakmamakla ilgili şeyler yazıyordu ve küçük bir harita vardı.

Video oyunu Presley ne yapardı? Elimi tabelanın üstünde ve altında gezdirdim. Etrafta kimse yoktu. Kışın patikalarda yürüyen bir sürü insan hayal edemiyordum. Çıplak parmaklarım alt kenarın altında bir şey yakaladı. Bardaki gibi bir zarf. İçinde, açıp ışığa tuttuğum büyük, şeffaf bir kâğıt parçası vardı. En önemli yerler işaretlenmişti, ben de haritayla aynı hizaya getirdim. Büyük siyah bir X işareti ana patikanın hemen dışında bir yeri .

Bazı şeyleri hatırlama yeteneğimi abartmışlar. Her ihtimale karşı üzgün küçük kapaklı telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim.

Kar, pantolonumun paçalarına su sızmasına neden oldu. Bu da testin bir parçası mıydı? Karda tek başıma ne kadar yürümek isteyeceğimi görmek için mi? Bu benim hoşuma gitmek için biraz fazlaydı. Bir not yeterli olmaz mıydı? Bir e-posta ya da mesaj da olabilirdi ama bunu bir oyuna dönüştürmüşlerdi.

Tabii ki. Akira oyunları severdi. Kaçınılmaz ölümünden önce bana ipucu bırakacak birini bulmakta zorlanmazdı.

Yine de tüm bunları yapmak zorunda değillerdi. Çok dramatik.

Bir mağaraydı. Neden bir mağara? Kapaklı telefonumun ışığı donuktu ve neredeyse hiç yoktu, yine de onların sürüngen mağarasına girdim. Titriyordum.

Kan ya da çürümüş bir şey var mı diye kokladım ama sadece taş ve toprak vardı ve ben uzaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Mağara daraldı ve ileride bir ışık belirdi. Pille çalışan bir lamba toprağın içinde duruyordu ve küçük bir alanı aydınlatıyordu. Fazla bir şey yoktu. Sadece bir karton kutu, bir spor çantası ve küçük bir katlanır sandalye.

Ölümümün beni beklemediğine şükrederek yere çöktüm.

İlk açık siyah kanvas çanta üzerine kırmızı renkle boyanmıştır.

Bu bir tuzaktı ve ben de Aaron gibi davranıyordum. Blackheart'ta bir tuzağa düştüğü için onun aptal olduğunu düşünmüştüm ve ben de aynı şeyi isteyerek yapmışım.

Tanrıya şükür kimse görmedi.

En kötüsünden korkarken fermuarı açtım. Kesik bir kafa. Yılanlarla dolu bir çanta. Ölü köpek yavruları-Şimdi bu iğrenç olurdu.

Sadece, ölü köpek yavruları değildi. Nakitti. Yığınla para. Sırada karton kutu vardı ve en altta da bir yığın fotoğraf. Onları karıştırırken kalbim sıkıştı. Hepimiz Blackheart'taydık. Ailem. Ormandan ya da pencerelerden garip açılar. Bazılarımız gülerken, bazılarımız daha samimi anlarda. Ağaçlara dikkat ettim. Hepsi sonbahardan değildi. Bazıları yazın su parkındaydı. Belki daha erken.

Parmaklarım titreyene kadar midemde garip bir çözülme başladı. Bizi incelemişlerdi. Her zaman onların avuçlarının içindeydik.

Tüm futbol maçları. Bütün partiler. Orada sabırla bizi bekliyorlardı. Kardeşimin yüzünün yakın çekimleri vardı. Kim ve Aaron onun odasında. Thane ve ben video oyunu oynarken. Bir sürü

Zach ve Luke. Sanki kafalarının arkasına takmışlardı.

Tanımadığım muhteşem bir duvar kağıdıyla diğerlerinden ayrılan bir tanesinde durdum. Luke ve Zach siyah takım elbiseleri içinde birbirleriyle konuşuyorlardı.

Kırpılmış saçlarıyla onları neredeyse tanıyamayacaktım. Luke'un gözleri çukurlaşmıştı. Sanki biri onu beş yıl boyunca bir bodrumda tutmuş gibiydi. Ve Zach'in cansız bakışları resmi bırakmama neden oldu.

Nefesimi içime çektim. Aile nerede olduğumu biliyordu. Ne yaptığımı biliyorlardı. Beni bekliyorlardı. Bu gerçek hiç bu kadar net olmamıştı.

Kötüydü. Kötü Presley!

Durmak zorundaydım. Bulunduğumuz yeri biliyor olabilirlerdi ama ben takip edilmediğim sürece ailemi bulamazlardı. Luke ve Zach, ben dedektifçilik oynarken herkesi tehlikeye attığım için bana çok kızacaklardı. Onlar bizi güvende tutmak için her şeyden vazgeçmişlerdi ve ben Aileyi bize geri getirmiştım.

Bize kafayı takmışlardı. Birdenbire, bir aksiyon-macera kahramanıymışım gibi davranmak istemedim. Kaçmak ve saklanmak istedim. Fotoğrafların mahremiyeti ve dehşet hissi zihnime kazınmıştı. Kardeşlerimin yüzlerindeki öfke ve üzüntü . . .

Hepimizi ele geçirene kadar pes etmediler.

Mağaradan çıktığımda hava kararmıştı. İleride bir yıldız vardı. Diğerlerinden daha parlak yanıyordu. Yukarı uzandım, ona dokunmak ve oraya taşınmak istedim. Işıkla ilgili bir şey beni ... gibi hissettirdi. . sanki göğsümdeki bu yanma, zonklama, ağrı hissini durduracakmış gibi. Böylece yürümeye başladım.

Gözlerimi gökyüzünden ayırmadım ve artık yürümeyene kadar o görünmez ipin beni gecenin içine çekmesine izin verdim. Koşuyordum. O ışığa doğru daha hızlı ve daha hızlı. Oradaydı. Yemin ederim daha hafif hissettim.

Neydi bu his? Onlar mıydı?

O muydu?

Her neyse, ona ihtiyacım vardı. Yaklaştıkça göğsümdeki acı daha da hafifliyordu.

Sonra karanlıkta, soğukta tek başıma duruyordum.

Yalnız hissetmek kozmik bir vahiy değildi, ama benim için öyleydi.

Önce doğdukları için tüm sorumluluğun onlarda olması adil değildi. Onlar benim için her şeyi yapmıştı ama ben hiçbir şey yapmamıştım. Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki?

Yaşlanmak berbat bir şey.

Karın içine çöktüğümde, ellerime hıçkırarak ağlayana kadar gözyaşlarım bana saldırdı. Göğsümün daha çok acımasına neden oldu ama içimdeki her şeyin dökülmesine izin vermek iyi hissettirdi.

Aaron'un ilk başta yaptığı gibi, kardeşlerimi kendi hikâyelerindeki kötü adamlar yapmak daha kolay olurdu ama onlar benim hikâyemdeki kötü adamlar değillerdi, ne bu hayatta ne de başka bir hayatta. Kardeşlerimin ikisi de benim kitabımın kahramanlarıydı. Sahip oldukları her şeyle kaderlerine karşı savaşmışlardı.

Göğsümdeki ağrı zonklayarak kontrolden çıktı. Onlarla aramda kalan tek bağ buydu. Hissetmediğimde, bir gün artık hissetmeyecekmişim gibi .

Annemin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istemedim. Kimberly'nin sorunlarımı çözmeye çalışmasını istemedim. Kardeşimin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Hatalarımı ve günahlarımı silecek bir kucaklamaya ihtiyacım vardı.

Forty

AARON

Arabayla neredeyse bir saat gittikten sonra nihayet parka ulaştım. Presley beni hıçkırarak aramıştı ve arabayı sürerken onun sözlerini tekrar tekrar dinledim.

"Gelip beni almana gerçekten ihtiyacım var."

Bir anda vücudum kaskatı kesildi. Ona ne zarar verdi? Ona kim zarar verdi?

Ve daha da önemlisi, kim olduğunu öğrendiğimde ne yapacaktım?

"Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Hayır. Ama gelip beni almanı istiyorum."

"Tamam biz-"

"Hayır, sen. Sadece sen, lütfen."

Yolda fazla düşünmemeye çalıştım. Kimberly zaten bana iki kez mesaj atmıştı. Terk edilmiş bir yolda ilerlerken solumdaki karanlık, donmuş gölü inceledim. Yolda sadece birkaç ışık vardı. Otururken

Işığın parıltısında Presley bir bankta başını ellerinin arasına almış tek başına duruyordu.

Artık solmuş kahverengi saçları dağınıktı. Kendimi rüzgârın rahatsızlığından korumak için paltomu omuzlarıma attım. Gözlerinden yaşlar akana kadar yanakları kızardı ve beni kucakladı.

"Ölmeni istemiyorum."

Bu konuda hiç konuşmamıştık. Ben denedim ve Presley ayın sırasında olanlardan bahsedince kelimenin tam anlamıyla kaçtı.

"Yapmayacağım."

Kollarımı ona doladım. Donup kalmıştım. Kardeşimi birçok kez ağlarken görmüştüm ama bu şekilde değil. Gözyaşları gömleğimi kirletirken ve umutsuzca nefes alıp verirken değil. Bana hiç açılmamıştı.

"Bana ne olduğunu söyle."

"Kötü bir şey yaptım. Gerçekten kötü ve sen bana çok kızacaksın," dedi boğuk hıçkırıklar arasında.

Onu incelemek için geri döndüm. "Bana söyleyebilirsin.

Kızmayacağım." "Hayır, . Benden nefret edeceksin."

Onu topraklamak için başının üstünü ovdum. Kimberly'de işe yaramıştı. Kimberly kaybolduktan sonra kendi dünyam paramparça olduğunda ormanın zemininde ağlarken Luke'un beni teselli ettiğini hatırlamadan edemiyordum. Onun benim hakkımdaki düşüncelerinden çok korkuyordum.

"Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun? Her neyse. Yardım edebilirim."

Kendini toparlarken avuç içleriyle yüzünü sildi, sonra beni siyah bir spor çantasına götürdü.

Fermuarını açtığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Para yığınları ve fotoğraflarla doluydu. Hepsi Blackheart'tan.

Her şeyi aceleyle bir nefeste açıkladı. Akira'dan gelen notu ve aradığı numarayı. Fairbanks'te tanıştığı adamı ve çözemediği ipucunu. Bitirdiğinde yine ağlıyordu.

Fotoğraflardan gözümü alamıyordum. Blackheart'ta bizden çok vardı. Hepimiz bir arada mutlu görünüyorduk ama Zach ve Luke'un ki farklıydı. Yüzlerinden yorgun oldukları anlaşılıyordu. Kızgın. Belki de kardeşime kızmalıydım. Ya da Aile'nin bizi kurtarmak için bu kadar çaba harcamasına şaşırımalıydım.

Ama tek hissettiğim Presley'in göğsümdeki acısıydı. O kadar içgüdüsel ve gerçektir ki sanki biri kalbimi bıçakla oyuyor gibiydi. Onca zaman bu yükü omuzlamıştı ve ben kardeşlerimi kurtarma fikriyle o kadar meşguldüm ki onu görmemiştim. Ben de üzgündüm ama bunun beni yutmasına izin vermedim çünkü yakında ağabeylerime ulaşacağıma dair umudum vardı. Presley onca zaman hiç görmemişti. Boğuluyordu.

"Bana vuracak mısın? Herhangi bir şey söyle." "Özür dilerim, Pres."

"Hayır, bu benim hatam. Özür dilerim. Çok yararsız ve kaba davrandım. Bundan nefret ediyorum. Neden benden nefret etmiyorsun? Herkesi tehlikeye attım."

Onu kucaklamak için ayağa kalktım. "Senden nefret edemezdim. Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Çok işe yaramazdım. Bütün bunları sen yapıyorsun ve ben ... Ben ..." Tekrar içime çöktü ve ben de onu daha sıkı sıktım.

"Bana söyleyemeyecekmişsin gibi hissettiğin için özür dilerim. Sana yalnızmışsın gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Hıçkırıkları ikiye katlandı ve ben her dalga boyunca sabırla bekledim. Dünyada küçük kardeşimden başka olmak isteyeceğim hiçbir yer yoktu. Onunla birlikte oturup fırtınayı atlatamayacağım hiçbir şey yoktu. Luke'un da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Onları çok özlüyorum. Ve korkuyorum."

Ellerimi omuzlarına koyup onu rahatlatmak için sıktım. "Neden korkuyorsun?"

Sesi titriyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu: "Ölmeni ve beni burada yalnız bırakmanı istemiyorum. Yalnız kalacağım ve kimsem olmayacak. Sonsuza kadar buzdan bir kalede yaşayan bir münzevi olacağım. Ve konuşacak kimse kalmayacak. Herkes gitmiş olacak."

Kardeşim ve onun film referansları.

Onu tekrar kendime çektim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ve seni yalnız bırakmamın hiçbir yolu yok. Böyle bir şey olmayacak, tamam mı?"

"Bunu düzeltebileceğine söz ver. Yardım edeceğim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Artık işe yaramaz olmak istemiyorum."

"Dur. O kelimeyi kullanmaya iznin yok. Sen çok önemlisin."

"Kendimi daha iyi hissetmem için yalan söylüyorsun."

"Hayır." Doğrudan gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. Şimdiye kadar söylediğim en klişe şeyi söylemek üzere olduğumu umursamıyordum bile. "Sana her zaman ihtiyacımız vardı. Sadece sana ve sinirimi bozan o mizah anlayışına. Sadece sen olman yeterli. Özel bir şey yapmana gerek yok. Şu anda önemlisin. Senin için gözümü kırpmadan ölürüm."

"Yapma. Sakın ölme." Beni sertçe sıktı ama gözyaşları nihayet yavaşlıyordu.

"Seninle her zaman emin olabilirsin."

Buna hüsnükuruntu diyebilirsiniz ama ben ciddiydim. Bir şekilde bu imkânsız şeyi mümkün kılacaktım. Ağabeylerimi kurtaracak ve korumaya yemin ettiğim iki kişinin de kurtulmasını sağlayacaktım. Kimse yalnız kalmayacaktı ve gökyüzündeki bazı yıldızlar bana öyle söyledi diye dışarı atılmayacaktım.

Ağlamaklı gözlerle kardeşime bakarken ve ona elimi uzatırken, Presley ile daha önce hiç böyle bir ilişkimiz olmadığını fark ettim, ama benim devreye girip ona güç vermeme ihtiyacı vardı ve ben hazırdım. Tıpkı Luke'un bana son sözlerinde söylediği gibi, onları korumaya ve her şey bu kadar karanlıkken bile devam eden ve daha iyi bir geleceğe inanan kişi olmaya hazırdım. Bir zamanlar karşılaştığımız dehşetten odama saklanmışım ama her geçen gün kaçmak istemedim. Saklanmak istemedim. Savaşmak istedim. Kardeşlerimi Aile'nin elinden sonsuza dek kurtarmak için. Bitmesini istedim.

Bu garip bir duyguydu, kanımdaki ateş gibiydi. Beni sonsuz bir iyimserlikle ileriye doğru itti. Kader beni bekliyorsa, onunla yüz yüze görüşmekten mutluluk duyardım.

Presley elini avucumun üstüne koydu, ben de diğer elimle avucumu bastırdım.

"Son zamanlarda ne kadar utanç verici olduğumdan bahsetmesek olur mu? Bir gün bu konuda hatıra defteri ve günlük tuttuğumuzda, bu kısmı dışarıda bırakalım."

Saçlarını karıştırdım, bundan nefret edeceğini biliyordum. "Elbette." "Yine de gelip yardım edebilir miyim?"

"Bunu çok isterim. Ama önce bunları Kilian'a götürmeliyiz. Bu gece ona her şeyi anlatmalıyız."

"Çok kızacak." İnledi.

"Hayır, sanmıyorum. Ve eğer öyleyse, seni koruyacağım."

Forty-One

PRESLEY

Bir fotoğrafl sakladım, en önemlisini. Keşke
onu hiç görmeseydim.
Bu sadece bir fotoğraftı ve küçük bir sır kimseye zarar vermezdi.

Forty-Two

AARON

"O nasıl?" Kimberly şifonyerin üzerindeki giysileri katlarken sordu. Kulübe sıcaklık ve yanan ateşin kokusuyla ısıldıyordu.

Kimberly Burns'ün giysilerimizi katladığını görebildiğim için dünyanın en şanslı insanı olduğumu düşünerek bir an durdum. Gömleklerimiz, iç çamaşırlarımız ve çoraplarımızla birlikte bir sepete karışmıştı. Bir yıl önce o an için adam öldürürdüm. O zamanlar Kimberly bir yabancıydı ve ben ona karşı bir şeyler hissedemiyordum ama hissediyordum. Pek çok şey hissediyordum ve en çok da Kimberly'nin kapalı kapılar ardında ne yaptığını merak ediyordum. Şimdi tahmin etmeme gerek yoktu. Orası bizim odamızdı. Bizim hayatımızdı. Onun eşyalarını kendi eşyalarımınla birlikte severdim. Şifonyerin üzerinde saç tokaları ve yatağımızda çorapları. Banyo aynasında makyaj lekeleri.

"Evet, o iyi. Arabayla dönerken gerçekten canlandı."

Presley'nin Kilian'a hikâyesini anlatmasına yardım ederken onu hoparlöre almıştım. Kilian'ın oturma odasında oturduk ve Presley kapıya en yakın koltuğu aldı çünkü Kilian'ın çıldıracağından emindi.

"Kilian gerçekten kızgın değil miydi?"

"Onun nasıl bilirsin." Kilian aslında Aile'nin bizi ayartmaya çalışmasından heyecan duyuyordu. Bu ona onlara ulaşması ve bunu savaş planına dahil etmesi için yeni bir yol açmıştı. Bizi isteğimiz dışında almalarıyla ilgili gerçek bir endişesi varmış gibi görünmüyordu. Ayrılmaya gittiğimizde gözlerinde uzak bakış vardı ve bu, her şeyi çözmek için çalışma odasına çekileceği anlamına geliyordu. Ona yardım etmeyi dört gözle bekliyordum ama önce aklımda başka şeyler vardı.

Yüzü bana dönük değildi ama çoraplarımı küçük kareler halinde katlarken çenesindeki kasların gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Kalp atışlarının yumuşak tınısını duyduğumda ağzım sulanmıştı.

"Yarın birlikte bir şeyler yapmalıyız. Biz ..." Arkasından yaklaşip dudaklarımla boynundaki teni okşarken sesi kesildi.

"Yarın günü Presley ne yapmak onu yaparak geçireceğiz. Ama bence şu anda dinlenmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Senin de öyle. Uzun bir gündü."

"Yorgun değilim."

"Olacaksın." Nabzının attığı yumuşak teni öptüm.

Onu ısırarak her zaman sekse yol açmazdı. Tamam, belki öyleydi, ama öyle olmak zorunda değildi. Bu doğal bir şeydi. Onun kanını tatmak bizi insan kapasitesinde var olmadığından emin olduğum bambaşka bir seviyede yakınlaştırdı. Onun yerine sahip olduğum şey buyken insan olmayı çok daha az özliyordum.

Ellerimi karnına doladığımda ve dudaklarımla boynuna saldırmaya devam ettiğimde omuzlarının düşüşünün tadını çıkardım.

"Bayan Calem, bu gece sarhoş edici derecede güzel görünüyorsunuz."

Nefesini içine çekti. "Bana daha önce hiç böyle hitap etmemiştin."

"Test ediyorum. Söylemenin nasıl bir his olduğunu görüyorum," dedim dudaklarımı kulağına götürerek.

Kız arkadaş güzel bir unvandı ama yeterli değildi. Onun için gerçekten hissettiklerime yakın bir şey değildi. Zaten ilerisini düşünmüştüm ve

Geçen her gün, soğğun ve acımızın sona ermesini dört gözle bekledim. Onu güneşli bir yere götürecek ve herkesin görmesi için kendime bağlayacaktım. Tüm erkek kardeşlerim orada olacaktı ve muhtemelen iğrenç ve utanç verici olacaktı ve ben .

Ben gömleğinin kolunu omzundaki teni ortaya çıkarmak için aşağı kaydırırken kalçaları geriye ve benimkilere doğru hareket etti.

"Fikir birliği nedir?" diye sordu ben omzunu öperken. "Bayıldım.

Burns'ü seviyor musun? Onu her zaman saklayabilirsin."

"Hayır. Hiç de değil" Karnını kavradım ve onu kalçalarımına doğru daha sert çektim. Üzerimdeki aklımı başımdan alıyordu. Onu soymak istiyordum ama sabırlı olmak zorundaydım.

Azı dişlerim aşağı inerken ağzımdan salyalar aktı. "Sanırım sana Burns demeyi özledim. Ama Bayan Calem'i daha çok seviyorum."

"Ben de."

Bir parçam kan içmenin durmasını istiyordu ama çok daha büyük bir parçam bunu istemiyordu. Onu tatmak istiyordum ve bunu yapabilen tek kişi olmayı seviyordum. Başka kimsenin sahip olmadığı bir parçasına sahip olmak hoşuma gidiyordu. Onun kanı benimdi.

Ben ona arkadan sürtünürken ve dişlerimi tenine batırırken ritmime kapıldı.

Bunun seksle sonuçlanması gerekmiyordu ama içerken elimi gömleğinden yukarı kaydırıp göğsünü okşamaktan kendimi alıkoyamıyordum. Benim için inleyene kadar onunla alay edip dokunduğumda çıplak göğsü elimi doldurdu. Onun sesleri kanımı alevlendirdi. Onu işaretlemek istiyordum. Kendini bana açtı, boynunu eğdi ve kanından daha fazla almama izin verdi. Kanının dilimin üzerindeki sıcaklığı beni çılgına çevirdi ve onu daha sıkı sıkımlı sağladı.

Özlem dolu iç çekişleri kanımı dondurdu. Zamanımızın çoğunu bilinmeyen bir gelecek için çalışarak geçiriyorduk ama bu bizim zamanımızdı. Kafam ihtiyaç görüntüleriyle dolana kadar beni bunalıttı.

Eğitim ve Lejyon bize her zaman birbirimizin arkadaşlığından zevk almak için yeterli zaman bırakmadı. Hepsini özledim. OBA'nın çatısında oturduğumuz geceleri. Havuza gizli kaçamaklar. Savaş gittikçe yaklaşırken bunların hiçbirisi için zaman yoktu. Sadece bana ne için savaştığımızı hatırlatan çalıntı anlar vardı.

Bana döndüğünde yüzü kızarmıştı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Calem ismine sahip olmayı çok isterim."

Onu tekrar dudaklarıma çektim, bu sefer daha sert. "Üzgünüm, bu çok ateşliydi. Durabiliriz."

"Durmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle değil, ama . . . Hala her şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum ve bu iş sekse varacak gibi görünüyor ve ben sadece senin rahat hissettiğinden emin olmak istiyorum-"

"Aaron."

"Öyle mi?"

"Sadece dokun bana."

"Tamam."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Kıyafetlerimi çıkarmasına izin verdim ve yanaklarındaki allık derinleşti. Acele etmedi ve ben de onu yavaşça ve kasıtlı olarak okşadım, göğsündeki ve kalçalarındaki en hassas bölgelere dokunmaya dikkat ettim. Neresine dokunmamı istediğini biliyordum. İşaret parmağım çenesinin altında ve başparmağım alt dudağında son buldu.

"Bunu hiç düşündün mü?" "Neyi düşünür müyüm?"

"Benimle evlenme konusunda."

İç çamaşırını indirdim ve nefesi kesildi. "Evet."

Göbeğini sıyırdığımda kelimeyi zar zor çıkardı ve parmaklarımdaki ıslaklık bana hazır olduğunu söyledi.

"Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylemediğine emin misin?" Göğsündeki deriyi öpmeden ve ısırmadan önce sordum. Elimi sırtının alt kısmına koydum ve onu kendime doğru bastırdım.

"Benimle alay etmeyi bırak."

Dilimi göğüslerinin kıvrımları boyunca küçük bir nefes daha verdi. Vücudunu ezberlemeye başlamıştım. Kalça kemiklerinin kıvrımlarını ve tenindeki tüm küçük izleri. Parmaklarını sırtıma saplamasına neden olan tüm çukurlar ve hassas kısımlar.

Onu hayranlıkla seyredebilmek için sırt üstü yatağa yatırdım. "Ama çok kolay."

Dudaklarım kaburgasındaki güzellik izini sıyırdı. Birçok kişinin gördüğünden şüphelendiğim bir iz. Ona dokunacak kadar g vendiğ  tek kişi bendim. Bu bende nazik olma ve her saniyenin tadını çıkarmasını sağlama isteği uyandırdı.

Dikkatimi göbek deliğinin çaprazındaki ince beyaz yara izine verdim. O kadar silikti ki görmek için yakın olmak gerekirdi. Damarlarımda onun kanı, saçlarımda onun elleri vardı. Dudaklarından dökülen her nefesten ve i  çekişten zevk almayacağım bir evren yoktu.

Yara izini yaladım ve çığlık atarak beni çekti, ta ki tekrar mavi gözlerine bakana kadar. Bileğinde, loş ışıkta zar zor görülebilen, kendi yaptığım bir iz vardı ve onu öptüm.

"Bana benimle evlenme hayallerinden biraz daha bahset." Bileğindeki nabızla oyalandım ve onu tekrar ısırma isteğimle savaştım.

"I . . ."

Elimi kalçalarının arasında gezdirdim.

Kendimi kontrol etme konusunda daha iyi oluyordum ama çıplakken ve o her saniye daha da yaklaşırken, kıvranırken ve beni isterken bu çok zordu. Beni *istiyordu*. Çok hızlı gitmemek için her şeyimi verdim. Kasıtlı bir aşkı hak ediyordu.

"Bana söyleyecek sözün yok mu?"

İhtiyacı olan baskıyı sağlamak için elimi hareket ettirdiğimde tek s ylediğ  "Kalmanı istiyorum" oldu ve içime doğru sallandı. "Benim olmanı istiyorum."

"Ben seninim."

İki parmağımı içine soktum ve nefes nefese adımı söyledi.  oktan yaklaşmıştı. Vücudunu kendi vücudum gibi öğreniyordum ve ihtiyaç duyduğu hızı ve nerede daha fazla baskı ve harekete ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

"Her zaman."

Parmaklarımı kıvırdım ve ben şeye -kendi yatak odamızın mahremiyetine ve parmaklarımın etrafına dolanırken yaşadığı orgazm hissine- hayran kalırken o saniyeler içinde kendini kaybetti. Bir kez yeterli değildi. Ona daha fazlasını vermeliydim.

"Sonsuza kadar benimle kal," dedi ben üzerine uzanıp onu yatağa sabitlemek için hareket ederken. Onun altımdaki görüntüsünü çektim.

Savunmasız ve açık. Benim Kimberly'm.

Kollarını başının üstünde tuttum.

"Oh, buradayım." Diline dolanan her kelimeyi bastırarak içine kaydım ve ağzının köşesine bir öpücük kondurdum. "Benden bıkana kadar kalacağım."

Altımda kıvranırken başka tarafa bakamıyordum, elleri ellerimdeydi ve usulca adımı inliyordu.

"Çok güzelsin, Burns."

Her nefes alışımında daha da batıyordum. Onunla zaman geçirmek istiyordum. Teninin her dokunuşunu ve içinde hareket ettiğim zamanki coşku dalgasını hissetmek. Artık onun kanı damarlarımda dolaştığına göre, kanımdaki vahşilik yatışmış ve uykuya dalmıştı.

"Bana diğer şeyi söyle."

"Bayan Calem." Göğsünün serin tenine fısıldamak için eğildim. Bu onun bana daha sert sarılmasını sağladı. Beynimdeki diğer tüm düşünceleri de götürecek kadar sertti. Bedenlerimiz bir şekilde birbirine bağlandı.

Bu da istenecek hiçbir şey

bırakmıyordu. "Aaron . . .

lütfen."

Yalvarmalarına dayanamadım. Ona bakmak için vücudumdaki her hücre alev alev yanıyordu. İhtiyacı olan her parçamı ona verebilirdim. Eğer isterse kalbimi göğsümden söküp atabilirdim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Kim." Parmaklarım göbek deliğinin hemen altında gezindi ve ben içine gömülürken o da bana doğru eğildi.

"Bilmiyorum. Sadece sana ihtiyacım var. Sadece seni istiyorum."

"Sakin ol. Ben buradayım." Daha derine bastırdım ve elimi göbek deliğinin hemen altına yerleştirdim. Nefes nefese kaldı.

"Ben hep burada olacağım, Kim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Tam da ihtiyacı olan şey buymuş gibi görünüyordu çünkü parmakları sırtımda geziniyordu ve orgazmı onu sarsarken etrafımda sıkılaştı.

Hala daha fazlasını istiyordum. Adımı daha çok söylemesini. Nefesini daha fazla boğazımda hissettim. Kanım onu tatmin etme ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Onu tamamen sıcaklıkla doldurmak ve tüm arzularını bastırmak için.

Çok

hevesliydim.

Çok

hevesliydim

.

Her şeyi yaparım.

Saçlarını omzunun üzerinden geçirdim ve "Mükemmelsin" diye fısıldadım.

Dilimle boynunun derisini okşadım ve başımı daha yakına çekti. Elbette isteğini yerine getirecektim. Dişlerim boynundaki damarı deldi ve kanı ağızıma aktı. Sonra sallandı, hareket etti ve inledi ve ben dayanamadım.

Benden saniyeler önce yumuşak bir çığlık atarak beni . Dünyadaki hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı. Nefeslerimiz senkronize olurken ve hareketlerimiz sakinleşirken başım boynunun kıvrımlarında dinlendi.

"Burns. . . . I . . ."

Henüz kelimeleri oluşturamıyordum. Birine bu kadar yakın olmanın verdiği hissi nasıl tarif edebilirdim ki? Sevdiğim kızla seks yapmaktan çok daha fazlasıydı. Neredeyse ruhani bir duyguydu. Bu kadar iyi başka bir şey olabileceğini düşünmemiştim.

"Dilin mi ?"

"Mm-hm," dedim kanı temizlemek için boynunu yalamadan önce.

Bu onun yüzüne bir kıkırdama ve gülümseme getirdi.

"Bu . . ." *Başka bir dünya.*

"Samimi." Saçımın telleriyle oynadı. "Evet, o."

Kalplerimiz karanlıkta durmadan atıyordu. Artık benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmiyordum. Tek bir kalp atışıydık. Tek bir canlı nabız. Onun benim kanımdı.

"Bana sormalısın," dedi. "Benimle

evlenmeyi mi? Hemen şimdi mi?"

Çıplaktık ve hâlâ birbirimize bağlıydık.

"Hayır. Yani. Evet, eğer istersen. Eskiden bir kocaya sahip olmanın eninde sonunda güzel olacağını düşünürdüm. Belki mecbur kalırsam. Ama bu farklı. Karın olmamı istemen hoşuma gidiyor. Ve bu beni iyi bir eş olmaya itiyor. Ya da en iyisi olmak. Belki bu benim de tarzım olabilir."

"Usta bir yürüyüşçü olmanın yanı sıra mı? Ve aklına koyduğu her şeye hükmedecek zeki, başarılı bir kadın."

"Evet. Belki bunların hepsini yapabilirim ve ... senin karın olabilirim. Ve belki de bu benim en sevdiğim şey olabilir."

Kalbim yerinden fırladı. Onun en sevdiği şeylerden biri olabilirdim. Bu özeldi. *En* sevdiği şey bile olabilirdim. Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Ayağa kalkıp volta atmaya, her şeyi planlamaya ve onu beyaz bir elbise içinde hayal etmeye başlama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Onun yerine yanağını okşadım ve yavaşlayan kalbinin tadını çıkardım. Ona sormak istedim. Kalbine yeni ve ilginç bir şekilde sahip çıkmak. Zaten olduğundan daha fazla benim olması için.

"Önce sana bir yüzük almam gerekecek."

"İhtiyacım yok." Muhtemelen ne kadar az şeye sahip olduğumuzu ve sahip olduğumuz her şeyin ortak amacımıza nasıl gittiğini anladığı için.

"Oh, öyle mi? Hırsızlık yapmama kuralımızdan vazgeçebilir miyiz?" Şaka yaptığımı anlamasını umarak gülümsedim.

O da gülümsedi ve başını salladı.

"Sorun değil, aklımda başka bir şey var."

Temizlenmesine yardım edebilmek için ondan ayrılmak için hareket ettim ama dudağını ısırıldı. Dikkati başka bir şeye kaymıştı.

"Neden ? Bana anlatabilirsin."

"Sadece korkuyorum... Kraliçe seni benden alacak ve seni onunla görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Çünkü benim olmanı istiyorum. Sadece benim olmanı."

"Kim, ben her zaman seninim. Sadece seninim. Sonsuza kadar."

Kraliçe bulanık bir anıdan başka bir şey değildi. Damarlarımdaki kanının hatırası bile Kimberly'ye duyduğum sevgiyle kıyaslanamazdı. Ona kendimden daha ne kadar verebilirdim? Ona daha yakın olmanın bir yolu olduğunu düşünmüyordum ama yine de yeni yollar bulmaya devam ettik. Hâlâ onun için yapmak istediğim çok şey vardı. Onun ihtiyaç duyduğu erkek olmayı öğreniyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Forty-Three

PRESLEY

Kardeşimi hafife almışım. Ya öyle ya da değişmişti. Sinir bozucu bir ağlak bebek olmak yerine, aslında havalıydı. Zach ve Luke gibi havalıydı. Günün ortasında beni yatağımdan kaldırıp karın içine sürüklemesine izin verdiğim türden. Buraya için en az iki saat araba kullanmıştık ve buranın neresi olduğunu bilmiyordum ama çok güzeldi. Her iki taraftaki dağlar neredeyse dikkatimi karda yürüyüş yaptığım gerçeğinden uzaklaştırıyordu. Yürüyüş yapmayı sevmezdim bile, özellikle de işin içinde kar varsa.

"Nereye gidiyoruz?"

"Neredeyse geldik, endişelenme."

"Endişelenmiyorum. Çoraplarım sadece ıslak."

Kimberly yanıma geldi ve kolunu benimkine doladı. Kesinlikle ışıltıyordu ve güneş doğal kızıl saçlarını koyu kahverenginin arasından gösteriyordu. Farklı saç renklerinde bu kadar güzel görünmesi adil değildi. Kahverengi saçlarımı bir bereyle örtmüştüm ve sanırım Kim'in neden sevmediğini anlamıştım. Değişime hazır değildik.

Kimberly kendi elementine geri dönmüştü. Yürüyüş için kıyafetlerimiz yoktu ama vampirken spor ayakkabılarla kaymamak kolaydı.

Sürüngen Kilian'ın ensemde solumadığı ya da The Family'nin bana mesaj atmadığı bir güne ihtiyacım vardı. Kilian'a telefonumu verip yeni bir tane almıştım, o zaman beni takip eden bir tarikat olmadan kendimi çok daha hafif hissediyordum. Sorumluluk ya da sorun olmamasının bir his olduğunu unutmuştum.

Ağaçların arasında bir açıklık bulana kadar bir tepeye doğru yürüdük. Donmuş devasa bir göl mavimsi yeşil mermer tonlarında parlıyordu. Kar ve tozlu ağaçlarla kaplı dağın içine doğru genişliyordu.

Aaron eldivenlerini çıkarıp kollarını Kimberly'nin ve benim omzuma dolayarak, "Biraz temiz hava alabileceğimizi düşündüm," dedi.

Küçük üçlümüz.

"Bu çok güzel!" Kimberly haykırdı.

Bana birlikte yaptığımız son yürüyüşü hatırlattı. Her şeyin değiştiği ve korkunçlaştığı günü.

"Bu su. Evin yanında bir göletimiz olduğunu biliyorsun, değil mi?" Götlük ediyordum ve bundan nefret ediyordum.

Kardeşim sadece gülümsedi ve beni sıktı. "Su ama ikinizi de buraya getirmek istedim çünkü söyleyecek önemli bir şeyim var. Ve bunu size bir söz verebileceğim ve bu sözün ölçülebilir olduğu bir yerde söylemek istedim."

Uçurumun, tepelerin ve tüm dağın önünde durup duymayı bekledi.

"İlkbaharda buraya bir daha geldiğimizde, artık sadece üçümüz olmayacağız. Tam olarak bu noktaya geri döneceğiz ve donmamış göle bakacağız. Beşimiz birden."

Kimberly yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı.

"Bizi buraya bunları söylemek için getirdin," dedim.

"Seni buraya seninle vakit geçirmek ve bunu başlatmak için getirdim."

Buruşturulmuş bir kâğıt parçası ve bir kalem uzattı.

"Aşk mektupları mı yazıyoruz?"

"Hayır, bu iş bittiğinde yapmak istediğimiz şeylerin bir listesini çıkarıyoruz. Artık sırtımızda bir kült olmadığında, birlikte geçirecek çok zamanımız olacağını düşündüm, bu yüzden bir liste hazırladım. Sonsuza kadar sürecektir bir liste."

Dağın enginliği beni yuttu. Zach ve Luke'un yanımda olacağı anlamına geliyorsa kışın bitmesine daha da hazırdım. Normali özlemiştim. Blackheart'ı ve eskiden yaptığımız tüm o aptalca şeyleri özledim. Kısa sürmüştü ama istediğim her şey vardı.

Birdenbire, kardeşlerim geri dönerse baharın ne getireceğini merak ettim. Onların fotoğraftaki görüntüsü aklımın bir köşesine kazındı.

Farklı olurlar mıydı? Her şey farklı olur muydu? Şimdiye kadar olanlar kadar iyi olabilir miydi?

Bu düşünce yine midemi bulandırdı. Aaron'la aramızdaki bağdan bana geçen mide bulantısı gibi. Şimdi ikimizi de hasta eden bendim.

Aaron bana, "Şu anda görmenin zor olduğunu biliyorum ama bu ," dedi ve ben de aklıma gelen diğer iğneleyici sözleri bastırdım. "Ben çoktan başladım. Bir numara: göle geri dönün. Siz bir şey seçin. Hiçbir şey çok zorlama değil."

"Hepimiz İtalya'ya gidebiliriz. Hiç yapamadığım yaz gezisi gibi."

Kardeşlerim alındığından beri hayal kurmama izin vermediğim birkaç şey vardı ve tatil düşüncesi bunlardan biriydi, ama Aaron'un heyecanı hepimizin sahilde güneşin altında uzanması düşüncesiyle aklımı başımdan aldı. Müzeleri ziyaret etmek

. . . gondollara binmek . . .

"Bu iyi!" Kağıdı bacağının üzerine koyarak gevşekçe karaladı.

Aaron'un heyecanı beni önceki kasvetimden çıkarıp şimdiki zamana döndürdü.

"Peki ya sen, Kim?" Onu dürttüm.

"Bazen . . . Bir parça arazi satın alacağımızı ve kendi kulübelerimiz olacağını hayal ediyorum. Onları inşa edebilir, dekore edebilir ve şimdi yaptığımız gibi birbirimize yakın yaşayabiliriz, ama bizim olacak. Herkesin bu fikri sevip sevmediğinden emin değilim."

"Bu harika. Ekliyorum."

"Gerçekten size yakın olmamı, süt ve şeker gibi şeyler istememi ister miydiniz?" Şaka yaptım.

"Evet. Her zaman." Omzumu sıktı.

"Dekorasyonda bana yardım eder misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

Bu fikri itiraf etmek istediğimden daha çok sevdim. Her şey kulağa heyecan verici geliyordu.

Birkaç dakika manzarayı seyrettikten ve listeye rastgele şeyler ekledikten sonra - ben paraşütle atlamayı ekledim ve Kimberly ona vurmuşum gibi bana baktı - Cadılar Bayramı kostümlerimizi yapmayı ekledi ve Aaron karanlıkta yakalanmadan önce geri dönmemiz gerektiğini söyledi.

Tam yola geri dönecekken Aaron durdu. Kimberly'nin önünde durdu ve tek dizinin üzerine çöktü.

"Vay ." Kelimeler içimden fırladı.

"Önce . . ." Yüzündeki birkaç tüyle Kimberly'ye baktı.

Kuşkusuz, ağabeyim olamayacak kadar havalı görünüyordu. Kimberly'nin yanakları kızardı. "Ne yapıyorsun?"

Arkalarındaki sahne masallara layıktı. Nefesim boğazımda, onun söylemesini bekledim. Ona o dört küçük kelimeyi sormasını-

"Sadece ayakkabımı kontrol ediyorum."

Yumuşak, beklenti dolu ifadesi o sinir bozucu sırıtışa dönüştü.

"Dostum. Senden nefret ediyorum." Gözlerimi devirdim.

"Tam bir baş belasısın." Kimberly onun koluna vurdu.

"Hiç hoş değil. Hadi, Kim." Kolumu ona doladım ve onu kardeşimden uzaklaştırdım. "Cidden, bunu bir yaparsa, ceza olarak senden gerçekten istediğinde hayır demelisin."

Kim'in kahkahası daha önce hissettiğim tüm garip ve üzücü duyguları yatıştırdı. "Anlaştık."

" da , benimle evlen. Aaron'dan daha eğlenceliyim."

Dağdan inerken Aaron bize "Hey! Bekleyin," diye seslendi.

"Bunu senin için aldım."

Patikada ilerlemeye devam ederken bulduğum küçük mavi bir taşı Aaron'a uzattım. Parlak mavi değildi, daha çok gri gibiydi ama ayaklarımızın etrafındaki kahverengi ve beyaz çakıl taşlarının arasında göze çarpıyordu.

"Vay canına." Kardeşim elimden kaptı. "Bayıldım buna. Büyüyen koleksiyonuma ekleyeceğim." Cebinden birkaç taş daha çıkardı. Hepsi farklı şekil ve büyüklükteydi. "Bunu bana Kimberly verdi."

Parmaklarının arasında kalp şeklinde, neredeyse tamamen pürüzsüz bir taş vardı.

"Seni gerçekten seviyor, dostum."

Kimberly duymuyordu, patikanın çok ilerisindeydi. Sanırım her şeyi içine çekiyordu. Sanki yürüyüş damara giren bir ilaç gibiydi.

Aaron, Kimberly'nin başının arkasına bakarak, "Evlenme teklif edeceğim, biliyorsun," dedi.

"Yakında mı?"

"Evet, yakında. Ne düşünüyorsun?"

Sanki fikrimi gerçekten istiyormuş gibi söyledi. Sanki önemliymiş gibi. Bu Luke'un yapacağı bir şeydi; kendimi dahil hissetmemi sağlamak için bana bir şey sorardı.

"Bence ona iyi bir yüzük alsan iyi olur. O bunu hak ediyor." "Biliyorum. Alacağım."

"Hala nikah memuru olmak istiyorum. Evlenme teklifi için bana haber verseniz iyi olur çünkü kamerayı da getirmek istiyorum."

"Tamamdır."

Sessizlik aramızda uzanıyordu; sadece ayaklarımızın karda çıkardığı çıtırtılar ve birkaç kuş sesi duyuluyordu.

"Onlar da burada olacak Pres. Bundan emin olacağım." Göğsüm ağrırken sırtımı ovuşturdu.

Ona inanmaktan nefret ediyordum. Aaron büyürken güvendiğim biri değildi. Hiçbir şeye kendini adamaz ve asla sorumluluk almazdı. Bir kriz anında paniğe kapılırdı ve onu suçlamazdım çünkü ben de bir kriz anında paniğe kapılırdım. Büyük ölçüde aynı umutsuz panik teknesindeydik.

Bir şeyler değişmişti, sanki benden çok daha hızlı seviye atlamıştı. Büyük bir boss'u yenmiş ve tüm XP'yi kazanmıştı. Sadece, görünmezdi. Ben mega patron canavarı hiç görmedim. Onunla savaşmak için kılıcımı hiç çekmedim. Ya da kılıcım yoktu.

Eğer bir canavar olduğunu bilseydim, onun yerine saklanırdım. Yaşlı Aaron da benimle birlikte saklanırdı ama video oyunlarındaki o belalı kahramanlardan birine dönüşüyordu. Zırhı ve havalı sloganları olanlara. Kimberly de öyle.

Ben hala aynıydım. Sadece üzgün Presley bir günü daha atlatmaya çalışıyordu. Bir noktada hepimiz birlikte üzgün ve amaçsızdık, sanki dile getirilmemiş bir anlaşma gibi, sonra sadece ben kaldım. Yalnızdım.

"İyi misin?" Aaron beni izleyerek sordu. Göğsümde yuvarlanan yeni acıyı hissetmiş olmalıydı.

"Evet. Teşekkür ederim. . . bütün bu gün için. Çok güzeldi. Götlük yaptıysam özür dilerim."

"Normalden fazla değil. Her halükarda üstesinden ."

Biliyorum. Kardeşimin kahkahasının beni rahatlatmasına izin verdim ve sadece onun umudunun beni ilerletme gücüyle önümdeki patikaya baktım.

Forty-Four

PRESLEY

Kilian'ı tekrar görmemek için elimden geldiğince direndim ama yardım etmeyi kabul ettiğim için onlardan uzak duramazdım.

Anzola da Kilian'ın yaydığı aynı ürkütücü havaya sahipti, sadece biraz daha az. Gözleri en azından bana biraz anneminkileri hatırlatıyordu. Ruhuma işleyen ve odadaki tüm yaşamı emen Kilian'ınkiler gibi değildi. Lens ya da başka bir şeye ihtiyacı vardı. Birinin ona söylemesi gerekiyordu ve bu ben olmayacaktım.

Kimsenin çalmayı bilmediği bir piyanoları bile vardı - içlerinden biri evi dekore ederken *Twilight*'ı görmüş olmalıydı.

Aaron ve Kilian diğerklerine hoş geldiniz dedikten sonra yemek odasında, neredeyse tüm alanı kaplayan büyük masada toplandık. Ay pencerelerden bize eşlik ediyordu ve ben bakışlarımı ceketimdeki küçük ip parçasına çevirdim.

"Hepinizin burada olmasına sevindim. Keşif çalışmalarımızda büyük ilerleme kaydettik. İnsansız hava araçları ve birkaç yerlinin yardımıyla kale arazisinin bir haritasının yanı sıra tüm adanın bir haritasını çıkarmayı başardık."

Kilian Dom'a başıyla işaret etti ve büyük bir kâğıt parçası açtı. "*İşte ada bu...*" Aaron aval aval bakarken şöyle dedi.

Hayal ettiğimden daha detaylı ve büyüktü. Ada aklıma yürüyerek geçilebilecek bir şey gelmişti ama burada koca bir kasaba, kalenin yanında bir liman ve bir sürü tepe ve ev vardı.

Ben daha çok diğerk haritayla ilgileniyordum. Kaleyi gösteren harita. Onu tekrar tekrar inceledim. Labirent ve bahçe, bir katedral ve bir kilise. Kardeşlerimin yeni evleri olarak o yerde oldukları gerçek gibi görünmüyordu ama fotoğraftan hafızama yerleştirilmiş bir kanıtım vardı.

"Bilinmeyen tek şey, kalenin neye benzediğini bilmememiz. Bilinen hiçbir kayıt yok, sadece birkaç belirsiz açıklama ve bölgedeki turizmden birkaç resim var. Ancak çok sayıda saklanma yeri olduğunu varsayabiliriz. Bu da beni hepimize sunmak istediğim bir sonraki fikrime getiriyor."

Bu iyi olmalı. Muhtemelen ateşe falan girmemizi istiyordu.

"Presley'nin telefonla olan ilişkisi sayesinde onları oyalayabiliriz. İhtiyacımız olan şey gardlarını düşürmeleri. Yakaladıkları her biriniz onlar için bir zafer gibi olacak."

"Küçük kardeşimi yem olarak kullanmaktan mı bahsediyorsun?" Aaron'ın gözlerinde o tanıdık karanlık titreşti ve burun delikleri alevlendi.

Aaron'ın bu sefer benim için contayı patlatacak olmasından onur duydum.

"Ona zarar vermeyecek. Bu çok açık. Bu geçici bir dikkat dağıtma olacak ve onu bekliyorlar. Muhtemelen buna inanacaklar

gelecek planlarının bir parçası olmak."

"Ben yaparım." Sonunda, gerçekten yardımcı olabilecek bir şey yapabildim.

"Hayır." Aaron başını salladı, omuzları sertleşmişti.

"Ben yetişkin bir adamım. Seçim yapabilirim."

"Biliyorum, ben ..." Sonra bana köpek yavrusu bakışı attı ve fikrimi değiştirdim. Sadece kadınlar için değil, herkes için ölümcüldü. "Aile toplantısı."

Üçümüz odanın köşesine, Will'e ait olduğunu hatırladığım devasa bir canavarın yanına çekilirken Felix, "Toplanmalarınızı duyabiliyoruz," dedi.

"Bu kötü bir fikir," dedi Aaron.

"Sana yardım etmek istediğimi söylemiştim."

"Kendi başına gitmene ve yem olmana izin veremem." "Kim ne düşünüyor?"

Kimberly'nin çenesi düşünüyormuş gibi sabitti.

"Sanırım ne olursa olsun, birimiz yem olmak zorunda kalacak ve ikimiz de bundan hoşlanmayacağız. Bu ben olabilirim."

Aaron ve ben hemen aynı anda "Hayır," dedik.

"Gördün mü? Hepimiz bundan nefret edeceğiz. Sadece birbirimize güvenmeliyiz."

Aaron başını salladı. "Rüyaya güven."

"Bedeli ne olursa olsun demiştik," dedi. "Peki."

"Ben yaparım," diye seslendim diğerlerine.

Aaron araya girdi. "Tek bir şartla, ben de onunla geleceğim. Küçük kardeşimi kraliçenin merhametine bırakmayacağım. Ona zarar vermeyecek olması umurumda değil. Orada olmak zorundayım."

Kilian başını salladı. "Ne bulabileceğime bir bakacağım. Hâlâ savaş stratejimize son şeklini veriyorum. Görünüşe göre adadan ayrılmak için hiçbir hareket yapmadılar ve ben de bunun anlamaya çalışıyordum. Geldiğimizi ve hançerin bizde olduğunu bildiklerine şüphe yok."

"Onu saklamak istemezler mi?" Ben sordum.

"Katılıyorum. Ama bence kalmak isteyebilecekleri birkaç neden var. Güneş tutulması da buna dahil. Muhtemelen elde etmek istedikleri faydayı elde etmek için tam tutulma yolunda kalmaları gerekiyor. Tutulmadan önceki gece bir parti planladıklarına dair istihbarat aldım ve bu halka açık bir etkinlik. Bunun bizim tutulmayı izlemeye gelmemizi engelleyeceğinden şüpheleniyorum."

"Tamam, neden Aaron ve ben erkenden gitmiyoruz, mesela hemen şimdi? Kardeşlerimizi Tarikata Girmemeye İkna Etme Operasyonu'na bir an önce başlayabiliriz." *Artı, bir parti.*

"Bu uygun değil. Onun kanıyla olan bağlantınız nedeniyle sizi onlarla uzun süre yalnız bırakırlarsa, kolayca üstesinden gelirsiniz."

İçimi çektim.

"Başka bir uyarı daha var. Özel savaş stratejimizin ayrıntılarını üçünüzden saklamanın en iyisi olabileceğini düşünüyorum. İkinizin önceden gitmesi ve Kimberly'nin oynayacağı rolün bilinmeyen olasılıkları göz önüne alındığında, adaya gittiğinizde Kraliçe'nin anılarınızı araştırmasının en iyisi olacağını düşünüyorum. Kraliçenin basireti de dahil olmak üzere zaten pek çok avantajları var. Muhafızların, Will'in ve Thane'in muhtemel geleceklerine erişebilecek. Muhtemelen kardeşlerinizin de. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Üçümüz de bu düşünce karşısında yüzümüzü buruşturduk.

"Tuzağın faydalı olabilmesi için sana yanlış bilgi vermenin en iyisi olacağını düşünüyorum. Bu da şu ana ve ona yardımcı olabileceğini düşündüğüm her şeye dair hafızanı silmem gerektiği anlamına geliyor. Bunu yapmak isteyip istemediğinize şimdi karar vermelisiniz."

"Hadi ," dedim.

"Pres." Aaron korkutucu sesini kullandı.

"Bedeli ne olursa olsun anlaşmıştık. Eğer Kilian beni akılsız bir sebzeğe dönüştürürse, o zaman ... her neyse, sanırım."

Felix ve Halina köşede kıs kıs gülerken Dom sıradan soğukkanlılığını korudu.

"Ne olursa olsun. Bu büyük bir karar," dedi Kimberly.

Kilian serseri gibiydi. Daimi jokerimiz. Ona asla güvenmezdim ama artık bunun bir önemi olduğunu düşünmüyordum. Risk almaya hazırdım.

"Geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşıyoruz. Bana inanmanızı kolaylaştırmadığımı biliyorum ama bu planın işlemlerini sizin anlayabileceğinizden çok daha fazla istediğime inanın. Ben yüzyıllardır anın hayalini kuruyorum, sizin içinse sadece birkaç ay oldu. Bunu yapmak için üçünüze de ihtiyacım var."

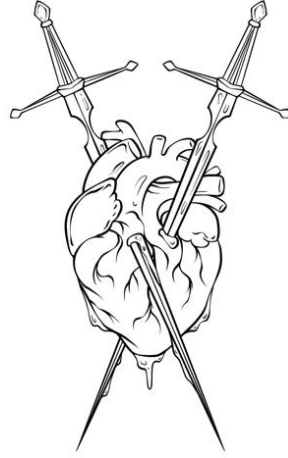
Elimi masanın üzerinden ona doğru uzattım. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Kimberly ve Aaron bakışlarını paylaştılar. Onlarda da bir çeşit telepati vardı. Baş sallama ve kaş hareketleriyle iletişim kurdukları sevgili türünden. Birkaç dakika sonra onlar da ellerini uzattılar.

Bir aydan biraz fazla . Bunu yapabilirim. Zach ve Luke'un onları unutmadığımızı bilmelerini umuyordum ama bundan daha fazlası vardı. Her gün kaleye girip çıkarken henüz pes etmemiş olmalarını umuyordum.

Forty-Five

KIMBERLY

Aaron'un ve benim kulübemdeki şöminenin keskin sesi kafamdaki canlı gevezeliği yatıştırdı. Bana evimi hatırlatıyordu ve sıcaklığına ne kadar yakın oturursam çam kokusunu kadar çok hatırlıyordum. Omuzlarıma doladığım battaniye ve dizlerimin üzerinde dengede duran kitapla bir sayfa daha çevirdim. Kitabın cildi çatlamış ve sayfaları kararmıştı. Her sayfayı özenle çevirdim. Doğru basıncı uygulamak daha kolaydı ve Alaska'da duyularımın iyileştiğini hissettim. Tekrar müzik dinleyebilirdim.

"Yine mi okuyorsun?" Aaron ön kapıdan içeri adımını atarken soğuk rüzgârı içine çekti.

"Presley filmi izlettikten sonra beni kendine başladı." Yerimi işaretledim ve *Romeo ve Juliet*'in kopyasını kapattım. Kilian'da oyunların ilk baskılarından biri vardı.

"Ah, klasik. Birkaç kez izlemiştim. Yani Presley beni defalarca izlemeye zorladı. Lisedeyken hiç okumadın mı?"

"Evet, ama o zaman bunun saçma olduğunu düşünmüştüm." "Peki ya şimdi?"

"Şimdi daha iyi anlıyorum sanırım. En azından takdir edebiliyorum. İki insan birini o kadar çok seviyor ki ... birlikte ölmek istiyorlar."

İlk okuduğumda hepsinin çocukça olduğuna inanmıştım. Aşkın insanın kendisini ele geçirmesine izin vermek aptallıktı. Bir hiç uğruna ölmek daha da aptalcaydı, ama . Aşık olmak imkansıza inanmak ve sınırsızca, korkusuzca ve belirsizlikle sevmek demekti. Vahşi, mantıksız ve evcilleştirilemezdi.

"Hangi ?"

"Juliet'in kendini kalbinden bıçakladığı bölüm."

"Ve tek bir damla gözyaşı yok." Aaron ceketini giyerek yanıma oturdu. Hafif kar tabakası ateşin yanında eridi. "Birkaç kez okudum."

Aşk hakkında bir şeyler okumak rahatlatıcıydı. Bana hiç kimseye bir gün daha vaat edilmediğini hatırlattı. Benim durumum benzersiz değildi. Sıradan insanların her gün yaşadığı bir korkuydu. Bunu hiç hissetmemiştim çünkü kaybetmeye değer bir şeyi hiç sevmemişim.

." Ayağa fırladı. "Bu kadar iç karartıcı şey yeter." Beni kapıya kadar götürdü ve ceketimi uzattı.

"Aaron, hava çok soğuk."

"Beni bir saniye eğlendir."

Gecenin karanlığında onu dışarıda takip ederken her şeyi parlıyordu. Bir merdivenin çatıya çıktığı kulübenin arka tarafına doğru ilerledik.

"buyurun." Göz kırptı.

Merdivenden çıktım ve karın oyulmuş bir bölümünde battaniyelerden oluşan bir palet duruyordu. Etrafında yanan mumlar yastıkların üzerine gölge düşürüyordu.

"Seni burada duymadım bile." Çenemi kasıtlı olarak kapatmak zorunda kaldım.

"Buna çok dalmıştın." Aaron yanıma doğru ilerlerken elindekini salladı. "OBA'daki çatı gecelerimizi özledim ve yeni bir anı yaratmak istedim."

Battaniyelerin içine yerleştik. Erimiş suyun sızmasını önlemek için bir muşamba üzerine serilmişlerdi.

"Sen . . . beni şaşırtmaya devam ediyorsun." kenarlarından tuttum. "Senin hakkında hâlâ öğrenecek çok şey var. Sadece yüzeyi çiziyormuşum gibi hissediyorum."

"Hakkımda bilmek istediğin her şeyi sana anlatmam için bundan daha iyi bir zaman olabilir mi? Ya da ... bana kitap okuyabilirsin. Ya da ben sana okuyabilirim."

"Yukarıdakilerin hepsine oy veriyorum. Gece çok uzun."

Beni kendine çekti ve battaniyenin üzerine düşerken kollarımı gövdesine doladım. Çatı sert ve donmuştu ama ben onun göğsünün yumuşaklığına sarılmıştım. Futbol stadyumunun ışıklarını, kahkaha seslerini ve eskiden sahip olduğum o ağırlıksızlık hissini özlemiştim.

Aynı anıyı yad ediyor olmalıyız ki, "Biriktirdim, biliyorsun. İkimiz için ayırdığım parayı. Şimdiye kadarki en güvenli yerde saklıyorum. Ayakkabımda."

"Öyle mi? Peki bununla ne yapacağız?"

"Her şeyi... her şeyi."

"Kulağa hoş geliyor."

Onu öpmek için kendimi yukarı ittim. Onun kokusunu, kollarındaki çizgileri ve beni asla itmemesini seviyordum. Eğildi, beni daha da yaklaştırdı.

"Kim, bana söz vermeni istiyorum."

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve başparmağını parmak eklemlerime sürtmek için elimi tuttuğunda bakışlarını karşılamak için geri çekildim.

"Tamam.."

"Eğer bana bir şey olursa ... Yine de deneyeceğini bilmek istiyorum. *Romeo ve Juliet* fedakarlığı yok."

"Kendimi göğsümden bıçaklayacağımı mı sanıyorsun?"

"Eğer birimiz ölürse, devam etmeye çalışmalıyız. Vazgeçmeyeceğinize söz vermelisiniz. Devam edeceksin."

Kehribar rengi gözlerine baktım ve boğazımda bir yumru oluştu. Benden istenecek ne kadar garip ve korkunç bir şey.

"Ya istemiyorsam... Ya yapamazsam?"

"Yapabilirsin." Aaron'ın avucu yanağıma sıcak bir şekilde değdi. "Yapabileceğini biliyorum. Dünyanın Kimberly Burns'e ihtiyacı var. Kardeşlerimin sana ihtiyacı var.

. . sana ihtiyacım varmış gibi."

Sözlerindeki duyguya karşı savaştım. Kendimi bu olasılığa açık hale getirmek istemedim. Bir saniyelik şüphe bile beni kötü bir yola , bu yüzden onu ittim.

"Ama ya sana ihtiyacım olursa. Hepimizin var."

"Sanırım o zaman hepimizin hayatta kalmasını sağlamam gerekecek." Bunu rahat bir nefesle ve hiçbir şüphe belirtisi olmadan, sadece bunun olması gerektiğine dair sakın bir güvenceyle söyledi.

"Bunun bir son olmasını istemiyorum."

Sonları düşünemezdim. Son öpücükler. Son randevular. Son gülüşler. Bu söz bile gözlerimi yaşarttı.

"Asla olmayacak. Ne olursa olsun, seni tekrar bulacağım. Bir şekilde bulacağım. Bana inanıyor musun?" Gözlerinin sıcak kahverengisi beni geleceğe çağırıyordu. Eğer inanırsam daha sıcak günlere ve güneş ışığına.

Başımı salladım ve elimi ona uzattım. "Deneyeceğime söz veriyorum. Ama sen de söz vermelisin."

"Kim, eğer sen ölürsen, ben çoktan ölmüşüm demektir." "Bunu bilemezsin."

""

"Yine de bana söz ver."

Beni öpmek için eğildi ve ben bunun tadını çıkardım. Dokunuşunun yumuşaklığı ve nefesinin sıcaklığı. Kokusu ... Aaron benimdi. Ne olsun. Ölüm onu benden alamazdı. Aşkımız hala orada olacaktı.

"Söz veriyorum."

Forty-Six

AARON

Güneş tutulması yaklaşıyordu ve her şey yeniden değişiyordu ama annemin verandada oturup kahvesini yudumlaması gibi bazı şeyler hiç değişmiyordu. Brooklyn'de rahatlamış görüldüğü tek an buydu.

Akşamları evde olduğumda, annemin uyanık olduğu son saati onunla geçirmeye özen gösterirdim. Bazen birlikte takılıp televizyon izlerdik ya da o beni tek video oyununu (bir arkadaşının verdiği Nintendo Wii) oynarken izlerdi ama geceleri hava çok rüzgarlı olmadığında verandadaki ocakta ateş yakar ve birlikte sallanırdık. Bazen üçümüz, bazen de sadece ikimiz, ama bu gece sadece annem ve ben sessizlik içinde oturuyorduk.

"Yorgun görünüyorsun," dedi kahvesini yudumlarken bana bakarak. Tuzlu ve biberli bir saç telini kulağının arkasına götürdü ve beni izlemek için başını arkaya yatırdı.

Onu içime çekmeye ve kaybettiğimiz onca zamanı telafi etmeye çalıştım ama Alaska'da zaman hep elimden kayıp gitti. Ne kadar hızlı yakalamaya çalışırsam, o kadar hızlı kaçıyordu. Gün ışığı kısaydı ve ay bana her zamankinden daha fazla eşlik .

Günlerin çabuk geçmesinden nefret ederdim ama bunun kardeşlerimi tekrar görmeye bir gün daha yaklaştığım anlamına geldiğini de bilirdim.

"Uzun bir gündü. İşler ilerliyor. Sanırım yakında ayrılacağız. Kilian önumüzdeki ay bir güneş tutulması olacağını ve bunun önemli bir anlamı olduğunu söylüyor."

Gökyüzüne baktık. Ay, kardeşlerimin ve onların yokluğunun kalıcı bir hatırlatıcısı gibi aramızda ama aynı zamanda bizi ayıran şeydi. Kraliçe ve onun gücü atmosferde asılı duruyordu. "Çok çalıştığını biliyorum." Bir yudum daha aldı, artık

Bana bakıyordu.

Onunla bu konuda konuşmak zordu. Kilian'ın evinde yaptıklarımızın ona anlatmış olsam da, her şeyi asla anlatmadım. Özellikle de Kimberly'nin benim ölümümü öngördüğü kısmı. Buna inanmasam da, annemin ihtiyacı olan son şey, oğullarından daha fazlasının eve dönmeyeceği korkusuydu.

Her geçen dakika ağabeylerimin neler hissettiğini daha iyi anlıyordum ama aynı zamanda onların acılarını ve sakladıkları sırları asla tam olarak anlayamayacağımı da fark ediyordum. Beni bilebileceğimden daha fazla şeyden korumuşlardı. Ezra'yla konuşarak ve şehirde Aile'yle takılarak geçirdikleri yılları muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Sarah'nın kayıp olduğunu bilmenin ve onun öldürülmesi için orada olduklarını öğrenmenin, sadece onun hayatına son veren kişi olmakla suçlanmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim gibi. Bazı şeyler sonsuza dek gömülü kalacaktı.

Parmaklarım sandalyenin tahtasına gömüldü. "Onları geri alacağız," dedim.

Bunun üzerine gülümsedi. "Gerçekten ne kadar büyüdüğünü görmüyor musun? Seninle çok gurur duyuyorum. Bazen hayatının bir yılından daha fazlasını kaçırmışım gibi hissediyorum."

Bir zamanlar tanıdığı Aaron'ı düşündükçe ürperiyordum. Onun için her şeyi kardeşlerine yaptıran Aaron'u. Blackheart'tan önce yaşadığı en zor şey lise draması olan Aaron.

"Bu halimi daha çok seviyorum. Ona ihtiyacı olan insanlar için orada."

"Sen hep öyle biri oldun. olan sevginizle beni hep şaşırttınız. Daha bile, her zaman yeterli olmadığımı fark ettim ... siz çocukların ihtiyacı vardı. Aranızda öyle bir bağ var ki, açıkçası denesem bile anlayabileceğimi sanmıyorum."

Bu beni şaşırtmadı. Annem tek çocuktı.

"Annemiz olduğun için sana minnettarım."

Elimi ovuşturdu ve söyleyecek daha çok şeyi olduğunun sinyalini veren bir iç geçirdi, ama bunu soğuk havaya bıraktı. Daha önce söylenmemiş ne söyleyebilirdik ki?

Her şeyi biliyordum. Her şey havada kalmıştı ve o bizim kalmamızı istiyordu. Sanki başka biri sihirli bir şekilde gidip kardeşlerimi kurtaracakmış gibi, ama kimse ailemizi kurtarmaya gelmeyecekti. Kazanmamız gerekiyordu. Her gün aklımın bir köşesinde bu vardı ve yaşadığım her güzel an tek bir düşünceyle lekeleniyordu. *Kaybetmek bir seçenek değil.*

Kısa bir sessizlik oldu ve ben bunu söylemem gereken bir sonraki şey için cesaretimi toplamak için kullandım. İlerlemek, tüm korku ve belirsizliğime dönüp bakmaktansa daha kolaydı.

"Anne . . . Kimberly'e evlenme teklif etmek istiyorum. Yüzüğün var mı diye merak ediyordum. Belki büyükanneminkilerden biri."

Büyükannemi pek hatırlamıyordum ama hatırlamak zorunda da değildim. Annemin annesini ne kadar çok sevdiğini gördüm ve bu benim de onu aynı derecede sevmem için yeterliydi. Bana büyükannemin onu son nefesine kadar nasıl sevdiğine dair tüm hikayeleri anlattı.

Döndüğünde gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ah, anne.

Ağlama."

"Ben değilim. Ben değilim. Sadece senin adına çok mutluyum." Tek bir damla gözyaşını sildi ve bana gülümsedi. "Bunu bekliyordum ama bu gece beni hazırlıksız yakaladın."

"Bekliyor muydun?"

"İkinizi birlikte ilk gördüğümde anlamıştım... Onunla kaldın ve her şey hakkında ne hissettiğini görmek için bekledin.

Bir şey hissetmiyordun. Çok sakindin. O zaman ciddi olduğun birini bulduğunu anladım." Yüzümü tuttu ve yanağımdan öptü. "Burada kal. Hemen döneceğim."

Bekledim. Heyecanlı mıydım? Kesinlikle heyecanlıyım. Hatta başım dönüyordu. Yüzük alacak param yoktu ve Kimberly zaten satın almadığım bir şeye sahip olmayı tercih ederdi. Uzaklardaki karanlıkta, soluk yeşil bir parıltı gece gökyüzünü aydınlatıyordu.

Kapı tekrar açıldı ve sundurma annemin botlarının altında gıcırdadı. Elinde yıpranmış küçük kadife bir kutu vardı.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

İçinde, ham bir taşı çevreleyen küçük dal benzeri dallarla elle dövülmüş görünen pembe altın bir yüzük vardı. Mavi ve yeşilin farklı tonları ile küçük pembe parçacıkları vardı. Yüzüğü gökyüzündeki soluk kuzey ışıklarına tuttum ve verandanın ona hayranlıkla baktım.

"Bu ham opal. Bu büyükannenin en sevdiği yüzüğüydü. Takmayı sevmezdi çünkü onun için çok değerliydi. Sanırım başka birinin taktığını görmek onu gülümsetirdi. Kimberly beğenir mi?"

İnce bandı elimde tuttum. Tüm o hayallerin gerçeğe dönüşeceği düşüncesi karşısında heyecanımı gizleyemiyordum. Birkaç ay önce Kimberly'nin başka biriyle evleneceğinden emindim. Şimdi ise o kişinin ben olacağımdan emindim.

"Buna bayılacak," dedim.

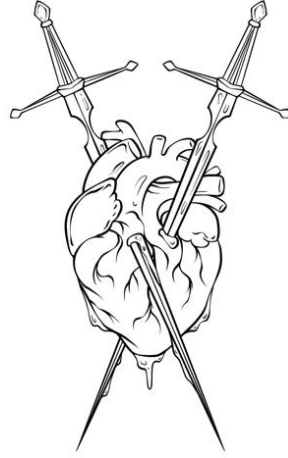
Annem beni kucaklamak için kendine çekti ve tıpkı kardeşlerimin yaptığı gibi içimi ısıttı. O an hakkında konuşmak istediğim onca insan arasında Zach ve Luke listenin ilk sıralarındaydı.

Acı tatlıydı ama kararlılığımı daha da güçlendirdi. Başımı onun omzuna yaslarken aya baktım.

Çok yakında onlar için geleceğim.

Forty-Seven

KIMBERLY

"Hiç gergin değil misin?" Aaron yanıma, yere bağdaş kurarak oturdu.

Bir ay önce olanların anısı zihnime kazınmıştı. Aaron mermer bir zemine serilmişti ve yüz hatlarında hayat yoktu. Ancak, gülümseyen, kendinden emin ve kaygısız Aaron'a baktığımda, benim de kazanabileceğimize inanmaya başladığımı fark ettim.

Her şeye olduğu gibi güvenemezdik. Bilinmeyen bir güç kaynağına dokunuyorduk ve hiçbir şeyi yorumlamanın tek bir yolu yoktu.

Açık olmam gerekiyordu.

Cesur olmam gerekiyordu.

"Her şey girecek," diye cevap verdim sonunda.

Dom yanımdaki sedirde oturuyordu. "Her şey hazır." "Emin misin?" Aaron dizimi ovuşturarak söyledi.

"Olumlu. Kazanmak istiyorsak hâlâ bir şeylere ihtiyacımız var."

Presley'nin yanımda olmasını dileyerek yanıma baktım ama plan hakkında daha az bilgiye ihtiyacımız olduğu için gelmemesinin ya da ritüeller hakkında daha fazla şey bilmemesinin daha iyi olacağı konusunda hepimiz hemfikiridik. Muhtemelen Aaron da, ama beni yalnız bırakmasına imkân yoktu ve ben de bunu istemiyordum. Aaron'ın elini tuttum ve rahatlatmak için sıktım.

"Cecily ile doğrudan konuşmayı denedin mi?" Anzola pencere pervazına yaslandı. "O dönemde soylular arasında bir çılgınlık vardı. Herkes güç ve nüfuz elde etmek istiyordu ve bunu elde etmek için her şeyi feda etmeye hazırdılar. Kendi kızlarını bile. Konseyin pek çok üyesi, bir insan bedeninde bir kraliçe yaratıldığında, ruhlarının cehenneme gönderildiğine inanıyor. Ama ben tuzağa düşürüldüklerine ve ruhlarının bedende kaldığına inanıyorum. Elinizdeki hançerin sapında Cecily'nin kanı var. Onu yaratan şey bu."

"Bu şey çok tuhaf," diye homurdandı

Felix. "Sus." Halina onu dürttü.

Felix haklıydı. Vampirlerle ilgili şeylerin tuhaflığına alışmıştık ama bu farklıydı. Presley'nin dediği gibi, "gökyüzünden gelen güce" ulaşmak için fiziksel bir nesne kullanmak ailem ve onlar için yeni bir alandı.

"Bir ." Parmağımı sapın üzerinde gezdirdim.

"Biz hazırız." Kilian masa sandalyesinden başını salladı. "Kalabildiğiniz kadar kalmaya çalışın."

Başımı salladım ve hançerin soğuk bıçağına uzandım, parmağımı batırdım ve kanımı bıçağa bulaştırdım.

Bu sefer neredeyse hiç duraklama olmadı.

Gözlerimi tekrar kırptığımda, her yöne doğru sonsuza dek uzanan bembeyaz bir odada tek başımaydım. Hiç sıcaklık yoktu. Soğuk da yoktu. Endişe ya da acı yoktu. Sonsuz derecede nötrdü.

Bekledim, o boşlukta zamanın ne kadar hızlı geçtiğinden emin değildim. Rüya gibiydi ama yine de bazı şeyleri hatırlayabiliyordum. Aaron'ın bahsettiği gibi

kendi zihninin arkasına itildiğini hissetti. Belki de o yer benim zihnimdi.

"Cecily. Cecily ile konuşmam gerekiyor," diye talepte bulundum.

Arkamı döndüğümde bir aynayla yüz yüze geldim. Her iki tarafta da kilometrelerce uzanıyordu. Cama dokunmaya gittiğimde nefesim kesildi. Parlayan camın arkasında kraliçe vardı.

Sadece Aaron'un belirsiz tarifinden biliyordum. Uzun beyaz saçları ve beyaz saten kumaştan kat kat örtülmüş korkunç derecede soluk bir teni vardı. Sadece gözleri beyaz, puslu ya da gri değildi. Parlak yeşildi.

Karşımda kimin olduğunu hiç tereddüt etmeden biliyordum, sanki gerçek kulağıma fısıldanmıştı ve ben sadece tekrarlıyordum.

"Cecily."

Beni susturmak için soluk bir parmağını dudaklarına bastırarak bana doğru döndü.

"Çok yakın." Cecily'nin sesi İrlanda aksanıyla kalınlaşmıştı. "Beni görebiliyor musun?"

Aynadan sanki benim içime bakıyormuş gibi baktı. "Evet," diye fısıldadım.

"Kiminle konuşuyorum?"

"Kimberly."

"Kimberly Burns. Onun bildiği her şeyi ben bilirim. Calem çocukları için gelmiş olmalısınız. Doğru mu bu?"

"I . . . Bekle, eğer sana söylersem, O da bilecek mi?"

"Hayır. Bu gerçek değil. Sadece benim bir parçamla konuşuyorsun." "Burası neresi?"

"Ben buna Arada Kalan diyorum. Ruhumun bir parçasını tutuyor ve beni dilediği şekilde bölüyor. Bir parçam sonsuza dek burada. Benimle nasıl konuşuyorsun?"

"Son hançerlerden biri bende."

"Bir Kilian'la birliktesin. Beni dinle, hançeri kullanmalısın. Bu hayati derecede önemli ve Kilian'da olduğunu biliyorlar. Geleceğinizi biliyorlar ama bunun sizi durdurmasına izin veremezsiniz. Hepinizin gittiğinden emin olmalısınız."

"Bana ne yapmamız gerektiğini söyle. Bize yardım et. Bana geleceği göster. Bana görebildiğiniz olasılıkları gösterin."

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Sen bir değilsin."

"Ama hançer bana daha önce imgelemler gösterdi."

"İlahi Olan size sadece istediği kısa vizyonlar gösterdi."

"O zaman söyle bana, Aaron ve kardeşlerini nasıl kurtarabilirim? Nasıl kazanacağımı söyle."

"Yapamam. Tüm konular birbirine bağlı. İstenilen sonuca ulaşana kadar birini takip etmek neredeyse imkansız. Ve size çok fazla şey söyleyemem, yoksa ."

Tabii ki hayır.

"Bana ne anlatabilirsin?"

"İlk olarak. Gerçeği söylemelisin. En çok ne istiyorsun? Onu kurtarmak mı, yoksa hepsinin özgür olmasını mı? Bunu bilmem gerek çünkü bu sana bundan sonra ne söyleyeceğimi belirleyecek."

Tereddüt ettim. İkisine de sahip olamaz mıydım? Bu beni endişelendirmeliydi ama yine de hiçbir şey hissetmiyordum. Yine de cevabımı biliyordum.

"Onların özgür olmasını istiyorum. Artık onlara erişememesini istiyorum."

Gülümsedi. "Genelde bu kadar uzağa gidemezsin. Gördüğüm çoğu gelecek filmde adaya varamadan ölüyordunuz. Bu iyiye işaret. Onun kör noktasındasın. Seni neyin beklediğini bilmiyorum, ama seni uyarıyorum. .. büyük ihtimalle canlı çıkamayacaksınız."

Bir an duraksadım, bu cümlenin ağırlığını hissediyordum. "Ama onları kurtarıyor, hepsini?"

"Biz sadece Aile ile ilgili olanları görebiliyoruz. Sadece bizi etkileyen gelecekleri. Ben çocukların en olası geleceklerini görüyorum. Ve sadece bir tanesinde istediğiniz sonuca ulaşıyorsunuz, onların özgürlüğüne. Azalıp çoğalıyor. Bazen en belirgin olanıdır, bazen de hiç görünmez. Ama bildiğim tek şey bu. Bir haritanın kenarından düşer gibi düştüklerini görebiliyorum. Bunun ötesini göremiyorum. Sadece artık bize ait olmadıklarını görebiliyorum."

"Sadece bir tane var.." "Evet."

"Ayrıntılara ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var. Güneş tutulmasının olduğu gün gidecektik."

"Hayır! Seni bekliyorlar."

"Ama bu yeni bir ay. En zayıf olduğu gün."

"Önemli değil. Tutulmayla birlikte güç daha da güçlenir. Eğer Yükseliş Günü'nde giderseniz, kaybedersiniz. Hiçbir şeye izin vermeyecekler

Yükselişini durdurun."

"Bekle, Yükseliş nedir?"

"İkizler ikizlerinin Muhafızlar'a alındıkları gün." Zach ve Luke Muhafızlar'a katılacaktı.

"Ama bunun engellemeliyiz."

"Hayır. Beni dinle, durdurmaya çalışırsan kaybedersin. Işıkları bekle."

"Işıklar?"

"Evet, adaya gitmelisin. Ama ışıkları bekleyin. Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Peki ya Zach ve Luke? Bana nasıl olduklarını söyle. Bana iyi olduklarını söyle."

Ağzının kenarları seğirdi. "Bu, bozulmaya başlamadan önceki son ay. Muhafızlar'da oturan herkesin başına gelir. Ama geldiğinde onları huzur içinde tutmaya çalışıyorum."

Bunun ne anlama geldiğini pek bilmiyordum ama onlardan bahsedince gözlerinde bir endişe .

"Bozulmak." Bu kelimenin anlamını sormak istedim, çünkü bu yerde bile beni korkuyla çarptı.

"Işıkların yanması ne kadar sürer? Neden bahsettiğinizi nasıl anlayacağım?"

"Sana söyleyemem. Ama bileceksin. Lütfen gitmen gerektiğini unutma. Gitmezsen kader değişmeyecek. Ben de senin gibi bunun bitmesini istiyorum."

"Ama-"

"Hayır. Çok uzun zamandır

buradasın." "Daha yeni geldim."

"Git buradan." Bakmadan ellerini camdan içeri soktu, omuzlarımdan tuttu ve beni itti.

Forty-Eight

AARON

"Sana söylemem gereken bir şey var." Kimberly yatağımızın kenarına oturdu.

Ne söyleyeceğini zaten biliyordum. Eve dönüş yolunda her zamankinden daha sessizdi. Kafasının içinde kendine işkence ediyordu. Hançerdeki gücün ona gösterdiği bir şeyi nasıl düzelteceğinin A'dan Z'ye yollarını düşünüyordu.

Kilian'a söylemekten çok korktuğu bir şeydi, bu da başka bir uyarı anlamına geliyordu.

Ayinden sonra kendine geldiğinde ortalık karıştı. Savaşın tarihinin değiştiğini ve Cecily'nin muğlak açıklamasıyla birlikte gelen bilinmeyenleri duyduktan sonra tüm oda gürültüyle konuşmaya başladı. Eve dönerken Presley'i aradım ve ona savaşta olmadığımızı söyledim.

Umduğumuz kadar çabuk ayrılıyorduk ve ben de onunla tekrar konuşmadan önce sakinleşmesi için ona bir gece veriyordum.

Ben de aynı fikirde değildim. de Yükseliş'i durdurmak istiyordum ve Yükseliş'in yakında gerçekleşeceği ve Cecily'nin kardeşlerimin güvende olmadığından bahsettiği, ancak Presley ve Kimberly'nin boğulmakta olduğu ve önce onlar için orada olmam gerektiği gerçeğini işlemek için mücadele ettim. Gerekirse bütün gün ve gece Kilian'la bu konu üzerinde çalışabilirdim.

"Sana ne söyledi?"

"Hepinizi kurtarmamın tek yolunun olduğunu söyledi. Adaya gitmem ve bu işin bitmesinin tek bir iyi yolu varmış." Dikkati yün çoraplarla sarılı ayaklarına kaydı. "Dedi ki Muhtemelen öleceğim."

Sözü edilince göğsüm sıkışmıştı ama bu düşünceyi geldiği gibi bıraktım. Artık bunların hiçbirisi şaşırtıcı değildi. Olmasına izin vermeyeceğim bir şey varsa o da Kimberly'nin ölümüydü. Onun ölümü bir seçenek değildi.

"Oh." Yanağından öpmek için öne doğru eğildim. "Hepsi bu kadar mı?" "Şey, evet. Üzgün değil misin?"

"Kim, gerçekten ölmene izin verdiğim bir dünya olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama-" Çenesini öptüm ve işaret parmağımı saç çizgisi boyunca ve kulağının altında gezdirdim.

Nefesi derinleşti ve omuzları gevşedi. " et. Hâlâ dinliyorum," diye fısıldadım.

"I . . . Sadece ne yapmamız gerektiğini merak ediyorum. Ne yapmam gerektiğini..." Boynuna doğru ilerledim ve yavaşça öptüm.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben hallederim," dedim, odağımı boynunun yumuşak derisini yalamaya ve emmeye verdim.

"Bu ciddi bir mesele Aaron."

Doğrudan gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Hayatına yönelik her türlü tehdidi çok ciddiye aldığımı emin olabilirsin. Ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Bu tehlikeli bir durum. Bunu biliyorduk. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Düzeltecek bir şey yok. Bırak ben halledeyim."

"Bırak sen hallet.."

Dilimle vücudunu keşfetmeye devam ederken sözlerimi düşünüyor gibiydi.

"Neden dağıtıyorsun?"

"Çünkü bu senin için iyi." Boynuna doğru nefes verdim ve o da bana doğru eğildi. "Çünkü kalp atışların yavaşlıyor. Çünkü kendini bırakıyorsun ve sadece benim sana dokunmama ve sana ne kadar iyi hissettirebileceğime odaklanıyorsun. Kafanın içindeki savaşa bir ara veriyorsun."

"Bana dokunmayı bıraktıktan sonra hatırlayacağım."

"Oh, seni bütün gece meşgul edebilirim. Bu konuda endişelenmiyorum."

Henüz ellerimi kullanmıyordum, sadece boynundan aşağıya ve göğsüne doğru ağızımla alay ediyordum. Her saniye bana doğru açılıyor, daha da yaklaşıyordu.

"Bilmiyorum. Yardım etmek istiyorum. İstiyorum-"

"Bu konuda yapacak bir şey yok. Sadece bana güven. Seni sevmeme izin ver. Rahatlamana yardım edeyim."

Devam ettim ama gömleğini durdum. "Ya da istersen durabiliriz."

Eli yanağıma doğru hareket etti. "Hayır, durma."

Gülümsedim, tişörtünü çıkardım ve aklımdaki tüm gerginliği şüpheleri gidermeye yemin ettim.

MART

Forty-Nine

PRESLEY

Bütün gece *Tarzan* izledim ve ağladım. Normalde odamda somurtup dururdum ama sabah erkenden ellerim ağrımaya başladı. Parmak uçlarımda başlayan iğne batması hissi, tüm koluma yayılan bir yanma hissine dönüştü. Yemin ederim göğsümdeki ağrı da kötüleşti. Otuz dakika boyunca elimi karın içinde tuttum. Hiçbir faydası olmadı.

Annemin kulübesinin dışındaki eski bir kütüğün üzerine oturmuş tırnaklarımı inceliyordum. Hepsi temizdi ve eskisi kadar yenilmezdi, ancak tırnak yataklarınıza mentol bulaştığında olduğu gibi yanıyorlardı. Günün geri kalanında bu garip hayalet vampir ağrısıyla başa çıkmaya karar vermiştim.

aniden durdu. Bir dalga gibi huzur çöktü. Eski kütüğün üzerine ve ağaçlara bakarken ağırlıksızlığın tadını çıkardım.

Kış hiç bitmeyecekti. Aynı şeyleri tekrar tekrar yapan bir zaman döngüsünde sıkışıp kalmıştık.

Her zaman tek başıma donuk gökyüzüne bakıp onları özleyen ben olurdum.

Göğsümü ovuşturarak, tanıdık acı geri döndüğünde rahatlayarak iç çektim. Kardeşlerim hâlâ benimle bir yerlerdeydi. Çakmağıma bir fiske vurarak bir sigara yaktım ve dumanın sıcaklığının ciğerlerime dolmasına izin verdim. Cebimden, yokmuş gibi davranmak istediğim fotoğrafı çıkardım. Kardeşlerim vitraylı bir pencerenin yanındaydı ve Luke yorgun görünüyordu ama biraz inceledikten sonra dudaklarının kıvrımını tanıdım. Kardeşimin söylediği bir şeye gülmemeye çalıştığı o yüz ifadesiydi bu. Zach her zamanki gibi kızgındı ama doğrudan kardeşime bakıyordu. Birlikte üstesinden geliyorlardı.

İçimi çektim ve cebime geri koyacaktım ki arkasındaki küçük siyah yazıyı fark ettim.

Havenville Kilisesi

666 Wildbend Rd.

. Başka bir test daha vardı. Yeni bir yer.

Gitmeyecektim. Kesinlikle gitmeyecektim. Fotoğrafı yırtacaktım ama durdum.

Ya ihtiyacım olursa?

Cebimde iyi olurdu. Başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Sadece arkasında adres olan bir fotoğraftı. Hiçbir anlamı yoktu. Herkesi telaşlandıracak kadar önemli değildi. Ceketimin cebine geri koydum. Üzerine gitmezsem kötü bir sır değildi ve bunu kesinlikle yapmayacaktım.

Televizyonun önündeki umutsuz battaniye yığınımına dönmek için kulübenin kapısına yöneldiğimde, yüzüme çarpan bir düzine balonla karşılaştım.

"Mutlu Yıllar!" Annem, Aaron ve Kimberly aynı anda bağırdılar.

Heykel gibi durup bir cevap bekliyorlardı - muhtemelen mutlu bir cevap. -Ama doğum günümünden bahsedilince, takvimi duvardan yırtarak unutmak istediğim zamanlamayı hatırladım. Benimle alay ediyordu ve yemin ederim geceleri bana fısıldıyordu.

İki hafta. Görünürde bir son olmadan iki hafta daha geçti.

"Unutmuşum," dedim gülümsüyormuş gibi yaparak. Luke acısına rağmen gülümseyebiliyorsa, ben de gülümseyebilirdim. "Bu çok ... harika."

Teslimatımın yapılması gerekiyordu.

En sevdiğim renk olan adaçayı yeşili balonlara baktım. Benim yokluğumu fırsat bilip yırtık pırtık bir pankart ve birkaç flama asmışlardı. Hiçbiri yeni görünmüyordu. Annem muhtemelen hepsini arkadaşlarından ödünç almıştı. Pastayı gördüğümde boğazımdaki yumruyu yuttum. Açık maviydi ve her tarafı kaplıydı.

"Kardeşin kadar iyi bir fırıncı olmadığımı biliyorum ama nasıl yiyemeyeceğin için önemli olmadığını düşündüm." Annem gülümsedi ve kolumu okşadı.

Gülümse, Presley. .

"Bayıldım. Teşekkür ."

Kalbim içten içe beni dövüyordu. "Mutlu Yıllar" şarkısını duymamayı gerçekten umuyordum. Zach ve Luke ben doğduğumdan beri her doğum günü partisine katılmışlardı. Onların orada olmamasının, ağabeylerin yaptığı o tuhaf şekilde şarkı söylememelerinin nasıl bir his olduğunu düşünmek istemiyordum.

"Mum aldım." Aaron eskiden bende işe yaramayan o gülümsemesiyle bana baktı, ama lider olmak için bunca çaba sarf etmesiyle ilgili bir şey, onunla dalga geçme isteği uyandırdı. Dava et beni.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Kimberly yanağının içini ısıtırken bana renkli bir kâğıt şapka uzattı. "Resimler için sevimli olacak."

Olamaz. Neden biri benim doğum günümü hatırlamak istesin ki? Zach'in beni yasak gezilerimizden birine götürmediği ilk doğum günüm. Luke'un kocaman kollarını etrafıma sarıp canımı sıkmak için yanımda olmadığı ilk doğum günü.

Şarkılarını söylemelerine izin verdim. Resimlerini. Eskiden bu tür şeyleri severdim. Belki hala seviyorum ama başka bir şeye odaklanamıyordum.

Daha önce elimde hissettiğim garip acının nedeninden ve ceketimin cebinde duran gerçek ipucundan daha önemli bir şey yoktu. Bekledim ve ilk duraklama işaretinde kapıya yöneldim.

"Tamam, ben iş için arabayı ısıtmaya gidiyorum."

"Bekle! Sana bir sürprizimiz var." Kimberly, kardeşimle çekingen bir bakış paylaştı.

Neşe.

"Burada bekle." Aaron gülümsedi.

Doğum günü kutlaması neredeyse bitmek üzereydi. Hediye kabul edecektim, sonra da unutacaktım. Çok kolay. Sonra birkaç saatliğine işte olurdum ve sessiz kaldığım için kendimi suçlu hissetmezdim.

Aaron kapıyı açtığında, nefes nefese heyecanlı bir ses, siyah bir tüy bulanıklığıyla birlikte geldi ve köpek Sarah bana doğru koşarak geldi.

"Onu senin için evlat edindik. Her zaman bir köpek istediğini biliyorum ve sana arkadaşlık edebileceğini düşündük."

Sarah sevimli, kabarık kulaklarıyla bana musallat oluyordu. Birbirimizden kaçamıyorduk. Bacaklarımın etrafında dönüyordu, ben de diz çöküp kulaklarının arkasını kaşıyordum.

"Ona istediğin ismi verebilirsin. Eğer istersen." Aaron yavaşça konuştu ve beni saatli bir bombaymışım gibi izledi.

"Bugün ona yeni bir tasma ve birkaç şey alabilmemiz için kenara biraz para ayırdım." Annemde de aynı endişeli ifade vardı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. O mükemmel."

Büyürken bir köpek için yalvarmıştım. Slayt gösterileri yaptım ve her Noel listeme yazdım, ama annem ve Luke özellikle bana bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu anlattılar.

"Odanızda size eşlik edebilir."

Hastanede yaptığım tüm o rollerin karşılığını . Herkesin omuzlarının gevşemesini ve endişeli kayışlarının durmasını sağlayacak kadar iyi bir gülümseme . İyi olmamı ve iyi bir doğum günü geçirmemi istiyorlardı, ben de öyle yapıyordum.

"Ne düşünüyorsun? Benim gibi biriyle kalmak ister misin?"

Yüzümü yaladı, ben de karnını okşadım.

Birlikte üzülebiliriz.

"Size katılmamı ister misiniz?" Kimberly gelip verandanın merdivenlerinde yanıma oturdu. Annem ve ben arabanın ısınmasını bekliyorduk, böylece beni barınağa götürebilecekti.

"Elbette." İkinci sigaramı içiyordum ve bundan duyduğum huzur hissi hoşuma gidiyordu.

"Hediyeni beğenmedin mi?"

"Sana bu izlenimi veren ne?" "Sen sadece ... kapalı görünüyorsun."

Omuzlarına bir battaniye sarmış ve bana sokulmuştu. Kıyafetlerime sinen ve ayak bileklerimi ısiran soğukla güzel bir tezat oluşturunuyordu.

"Hediyeyi sevdim. Sadece bir köpeğin büyük bir sorumluluk olduğunu ve burada olup ona bakmam gerektiğini düşünüyordum ki Luke da tam olarak bunu isterdi. Tüm bunlar tam da onun isteyeceği şeyler."

"Ve bu kötü mü?"

"Burada kalmayacağım." Kelimeler beynime kaydedilmeden önce ağzımdan döküldü.

Tüm bunların *nedenini* kendime tekrar tekrar sordum. Luke neden onları unutacağımızı düşünmüştü? Neden tüm bunlar olmadan önce bir şey söyleyememişti?

Neden? Neden mi? Neden?

Bir nedeni olmalıydı ve belki de o bendim.

"Aaron'ın fikriydi, biliyorsun. Çok heyecanlıydı çünkü çocukluğundan beri bir tane istediğini biliyordu. Bana bir sonraki doğum gününde sana bir tane almayı planladığını söyledi. İkiniz de dönüşmeden önce. Sadece iyi bir doğum günü geçirmeni istiyoruz. Barınaktaki Sydney de köpek Sarah'yı ne kadar çok sevdiğinden bahsetti."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben de biliyorum. Aklıma iyi bir isim geldiğinde muhtemelen ona başka bir isim vereceğim. Geri döndüğünde Luke'u tetikleyecekmiş gibi hissediyorum..." Bu sözlerin ağırlığı karşısında durakladım. Benim

Kardeşim geri dönecekti. Hepimiz dönecektik. Kimberly sırtımı okşadı. "şimdilik onun adını seviyorum. Bana Luke'u düşündürüyor. Ve Sarah ... insan Sarah. Köpekleri severdi. Küçük, sevimli bir Pomeranian'ı vardı ve dışarı çıktığında onu aramak zorunda kalırdık. Luke onu çok sevecek. Köpekleri en az benim kadar sever."

Bu düşünce aniden aklıma geldi. Onu dışarı itmeye çalıştım. Luke ve Sarah'nın anıları ve ortak çocukluğumuz. Hepimiz birlikte . Sarah harika bir şey yapacaktı. Üniversiteye gideceğı için çok heyecanlıydı. Tüm ailesi kutlamalarla çalkalanıyordu ama o hiç gidemedi. Kurduğı tüm hayaller, umut ettiği her şey suya .

Gözlerimden bir damla yaş düştü ve burnumun ucundan aşağı aktı, ama düşmeden önce sildim.

"Oh, iğrenç. Yine üzüldüm. Aaron'a söyleme."

Aaron'ın keyfi yerindeydi ve artık bunun sebebi ben olmak istemiyordum. Aynı şeyi bana yaptığı için Luke'a da kızmıştım. Hepimiz birbirimize çok benziyorduk.

"Sırrın benimle güvende."

Ona bir sigara uzattım, o da aldı. Sigarayı ve kokladıkça artan eğlenceye koyamadım.

"Bana öyle bakma. Hiç denemedim."

"Tadı berbat ama mesele değıl. Önemli olan hissettirdikleri."

Sigarasını yaktım ve o da çekti, siyah saçlarıyla her zamanki gibi belalı görünüyordu.

"Peki ya sen? Sen nasılsın?" diye sordum. "Ben iyiyim."

Bekledim.

"Benim için endişelenmeni istemiyorum. Senin için cesaretlendirici olmak istiyorum."

"Eh, bu Aaron'ın işi. Sen ne istersen olabilirsin. Benimle üzgün ol." Onu dürttüm.

O başını salladı ve aldı başka bir Puf, yüzünü buruşturmak ama güçlenerek. "Sence Zayıf olduğumu mu?"

"Ha?"

"Bu Őey bana oluyor ve ilk baŐta bunun iyi bir Őey olduĐunu dűŐűnműŐűtűm ama ... Her zaman çok korkuyorum. Yemin ederim eskiden hiç korkmazdım."

Bir nefes duman űfledim. "Sen tanıdığım en ğűlű insanlardan birisin. Ciddeden, ormanda kardeŐlerime sűylemek için paniklediĐin o ğűnű hatırlıyor musun?"

Hepsini hayal ettim. O anıya dűndűĐűmde her Őey sıcak ve mutluydu. Bunların nasıl hissettirdiĐini neredeyse unutmuŐűtűm. Toprak ve aĐaçlar canlıydı ve Kimberly'nin yanaĐı kırmızıydı. AĐabeylerimi ve onların sırlarını hatırlamadan bunu hatırlayamazdım.

"Evet, hatırlıyorum."

"O zaman bile ne kadar cesur olduĐunu dűŐűndűĐűmű hatırlıyorum. Ve sonra katil delisi bir vampirle burun buruna geldin ve yine de galip geldin. BaŐaramayacaĐını bile bile deĐiŐtin. KeŐke ben de űyle olsaydım..."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana sarıldı, o kadar sıkı sarıldı ki ciğerlerimdeki nefesi sıktı.

"Kim, beni incitiyorsun."

"űzűr dilerim. Sen tam olarak gibi műkemmelsin ve bir Őekilde eksik olduĐunu dűŐűnmeni istemiyorum."

"Aaron seni gerçekten etkiliyor, ha?"

Geri çekildiĐinde ğűzlerinde yaŐlar vardı. "Bu kadar belli mi? Daha űnce hiç aĐlamadım, űzűcű filmlerde bile."

Ġűlűmsedim. "ok havalı. Sana yakıŐıyor."

Műlkűműzű çevreleyen karla kaplı aĐaçları hayranlılıkla seyrederken birbirimize sokulduk. O yer hiç deĐiŐmedi. Karla kaplı olmamasını hayal bile edemezdim ama her ğűn bahara biraz daha yaklaŐıyorduk.

"OBA partisinde tanıştığımızda seni geri çevirmiŐ olmayı dilediĐin oldu mu hiç?" Sonunda sigaramı ayakkabımın űzerinde sűndűrűrken sordum.

"mi?"

"Hayır. Sadece o anı çok dűŐűnűyorum ve bir Őeyleri deĐiŐtirebilir miydim diye merak ediyorum. Belki Calem lanetinden kaınabilirdin."

"Eğer bu bir *Calem lanetinin* sonucuysa, benim sorun yok."

"Gerçekten ciddi misin? Bir arazi parçası üzerindeki kulübeler mi? Yoksa *daha iyi bir dünyada* mı?"

Elimi tuttu ve sıktı. "Ciddiydim. Her zaman birlikte olmamızı istiyorum. Onları geri alacağız ve her şey farklı olacak. Ama iyi de olacak."

Hüzün geri gelmişti. Göğsümü tırmalıyordu. Kendi sözlerine inanıp inanmadığını merak ettim.

"Ne istediğinizi biliyorsunuz, değil mi? Sizi asla yalnız bırakmayacağım."

"Zaten yalnız kalmaktan hiç hoşlanmadım."

Fifty

AARON

Presley'nin doğum günü kutlaması yemek masasında sona erdi. Dördümüz de çeşitli renklerde boyalar, buruşturulmuş gazeteler ve boya fırçalarıyla kaplı bir masanın arasına oturduk. Her birimizin bir tuvali vardı. Ben Kimberly'nin resmini yapmaya çalıştım. Neyse ki korkunç denemem onun göremeyeceği bir yere saklanmıştı. Mutfak tezgahının üzerindeki vanilyalı mumun kokusu bana çocukluğumda hepimizin mutfak masasında oyun oynadığı geceleri hatırlattı.

Presley tuvalini çevirdi ve kulağında küçük bir papatya olan siyah bir köpek ortaya çıktı. "Bu Sarah."

Köpeğin ismine hâlâ alışamamıştım ama kardeşim değiştirmek için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Sarah adının söylenmesiyle kıpırdandı ve başını tekrar yere koydu. Uzun kürkü çoraplarımın üzerinde ısıtıcı gibi duruyordu.

"Bana resim yapabildiğini söylememiştin." Kimberly onun çalışmalarına hayret etti.

"Oh, evet! Lisedeyken bir resim yarışması bile kazanmıştı." "Anne," diye inledi Presley.

"Oh, tatlım, bugün senin doğum günün. Eğlendir beni. Gösteride en iyi ikinci oydu. Elli dolar aldı."

"O kadar iyi değildim. Sadece lisede dört yıl resim dersi aldım."

"Gerçekten iyiydi," dedim.

Presley, "Şimdi de yapıyorsun," dedi.

Bu doğrudu, ona daha önce ne kadar iyi olduklarını hiç söylememiştim. Sanat okuluna gitmek istediği falan yoktu. Sadece resim yapmayı seviyordu ve bu konuda iyiydi ve lisedeki Aaron küçük kardeşine iltifat etmekten hiç hoşlanmazdı.

Kimberly'nin gözlerine maviyi eklemek için işe koyuldum. Berbatti ama çerçeveletmek istedim. Masanın karşısından ona gösterdim ve o da benim canavarlığıma kibarca gülümsedi.

Annem boya fırçasını tuvalinin üzerinde gezdirdi. "Kardeşin ve Kimberly gittiğinde, zaman geçirmek için resim yapabiliriz. Bir süredir biriktirdiğim boş zamanım var."

Üçümüz de donup kaldık. Ona henüz söylememiştik.

Presley sessiz kalmamı ister gibi başını salladı ama o bunu bilmeyi hak ediyordu. Fırçamı yere bıraktım ve kendimi gözyaşlarına hazırladım.

"Anne, şimdi hepimiz gidiyoruz. Tam tarihini bilmiyorum ama yakında olacak. Önce Presley ve ben gideceğiz, sonra da ... Kim de kısa bir süre sonra." Onunla bu konuşmayı yapmaktansa derimi yüzmeyi tercih ederdim ama başka yolu yoktu.

"Ah." Gözleri, önünde bir dizi mavi boyanın masaya kaydı.

Duygularını saklamak konusunda çok fazla pratiği vardı. Muhtemelen Zach ve Luke bunu nereden almışlardı.

Presley ona sarılmak için ayağa kalktı. "Özür dilerim anne. Lütfen ağlama."

"Hayır. Hayır, sorun değil. Muhtemelen yapacağınızı biliyordum. Sadece hepinizin arabayla uzaklaştığını ve gidişinizi izleyecek gücü asla bulamayacağımı hayal edip duruyorum."

"Hepimizin geri döneceği anı dört gözle bekleyebilirsiniz. Ve bu sefer elimiz boş dönmeyeceğiz. Aaron'ın iyi bir planı var. Endişelenmenize gerek yok," dedi Presley.

Onun alnından öptü. "Biliyorum."

"Erkek arkadaşın seni tatile götürsün. O kadar meşgul olacaksın ki gittiğimizin farkına bile varmayacaksın" dedim.

Bu en azından onu gülümsetti. Onunla henüz tanışmamıştım. Annem bu konudan kaçınmakta iyiydi. Çoğu geceyi bizimle geçirirdi ama onunla geçirdiği geceler onu hep mutlu ederdi.

Ofladı ve ellerini saçlarının arasından geçirirken yüzü kızardı.

"Pekâlâ. Bu, hepiniz geri döndüğünüzde dört gözle bekleyeceğim daha çok şey olacağı anlamına geliyor."

Annem ailenin önünde asla kırılmazdı. Çocukken bunu hiç fark etmemiştim ama soğukkanlılığını ve kararlılığını yeniden kazandığında çok açıktı. Bu konuda özel olarak yas tutar ve üzüntüsünün dokunmasına asla izin vermezdi. Güneş tutulması yakında gerçekleşecekti ve planladığımız gibi ayrılmayacak olsak bile, bu bir şeyin başlangıcıydı. Barınaktaki zamanımız sona eriyordu.

Savaş neredeyse kapıma dayanmıştı ve ben hazırdım.

Anneme kendisini daha iyi hissetmesi için söyleyebileceğim kolay bir şey olmasını isterdim ama ona verebileceğim en iyi hediye tüm kelimelerden daha güçlüydü: kardeşlerimin eve dönme hediyesi.

"Nereden aldın bunları?" Merdivenlerden yatak odamıza doğru ilerlediğimi gören Kimberly'nin gözleri büyüdü.

Alaska'da şakayık bulmak Kaliforniya'dakinden milyon kat daha zordu. Annemin yaşlı komşularından birine şehirden getirmesi için rüşvet vermek zorunda kaldım ve bu hiç de ucuz değildi ama zamanlaması mükemmeldi.

"Fark etmez. Onlar senin için." Bir yaprağını koparıp kokladım ve sonsuza dek beynime kazımaya çalıştım.

Kimberly gülümsedi. Hayatının bu kadar stresli nefret ediyordum. Suçu üstlenmemek zordu ama her şey neredeyse bitmek üzereydi ve yakında, çok yakında, hepimiz o gölde güneş ışığında nefes alıyor olacaktık.

Benim gömleğimi ve kalçalarını sıyıran yüksek yün çoraplarımı giymişti. En sevdiğim. Kalbimin daha hızlı attığını imkân yoktu ama fark ettiyse bile bunu iyi saklamıştı. Tam not defterini almak üzereydi ki ben yatağın yanına uzandım.

"Burns."

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben üniversite kampüsümüzdeki şakayıkların kokusuna ve her şeyin taze ve yeni olduğu geçen bahara geri döndüm. O bir yabancıyken ve ikimiz de çok yaklaşımdan korkarken, şimdi her yerdeydi. Yatağımda. Damarlarımda. Hayatımın önemli olan her yerinde.

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Cebimden büyükannemin yüzüğünü çıkardım ve yataktan zıplayarak dizimin üzerine çöktüm. "Kimberly."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aaron... o yüzüğü nereden aldın?"

"Büyükannemindi. Annem özel olduğunu söyledi, bu da demek oluyor ki . . . sanırım seni bekliyordu."

Dizlerimin üzerine çökmüş elini tutuyordum ve sözlerimi duyunca gözlerinin kenarlarında yaşlar oluştu.

"Kim . . ."

"Bekle, bunu öleceğimizi düşündüğün için mi yapıyorsun?" "Hayır.

Aslında tam tersi. Kazanacağımızı düşünüyorum ve ileriye düşünmek için. Ve acelemiz olmadığını biliyorum. Ama karım olmana ihtiyacım olduğundan inanılmaz derecede eminim. Unvanı istiyorum. Açgözlüyüm. Nişanlım olmadan bu dünyada bir dakika daha geçiremem. Her şeye ihtiyacım var. Ve bu iş bittiğinde, günlerini ve gecelerini alacağım."

Boğazından yumuşak bir hıçkırık çıktı ve yüzüğü parmağına takmama izin verdi. oturmuştu. Olmayacağından endişelenmedim bile. Her şey çok mükemmeldi. Yüzük ve o an onun için yaratılmıştı.

"Kimberly Burns, sen-"

"Bekle."

Kalbim kaburgalarımı yumrukladığı için göğsüm ağrıyordu. Neden bu kadar gergindim? Belki de hayır diyecekti. Çok hızlıydı. İhtiyacı vardı.

daha fazla zaman. Belki-

"Bittikten sonra sorBittiğinde sor ki dört gözle bekleyeceğim bir şey olsun."

Rahat bir nefes aldım. Gelecek için umuda ihtiyacı vardı ve ben de onun için umut olduğum için mutluydum.

Ayağa kalkarak, gözünün kenarındaki ıslaklığı silmek için bir elimi yanağına koydum. "Tamam. O zaman sonsuza kadar?"

"Evet. Sonsuza kadar." Gülümsedi ve ben de sıcaklığının tadını çıkarmak için onu yatağa yatırdım. "Hala giyebilir miyim?"

"Tabii ki. Bu senin. Senin için yapıldı."

Büyükannem Kimberly'yi çok severdi ve en sevdiği yüzüğüne çok iyi bakardı. Onu taşıyacak ve büyükannemin gurur duyduğu Calem ismini devralacak daha iyi biri olamazdı. Bir dakika daha düşündüm. "Bunu büyükannemin önünde takmazdım.

Yine de Presley, tabii kardeşimin istemiyorsanız."

"Haklısın. *Zararsız* sırrımız. Bunu sadece kabinde takacağım."

Yıldızlar tavan penceresinin ötesinde parlarken Kimberly elini tavana doğru kaldırdı. Opal lamba ışığında parıldıyordu. Resmîyet kazanmış gibiydi ve dünyanın Kimberly Burns'ün sonsuza dek benim olduğunu öğrenmesi için sabırsızlanıyordum.

Fifty-One

PRESLEY

"Dışarı çıkmak istemediğine emin misin?" Annem yatak odamın kapısından seslendi. "Bugün ne istersen yapabiliriz..."

Panjurları kapattım ve ışıkları söndürdüm, odamı sadece ateş aydınlatıyordu. Hangi gün olduğunu bilmiyordu, yoksa o da yatalak olurdu. Güneş tutulmasının olduğu gün, nam-ı diğer Kıyamet Günü.

"Hayır," diye seslendim ve o da içini çekerek mutfığa doğru yürüdü.

Bir hata yapıyorduk. Aaron ve Kimberly "hançer etrafında halka" oynarken, Zach ve Luke Cehennem Kaltağı'nın sunağında sunulmak üzereydi. Onlara hayvan da *kestiriyor* olabilirlerdi. *Korkunçtu*.

Kardeşıme anlatmaya çalıştım.

"Yani hiçbir şey yapmamamızı mı istiyorsun? Rüyadaki tuhaf cadı kadın sana onların Muhafızlar'a alınacağını söylüyor ve hiçbirimiz bunu durdurmaya çalışmayacağız. Sadece olmuyormuş gibi mi davranacağız?"

Aaron dişlerini sıkı. *"Ben öyle demedim."*

"Oh, sanki hiçbir şey yapmayacağımızı söylüyorsunuz ve İrlanda'ya ne zaman gideceğimiz konusunda hala bir fikrimiz yok ve mistik hançerin söylediği her şeyi dinlemek istiyorsunuz."

Kendimi eski halimin korkunç derecede öfkeli bir kabuğu gibi hissediyordum. Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için ara sıra insanlara çarpan, rüzgârda sürüklenen kurumuş bir yosun. Bunda komik bir şey yoktu.

"Bu hiç adil değil."

". Umurunda değil! Hiç üzölmüyorsun."

"Çünkü oturup üzölmek istemiyorum, bunu düzeltmek istiyorum. Günün her dakikasında yapmak istediğim tek şey bu."

"İyi, sanırım. Gitme zamanının geldiğini söylemediğin sürece benimle konuşma."

Birkaç saat sonra özür çünkü Aaron'ın endişesi midemi bulandırıyor ve normal ağlamalı film zamanımın tadını bile çıkaramıyordum. Aramızdaki bağ giderek güçleniyor olmalıydı.

Keder ve öfke iyi arkadaşlardı ... hayır, *en iyi arkadaşlar*. İkiz alev ruh eşleri.

İçimi çektim. Ateşin yanında ayaklarımın dibinde yatan köpek Sarah'nın kulaklarını okşadım.

Belki de bizim hatamız değildi.

Belki de bu Zach ve Luke'un hatasıydı. Tüm acılarımız, nasıl hissettiklerini söyleyemedikleri içindi. Bir nota bile yazamadılar mı? Bir kroki üzerine yazamazlar mıydı? Her şey büyük bir sır olmak zorunda mıydı?

Yanımdaki buruşuk fotoğraflarını buldum ve ateşin parıltısını inceledim. *Bunu bana onlar yaptı.*

Kenarını ateşin yanında tutmadan önce son bir kez içime çektim. Çatlamasını ve soyulmasını izlemenin beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu.

Daha iyi. Gizli adres zihnime kazınmıştı. Umarım, onları bulmak için o ipucuna ihtiyaç duymadan önce kaybolurdu. Artık sır yok. Sırlar hepimizi parçalamaktan başka bir işe .

Gözlerimi kapatarak onlara ve bulundukları yere odaklandım. Kaleyi hayal ettim, muhtemelen bazı iğrenç desenler ve mobilyalar vardı ve eski kokuyordu, ikinci el dükkân kokusu gibi. Sonra nasıl hissettiklerini hayal ettim. Ve birkaç dakika sonra, artan ıstırapı tarif edecek kelime geldi.

Terk edilmişlerdi. Kendilerini böyle hissediyorlardı; kimse onlar için gelmiyordu ve onlar da pes ediyorlardı.

Ağabeylerim.

Kahramanlarım.

Tek başına.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum. Bunu mistik hançerlere ve büyülü kan bağlarına bağlayın, ama gerçektir. İçime çöktü ve ağlarken başım ellerimin arasına düştü. Ağlamak burada olmanın can sıkıcı bir yan etkisiydi ama ağladıkça onlara faydası olmadığını daha çok merak ediyordum.

Ağırlığına dayandım ve yatağa yuvarlandım. Sarah yanıma ve gözyaşlarımı yaladı. Başımı boynundaki tüylere gömdüm. Yeni bir isme ihtiyacı vardı ama köpek Sarah bana gerçek Sarah'yı ve onun nasıl biri olduğunu asla unutamayacağımı hatırlattı. Onu hatırlamama ihtiyacı vardı.

Belki de kardeşlerime bu şekilde yardım ettim.

Belki de onların ağlamaması için benim ağlamam gerekiyordu.

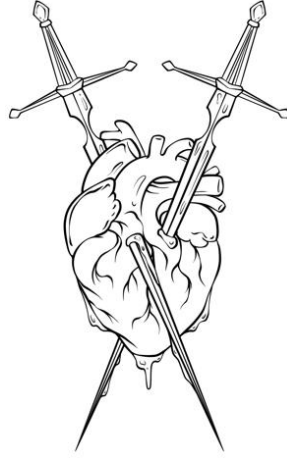
Belki de devam edebilmeleri için üzgün olmam gerekiyordu. O zaman bütün gün ağlar ve öfkeyle otururdum.

Birinin hatası olmalıydı. Acının bitmemesinin ve kolaylaşmamasının bir nedeni olmalıydı. Cehennem sürtüğünün kardeşlerime ne yaptığını istemiyordum.

Onları evde istedim.

Fifty-Two

KIMBERLY

Daha ne kadar zamanım ? Savaşta herkes yardım etmenin bir yolunu bulmak en önemli şeydi ve hâlâ elimde hiçbir şey yoktu. Anzola çaresiz olduğumu biliyor olmalıydı. Tutulma günü toplanıp hançeri son bir kez deneyecek kadar çaresiz.

Bütün ev telaş içindeydi. Her zamanki grup bizimle birlikte kütüphanede toplandı. Felix, Dom ve Halina. Kilian her zamanki gibi oturmuş, dikkatli bir gözlemlerle ders çalışıyordu. Ortalık sessizdi. Her zamanki sıradan konuşmalar haftalar önce kaybolmuştu. Savaş çok yakındı. Her an olabilirdi ve hepimiz yorgunduk.

Kütüphanede toplanmaktan bıktım.

Ritüellerden

bıktım. Plan

yapmaktan bıktım.

"Sanırım bu enerji bugün farklı olacak. Eğer yanılmıyorsam, tıpkı Cecily'nin dediği gibi olmalı. Daha güçlü." Anzola yere mumlar ve her birine hassasiyetle ve nefesinin altında fısıltıyla dua ederek yaklaştı. "Buraya uzan."

Aaron yere yatmama yardım etti. Garip bir şekilde sessizdi ve Anzola odanın bir tarafından diğerine süzülürken dikkati onun üzerindeydi.

"Tutulmanın doğrudan adanın üzerine gelmesini bekleyeceğiz. Her an olabilir."

Anzola önümde diz çöktü. "Bu sefer kelimeleri ezberden okumanı istiyorum."

"Ben mi?"

Başını salladı. "Bir şeyler deniyorum. Onları birlikte okuyacağız."

Ne anlama geldiklerini bilmesem de söylediği tüm Latince kelimeleri tanıyordum. Kilian'ın onları tekrar tekrar okuduğunu duymuş ve pratik yapmıştım. Söylediği gibi yaptım, tam telaffuzu dinledim.

Aaron hançeri elime tutuşturdu ve ben de ağırlığına odaklanarak kabzasını kavradım. Göğsünün ortasından çıkan kabzanın keskin anısı işledi.

Cecily'nin bana daha iyi bir şey gösterebileceğini umuyordum.

Hançere kan bulaştırdıktan sonra Anzola'nın bana öğrettiği gibi yaptım. Elimde hançerle yere uzandım ve sözleri okudum. Kulağa eski bir şarkı gibi geliyordu; eski ve lirik.

Gözlerimi kapattım ve beni almasını diledim. *Cecily, seninle konuşmak istiyorum. Bana nerede olduğunu göster.*

dakikalar geçmiş olmalı çünkü gözlerimi açtığımda başka bir yerdeydim. Sis ve mavimsi yeşil bir pusla çevrili bir göletin kıyısındaydım. Göletin etrafı ateşle yanan fenerler ve su kenarına dizilmiş adamlarla çevriliydi.

Beyaz bir çırpınma sisi görüş alanıma girdi. Cecily bağlandı ve bacaklarını kirleten ıslak çimenlerin içine itildi.

Elbise. Elllerine bir ip bağlayıp onu suya doğru sürüklediklerinde çığlık attı ve çırpındı.

Kalabalık donuk bir içinde

mırıldandı. "İşe yarayacak mı?"

"Bize ne verecek?"

Başka bir adam coşkuyla bağırdı. Vahşi bir hayvanın sesine . "İşte kraliçeniz."

Cecily'nin söylediği tek kelime "Neden?" oldu.

"Kardeşim, yönetmeye uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Sende o mide yok." Gümüş bir hançer çıkardı ve bir damlasını yalayıp hançerin geri kalanını içine batırmadan önce avucunu kesti. Kan kabzaya sızdı. "Ama işe yaramaz değilsin. Bize hala refah getirebilirsin. Kocan kabul etti. Sen mükemmel bir kurbansın."

Kalın, geniş omuzlu ve kahverengi saçlı başka bir adamı işaret etti ama onun yüz hatlarında Cecily'nin kardeşinin gözlerinde beliren etobur arzular yoktu. Onun yerine bakışlarını Cecily'nin arkasındaki suya çevirdi.

Konuşmak için ağzını açtı ama biri onu arkadan yakaladı ve dudaklarının arasına bir bez sıkıştırdı. İlahi başladı ve her yer hareketlendi. Kalabalık etrafını sardı ve onu suya doğru itti.

Elleri arkadan bağlıyken, ağabeyinin eli başını suyun altına doğru itti. Ateşin ışığı, boğuk çığlıklarından çıkan hava kabarcıkları durana kadar yüzeyi aydınlattı.

Bu onun ölümüydü.

Kardeşi tarafından ihanete uğramıştı ve nişanlısını bir darbe yaratmak için kullanmıştı. Güvendiği herkes ona ihanet etmişti. Anının kaybolmasını bekledim, ama sonra ıslak ve damlayan bir şekilde ortaya çıktı. Daha güçlü.

Adamların gözleri dehşet içinde açıldı.

Kardeşim dediği kişi kımıldamadı. Kadının eli ona uzandı ve kadın kolay bir hareketle boynunu kırarken adam hançeri düşürdü. Diğerlerinin kaçmasını bekledim ama ona hayretle baktılar.

Bir inilti onu, kanlar içindeki Ezra'nın kendini göletin kenarına sürüklediği çimlere doğru yönlendirdi.

"Kraliçem."

"Aşkım. Seni yeniden iyi edebilirim," dedi bileğini ısırırken, sonra içmesi için dudaklarına götürdü.

Anı buharlaştı ama Cecily ve ben kaldık. Yeşil gözlerini bana dikti. "Neden buradasın?"

"Özür dilerim. . ." Ne diyebilirdim ki? Bu çok acımasızcaydı. Hayatımda hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiştim.

"Beni kandırdı. Bu yüzden buna bir son vermelisin. Şey seni korkutmaya çalışacak ama adaya gitmek zorundasın. Ben burada sıkışıp kaldım. Bu anı tekrar tekrar yaşıyorum. Bu benim o Şey'den aldığım ceza."

"Söz veriyorum. Ben gidiyorum."

"Onu çıkarmak için hançeri kullan."

Cecily daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama durdu. Gözleri büyüdü. "Burada olduğunu biliyor."

Nehrin kıyısında kıvranan bir kadın duruyordu. Daha önce orada değildi. İçimden kaçmak geldi. Tehlikeyi hissettim. Tehditkar aurayı.

Figürün başı dönüp bana baktı. Ben kıpırdayamadan, sivri hareketlerle bana doğru kaymaya başladı. Bana bakan şeye hazırlıklı değildim.

O bendim.

"Burada neyimiz varmış?" Bana benzeyen figürün içinden garip bir ses boğuk boğuk çıkıyordu. Aynı koyu renk saçlar ve yüz ama siyah gözler ve çukur yanaklar.

Cecily'yi bulmak için döndüm ama o gitmişti. Figür başımın hareketini takip ederek benimle burun buruna durdu.

"Yalnız kız oynamaya geldi." Bu benim sesim değildi, çarpıtılmış bir sestti.

"*Nesin* sen?" diye sordum.

"Seninle kıyaslandığımda, ben bir tanrıyım." Önümdeki Şey doğal değildi. Yüz ifadesi ancak bir korku filminden fırlamış gibi tarif edilebilirdi. Sırıltışı o kadar uğursuz bir ifadeye dönüşmüştü ki doğal değildi. Gerçek dünyada olsaydım korkardım ama burada hiçbir duygu hissedemiyordum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Analiz ediyorum.

"Senden çok güzel bir kraliçe olurdu. Yeterince nefretin var."

Hiçbir şey söylemedim. Her hareket etme çabam onu yüzüme santim santim daha da yaklaştırıyordu.

"Sonsuza kadar yalnız kalmaya mahkum yalnız kız."

Göğsünden çıkan kahkaha içimde bir elektrik çarpmasına neden oldu. Burada korkamazdım ama kaçmam gerektiğini de biliyordum.

"Ne sen?"

"Teklif ettiğim hediyeği kabul etseydin, mutluluktan başka bir şey hissetmezdin. Bunun yerine seninle oynayıp değer verdiğin her şeyi elinden alıyorum. Yalnız kız."

"Kes şunu."

"Yalnız kız. Yıldızlarda yazıyor. Onları okuyabilir misin? Ben okuyabilirim. Kimberly Burns. Kendini boş ve istenmeyen hissederek birçok hayat yaşarsın."

"Bu doğru değil."

"Öyle değil mi? Onları okuyabiliyor musun? Hayır, okuyamazsın ölümlü. Ama ben okurum. Onları tekrar tekrar okudum. Ve sen gördüğüm en önemsiz şeysin. Hiçbir önemin yok. Her zaman çizgisinde, hiçbir şey ifade etmiyorsun. Yalnız ölüyorsun. Ve onlar, aile dediğin o çocuklar benim. Onları senden alıyorum ve bu çok güzel. Tüm iyilik, sevgi ve masumiyet. Hepsi benim. Ve onları sıkarak eğleneceğim. Susuzluğum nihayet giderilene kadar her lezzetli damlayı."

"Hayır."

"Evet." O da bana gülümsedi. "Ve senin Aaron'un benim favorim. O adamın yapabileceği şeyler. Tam bir aşık. Ve yakında, elleri onun her yerinde olacak. Ya da biz yapacağız. Hepsi aynı."

Hiçbir şey hissetmemeliydim ama birden vücudum ısındı.

Şey, yanında durduğumuzu zar zor hatırladığım suyu işaret etti. Cecily orada yüzüstü . Burası gerçek değildi. Hepsi bir illüzyondu. Görmemi istediği şeyi görüyordum ve buradan çıkmam gerekiyordu.

Yine yakındı ve tenim ısınmaya başladı.

"Gerçekten de yıldızlarla konuşmak için hançeri kullandığını öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

"İşe yaradı," dedim. "Benimle konuşuyorlar."

Kaşlarını çattı. "Normal şartlarda seninle bir anlaşma yapardım. Cecily ve benim yaptığımız gibi. Ayini kabul etmek zorunda değildi. Hiçbiri zorunda değil. Onun yerine ölümü seçebilirler. Ama onda çok fazla nefret vardı. Güzel, görkemli bir nefret. Ve şimdi insanlara sonsuza dek işkence ediyor ve ben de ihtiyacım olanı alıyorum."

Kan. Aşk. İyilik. Bu Şey hayatın kendisini yuttu. Onu besleyen şey buydu. Bizim hayatta kalmak için kana ihtiyacımız olduğu gibi onun da onlara ihtiyacı vardı.

Yavaşça konuştum. Derimin altındaki sıcaklık her saniye daha da artıyordu. "seni rahatsız ediyor, değil mi? Yaşıyor olmam? bir şeyler oluyor."

"Senin gibi önemsiz bir şeyden neden korkayım ki? Beni duymuyor musun? Yıldızlarda yazıyor. Onlar benim. Onu kurtaramazsın. Belki de onu güvende tutacak şeyleri yapmak istemiyorsun. Ya değerli sevgilinin hayatta kalmak için tek şansı sonsuzluğu benimle geçirmekse? Bunu hiç düşündün mü?"

"Sanırım sen korktuğun için benim de korkmamı istiyorsun."

Figür hiçbir şey söylemedi. Uzun saçları yüzümdeki deriyi gıdıklıyordu ama büzülmedim ya da sinmedim.

O zaman anladım. Hançer bende olduğu sürece kraliçeye bağlıydım.

Adadan ayrılamadılar çünkü *bana* ve hançere ihtiyaçları vardı ve tüm hizmetkârlarının ona ihtiyacı vardı. Onları köşeye sıkıştırmıştık. Bizim gelmemizi beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

"Yakında görüşürüz," dedik aynı anda.

O bana uzandı, ben de ona uzandım, sonra oda karardı.

Gözlerimi açtığımda Aaron karşımda duruyordu. Sırtı dönüktü ve hançeri kavrayıp Anzola'ya bakarken omuzları gergin ve kaskatı . Tüm oda yok edilmişti.

Herkes yerdeydi. Halina, Felix'in ikiye bölünmüş bir kitaplıktan çıkmasına yardım ediyordu. Anzola, savunmada duran Kilian'ın arkasında duruyordu.

Aaron'un tespit ettiği tehlikeyi bulmak için her şeyi daha hızlı kavramaya çalıştım.

"Ne oldu?"

Sesimi duyan Aaron hançeri bıraktı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerindeki karanlık ve gri dağıldı.

"Seni aşağıda tutmaya çalıştı. Ve ben onu durdurdum. zr dilerim," dedi, gözlerimin ve burnumun altındaki ıslaklığı silerken. Kan. Siyah kan. *Benim kanım.*

"O benim mi?"

Sesi titriyordu. "Evet. Kanaman vardı. Korktum ve panikledim."

"Bu senin için panik yapmak mı?" Halina söyledi.

"Sanırım *bize* bir özür borçlusun," diye homurdandı Felix kıyafetlerinin tozunu alırken.

Aaron hepsini . Kitap rafları, sıralar, hepsi yerde kırılmıştı ve hepsinin gözü Aaron'daydı, korku içinde değil, şaşkınlık ve huşu içinde. Kilian'ın bile nutku tutulmuştu.

" değil. Ben de olsam aynısını yapardım" dedim.

Sanki bizi izleyen bir sürü göz yokmuş gibi başını benimkine dokundurdu. Omzumu sıkıca kavrayarak beni kucaklamak için kendine çekti.

"Beni korkuttun."

"zr dilerim." Sırtını ovaladım.

"İyi hissediyor musun?" Bir sonraki konuşan Dom oldu.

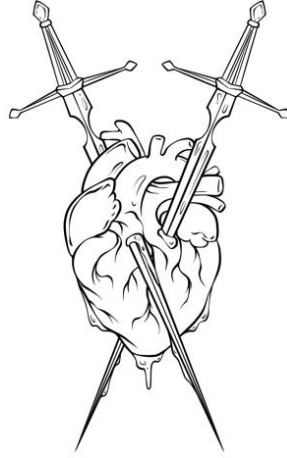
"Evet, iyiyim" dedim.

Hâlâ bakıyorlardı.

Beni en çok Anzola'nın coşkulu heyecanı endişelendiriyordu. "Olağanüstü. Kesinlikle olağanüstü."

Fifty-Three

KIMBERLY

Elimdeki kibrit kutusuna vurdum ve çubuğun ateşi alev alev yandı. Bir zamanlar boğucu gelen sessizliği sevmeye başlamıştım, çünkü bana kamp gecelerimi ve tek başıma yaptığım yürüyüşleri hatırlatıyordu. Yaşadığım her an geçici ve çok kısa gelirken eski hayatımı özlemiyordum.

İstediğim son şey yalnız kalmaktı.

Yeşili ve açan çiçeklerin kokusunu özlemiştim ama hâlâ kıştı. Bunlar geri gelecekti. Döneceklerini umuyordum. Bir mum daha yakarken geleceği düşünmeye cesaret ettim. Artık saklanmadığımız ya da kaçmadığımız bir hayat.

Savaş sona erdiğinde, hepimizin yeniden bir arada olmasını, ağaçların arasında yürümesini ve gülmesini istedim. Duman ya da ateş olmadan, sadece taze çiçeklerin kokusu ve şelalenin gürültüsü. Bu olduğu sürece nerede umurumda değildi.

Kulübemizin odasındaki mumların ışıltısı bana gökyüzündeki yanan yıldızları ve yakında her öpücüğün ve dokunuşun son öpücüğümüz gibi hissettirmeyeceği gün olabileceğini hatırlattı.

Ön kapı aşağıdan açıldı ve Aaron yerdeki kar bulamacının içinde paltosunu ve botlarını çıkardı. Omuzlarındaki sertlikten ve gözlerindeki o acil bakıştan sorunu zaten biliyordum. Merdivenlerin dibinde onunla buluşup onu dengeledim.

"Kim, kana ihtiyacım var."

Kilian, Aaron'un kraliçeyle olan bağlantısının bir anlamı olduğuna ikna olmuştu ve tutulma sırasındaki aşırı gösterisinden sonra, Kilian bunu birkaç kan torbasıyla test etmeye hevesliydi. Bize işe yarar bir şey göstermedi. Bunu çözmekte başarısız olmuştuk ve artık zamanımız kalmamıştı.

"Bu çok fazla, yapamıyorum. İşe yaramıyor. Ben sadece, ben ... Sana ihtiyacım var."

" yok. Kontrol sende."

gitmesinin onun için ne anlama geldiğinden korktum. Eğer yaralıysa ve kana ihtiyacı varsa ve . Ya da daha da kötüsü, onun kanının cazibesine karşı koyamaması.

Aramızdaki mesafeyi bir sıçrayışta kapattı ve beni belimden .

"Kapalı." Bana bakmak için kısa bir süreliğine geri çekildi. "Gömleğini çıkar. Şimdi."

"Beni mi istiyorsun?" Gülümsedim, etkilenmemiştim.

"Evet. Şimdi." Kaşları çatıldı ve gülümsemesi kayboldu.

Dokunuşu ve bakışlarının yoğunluğu bedenimi ısıttı. "Bana ne yapacağımı söylemenden hoşlandığımı sanmıyorum." Alay ettim.

"Konuşmaya devam edersen, bunu senden koparacağım." Gömleğimden bir avuç alırken gözleri karardı, sonra durdu. "Ama bu senin en sevdiğin gömleğin. Gerçekten yırtmak istemiyorum."

Presley bana barınaktan bir gömlek getirdi. Aaron gömleğin ne kadar yumuşak olduğundan bahsettiğimi hatırladı.

giydim.

Gözlerindeki arzunun tadını çıkararak yavaşça soydum. Bana yaptığı sataşmanın intikamıydı bu. İnledi, başımdan çekip odanın diğer ucuna fırlattı. Beni yakalamasına fırsat vermeden merdivenlerden yatak odamıza koştum.

Beni kaldırıp yatağa fırlatmadan önce kapı çerçevesini geçemedim. Nefesim kesildi. Hırladı, kollarımı sıktı ve boynumu ısırıldı.

Basınç arttı ve ona daha iyi erişim sağlamak için boynumu eğdim. Kan kaybetmek bir bulutun üzerinde süzölmek, sonra en sevdiğim insanın kollarının güvenliğine inmek gibiydi. Tam bir teslimiyetti.

Uzaklaştığında gözleri hâlâ kömür rengindeydi. "Sen benimsin."

"Ben senim," dedim, ellerimi saçlarında gezdirerek sert kaslarının gevşemesini sağladım.

En iyi arkadaşımı sevdiğim ve onun da beni sevdiği için ne kadar şanslı olduğuma hayret ettim. Aşık. Taşıyacağımı hiç düşünmediğim bir unvan. Bilim adamı, psikolog, arkadaş. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey, ama asla sevgili değil.

Birdenbire sevgili olmak en önemli şey oldu. Uğruna ölebileceğim bir şey. Evliliği hiç düşünmemiştim. Birine bağlanmanın bu kadar önemli olduğu aklıma gelmemişti. Bu sadece insanların yaptığı ve çok para harcadığı bir şeydi. Uzak gelecekte bir kocanın iyi olabileceğini düşündüm, *eğer yardımcı olursa*.

Böyle olabileceğini bilmiyordum. Vücudumda Aaron'ın dokunmadığı bir yer kalmayana kadar tatmin olmayacağıma ikna olmuşum. Dili. Dişleri. Dudakları. Ona mümkün olan her şekilde bağlanmak istiyordum. Onun soyadını istiyordum.

Komodinin ve çekmeceli dolabın üzerindeki mumlar koyu sarı renkte parlıyor ve odamızın duvarına turuncu bir renk veriyordu. Vanilya ve tarçın küçük alanımızı dolduruyordu.

Yavaş bir nefes verdi. "Daha iyiye gideceğini sanmıyorum."

Sıcak kahverengi gözlerine geri dönerken parmakları yanağımla okşadı.

Uzaklaştırmaya çalıştığım bir düşünce tekrar ortaya çıktı. Onun kanını tatmak nasıl bir şey olurdu? Beni nasıl hissettirir? Yardımcı olabilir miydi

William'ın onu temizlemek için Luke'un kanını içmesi gibi mi? İyileşmesi gerekiyordu ve ben her şeyi denerdim. Genelde bunu hiç söylemem ama.

"Ya seni ısırırsam?"

Hâlâ eğiliyordu. "Ne? Bunu neden sordun?"

"Çünkü ben Senin için nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Ve belki de kanını temizlemek için yapmamız gereken şey budur. Belki de sana her ne oluyorsa yardımcı olur."

"Hayır." Benden uzaklaştı ve yatağın üzerine oturdu.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu benim yüküm. Bırak ben taşıyayım. Tek başıma."

"Ne zamandan beri her şeyi yalnız yapıyoruz? Sana yardımcı olabilir. Bu Şey tamamen kan paylaşımı ile ilgili. Sana yardım etmek istiyorum."

Mum ışığının loş ışığında Aaron'un ifadesi yumuşadı. "Kim, yapamazsın. Bu şekilde çalışıp çalışmadığını bile bilmiyoruz."

"Denemekten korkmuyorum."

"Biliyorum. Ama ben öyleyim. Ya bu seni bir şekilde incitirse?

Ya ..." Kulağının arkasında uzayan saçlarını okşadım. "Söyle bana."

"Aramızdaki şeylerin değişmesini istemiyorum. Benim için çok şeyden vazgeçtin. Sen değiştin ve ben sadece ... Bir gün hayatındaki her kötü şeyin sebebinin ben olduğumu fark etmenden korkuyorum. Seni yozlaştırdığımı göreceksin ve ..."

"Bozulmuş mu?"

Bu kelimeyi daha önce de kullanmıştı ama ne demek istediğini ancak o zaman anladım.

Devam etti, "İkimiz de içimizdeki bu şeyin iyi olmadığını biliyoruz. Ve ben olmasaydım onu asla almazdın. Bir gün benim için yaptığın her şeyden pişman olabilirsin. Vazgeçtiğin her şey için. Benim gibi olmak ..."

Daha da yaklaştım ve yüz yüze gelene kadar onu kendime çektim. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bu sadece bir korku. seni suçlamazdım."

"Aaron, beni asla bozamazsın. İçimizdeki Şey -her ne önemli değil. Önemli olan tek şey bu." Elini kalbimin üzerine çektim. "Sana yalnız olduğum için ya da ... mistik bir şey olduğun için aşık olmadım."

Bana hissettirdiklerini seviyorum. Beni çok güvende ve özel hissettiriyorsun. Ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Biraz kan bile. Her zaman seni seçeceğim."

Dudakları dudaklarımı buldu ve ben onun kokusunu ve dilimin üzerindeki hissini içime çektim. Ona onun olduğumu göstermek istedim. İçimizdeki şeyden korkmadığımı. Çünkü paylaştığımız aşkta bunun hiçbir önemi yoktu. Kan sadece kandı. Bu daha güçlüydü.

"Tamam... deneyelim," diye fısıldadı kulağıma.

"Emin misin?"

Kalbi tekleyerek başını salladı.

Bileğini tutup dudaklarıma götürdüm ve öptüm, o da dikkatli bir konsantrasyon ve yumuşak gözlerle beni izledi. Işık yüzünün yan tarafını aydınlatıyordu. Nazik bir ısırlıkla Aaron'ın kanını içime çektim ve tadına, tiksintisine ve tuhaflığına hazırlandım ama daha fazlasını tüketmek artan bir dürtüden başka bir şey yoktu. O her yerdeydi. Her yerdeydi. Kendimi ona kaç şekilde bağlayabilirdim? Ne kadar ileri gidebilirdim?

Ben daha derin içtikçe inledi. Elini boynuma götürerek parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi ve sessizce devam etmem için beni teşvik etti. Kanı, içimde var olduğunu hiç bilmediğim karanlık bir yeri doldurdu ve şimdi orası bütün ve parlaktı. Ağzımda onun kanı ona baktım ve o da yumuşak, kehribar rengi gözleriyle beni izledi. Tamamen büyülenmişti.

Birkaç saniye sonra başını omzuma yasladı, saçlarımin omuzlarımdan kaldırdı ve dişlerini boynuma geçirdi. Durmadım. Durmak istemedim.

Her saniye kalplerimizi bir olana kadar yakınlaştırdı.

Eğer kanı zehirse, beni yavaş yavaş öldürmesi için dua ettim. Acının uzun ve işkenceli olmasını istedim çünkü o zaman kalıcı olurdu. Sayfaya dökülen mürekkep gibi, onun kanı benim kanım oldu. Damarlarındaki tüm karanlığı istiyordum, vücudumun her hücresine işlese ve beni donuk bir leylak rengi bıraksa bile.

Yanaklarımdaki sıcaklık ve devam etmek için midemdeki yanma ile geri çekildim. "Nasıl hissediyorsun?"

Mumların alevleri gözlerinde titriyordu ve başparmağını dudaklarımda kalan kanın üzerinde gezdirdi.

"Sana inanılmaz derecede aşığım."

Gölümsedim ve onu kucakladım. O kadar sıcaktı ki, soğuk gecede kendi radyatörüm gibiydi. Saniyeler içinde gömleğini çıkardı ve ben bileğindeki damarları takip edip köprücük kemiğini öptüm.

Nefesi derinleşti ve teninin tenimde yarattığı o manyetik hissi takip ettim. Ona duyduğum ihtiyaç göğsümü yakıyordu. Ona daha yakın olmaktan başka bir şey istemedim. Bu, yıllardır orada olan ve uyandırılmayı bekleyen bir özlemimdi.

Ona ihtiyacım vardı. Sessiz bir davetle bana diğer bileğini uzattı. Arzumun yanmasına izin verdim ve öpücüğüm başka bir ısıyı döndüştü. Onunkine kıyasla benim ısırığım muhtemelen acı vericiydi ama o geri çekilmedi. Beni göğsüne çekti ve ben içerken parmaklarını saçlarımda dolaştırdı.

"İstediğin kadar al." Nefesi tenimde tüylerimi diken diken etti.

Boğazımı dolduran sıcaklığa doyamıyordum ve sonunda bu ihtiyacı anladım.

İçindeki açgözlü, doymak bilmez canavar tıpkı onun beni arzuladığı gibi onu arzuluyordu. Buna nasıl dayanabilmişti? Kendimi bu duygudan nasıl mahrum bırakmışım?

Uzaklaştığımda çenemden akan kanı sildim ve yeni gerçekliğimizin izin verdim. Biz böyle . Birlikte.

Beni tekrar çarşafın üzerine yatırmadan önce boynumu öptü. İhtiyacım olan ve henüz istediğimi fark etmediğim baskıyı sağlamak için kalçalarını içime bastırırken inledim.

Tüy gibi öpücüklerle boynumdaki deriyi okşadı ve çeneme sokuldu. Her dokunuşu sarhoş ediciydi. *Daha yakına. Daha yakına. Daha yakına.*

"Sana o kadar aşığım ki dayanamıyorum." Üzerime eğildi. "Özellikle de tadına."

Şehvet dolu gözlerle, bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırdı ve bileğimi öpmesini, ardından dişlerini tekrar tenime batırmasını sessizce kabullenerek izledim. Acıkmıştı. Çılgıncaydı. Sanki her saniye benden daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu ve kan bile yetmiyordu.

Aaron Calem'in yanında soğukkanlılığımı korumaya çalışmam dayanılmaz derecede zordu.

Yaptığı her şey tam olarak istediğim şeydi. Kan kana. Bir bütündük ve hiçbir şeyin bu kadar mükemmel olabileceğini bilmiyordum.

tekrar. Başıım hafifledi ve vücudumdaki karıncalanma ve halsizliği memnuniyetle karşıladım.

Dili bileğimdeki yarayı yaladı ve dikkati göğsüme düşen damlacıklara yöneldi. Uzun vuruşlarla, tenimi yumuşak bir şekilde emerken onları yaladı.

Aaron artık kendini tutmuyordu. Dilinin her darbesi ve ısırtığı korkmadığına dair bir söz gibiydi. Dişleri derime hafifçe batıyor, yalayabileceği kadar kanla tekrar tekrar ısırtıyordu.

Beni soyarken diğer kıyafetlerime o kadar iyi davranmadı. Tek bir hareketle beni döndürdü ve yatağın kenarına çekti. Ben ona doğru eğilirken dili bütün omurlarımı okşadı. Daha önce her seferinde olduğu gibi, dokunuşu nazik ve hesaplıydı. Hazır olduğumdan emin oldu ve acele etmedi. Benden gelen, daha fazlası için yalvaran seslere rağmen.

Aaron'ın dudakları boynumu okşadı ve bana tekrar bileğini uzattı.

Dişlerim derisini yırtarken, yavaşça içime girdi. Nazikçe. Her zaman nazik. Sürtünme. Kan. Hepsi beni sakın, yumuşak halimden daha çaresiz ve vahşi bir hale soktu. Bedenlerimiz uyumlu bir ritimle sallanıyordu ve ben inlemelerimi bastıramıyordum. Serbest kalmanın eşğine gelene kadar içimdeki gerginlik arttı. Çok hızlı, çok yoğun.

"Bekle."

Aaron durdu. "Sen iyi misin? Bu çok mu fazla?"

Başımı salladım. "Yatağa uzan."

İlerleyişim karşısında gözleri büyüdü ve bana uyararak ön kollarının üzerinde sürünerek yüzüme baktı. Bu sefer onu sıkıştırmak için yukarı çıktım ve gövdesinin üzerine oturdum. Değerli bir sanat eseri gibi yumuşak gözlerle beni inceliyordu.

"Seni tekrar ısırabilir miyim?" diye sordum.

Susuzluk yoktu. İnsan kanıyla beslenme zamanı geldiğinde hissettiğim o garip açlık hissi gibi değildi. Bu, ona duyduğum ve beni bunaltan bir ihtiyaçtı. Kanının sıcaklığını ağzımda ve kalp atışlarını kafamda hissetmek. İnsan olan ben tüm bunların çok hastalıklı olduğunu düşünebilirdim ama artık insan değildik. Her birimizin içinde tüketmeye cesaret eden bir şey vardı, ama biz birbirimizi tükettik. Kanlı, yavaş ve mükemmeldi.

Yüzümün yan tarafını usulca tutarak gülümsedi. "Sormana gerek yok. Ben seninim. İsteseydin şu anda beni kurutmana izin verirdim."

Gülümsedim. "Yapma."

"Doyasıya iç." Dudaklarım boynundaki damara değene kadar beni kendine çekti. Isırdım ve kanının içimde kabarması hissinin tadını çıkardım. Bu kadar doğal hissettirmesi sarhoş ediciydi.

Beni öptü, kanı hala dudaklarımdaydı.

"Bundan neden bu kadar uzun süre kaçtığımı bilmiyorum. Bunu neden daha önce yapmadık?" Yumuşak kahkahası etrafımızdaki serin alanı doldurdu. Sözleri sevinç ve rahatlama doluydu. Sanki bir zamanlar içinde taşıdığı tüm korku gözlerinin önünde eriyip gitmişti.

"Beni dinlememekle çok meşguldün." "En iyi fikirlerin sende olduğunu öğrenmedik mi?"

"Korkuyorsun. Korkuyordum ama artık korkmuyorum." Yanaklarımı avuçlarının içinde sıktı. "Seni sevmekten asla korkmak zorunda değildim. Sen her zaman benim olmalıydın."

Yanaklarım onun yumuşak bakışlarındaki hayranlıkla ısındı. Ve onu mümkün olan her şekilde içime almak için kendimi hareket ettirdim. Gergindim ve doluydum ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu tekrar ısırmadan önce bileğini öptüm. Kalçalarımı çevirerek onu her yerde hissettim. Daha derine ve daha derine. Daha dolgun ve daha dolgun.

"Bunu yapmana daha fazla dayanamayacağım," diye nefes aldı. "Dayanmak zorunda değilsin."

Elini kalçama koyarak beni durdurdu. "Hayır. Önce sen."

"Birlikte."

Vücutlarımız, kalçalararımdan karnıma doğru yuvarlanan bir zevk gönderen çok yumuşak olmayan bir ritimle hareket etti. Belimi sıkıca kavramaya devam ederken, zevk dalgalarını tek bir dalga gibi içimize çektik. Yumuşak bir çığlıkla tamamen parçalandım, ama beni kanıyla onardı, sonra beni göğsüne yatırmak için aşağı çektiğinde tekrar.

Dakikalarca suskun kaldık ve sakinleşene kadar kalbinin hızlı atışını dinledim.

"Bak, mumlar var," dedim. Kollarımız bacaklarımız hâlâ birbirine dolanmıştı.

Bu değişime hazırlıklı değildim ama burnumun dibinde gerçekleşmişti. Beni sevgili olmadan önce de tanıyordu ve şimdi kimsenin beni daha yakından tanıyabileceğini düşünmüyordum. Hiç düşünmemiştim.

Çok tanınırdım. Çok açık. Herkesin önünde çırlıçıplak. Soyulacak başka katman yoktu; bu bendim.

Şimdi anladım. İnsanlara akla hayale gelmeyecek şeyler yaptıran o şeyi.

Onun kollarının sıcaklığından hiç ayrılmak istemedim. Olacakları düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve sonsuza kadar kulübemizin güvenliğinde kilitli kalamayacağımızı hatırladım.

"Hâlâ cenazeye mi yoksa düğüne mi daha yakın olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"İkisi de."

"Neden hâlâ bu kadar karamsarsın?" Saçlarımı gözlerimden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Duvardaki yazıyı görüyorum Aaron. Ve diyor ki ... pes et çünkü hayatta kalma şansın düşük. Hiçbir şey istediğin gibi sonuçlanmayacak."

Boynuma doğru güldü ve sıcaklık kolumdaki tüyleri kaldırdı. "Emin misin? Hadi ama Burns. Benimle inan."

"Hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum."

"Ama ya her şey olması gerektiği gibi giderse. Ve oradan değişmiş, belki kanlı ama canlı olarak çıkarsak. Bunun bir olasılık olduğunu düşünmüyor musun?"

Hayır. Pek olası değil.

"Buna inanmak istiyorum. Bana yardım et," diye yalvardım. "Gözlerini kapat."

Yaptım ve parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. Titredim.

"Benden sonra tekrar et. Ben, Kimberly Burns, cesurum."

Kelimeleri yavaşça söyledim.

"Ve beynim bana bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu söylese de göremediğim şeylere inanmayı seçiyorum."

Sanki istemek ve dilemek kelimeleri gerçeğe dönüştürecekmiş gibi gözlerimi sıkarak tekrarladım.

"Umudum var."

"Umudum var," dedim.

Başka bir öpücük için onu kendime çektim. Bu gece onunla işim bitmemişti. Yaklaşmamıştım bile. Her , beni ne kadar uzun süre öperse kalbindeki umudu o kadar çok göreceğimi merak ediyordum.

İçimin derin bir yanını iyimserlikle doldurdu. Işıl ışııl güneşim, gecenin içinde sürüklenen her dokunuşla beni ısıttı.

XIX

T H E S T A R

Fifty-Four

AARON

Bir çift el başımın arkasından çekiştirirken uyuşturan bir soğuk etrafımı sardı.

"Aşkım." Kulağıma özlem ve şehvetin ipuçlarını taşıyan, her şeyi kapsayan bir kadın sesi geliyordu.

Uzaklaştığımda O'nu gördüm. Beyaz saçlar ve parlak gri gözler. Kraliçe. Ona her bakışımda boğazıma safra kaçıyordu. Ondan yayılan kokudan gözlerim yaşardı - boğazımın arkasında kalan çürümüş bir koku.

"Özür dilerim. Bu işle pek ilgilenmiyorum," dedim.

Şaşkınlıkla başını eğdi. Beni ondan uzaklaştıran bir mıknatıs gibi, bir kapı gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" Eskisinden daha endişeli bir şekilde seslendi. "Gitmek zorundayım. Özür dilerim. Burada olmamam gerekiyordu."

Kapıyı arkamdan çarptığımda koşmaya başlamıştı. İçgüdüsel olarak cebimden altın bir anahtar çıkardım. Pırıl pırıl ve tertemizdi ve kapının kilidine tam oturmuştu. Anahtarı çevirdiğimde, keskin bir patlama kapı çerçevesini sarstı ve öfkeli bir hırıltı havayı yırttı.

Koridora doğru ilerlerken, koku tanıdıktı. Vanilyalı mumlar.

Brooklyn'deki evimizdeydim. Duvarda eski resimler asılıydı; üç erkek kardeşim kol kola girmiş, çamurda oynarken gülümsüyorlardı. Noeller ve doğum günleri parlak filmlere hapsedilmişti. Luke ve Sarah'nın ellerinde kırmızı dondurmalarla sallanırken çekilmiş bir fotoğrafı mavi bir çerçeve içinde asılıydı. Gülümsedim, sıcak sarı ışığın loş parıltısıyla koridorda oylanmak istedim, ancak gürültü dikkatimi gitmem gereken yere geri getirdi.

Bir şey arıyordum... birini. Mat siyah bir kapının önünden geçmeden hemen önce durdum.

Bodruma.

Çocukken ne pahasına olursa olsun oraya gitmekten kaçınmışım ama bir şey beni cezbetmişti. Düşmeyi çevirdim, sonra beni bekleyen karanlığa baktım. Odayı ya da merdivenlerin altını aydınlatacak bir ışık yoktu. Beceriksiz ellerimle duvarda bir elektrik düğmesi buldum ve onu çevirdim. Hiçbir şey yoktu. Bilinmeyenden korkarak ilk basamakta tereddüt ettim ama doğru yolun bu olduğunu bilerek ilerledim. İnerken önce avuçlarımdan bir parıltı yayıldı, sonra tüm bedenimi sardı.

Beton zeminde bir köşeye büzülmüş iki çocuk görüldü; altı yaşından büyük olamazlardı.

"Luke," dedim, kardeşimin uzun kirli sarı saçlarını her yerden tanıyordum. Kolunu Zach'e dolamıştı, onun da uzun saçları kulaklarının arkasında toplanmıştı. "Zach."

diz çöktüğümde benden uzaklaştılar. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Dışarı çıkamayız," dedi Luke, yanakları gözyaşları ve kirle lekelenmişti.

"Çok karanlık," diye fısıldadı Zach. Dikkati merdivenlerde kalmıştı.

"Sana yardım edebilirim. Çıkış yolunu biliyorum."

"Hayır. Yapamayız. Denedik. Bunun bir yolu yok," dedi

Luke. "Ben yolu biliyorum."

"Ama o bir yerde. Bizi bulacaktır."

"Ben çoktan baktım. Artık seni rahatsız etmeyecek." Luke'un parlayan kahverengi gözlerine baktım. "Bana güvenebilirsin."

Zach'in vücudu sarsıldı. "Yapma, Luke."

"Elimi tut. Seni koruyacağım. Söz veriyorum."

Elini uzattım ve bir süre sonra elini benimkine koydu.

Kısa bir ışık parıltısı beni sardı. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha parlaktı. Yeryüzünde var olan en beyaz ışıktan bile daha parlaktı. Işık söndüğünde, parıldayan mavi suların ve yüksek dağların oluşturduğu geniş bir alana yerleştim. Çam ve toprağın yumuşak kokusu beni nostaljiyle rahatlattı. Kendimi güvende hissediyordum.

Çevresel görüşümde kırmızı bir ışık çaktı.

"Merhaba." Kimberly'nin sesi yanımda yüksek ve netti, ama canlı kalp atışlarından daha yüksek değildi.

Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı dudaklarına götürdüm.

"Az önce çok tuhaf bir rüya gördüm. Kardeşlerim bir yerde kapana kısılmışlardı."

"Aaron!" Zach ve o koşarak tahta iskelenin kenarından kristal mavisi göle atlarken Luke seslendi. Presley de hemen ardından kükreyerek bağırdı.

"Artık değil." Elim sıkıldı. "Biz kazandık, unuttun mu?"

Bunun mutluluğu göğsümü doldurdu, sonra bunun verdiği rahatlama gözlerimden süzüldü.

Göz açıp kapayıncaya kadar, pamuk şekeri bulutlarla dolu bebek mavisi gökyüzü gitti ve yerini lacivert bir gökyüzü aldı. Uçsuz bucaksız göl ufukla buluştu ama sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. Parıldayan yıldızlardan oluşan cam gibi bir mermer bizi çevreliyordu. Sadece Kimberly ve ben vardık.

Yumuşak bir melek sesi dikkatimi çekti ve parıldayan yıldızları inceledim.

Şarkı söylüyordu. Gökyüzünden gelen yumuşak, tutarsız bir şarkı ve duyamayacağım kadar alçak bir fısıltı. Daha dikkatli dinledim ve etrafımda yumuşak kıkırdamalar yankılandı.

Aaron Calem burada. Aaron Calem. Söyle ona. Aaron Calem.

Yıldızlar adımı tekrar tekrar söyledi.

Etrafımızdaki yıldızların dansını izlerken Kimberly'nin eli benimkine sıkıca sarıldı.

"Nasıl kazandık?" diye sordum. O anda tek önemli soru gibi görünüyordu.

"Ben açılıştım, sen de ."

"Ben anahtarım. Bu ne anlama geliyor? Eğer bu bir bilmeceyse, yemin ederim bunu kadar zeki değilim."

Kimberly gülümsedi ve narin elini yanağıma koydu. "Ne yapacağını bileceksin... bağ kırıcı."

Uyandığımda göğsümde yatıyordu ve hareketlerim harekete geçirdi. Kan kaybından dolayı yorgunduk ve uykuya dalmış olmalıydık. "Rüya mı gördün?"

Hiçbir şey söylemedim, kardeşlerimi tekrar görmenin verdiği duygunun ama en çok da bunun doğru olmamasının verdiği huzur ve üzüntünün içimi kaplamasına izin verdim.

"Kötü bir rüya mıydı? Sana ne gösterdi?"

"Onu rüyamda görmedim. Seni gördüm. Hep birlikte. Biz . . . kazandık."

Dudakları uykulu bir gülümsemeye kıvrıldı ve ben de alnından öptüm.

Uzun zamandır ona çok yaklaşımdan korkuyordum. Kendimi korktum. Onu sonuna kadar sevmekten korkarak neden bu kadar uzun süre ondan kaçtığımı düşündüm.

Artık hiçbir şeyden korkmuyordum.

Yeniden konumlandığımızda ve gökyüzüne baktığımda, her şey içimde dalgalandı.

Umut ve sevgi gökyüzündeki yıldızlar gibi dans ediyordu. Biz kazanacaktık.

Fifty-Five

AARON

Çoraplarımla mutfığa girerken yeni bir heyecan ve canlılık hissiyle ılık çaldım. Dışarıda kuşlar cıvıltıyordu ve kahve kokusu bir yük treni gibi üzerime geliyordu.

"Birileri bu sabah çok mutlu," dedi annem yanağına bir öpücük kondururken.

"Oh, çok."

O bulaşıkları yıkarken ben de mutfaktaki çeşitli şeyleri topladım. Uzun zamandır ilk defa her şey açık ve netti.

Kimberly masada oturmuş, kafasını defterine dayamış, bir şeyler karalıyordu. Planımız Kilian'a gitmek ve planımızı tamamlamaya devam etmekte. Yanına geldim ve karşısına oturmadan önce alnından öptüm. Yanaklarının kızarması dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"Selam aile." Presley elinde bir kâğıt torbayla ön kapıdan içeri girdi.

"Film gecesi için patlamış mısır aldın mı?" Annem sordu.

"Tıpkı senin gibi ekstra tereyağı. . ." Çanta yere düştü ve dağılıp parkenin üzerine saçıldı.

Gözleri büyüdü ve bir elini göğsüne götürerek yere yığıldı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar gözlerinin kenarında yaşlar oluştu.

Zaten yanındaydım, onu tutuyordum ve benimle konuşması için ayağa kaldırmaya çalışıyordum ama teselli bulamıyordu. Sadece nefesinin altında bir şeyler söylüyordu.

"Bir sorun var." Kırmızı gözlerle bana baktı. "Bir şey oldu. Kötü bir şey."

"yakan bir şey mi oldu?"

"Ben değilim! Onlar! Yaralanmışlar. Zach ya da Luke. Ya da ikisi birden. Bilmiyorum. Bir sorun var." Tekrar göğsüne kapandı, daha sert hıçkırıyordu. ". Acıyor."

Acı içinde kıvranırken elleri saçlarına dolandı.

Ona olanlardan dolayı içimi bir korku kapladı ve beni bir çözüm bulmaya itti.

"Her şey girecek Pres. Düzelteceğim."

"Bunu hissetmiyor musun?" Hıçkırdı. "Neden hissetmiyorsun?"

Göğsümdeki ağırlığın gittiğini fark etmemiştim. O sürekli acı yok olmuştu. Kardeşimi ağlarken gördüğümde, normal üzüntü ve ona bu kadar acı veren şeyi öldürme dürtüsü dışında hiçbir şey hissetmedim. Herhangi bir ağrı yoktu. Bıçak saplanması ya da ağrı yoktu.

Artık aramızdaki bağı hissetmiyordum.

"Yardıma ihtiyaçları var. Bir sorun var. Onları orada bırakamayız."

Onu daha sıkı sıktım. "Sıkacağız. Söz veriyorum. Yakında birlikte olacağız ve tüm bunlar sona erecek."

Presley en az yirmi dakika boyunca omzumda ağladı. Sonra annem koruma moduna geçti ve onu kucağına alıp ateşin yanına oturttu.

Sessizleşene kadar üçümüz de onunla birlikte oturduk ama sustuğunda eskisi gibi değildi. Bu önceki zamanlardan farklıydı.

Presley ateşle bakarken gözleri boşluğa dalmıştı. Onu bu durumdan kurtaran tek şey Sarah'nın bacaklarını okşaması oldu.

Bir sorun vardı ve ne olduğunu bulmalıydım. Daha fazla beklemek yok.

Fifty-Six

AARON

Ben Kilian'a oyun oyun tekrar okurken Kimberly elimi sıktı. Bu kez oturma odasında seyircisiz oturuyorduk. Diğer herkes her an başlayabilecek savaşa hazırlanmakla meşguldü. *Işıkları bekleyin.* Faydalı bir nottu ama ne kadar bekleyebilirdik ki? Kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı.

"Sonra Presley çıldırdı ve bağıın acısından göğsünü tuttu. Çok şiddetli olduğunu söyledi ve ben ... hissettim. Hiçbir şey hissetmedim."

Kilian bana doğru yaklaştı. "Bu senin için genellikle nasıl bir his?"

"Baskı gibi. Kalbim çürümüş gibi. Daha önce de dizlerimin üzerine çökecek kadar kötüleşmişti. Ama bu sefer bir ağrı bile hissetmedim. Sanki hepsi ondaymış gibiydi."

Kimberly ve ben kanepede otururken Kilian başını salladı ve başka bir şey söylemeden çıktı. Saatin üzerinde

duvar yavaşça ilerliyordu. Pencerenin dışında bulutlardan gölgeler halinde dökülen kar örtüleri vardı. *Işıklar. Belki de havadan bahsediyordu.*

Fazladan harcadığım tüm saniyeler rüyamdaki ya da Cecily'nin söylediği şifreli mesajı çözmeye gitti. Cecily'den geldiği bunu önemsemiştim ve Kim'in ayın sırasında onunla olan etkileşimlerini duyduktan sonra, onun sözlerine inanmayı denemeye istekliydim.

Kilian, Kimberly ve benim irkilmemize neden olacak kadar hızlı bir şekilde oturma odasına girdi. Elinde başka bir tahta kutu vardı ve ne olacağını biliyordum çünkü daha önce görmüştüm.

"Kraliçenin kan şişesini saklamışsın." Bunu görmek kardeşlerimi neredeyse dize getiriyordu.

"Bir şeyi test etmek istiyorum."

Bu bir soru değildi. Açmaya giderken itirazımı pek umursamadı.

"Bekle!" Kimberly .

Kraliçenin kanının cazibesine hazırlandım ama kutu açılıp bakışlarım siyah sıvının üzerine yerleştğinde ... hiçbir şey hissetmedim.

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"şey mi?" Gözleri büyüdü. "bakar mısınız?"

"Aaron, hayır." Kim ön kolumu tuttu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"yok. Sadece birazcık. Başa ."

Denemek zorundaydım. Kilian'ın gözlerindeki bakış beni çağırıyordu ve bana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyordu. Umarım iyi bir şeydir.

Şişeden parmağıma tek bir damla damlattım. Açık havayı kokladım, sonra yaladım. Su da olabilirdi. Vücudumdan tepki gelmedi.

Başımı salladım. "Tadı hatırladığım hiçbir şeye benzemiyor."

Kilian'ın burun delikleri alevlendi ve bir kahkaha attı. Çılgın ve neşeli.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Doğru olduğunu düşünmedim. Bilmenin bir yolu yoktu. Bunu test etmenin bir yolu yoktu."

"Neyi test edeceksin?" Kimberly kolumu çekerek Kilian'dan ve kandan uzaklaştırdı.

"Bir şiir vardı. Güzel, mistik bir kadına saplantılı bir adamın hikayesi, ama kalbini başka bir kadına verdiğinde, laneti kırabildi ve sevgilisiyle kaçtı. İlgisiz olduğuna inanıyordum ya da belki de yanlış yorumluyordum."

"Ama nasıl? Bunca zamandır birlikteydik," dedim.

Kalbimi uzun zaman önce Kimberly'ye vermiştim ve Akira'nın kanının etkilerini hâlâ hissediyordum.

"İkinizin arasında bir şeyler mi değişti?" Kilian'ın gözleri kısıldı. "Herhangi bir şey."

Kimberly ve ben bakıştık. Bir şey vardı. Söylesem mi düşündüm. Kilian zaten benim hakkımda bilmesini istediğimden daha fazlasını biliyordu ama sanırım bu da fedakârlığın bir parçasıydı.

Önce Kimberly konuştu. "Yakın zamanda kanımızı paylaştık. Bu yeni bir şey."

"Aşıkların kanının birbirine karışması . . . Bir bağ yarattınız. Daha güçlü bir bağ," diye mırıldandı Kilian.

Bizi inceledi, muhtemelen parçaları kafasında birleştiriyordu. Tüm bunlar bana çok zorlama geliyordu, bir hikaye kitabından çıkmış gibiydi, ama benim dünyamdaki her şey böyleydi.

"Yani, bu şu anlama geliyor. . . Aaron'ın kraliçenin kanının etkilerine karşı bağışıklığı var," dedi Kimberly.

"Bundan daha fazlası. Ona karşı tamamen bağışıklık kazanacak. Muhtemelen hiçbir sorun yaşamadan O'nun etrafında bulunabilecek."

"Bu iyi, değil mi?" Ben sordum.

"Bu muazzam bir şey." Kilian'ın gözünde bir damla yaş oluştuğuna yemin edebilirim. "Ve bu zaten bildiğim bir şeyi doğruluyor. Vakit geldi."

Sadece bana hitap etmek için döndü. "Beklediğim şey . Kardeşlerini bu şekilde kurtaracağız. Artık senin üzerinde hiçbir gücü yok. Seni savaş alanına getirme riski nihayet ortadan kalktı."

Kim'e baktım, bu haber karşısında gözleri rahatlamıştı. "O zaman zamanı geldi. Gidiyoruz." Aslında bu bir soru değildi.

"Son dakikada vereceğimiz bir karar en iyi yolumuz olacaktır. Yola çıkmadan önce hafızanızdaki bu bilgiyi silmeliyiz."

"Bekle. Hayır," dedim.

"Bu mevcut bilgiyle gitmeniz ikiniz için de tehlikeli olacaktır."

"Ama o zaman kanımızı paylaştığımız geceye dair anılarımızı da almanız gerekirdi, değil mi?" Kimberly kolumu kavradı.

Kilian başını salladı.

O geceyle ilgili unutmak istemediğim bir şey vardı. Birlikte birçok gece geçirmiştik ama böylesi olmamıştı. Onu düşünmeden edemiyordum. Seksten daha fazlasıydı. Bırakın başka birini, kendimi hiçbir şeye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Kimberly başını sallayarak kararımı onayladı.

"Hayır. Üzgünüm, yapamam."

Kimberly, "Aileye zaten çok fazla şey verdik," dedi.

"Pekâlâ. İdare edeceğiz." Kilian kısa bir süre hayal kırıklığına uğradıktan sonra dudakları tekrar yukarı doğru kıvrıldı.

Kimberly'nin elini kendi elimde sıktım ve dışarıdaki gölgelik alana baktım. Işık yoktu ama daha fazla bekleyemezdik. Rüyamın kalıntıları kafamın içinde tekrar oynadı.

Luke. Zach. Geliyorum.

Fifty-Seven

PRESLEY

Kötü bir şey yaptım. Yapmayacağımı söyledim ve yaptım. Araba, yağan ve yolda kalan karı zar zor kesiyordu. Bir elimle gözlerimi silerken diğer elimle direksiyonu kavradım. Araba her dönüşte kayıyordu ama yavaşlayamıyordum. Göğsüm. Göğsüm. Göğsüm.

Pedala basarak arabayı karla dolu yolda daha da hızlandırdım. İçinde nakit para ve pasaportum olan bir çanta hazırlamıştım. The Legion'a her şeyi bırakmamıştım çünkü ihtiyacım olacağını .

Daha fazla dayanamadım. Arabayla kaza , yaya olarak kaçacaktım. Artık hiçbir şey beni ağabeylerime gitmekten alıkoyamazdı.

Ne Sürtük Cehennem, ne Kilian ve tarikatı, ne de ailem.

Gittiğimi fark ettiklerinde çok hayal kırıklığına uğrarlardı. Bu sadece acıyı daha da kötüleştirdi. Şimdiye kadar hissettiğim en acı verici duyguydu. Hem de hiç. Ve hiç .

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım ama yüzüm gözyaşlarımdan sıcaktı. Yola odaklanmam söz konusu bile olamazdı. Birine çarpmadan ya da raydan çıkıp hendeğe düşmeden önce kenara çekmem gerekiyordu. Luke böyle derdi ama Luke burada değildi. Bir yeri incinmişti; bunu hissedebiliyordum. Ya da belki Zach, belki de ikisi birden.

Her neyse, kötüydü.

Bana ihtiyaçları vardı. Bu da artık kulübede kalamayacağım anlamına geliyordu. Gitmek zorundaydım.

Bu mantıklı mıydı? Evet. Mantıklıydı. Mantıklıydı.

Bunu benim için yaparlardı. Aramayı asla bırakmazlardı.

Aaron çıldırırdı. Annem ve Kimberly ağlardı. Telefonumu birkaç mil geride pencereden dışarı attım. Eğer beni ararlarsa, teslim olurdum.

Güçlü olmak zorundaydım. Kararlı. Cesur. Kardeşlerim gibi.

Fifty-Eight

AARON

Ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Presley çok mutlu olacaktı. Bütün hafta onu durgunluğundan kurtarmaya çalıştım. Yine sessizdi ama tek çözüm kardeşlerimi geri almaktı.

Ve sonunda zamanı gelmişti.

Yeni bilgiler aklımı başımdan aldı. Kimberly ve ben arabada rahatlama gözyaşları döktük. Sonunda işler bizim lehimize ilerliyordu.

Geç saatlere kadar eve geri dönemedik. Güneş ağaçların arkasında kaybolmuştu ve araba garaj yolundan çekilmişti. *Belki annem Presley' neşelendirmek için bir yere götürmüştür.*

Kulübenin kapısını açtığımda annem elinde bir fincan kahveyle mutfak masasındaydı. Ona birlikte geçirdiğimiz zamanın sona erdiğini söyleme düşüncesiyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Sarah bizi yumuşak bir ağlamayla ve bacağımı dürterek karşıladı.

"Presley nerede?" diye sordum. "Bugün vardiyası olduğunu sanmıyordum."

"Birkaç saat önce onu kontrol ettim. Ama odasından çıkmadı."

Midem bulandı.

"Ama araba gitmiş..."

Annem başını kaldırdı, ben de odasına gittim ama kapı kilitliydi.

"Pres." Kapının kolunu kırıp içeri girmeden önce sadece birkaç saniye düşündüm. Sarah da peşimden geldi.

Karanlıkta, battaniyelerin üzerinde duran tek bir kâğıt parçasını seçebildim.

Özür dilerim. Denedim. Gerçekten denedim. Onlara gitmeliyim. Bana ihtiyaçları var.

Seni sonsuza kadar

seviyorum, Presley

Birkaç dakika önce hissettiğim umutlu ve neşeli halim içimden uçup gitti. "O gitti. Gitti."

Yine yapmıştım. Kendi fikirlerime odaklanmıştım. Kendi hedeflerime ve hırslarıma. Kardeşimin zihninde oluşanı kaçırmıştım. Bir sır saklıyordu. Ona başka bir ipucu vermiş olmalılar.

Kardeşlerimle birlikte olmak için The Family'ye gidiyordu. "Ne?"

"Nereye gitti?"

Kimberly ve annemin panik içindeki seslerini zar zor duyabiliyordum ve artık beni rahatlatmaya çalışan dokunuşlarını hissedemiyordum.

Kalbim pır pır ediyordu. Duvarlar çok yakındı. Kardeşim gitmişti. *Küçük* kardeşim. ilgilenmem gerekiyordu ama parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

"O gitti," dedim, hâlâ kâğıda bakarak. "Bu ... bu benim hatam."

Odanın sıcaklığından çıkıp kapıya yöneldiğimde dünyam renksizleşti. Kulübe çok sıcaktı. Karın içine doğru ilerlerken sanırım beni çağırıyorlardı. Ağlıyorlardı. Ben de ağlıyordum.

Neden bunlar olmaya devam etti? Aile neden verdiğim herkesi almaya devam ediyordu? Bunun olmasına izin verdim. Düşündüm ki

yeterince yapıyordum ama . Onu alırlarsa yaptığım onca işin hiçbir anlamı kalmazdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Kimberly tamamen çökmemi engellemek için yanımdaydı. Aile zayıflığımı bulmuştu. Başından beri planları buydu. Onu hedef almak ve onları kendi taraflarına çekmek. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Zarar görebilirlerdi ama bağ olmadan bunu bilemezdim.

"Aaron." Kimberly'nin sesi şok ve şaşkınlık karışımıydı.

Gözyaşlarımın arasından hâlâ ona bakamıyordum ama bedenimi derimin altına işleyen buz gibi soğuktan kurtarmak için kucaklamasının sıcaklığını içime çektim.

"Aaron." Sesi beni gözlerinin içine baktıracak kadar güçlüydü ve gökyüzünü işaret etti. "Bak."

Tüm gökyüzü canlı pembe, mavi ve yeşil renklerle aydınlanmıştı. Aurora borealis daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı ve tüm gökyüzünü kaplıyordu. Her zaman uzak, soluk bir şeydi, asla parlak değildi ve tüm gökyüzünü dolduruyordu.

"Işıklar . ."

"Biz kazanacağız." Kimberly'nin yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama gülümsedi. Alnımı göğsüne yasladım ve kalp atışları yavaşladı. Kalbinde taşıdığı umudu içime çektim ve tekrar içine çektim. Tüm parçalar yerine oturuyordu ve sahne hazırdı. Küçük bir aksilikti ama belki de böyle olması gerekiyordu. Artık hiçbir şey beni durduramazdı.

Üçümüz ışıkların altında oturuyorduk.

"Onu geri alacağız anne. Ve tıpkı söylediğin gibi hepimiz birlikte olacağız."

Sesimin kelimeleri söylediğini duyduğumda, bunun doğru olduğunu biliyordum. Sanki onu söyleyerek, var olmasını istemişim gibi. Belki de . Önceki kararımı hatırladım. Yıldızlar benden korkmalıydı, kraliçe de öyle. Sırlarla işim bitmişti ve onun kendi çıkarı için kardeşlerimi benden almasıyla da işim bitmişti. Hepsi ölümleriyle tanışacaktı.

Fifty-Nine

PRESLEY

Tabii ki ürkütücü bir kiliseydi. Kan tarikatı başka nereye gitmemi isteyebilirdi ki? Sanırım bir yeraltı mağarası ya da kanalizasyon falan olmadığı için şanslıydım. Kağıttan harita okumakta iyi olduğum şanslıydılar.

Karın içinden kiliseye doğru yürürken etrafımdaki hiçbir şeyi kontrol etmedim. Kalbimin kanadığını hissettiğimde hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak çift kapıyı açtım. Her şey iyi aydınlatılmıştı. Moderndi. Hani şu düşün dergilerinde gördüğünüz, mükemmel asma armatürleri ve yumuşak, transparan perdeleri türden.

Ama orada kimse yoktu. Her yer bomboştu, ne kalp atışları yankılanıyordu ne de tavanda fareler vardı. Bir arkadaş iyi olurdu. Koridorda yavaşça yürüdüm, sıraların kenarlarında yanan mumların yanından geçtim. Ön tarafa ulaştığımda sahne ışığı siyah bir sıvıyla dolu büyük bir sunak kâsesini aydınlattı. Kesinlikle kan. Ağzının kenarında altın bir plaka duruyordu ve üzerinde gelişigüzel kazınmış bir kelime vardı. "*İçki*"

İç çektim. *Çok mu dramatik?*

Herkes dramatik olduğumu söyledi, ama o tarikat vampirleri bunu . Beni oyalamak yerine tüm bunları en başından yapabilirlerdi. O zaman sanırım *sadakati* anlayamazdım. Tam da Akira'nın istediği gibi biri olabileceğimi fark ettim. Sanki benden önce nasıl biri olduğumu biliyordu.

Siyah kan benimle alay etti. Bu kötü bir fikirdi. Yanıp sönen kırmızı tabelalar gibi *ya şimdi durun ya da şeytana uyun* diyordu ve ben 200 dolar toplayıp gitmek . Kiliseden çıkamadım. Ayaklarım fayans zemine yapışmıştı ve tek seçeneğim içmek ya da geri dönmekti.

Herkesin sürekli bahsettiği o meşhur kader miydi?

Bir günlüğüne kral olmak nasıl olurdu? Bizden sürekli üç adım önde olan tarafta olmak.

Bu kötü bir düşünceydi. Luke'un bana bunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Böyle düşünmemi istemezdi ama burada değildi.

Kasenin yanında gümüş bir kadeh vardı ve onu aldım. Daha fazla tiyatro. Bir SOLO fincan daha pratik olmaz mıydı? Muhtemelen estetiğe uymuyordu. Tamam, belki biraz oyalanıyordum. Bu kötü bir fikirdi. *Gerçekten* kötü bir fikir.

Kanı içmek, muhtemelen geri alamayacağım bir parçamdan vazgeçmek anlamına geliyordu ama onlara geri dönmenin bedeli buydu ve garip bir şekilde bunu sorun etmiyordum.

Bir gün daha bekleyemezdim. Bir dakika daha. Bir saniye daha. Onlarla birlikte olmak istedim çünkü belki bu bir şeyleri değiştirebilirdi. Belki bu sefer bir şeyler yapabilirdim.

Ve belki de beni çağıran bu şeye boyun eğmek buna değerdi. O ya da kader, en azından birlikte olacaktık. Muhtemelen

gibi görünüyordum ama vazgeçiyormuşum gibi hissetmiyordum. Bu benim seçimimdi. Kardeşlerimi görmek istiyordum, o yüzden .

Bunun şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olup olmadığından emin olmanın bir yolu yoktu.

Ah. Siktir .

Kadehi ağzına kadar doldurdum, geri fırlattım ve kan beni iliklerime kadar dondurdu.

Oh, kahretsin.

Sixty

AARON

Kalkma ve yola çıkmadan önce annemle vedalaşma vakti neredeyse gelmişti. Üzerimde yatan kızla yollarımı ayırmayı dört gözle beklediğim kadar bunu da dört gözle bekliyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Presley'in ayrılması Alaska'daki zamanımın sona erdiğini kanıtlıyordu ve sadece birkaç saat içinde, umarım yerde onunla buluşmak için bir uçağa binecektim.

Göğsümde yatarken Kimberly'nin saçlarıyla oynadım. Kalp atışları düzenli olarak atıyordu ve ben bu yumuşak sese odaklandım. Zihnim yıldızların örtüsü ve ağaçların gölgesi altında tanıştığımız geceye sürüklendi. O zaman da ateş vardı. Alt katta çıtırdayarak yanan ateşimiz gece sabaha doğru ilerledikçe yavaş yavaş sönüyordu.

"Neden bunun bir veda olduğunu hissediyorum?" Kimberly kıpırdandı. Bir süredir sessizdi.

"Öyle değil. Asla gitmeyeceğime söz vermiştim, hatırladın mı?"

"O zaman söz ver. . . bunun bir veda olmadığına söz ver. Bunun her şeyin sonu olmadığına."

Bunun sözünü vermeyi her şeyden çok istiyordum. Tüm cevaplara sahip olduğuma ve planımızın tam da istediğimiz gibi işleyeceğine söz vermeyi. Her şey yakında bitecek ve kardeşlerimle birlikte eve dönecektik.

Ama Luke'un bana öğrettiği pek çok şeyden biri de tutamayacağım sözler vermemem gerektiği idi.

"Yapamam." Yüzünü görmek için çenesini yukarı çektim. "Ama bu işe yarayacak. Ben buna inanıyorum. Göz kırpacaksın ve sonra hep birlikte eve dönüyor olacağız. O zaman gerçekten düzgün bir kutlama yapacağız. Birlikte."

"Ama ya öyle olsaydı Aaron. Ya öyle olsaydı?" Sesinde bir çatlak vardı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni tekrar bulacağım. Söz veriyorum."

Hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı. Ölüm bile. Bazı bağlar ölümden daha güçlüdür ve bizimki de onlardan biriydi.

Onu son kez kollarıma alabileceğim aklıma gelmişti. Komodinin üzerindeki vazoda duran şakayıkların ikimizden de uzun yaşayabileceğini. Onunla bu rüyayı görmeyi o kadar çok istiyordum ki. Hayatım boyunca başka hiçbir şey istememiştim ve eğer kalırsam her şey garanti altındaydı. Ağabeylerim de muhtemelen aynı düşüncelerle yatağa uzanmışlardı. Zach'in Ashley'e veda edeceğini bilerek sarılıp sarılmadığını merak ettim. . . bizim için. Ve şimdi bu fedakarlığı yapan bendim.

"Ya bizim için her zaman böyle bitiyorsa... her zaman çizgisinde?" Burnunu çekti.

"O zaman doğru yapana kadar denemeye devam edeceğiz. Seni tekrar bulacağım ve benimle konuşana kadar canını sıkacağım. Beni aramana gerek olduğunu hiç sanmıyorum... ama ben her zaman seni ararım."

"Keşke kafanın içindeki o sonsuz dünyaları görebilseydim Aaron Calem. Gördüğün tüm o ışıklı yerleri."

Başının tepesini öptüm. "Sadece sor. Sana her şeyi anlatırım." "En vahşi olanı."

"Sen bir denizkızısın ve ben de seni tehlikeli bir kaderden kurtaran iyiliksever bir korsanım."

"Deniz kızları mı?"

" ama. Eğer vampirler gerçekse, dışarıda bir yerlerde deniz kızları da gerçektir."

Yumuşak kahkahası boynumu ısıtıyordu. "Güzel.

Bana en sevdiğini söyle."

Tereddüt ettim ve saçının bir parçasını döndürdüm. "En sevdiğime göre ikimiz de insanız. İlkokulda tanıştık ve seninle birlikte büyüdüm. En iyi arkadaşız ve sen benim sana aşık olduğumdan habersizsin. . . ama sonunda cesaretimi toplayıp üniversitede sana söyledim ve sen de aynı şekilde hissettin. Evlendik ve çocuklarımız oldu. Kardeşlerim amca olmayı sevdi. Birlikte yaşlandık ve öldük.

. Asla ayrı kalmayız. Bizler bir günlüğüne ayrılmak zorunda kaldıklarında ağlayan yaşlı insanlarız."

Güldü. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"O kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Çok yumuşaksın. Bayıldım."

Tavan penceremizdeki yıldızlara belki de son kez bakarken sessizliğin yerleşmesine izin verdim. Tüm gökyüzü ışıklarla dans ediyordu. Annem bunun jeomanyetik bir fırtına olduğunu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca kuzey ışıklarının ortaya çıkmasına neden olacağını söyledi. Haberlerde ta Florida'dan görüntüler vardı.

Onlar bizim ışıklarımızdı. Fırtınamız.

"Aaron ... bu benim en sevdiğim."

"Vampir olan mı?"

"Sıcak ve burada olduğun. Bana sarıldığın ve asla bırakmadığın. Ve asla veda etmek zorunda olmadığımız."

"Bunu sevdim. Vedalaşmak yok." Onu öpmek için yukarı çektim. "Seni burada tutmamın bir yolu olmadığına emin misin? Güvende olduğunu bildiğim bir yerde."

"Muhtemelen başka bir zaman çizgisi. Ama bu değil." Tekrar gülümsedi.

Onu içime çekmek için başımı saçlarına gömdüm. Böyle bir aşkın var olduğunu hiç bilmiyordum. Bunun için kelimeler yoktu. Sadece kendimi mümkün olan her şekilde ona bağlama dürtüsü.

"Kim, lütfen benimle evlen."

Kasları sertleşti ve bana bakmak için hareket etti.

"Yapacağımı biliyorsun. Bunu her şeyden çok istiyorum."

"Hayır, yani hemen şimdi. Evlen benimle. Seninle evli olmadan bir saniye daha geçiremem. Karım olmanı istiyorum. Sana evlenme teklifinden daha fazlasını sunacağıma söz veriyorum. Yapacağımız çok şey var. Seni dünyanın dört bir yanına ve kendimize bir kulübe yapacağım. Yine de herkesle birlikte kutlayabileceğimiz bir düğün yapabiliriz. Sadece benimle evlen."

Kekeleyerek kısa bir nefes verdi. "Ama nasıl? Resmi şeylere ihtiyacımız yok mu?"

"Hayır. Sadece yıldızların, tanrıların ya da gökyüzünde bize bakan her kimse onun altında birbirimize yemin ediyoruz ve sonra birbirimize bağlanıyoruz. Sonsuza kadar."

Gözlerinde parlak bir heyecan vardı.

"Tamam... ama hiç iyi bir şey hazırlamadım."

Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu ve ben gözlerinin içine baktım. Dizlerimin üzerine çöktüğümdeki gibi bir gerginlik yoktu. Daha önce önemli görünen diğer her şey aniden önemsizleşmişti. O, ben ve gökyüzündeki yıldızlar, ateşin kokusu ve kalplerimizin atışı vardı; başka bir şey isteyemezdim.

"Önemli değil. Sen her zaman en iyi şeyleri söylersin zaten. Sıra bende." Ona dokunmadan duramıyordum, dudaklarında ve kaşlarında geziniyordum. "Kim, söz veriyorum seni her zaman koruyacağım ve sonsuza dek seninle ilgileneceğim. Ağlamak için omzun olacağım ve en iyi randevuları ben planlayacağım. Her zaman benimle ve söz veriyorum kendini özel hissetmeni sağlayacağım çünkü öylesin. Seninle tanıştığım ve avluda benden uzaklaştığın an bunu biliyordum. Yemin o günden beri bana kancanı takmıştın, çünkü sen tanıdığım en cesur insansın. Sonra seni tanıdım, naziksin, komiksin ve çok zekisin. Seni her yere takip ederim. Nereye gitmek istersen ya da ne yapmak istersen, hemen yanında olacağım ve bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Yüzünden yaşlar süzülürken güldü. "Bunu nasıl takip edebilirim ki?"

"Bir şey söylemene gerek yok. Nasıl hissettiğini zaten biliyorum." Onu kendime doğru bastırdım.

Bu kez yüzümü tutarak gözlerimin içine baktı. "Aaron, seni hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Bana o kadar çok şey öğrettin ki... ama en sevdiğim şey, sadece kendim için değil, başkaları için de yaşamayı öğretmiş olman. Kimseye ihtiyacım olmadığını düşünüyordum, ama ... Sanırım sadece senin beni bulmanı bekliyordum."

Yüzümden yastığımıza düşen gözyaşlarımı sildi.

"Kimberly Burns, yaşam ve ölüm boyunca ... sonsuza dek benim karım olur musun?"

"Evet, yaşam ve ölüm boyunca. Ve sen, Aaron Calem, sonsuza dek benim kocam olur musun?"

"Evet." Bir öpücükle cevap .

Gece sona erdikten uzun süre sonra onun tadını hatırlamak ve kalp atışlarının sesini ayrılığımızda hatırlayabilmek için hatırlamak istedim.

"Presley üzülecek. Nikâh memuru olmayı çok istiyordu" dedi, sanki Presley bir tarikata katılmak için İrlanda'ya gitmiyormuş gibi. Rüyamıza inanıyordu.

"Olacak. Yönetebilir. Şarkı söyleyebilir. Dans edebilir. Tekrar birlikte olduğumuz sürece gerçekten umurumda değil. Sizce de öyle değil mi Bayan Calem?"

Kolları beni acıyana kadar sıktı. "Mm-hm. Tekrar söyle."

Sevgili Luke ve Zach,

Aynı anda her yerde olabilir mi? Senin için de böyle mi?

Sonsuz ıstırap. Lütfen oraya daha hızlı gitmeme izin ver. Neden beni ondan sakladın? Ondan. Ondan. Ondan. Neden bizi ayırdın?

Onu hissedebiliyorum. Onu. Onu. Duvarlara yazılmış. Tüm katlarda. Sen de görebiliyor musun? Derimin içinde sürünüyor. Ciğerlerimde ve tırnaklarımın altında. Gittiğim her yerde onu hissediyorum. Düşünemiyorum. Sadece ona ihtiyacım var. Ona. Ona.

Lütfen ona beni beklemesini söyle. Neredeyse geldim. Ona geciktiğim için üzgün olduğumu söyle.

Bana her zaman rehberlik ediyordu. Dünyaya ilk geldiğimden beri beni kendisine çekiyordu. Ondan önce bile. O benimdi. Ve ben de O'nundum.

Bu kadar büyük bir şeye engel olduğum için özür dilerim. Ama şimdi birlikte olacağız. Keşke uçak daha hızlı gidebilseydi.

Bana biraz daha kan verdiler ama yeterli olmadı. Sonunda eve gidiyorum. Neden bununla savaştık ki? Ondan uzakta olmak acı veriyor. Ondan. Ondan.

Lütfen ona geldiğimi söyle. Muhtemelen bunu almayacaksın. Ama seni göreceğim. Sana şahsen söyleyeceğim.

-Presley

Sixty-One

AARON

Gömleğimin yakasını çektim. Lanet şey çok dardı ve biraz kaşındırıyordu.

Aile, sanki geleceğimi biliyormuş gibi havaalanında beni bekliyordu. Biletimi almış ve pasaportumu yanıma almıştım. Tamamen siyah takım elbise giymiş dört adam kapının arkasında benim için kıyafet değiştirmiş bekliyordu.

"Bu taraftan, efendim."

Küçük bir uçağa binerken onları takip ettim. Daha önce hiç efendim diye çağrılmamıştım. Daha önce hiç uçağa binmediğim gibi, ama bunu söyleyemezdim.

İkisi de benim yaşlarımda görünse de onlarla nasıl konuşacağımdan tam olarak emin değildim. Pencereyi açmama izin vermediler.

ve beni sıkıştırmayı seçtiler. Acaba kaçacağımı mı düşündüler diye merak ettim.

Sessizlikleri zihnimin dolaşmasına izin verdim. Çoğunlukla evi. Kimberly'nin. Veda etmek dışında her şeyi söylemekten. *"Ee, akşam yemeği. Senin evinde. İki hafta sonra,"* demiştim. *"En sevdiğin yemeği pişireceğim."*

Annem gözyaşlarını sildi ve ben de onu kucakladım. Presley gittiğinden beri gözyaşları dinmemişken ayrılmak zordu ama ona destek olacak bir topluluğu ve onu oyalamasını umduğum bir erkek arkadaşı vardı. Yine de aramamı bekleyeceğini biliyordum. Numarası çoktan ezberlenmişti.

"Kardeşlerini de getirdin mi? Masada bir sürü yerim olacak. Sonunda iyi porselenleri kullanmanıza izin vereceğim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Kimberly annemin kolunu mengene gibi kavramış, onu dik tutuyordu. Annem de Kimberly'nin sırtını ovalayarak aynı ölçüde rahatlatmaya çalışıyordu.

Onlar için yüzümdeki gülümsemeyi korumak düşündüğümünden daha zordu ama her zamankinden daha cesur olmama ihtiyaçları vardı. Luke'un hayatı paramparça olurken yıllar boyunca bizim için yaptığı gibi cesur. Kimberly boynumu hiç gibi sıkıldığında Luke'un ışıltılı gülümsemesi bana güç verdi.

Bunu benim için yapmıştı. Ben de onlar için yapabilirdim.

"Tamam, okyanusun ötesinde görüşürüz o zaman?"

Başını salladı. Onu bir daha gördüğümde güvende olmayacağını bildiğim için yine de ona gülümsedim.

"Beni bulacaksın."

Uçağın türbülansı beni anılarımdan kopardı ve kolçaklarımı kavramaya çalıştım ama ikisi de doluydu.

"Kardeşlerimi ne zaman göreceğim?" adama sordum. "Yaklaşık on saat." Uzun boylu olan bana hiç bakmadan konuştu.

"Hepsi, değil mi? Zach, Luke ve Presley?" Ben sordum. Siyahlar giymiş ve havaalanında beni bekleyen farklı bir tarikatın beni ele geçirmesine izin verirsem diye.

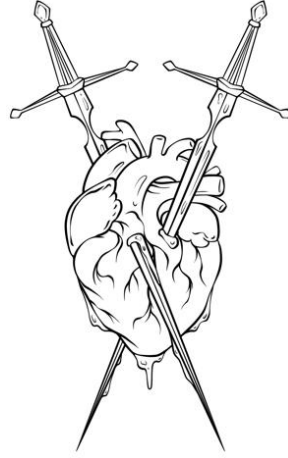
Sadece başını salladı.

"Bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Biz de seni bekliyorduk," dedi diğeri, pencereden aşağıya bakarak.
Bunu zaten biliyordum.

Sixty-Two

KIMBERLY

Alaska'daki zamanımız sona ermişti - en azından şimdilik. Ve kar tarlasına bakarken, onu özleyeceğimi biliyordum. Şüphesiz hayatımın en zorlu ayları olmasına ve çoraplarımın içinde eriyen kardan bıkmış olmama rağmen, ayrılmak boğazıma bir yumru getirdi.

Aaron gerçekten de onu tek başına bırakacağıma inanıyordu. Bu düşünceye gülümsedim. Birkaç saat sonra, onun yokluğunun boşluğunu hissettim. Bir zamanlar her şeyi kendi başıma yapmaya o kadar alışmıştım ki, omzumun üzerinden bakıp kolunu bana sarmasını diledim.

tekrar etrafımda. Onun desteğinin ve sıcaklığının yokluğu doğal gelmiyordu.

"Hazır mısın?" Kilian elime bir pasaport tutuşturdu.

Güneş gözlüklerimi taktım. Kardan ve küçük charter uçağının metalinden gelen aydınlatıcı parıltı birkaç ay önce beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yeterdi. Şimdi ise sadece biraz can sıkıcıydı. Vera beni uğurlamak istedi ama bunu ona yapamazdım. Yalnız kalmaması için biz yokken erkek arkadaşıyla kalması için ona yalvardım.

Beklediğini biliyordum ve bu sorun değildi çünkü biri onun için gelecekti. O kişi ben olmasam bile. "Ben hazırım."

Kilian'ın ve benim onun çalışma odasındaki konuşmamızın yankıları kafamda tekrarlandı. Son ayın sırasında Cecily ile konuştuktan sonra planımın değişmesi gerektiğini biliyordum.

"Benim de gitmem gerek. İki hafta bekleyemem."

Kilian irkildi ve masasının üzerindeki mum ışığı yüzündeki kırılganlıkları derinleştirdi. *"Aaron ve Presley ile ilgili plandan bahsediyorsun. Ne biliyorsun ki?"*

"Aaron'ın hayatının tehlikede olduğunu biliyorum, benimki de öyle. Cecily kazanmamızı istiyorsa adada olmam gerektiğini, ölebileceğimi ama bunun onları kurtaracağını söyledi. Bekleyip onları yalnız bırakmam. Gitmek zorundayım. Bana bunun çok tehlikeli olduğunu ya da hepimizin değerli küçük satranç taşların olduğunu ve bunu riske atamayacağını söylemeye çalışacağını biliyorum ama bu benim ailem. Bir söz verdim. Orada olmalıyım. . . eğer olması gereken buysa ölmek için."

"Tamam."

"mi?"

Başını salladı. *"Planlarımı ayarlayacağım ve seni ülkeye kendi başına götürmek için ne yapabileceğime bakacağım."*

Aramızda kısa bir sessizlik oldu ve ben rahat bir nefes aldım.

"Senin ve ailenin yoluna çıkmayacağım. Bir daha yapmayacağıma söz verdim."

Soğuk rüzgâr beni gerçekliğe geri döndürdü.

Yine yalnızdım, rüzgâr kirpiklerime kabarık karlar savururken küçük bir charter uçağının yanında duruyordum.

"Arabayla ve adaya gidiş gelişle birlikte ondan yaklaşık yirmi dört saat sonra orada olacaksın. Tek yapmanız gereken biz varmadan önce öldürölmemek."

Bunu nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kilian'ın savaşmam için bana ihtiyacı vardı.

. . . ama belki de savaşa bile gidemeyecektim. Belki de önceden ölmem gerekecekti.

"*Sadece bir tane.*" Cecily'nin sözleri kafamın içinde yankılandı.

Kulağıma göre oynamalı ve akıllı olmalıyım. Doğru zamanı bilirdim. Gariptir ki, hiç korkmuyordum. Sadece uçağa bineceğim için biraz gergindim ama ölmek ... Ailemi kurtaracaksa bunu kabul edebilirdim ve bu bir şekilde diğer her şeyi önemsiz hissettiriyordu.

İrlanda anakarasına varacak ve feribotu devralacaktım. Kilian, havaalanında beni limana kadar yönlendirebilecek birinin beklediğini söyledi.

"Peki ya siz?" Grubumuza bakarak sordum.

Sadece bir avuç insan beni uğurlamaya gelmişti. Felix ve Halina - sanırım Felix'in gelmesini o sağladı- Dom ve Kilian.

"Kardeşimin hayatı üzerine söz veriyorum, sizin için elimizden geleni yapacağız."

Kilian'ın sözleri beni ürküttü. Sesi hiç cesaret verici gelmezdi. Her zaman sert ve otoriterdi ama asla umutlu değildi. sıkamak için elimi uzattım. Sonunda garip ilişkimizle barışmıştım.

Dom başıyla onayladı. "Yalnız gitmene izin vermeyiz."

Ona sarıldım ve tek Skylar oldu. Vücudu hiç esnek değildi.

"Bunu görmeyi çok isterdi." dedi.

Öyle ya da onu gururlandıracaktım. Bu benim seçtiğim yoldu. Ailemi koruyacaktım ve Skylar gibi benim de net bir görevim vardı. Aaron yemse, ben de kurban olacaktım. Açık bir teslimiyet gibi görünecekti. Ama bu kararla birkaç dakikadan fazla yaşamama izin vereceğinden emin değildim.

Aaron bilseydi buna asla izin vermezdi.

"Son bir şey daha." Kilian'ın çenesi büküldü. "Hançeri de yanında götüreceksin."

"Ya alırlarsa?"

"Onu nerede bulacağımızı biliyoruz. Biz gelmeden önce işinize yarayabilir ve sizi dezavantajlı duruma düşürmek istemem. Deneyin

takip et."

O zaman bunu yapmamız için bize güvenip güvenmediğini merak ettim. Kilian aynı kaldı. Yakınlaşmamıştık ve bu benim için sorun değildi. Aaron bana Kilian'ın kardeşiyle neler yaşadığını anlatmıştı ve bu beni ona güvenmeye ya da ondan hoşlanmaya daha meyilli yapmasa da, onu her zamankinden daha iyi anlıyordum.

Kilian aşk için aklını kaybetti.

"Bu ona tam olarak istediği şeyi vermek olmayacak mı?" "Evet."

Kilian bir an için bana baktı. Söyleyemeyeceği daha çok şey vardı. Planı bilmemek konusunda anlaşmıştık. Ayrıca bir intihar görevini de kabul etmişim, ki muhtemelen Kilian'ın tam da ihtiyacı olan şey buydu. Muhtemelen. Belki de.

Önemli değildi. Çözmem gereken bir şey değildi. Aaron'a ve hayaline güvenmem gerekiyordu.

"Tamam."

"Ayini gerçekleştirebilecek tek kişi sensin." Dom beni onaylarcasına başını salladı.

"Transkriptleri hatırlayabileceğinden emin misin?" Kilian sordu. "Evet, alıştırma yapıyorum ve her gün yazıyorum."

Kelimeleri kendi başıma öğrenmem şarttı, böylece hançerin gücünü tekrar kullanabilir ve Kilian'ın adamları pusu kurarken kraliçenin dikkatini dağıtabilirdim, ne zaman olursa olsun. Cecily sayesinde, bu ay döngüsü sırasında hâlâ kullanılabilecek bir güç olduğunu keşfettik ama bunun ne kadar güçlü olduğu hâlâ bilinmiyordu.

". Ben hazırım." Felix sallanmayı bırakmamıştı.

Halina araya girdi. "Ben de öyle. Diğer tarafta görüşürüz o zaman, Burns?"

"Benim soyadım Calem. Ne olursa olsun, lütfen beni böyle hatırlayın. Kimberly Calem."

Hürmetle başlarını salladılar -Halina gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle, Dom omuzlarını gevşetti ve hatta Felix göz hizama gelip sıırttı- Kilian ise başını eğdi.

Geleceği göremiyordum ama bunun onları aynı anda son görüşüm olduğunu biliyordum. Elimde hançerle uçağa ve yıldızların kaderine doğru yürüdüm.

Sixty-Three

AARON

Vay canına. Yeşil rengi unutmuştum. Uzakta, üzerinde küçük beyaz noktalar bulunan kalın yeşil tarlalar geçiyordu.

Kilian'ın hafızamdan silmediği bilgiler için minnettardım. Kalenin haritası hâlâ oradaydı. Uçak Dublin'e indiğinde ne ile karşılaşacağımı biliyordum, sonra daha küçük bir uçakla adanın uzak ucuna gittik. Her yer uzun tepeler ve çiftlik evleriyle doluydu. Renkli binaların olduğu bir kasabayı geçtik ve demir kapı görünene kadar yolu takip ettik.

Etrafında römorkları toprak ve taşla dolu kamyonlar vardı. Şoför yoluna devam etmeden önce kapıdaki adamla kısa bir konuşma yaptı. Bir tabela gözüme ilişti:

KAPALI - Ziyaretçiler ve Sakinlerin Dikkatine: Adanın doğal peyzajını korumak amacıyla, kıyı erozyonu kontrolü ve arazi

koruma projesi devam etmektedir.

Birdenbire yalnız olmaktan gerçekten nefret etmeye başladım.

Araba yolda ilerlerken ve bir kale görünürken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Taşın grisi gökyüzüyle uyumluydu ve tepeler dışında tek renk vitray pencerelerdi.

"Geleceğimi biliyorlar, değil mi?" Kapı benim için açılırken şoföre sordum.

Bunu söyler söylemez onu gördüm.

Zach yanmış çitlerin arasından bahçeye doğru yürüdü. Başı öne eğikti ve saçları kesilmişti, tanıımıyordum ama kardeşimi nerede olsa tanırdım.

"Zach." Adı boğazımda düğümlendi.

Gülümsedim. Rahatlama dalgalar halinde üzerimden geçti. O yaşıyordu. Onlara geri dönmüştüm. Aylarca süren merak ve dilek sona ermişti.

Olduğu durdu.

Gözlerimiz avlunun karşısında buluştu ve yutkundum. Geldiğimi bilmesine imkân yoktu çünkü gözlerindeki öfke beni yeniden beş yaşındaymışım gibi hissettirdi. *Çok kızgın.*

Bana doğru yürüdü ve içimde kaçıp saklanmak için garip bir dürtü oluştu. Kardeşimi gördüğüm için inanılmaz mutluydum ama bunun bir önemi yoktu çünkü kıcıma tekme basacaktı.

O yaklaşırken etrafımdaki adamlar eğildiler. "Çekilin," dedi ve hepsi dağıldı.

"Merhaba."

Gömleğimin yakasından tutup beni kendisiyle birlikte yürümem için çekti. "Kaldır şu lanet kıcını."

"Beni özledin mi?"

"Konuşma."

Beni zaten açık duran ve bekleyen büyük bir kapı setinden geçirdi, sonra süslü duvar kağıtları ve yanan mumlarla dolu birkaç koridordan geçirerek küçük bir ofis gibi görünen bir odaya soktu. Toz miktarına bakılırsa sık kullandıkları bir oda değildi.

Konuşmak için ağzımı açtım ve Zach beni duvara doğru itti, sıvanın altı çatlamıştı.

"Ow."

Acı omurgama kadar yayıldı ve güç ciğerlerimden nefesimi çekti. Zach beni ittiğinde, nadiren bu kadar sert olurdu.

"Ne işin var burada?"

"Bunun açık olduğunu sanıyordum. Senin için geldim."

Alay etti, gözleri sanki beni yakmak istiyormuş gibi içimde bir delik açıyordu. "Bu kadar değersiz bir küçük kardeş olduğun için seni kendim öldürmeliyim."

Zach'in parmakları yakalı gömleğimin kenarlarına dolanırken ellerimi kaldırdım ve beni tekrar itti. Acı omurgamdan yukarı doğru aktı ama hiçbir şey söylemedim.

Devam etti, "Bunu berbat edeceğini bilmeliydim. Yani, ne oluyor lan? Presley'nin buraya gelmesine nasıl izin verirsin?"

"O nasıl?" Biraz fazla umutsuzca sordum.

"O gayet iyi. Senin sayende değil!" Ben acı içinde bağırana kadar başparmağını koluma bastırdı. "O Luke'la birlikte."

Luke'un adı omurgamda bir ürperti yarattı. "? Onları görmek istiyorum."

"Seninle işim henüz bitmedi."

"Bana işkence mi yapacaksın?" "Henüz karar vermedim."

Zach kaşlarını çattı ve yüzüme birkaç santim yaklaştı. Kardeşim ciddiye. Kilian haklıydı. O yer onları değiştiriyordu ama ağabeyimin söyleyeceği hiçbir şey beni incitemezdi. Sinir bozucu, asabi ağabeyimi özlemiştim. Dayanamadığım öfkesini bile bana yönelttiği için seviyordum. O kadar özlemiştim ki konuşmaya devam etmesini istiyordum.

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" Sakince sordum. "Ne beni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Beni kum torbası olarak kullanıyorsun." Gömleğimi daha sıkı çekerek homurdandı.

"Bana istediğin kadar kötü davranabilirsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Buraya seni kurtarmaya geldim."

Bakışlarında bir şey değişti; kaşları yumuşadı ve ben yere düştüm.

"Beni gerçekten . Bunu biliyor musun?"

"Bunu bana daha önce de söylediğine eminim."

Başını salladı ve pencereden dışarı, yanmış çimenlere baktı. "Gelmemeliydin. Ve Pres, o neden burada?"

Sesinde bir çaresizlik vardı, sanki ona elimdeki ötesinde sağlam bir cevap vermem için bana yalvarıyordu.

"O . Buraya senin için geldi. . . seninle olmak için."

"Siktir." Ellerini gözlerine sürdü ve başını ellerinin arasına aldı.

Onu daha önce de yorgun görmüştüm ama bu şekilde değil. Şato aylardır onların gerçeği. Ben her gece başımı yastığa koyup güven dinlenirken, Zach ve Luke ne yapmıştı? Her gün bunu düşünüyordum ama birdenbire daha da fazlasını öğrenmek istedim. Bir şey bana onların benim sahip olduğum güvenliğe sahip olmadıklarını söylüyordu. Duvarlar sıcak ve davetkâr değildi. Her şey soğuktu, tıpkı ağabeyimin yüzünü bana döndüğündeki ifadesi gibi.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ama artık buradayım ve sensiz gitmeyeceğim."

"Kimse ayrılmıyor."

Bu sefer gülümsedim. "Beni hafife alıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Burada kal. Yap. Gitme. Gitme."

"Nereye gideceğim?"

"Seni tanıyorum. Yemin ederim geri döndüğümde gitmiş olursan-"

"Ben kalacağım." Kütüphanenin yüksek tavanlarına baktım. "Burası zaten serin görünüyor."

O gittikten sonra hızlıca odanın içinde dolaştım ve her şeyi hafızama kaydettim.

Duvarlar beyaz alçıydı ve en uçta neredeyse tavana kadar uzanan üç cam pencere vardı. Tepesinde sahte mumlarla süslü bir avize asılıydı.

Kalede yalnızdım ve bir daha olmayabilirdim. Bunu kendi avantajıma kullanmalıydım.

Raflardaki kitaplar eski ve yıpranmıştı, tıpkı Kilian'ın bize sıralattığı kitaplar gibi. Ancak bu kütüphane daha derli toplu, tozlu ama bakımlıydı ve Kilian'ın ofisinde atlatmak zorunda kaldıklarım gibi yerlerde kitap kalabalığı yoktu.

Eski kitaplara bakmaya alışmıştım. Eğitimsiz bir göz için tüm kitaplar aynıydı, ama aralarında farklar vardı. Sırtta folyo harfler. Katlanmış kenarlar. Kilian'ın ilginç bulduğu metinleri içeren en önemli kitaplar parçalanıyordu. Bazıları mürekkeple hızlıca karalanmış notlardı ve düşünceler birkaç saniye içinde sayfaya dökülmezse dünya parçalanacakmış gibi ciltlenmişti.

Kendime en önemli kitapları nereye koyacağımı sordum, önce ikinci kata çıkan merdiveni tırmandım, ancak bu kitapların çoğu tozla kaplanmıştı, dokunulmamıştı ve muhtemelen önemsizdi.

Alt raflardan birinde gözüme çarpana kadar alt uçtaki rafları gözden geçirdim ve sırt kısmı siyahtı. Yazı yoktu ama bir toz zerresi de yoktu. Kitabı elime aldığımda, derinin sağ alt kısmındaki oymayı hissetmek için durdum.

Eros.

Sayfalar oldukça yıpranmıştı, sanki defalarca çevrilmiş gibiydi. Bu bir günlüktü. En üstte zar zor görünen tarihlerden anlayabiliyordum. Listede yıl yoktu. Sadece her sayfaya mürekkeple çizilmiş küçük ay sembolleri vardı. Onu aldım ve pencerenin ışığına doğru götürdüm. Eros'un düşüncelerini not ettiğini ve pencereden aya baktığını hayal ettim.

İşe yarar bir şey bulmak için sayfaları çevirdim. Kilianın tüm kitapları gibi okuması zordu ama diğerlerinden daha yıpranmış bir sayfaya geldim.

Çünkü ölümün içinde yaşam da vardır. Dünyayı bu beladan kurtarmak, buzla kaplı olarak ölmek demektir. Ama ölmek Benim Aşkımı kaybetmek demektir. Ama Benim Sevgimi kazanmak, kişinin can damarını kaybetmesidir. Aşkım sonsuza dek sürecek. Ama hayatımın kanı boşuna akacak.

kalp atışım kulaklarımda . İşte o kelime yine.

*Can
damarı.*

Karanlık her tarafı yarıyor. Kanla kurulan bağlar dinlenmeli.

~~Haçer. Haçer nerede?~~

Kağıdın sonu yırtıklarla doluydu.

Hepsi şiir değildi. Bazıları, anladığım hiçbir isimden bahsetmeyen olayların kafa karıştırıcı anlatımıydı. Onunla geçirdiğimiz zamanlar, çoğunlukla odasında, sonra bir bahçesinde. O kızgındı bir şey hakkında .

Bazen sayfanın kenarını karalamış ve çok fazla ünlem kullanmış.

Bugün sadece Aşkımın kalbini kesmekle ilgileniyorum. Nefret ruhumu kirletiyor. Beni boş bırakıyor.

Hayat kaynağım, geriye kalan tek varlığım.

Ancak ertesi gün durum farklıydı.

Beni yaşamdan çok önce çağırdı. Ölürken de beni çağırarak ve ben her seferinde O'na cevap vereceğim.

Onun aşkı olmak için doğdum, ama sevgilisi değil. Ben onun koruyucusuyum.

Ayak sesleri koridordan geliyordu. Son girişlerden birine gelene kadar umutsuzca son bir girişimde bulundum.

Yeni Ay sırasında:

Sirius, hayat kaynağım, bizi hatırla-

Kapı açıldığında kitabı rafa geri koymuştum bile. Luke içeri girdi. Onu tekrar görmenin ağırlığı neredeyse beni yere serecekti. Onu kucaklamak için acele ettim. Bunu defalarca hayal ettikten sonra, hissettiğim onca acı için beni rahatlatmasını .

Aylarca eriyip gitmesini bekledim ama o sarılmadı.

Bana bakmak için omuzlarımdan tuttu. "Şimdi söyle bana.

Neden buradasın?"

"Selam, kardeşim!" Presley içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Her şeyi aynı anda algılamaya çalışıyordum. Luke'un saç stili onu neredeyse tanınmaz hale getirmişti, cildinin cılız ve renksiz görünümüyle birlikte. Artık parlak değildi ve bu sadece Luke'tu. Presley'nin kıyafetleri de değişmişti. Bana kimi biliyordum ama adını düşünmeye korkuyordum.

"Pres." Onu kucaklamama izin verdi ama kısa sürdü. "Bana iyi olduğunu söyle."

Bir günden biraz daha fazla, ama emin olamamak işkence gibiydi.

"Ben harikayım! Cidden, burası harika bir yer."

Onda da farklı bir şeyler vardı. Presley normalde kıpır kıpırdı ama tırnaklarının derisini çekiştiriyor ve bir ayağından diğerine geçiyordu.

"Bekle. Sana ne oldu?" Cevabı biliyordum.

"Bir kiliseye gittim ve biraz kan içtim. Hem çok fazla."

Bunu fark etmem bir süre aldı.

"Onun kanını mı içtin? Ne zaman?

Nasıl?" "İçmedin mi?" Luke sordu.

Onu görmezden geldim. "Pres,

cevap ver bana." "Başka bir

ipucum vardı."

"Seni ayarttılar."

"Hayır! Beni yönlendirdiler. Akira notları takip edeceğimi biliyordu. Haklıydı da. Bunca zamandır Kilian'ın kaderimize engel olmaya çalıştığını biliyorlardı. Kader bu. Bana öyle söyledi. Geç kaldığımızı söyledi. Çok daha önce daha mutlu olabileceğimizi ve bunu pek çok kez gördüğünü, ama gelmemiz gereken zamanda gelmediğimizi söyledi. Onu beklettik ama artık bunun bir önemi yok çünkü hepimiz birlikte olacağız."

"Kendini duyuyor musun?"

Presley Luke'u dürttü. "Zihninin silinmesi gerekebilir. Kilian'ın pençeleri derinde."

"Pres." Öfkelen dim. Kadının kanından daha fazlasına erişme olasılığını düşünmemem saflıktı ama düşünmemiştim ve o zaten çok farklıydı. Göğsümde oluşan endişeyi yatıştırmak için bir nefes verdim.

"Kızma," dedi Presley. "Ben ...

değ ilim. Kendime kızg ınım."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Bunu engelleyemezsin. Bu bizim kaderimiz."

"İkiniz de sessiz olun. Luke'un sorusuna cevap verin." Zach beni tekrar dürttü.

"Az önce açıkladım."

"Tekrar açıkla." Luke beni de itti. Beklediğimden çok daha fazla itti.

Bunun onlara nasıl göründüğünü biliyordum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamayan küçük kardeşleri hiçbir plan yapmadan gelmişti. Onlara göre ben hiçbir şey anlamayacak kadar küçüktüm ama o çocuk çoktan gitmişti. Karanlığı anlamıştım. Tanık oldukları her şeyi yaşamamış olsam bile, korumacılıklarını hissedebiliyor ve bunu gözlerindeki korkudan görebiliyordum. Korkuyorlardı ama artık beni korumak zorunda değ illerdi. Yarım yamalak bir Calem planından daha fazlasına sahiptim.

"Bizim için geldiğini söyledi," dedi Zach.

Luke korku ve öfke karışımı bir duyguyla bana baktı. Kafasında bizi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu hesaplıyor, başka bir plan hazırlıyordu ama o da değişmişti. Haftalardır grip gibi görünüyordu. Bizim için bunun mümkün olduğundan emin olmasam da yanakları zayıflamıştı.

"Artık beni korumak zorunda değilsin. Seni kurtarmak için buradayım. Birlikte gideceğiz."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

"Evet! Her zaman söylediğin gibi. Vazgeçmeyeceğiz. Her zaman işleri çevirmenin bir yolu vardır. Ve artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Daha önce yapamadığım gibi şimdi de sana yardım edebilirim. Bunu düzeltebiliriz."

"Evde kalıp Kimberly, Pres ve annemle hayatın tadını çıkarman gerekiyordu. Presley ve sen ortaya çıkana kadar her şey yolundaydı."

Presley araya girdi. "Hey."

"Konuşmak yok," dedi

Zach.

"Yalancı," dedim. Boğazımda bir öfke birikti. Luke yalancı değildi ve bu sözleri söylemesi, doğru olduğunu düşündüğüne inanmama neden oldu. "Senin acını her gün hissettik. Sen gittin ve her şey daha da kötüleşti. Seni çok özledik. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Akira'nın kanını içtiğimiz için senin hissettiğin her şeyi hissedebiliyorduk. Her zaman birbirimize bağlıydık."

Luke ikiz telepatisiyle Zach'le konuştu. Ne kadar sinir bozucu olduğunu gözden kaçırmışım.

Luke'un bir zamanlar sıcacık olan gözleri kararmıştı. "Bu kehanetin gerçekleşmesi. Hepsi doğru. Söylediği her şey."

Zach'in itiraz etmesini bekledim ama o da aynı korkuyla bakıyordu.

Kardeşlerime ne olmuştu? Presley'nin annemin kulübesinde yerde hıçkırığa hıçkırığa ağladığını ve ne kadar kötü yaralandığını hatırladım. Bu acı Zach ve Luke'tan geliyordu. Bu yükü omuzlamadığım için kendimi suçlu hissediyordum ama şimdi nedenini biliyordum. Kimberly ile aramızdaki bağ sayesinde bir açık yakalamıştık. *"Açılış bendim. Ve sen de anahtardın."*

"Buradan gitmeliyiz. Bunu ailemiz için yap. Kendin için yap. Sarah için."

Luke ona vurmuşum gibi irkildi, sonra Zach'e baktı. Zach'in sert dış görünüşü bir an için kırıldı ve yüzünde ıstırap parladı.

"Ne?"

"Hiçbir şey hatırlamıyor. O ... hatırlamıyor."

"Sarah'yı hatırlamıyorsun. Nasıl hatırlamıyorsun?"

Zach gözlerini kaçırarak, "Uzun hikâye," dedi.

Sarah'yı hatırlamasını engellemiştı. Bu kadar garip davranmasına şaşmamalı. Bir şeyler olmuştu. Korkunç bir şey.

Luke gözlerini kapadı ve başını salladı. "Fark etmez. Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Bunu düzeltebiliriz. Kilian geliyor ve bir kavga çıkacak." "Biliyoruz," diye homurdandı Zach.

Presley, "Bana korkutucu sesler çıkarmayı öğretin," dedi.

Luke başını kaldırdı. "Onun tarafını tuttuğun için seni öldürecekler. Bunu daha da kötüleştiriyorsun. Burada hiçbir şey güvenli değil. Seni her şeyden koruyamam."

"Ve sana söylüyorum, buna ihtiyacın yok. Tek yapmanı istediğim beni takip etmen. Bana inanman."

Luke dişlerini sıkarak, "Yapamam," dedi.

Tamam, işler iyi gitmiyordu ama Kilian beni buna hazırlamıştı. Elbette, basit bir konuşmayla ikna olabileceklerini ummuştum ama bu başka bir şey değildi. O kadar kolay olmayacaktı ama fikirlerini değiştirmek için bolca zamanım vardı.

Presley sırtarak beni izledi. "Aaron, sen hiçbir şey anlamıyorsun. Onunla aradaki bağı henüz hissetmedin. Çıldıracaksın. Böyle bir şey yok."

"O haklı... henüz içmemiştin. Kendi başına geldin, bu da bunun kader olduğunu kanıtlıyor," dedi Luke.

"Hayır. Geldim çünkü buradan çıkabilmemiz için seni almak istedim."

"Her zaman kurallara biri oldun." Presley kıs kıs güldü.

"Luke?" Zach çenesini tutmuş, Luke'un bir konuda karar vermesini bekliyordu. Luke kısa bir süre ellerine baktıktan sonra başını salladı.

"Onu götürün. Ona içki içirecektir."

"Ne?! Luke!?" çekildim ama Zach ve Presley kollarımdan tuttu.

"Biliyorum. Bağı zorlamayacak ama sonunda kabullenmeni kolaylaştıracak. Tüm bu yeri kabullenmeni kolaylaştıracak. O da sana merhamet edecektir."

"Sen neden ? Bunu kabul etmek istemiyorum! Buradan çıkmalıyız."

"Biliyorum. Üzgünüm Aaron. Ama . Bu imkansız. Denerken canın yanacak. Seni cezalandıracak ve böylesi daha kolay. Söz veriyorum. Presley ve senin, Zach ve benim gibi mücadele etmemenizi sağlayacağım. Seni koruyorum. Öyle hissetmediğini biliyorum-"

"Hayır, gerçekten değil!"

Beni kapıdan çıkarıp koridora doğru sürüklemeye başlamışlardı bile. Kapı çerçevesine tutunmaya çalıştım ama üçe karşı bir haksızlıktı.

"Bu senin iyiliğin için. O haklı. Burada hiç üzülmiyorum. Bu harika." Presley hatırladığımdan çok daha güçlüydü.

Tutuşundan sıyrılabilsem bile, Zach'in kolumdaki ölümcül tutuşunu kıracak hiçbir şey yoktu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil." Ayakta durmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Gerçekten öyle. Burada beş saniye bile dayanamazsın. Sana büyük bir iyilik yapıyoruz," dedi Zach.

"Onu seveceksin Aaron. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım. Zarar görmeyeceksin. Her şey yoluna girecek." Luke kasvetli gözlerle bana baktı.

Boşuna çabalıyordu ve aslında doğru şeyi yaptığına inanıyordu. Sakin olmalıydım. Onun kanını içsem bile hiçbir şey olmazdı. Bunu bekliyorduk. Hepsi planın bir parçasıydı.

Midem bulanıyordu ve bunun sebebi sadece ağabeylerim tarafından bir iblis kraliçesine sürükleniyor değildi. Bu, ağabeylerimin olanlardan dolayı daha iyi bir gelecek hayal edemeyecek kadar travmatize olduklarını bilmek kadar korkunç değildi. Bunun beni ateşlemesine izin verdim. İnandırıcı bir yalan söylemem gerekecekti.

"Özür dilerim Aaron." Luke yutkundu ve kaçırıldı. "seni mahvedecek. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sorun yok, Luke."

Yapacağım son şey olsa bile kardeşlerimi savaşmaya ikna edecektim.

Sixty-Four

AARON

Katedralin çan kulesi gittikçe yaklaşıyordu. Kaleyi tanımaya çalıştım ama işe yaramadı çünkü beni koridordan aşağı sürükleyip dışarı açılan bir kapıdan geçirdiler. Yanlarından geçtiğimiz adamlar kardeşlerimi görünce başlarını eğip bakışlarını kaçırdılar. Hava kül ve okyanus suyu kokuyordu. Uzakta büyük bir kül yığını gördüğümü sandım ama içinde bulunduğum zor durumda manzarayı seyredecek vaktim olmamıştı.

Katedralin kapıları açıldı ve tökezleyerek içeri girdim. Ayaklarımın altında çatlak bir mermer zemin vardı. Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Onu görene kadar kardeşlerim beni daha da içeri itti. Diğer iki muhafız da onun yanında beni bekliyorlardı.

Gözleri üzerimdeyken söylediği ilk şey "Geç kaldın" oldu.

O andan korkmuştum ve içten içe O'nu gördüğümde ayaklarının dibinde toz olup olmayacağını merak ediyordum ama karşımdaki kadın ruhani ve uhrevi bir güzelliğe sahip değildi. Cildi soğuktan kurumuş ve zayıflamış bir kadındı. Beni yaklaştırdıkça daha fazla kusurunu görebiliyordum: ellerinin üzerindeki krep derisi ve gözlerinin yanındaki çizgiler. O yer gibi, O da usta bir yanılsamaydı, bir seraptı ve şimdi kanı beni hiç etkilemediği için, Onu olduğu gibi görüyordum. Zar zor yaşayan bedeninden hayatı çekip alan bir şey tarafından ele geçirilmiş bir kadın kabuğu.

"Merhaba." Hatırlayabildiğim tek kelime buydu. Luke başımı eğmeye zorladı.

O konuştu. "Ailemiz nihayet tamamlandı. Çok önemli bir olay."

Diğer Muhafız üyelerinden hiçbiri gülümsemedi. Ezra - delici gözlerini hatırlıyorum - sanki kaçacakmışım gibi bana bir aşağı bir yukarı baktı. Yanındaki kişinin Sirius olduğunu tahmin ettim.

"Ne demek geç kaldım?"

"Seni başka bir ayda bekliyorduk." Gülümsedi ve kolu beni çağırdı.

Midem boğazıma düğümlenmişti. Tek yapmam gereken her şeyi tutmaktı. Teoride kolay.

"I zaten söyledi Onun Her şeyi." Presley dedi, ile onun ses yankılanıyor.

"Evlat," diye uyardı Sirius Presley, "yersiz konuşma konusunda ne konuşmuştuk?"

Zach'in göğsünden derin bir homurtu geldi ve kendini ikisinin arasına koydu. "Kardeşimle konuşma şekline dikkat et."

Gülümsedi. "Ailelerin birbirlerini anlamaları bazen zaman alır."

"Ona söyledin mi?"

"Bana her şeyi gösterdi. Çocukluğunu. Blackheart'ta geçirdiğin zamanı... ve sevgilinle saklandığın gizli yeri."

Birden Kilian'ın kafalarımızı plandan uzak tutacak kadar dikkatli davrandığı için minnettar oldum. Tam varış zamanlarını ya da sızma planlarını bilmiyorduk ama Kilian'ın almadığı bir şey vardı.

Konuşmak için ağızımı açtım ve beni durdurdu.

"Endişelenme." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve tüylerim diken diken oldu.

"Dur."

Yüzü düştü.

"Luke, lütfen... bana yardım etmelisin. Bana bunu yaptıрма," dedim.

"Kavga etmezsen kötü değil!" Presley öyle dedi.

Sirius homurdandı.

Luke'un omzuyla durdurulmadan önce ondan uzaklaştım. "Alışması için birkaç gün vermenin bir yolu var mı?" Luke sordu. "Kilian'ın planıyla ilgili bilgiye ihtiyacımız var," dedi Sirius.

"Ama kolay kolay vazgeçmeyecektir," dedi

Luke. "İşkence ederek çıkarın onu!" Presley söyledi.

Zach onu susturmak için bir parmağını kaldırdı.

Tartışmalarına izin verdim. Eğer kafamın içinde olsaydı, Kimberly hakkında her şeyi bilirdi. Tek avantajımı kaybederdim. Onlara Kilian'ın hafızamı sildiğini söylersem, bu onun kontrol etmek istemesine neden olabilirdi.

"Canım, seni rahatsız eden bir şey mi var?" Şimdi daireler çizerek yürüyen Zach'e baktı.

Sevgilim mi?

Zach alay etti. "Evet, *canım*. Öyleyim."

Onun evcil ismini bir hakaret gibi tükürdü. İçinde gerçek bir nefret vardı ama yine de ona baktığında gözleri yumuşadı.

"Bunun nasıl biteceğini biliyorum. Onun kafasına zorla gireceksin ve bu hepimizin kışına tekmeyi basacak. Henüz yükselmediler. Onların hissettiği her şeyi biz de hissediyoruz ve bu canımızı yakıyor."

"O haklı. Lejyon'un gelişi için hazırlık yapmamız gerekiyor. Eğer son birkaç aydır olduğu gibi bir şey olursa o kadar faydalı olamayız," dedi Luke.

Hâlâ birbirimize bağlı olduğumuza inanıyorlardı. Presley onlara her şeyi anlatmış olsa bile, bunu doğrulayamazlardı.

"O zaman belki sonunda gerçek potansiyeline ulaşır ve kraliçen için kendini sertleştirirsin," dedi Sirius.

"Siktir git. Kimse seninle de konuşmuyor," diye tükürdü Zach. "Sadakatimi defalarca kanıtladım."

"Bunu düşünmekte haklı," dedi Ezra. "Ama ben aynı ve Luke'un adına daha fazla zaman rica ediyorum."

Beni izledi. Elleri koluma gitti ve sanki beni etkilemiş gibi davranmak zorunda kaldım. Sanki Kimberly'nin kucaklamasına yakın bir hismiş gibi. Bir şey söylemek zorundaydım.

"Kilian benim de kafamı temiz tuttu. Onların planlarından haberim yok." "Yalan söylüyor," dedi Sirius.

"Herkesi susturun. Bırakın o konuşsun," dedi. Uzun ince parmakları yanağımda gezindi.

"Sadakatimi kanıtlamak için kanını alacağım. Bu şimdilik yeterli olacak mı?"

Onun açık gri gözlerine baktım. Odadaki herkesi tatmin edecek bir şeyle kendimi kanıtlamam gerekiyordu.

"Luke bunun her şeyi kolaylaştıracağını söyledi."

"Öyle olacak." Ellerini ensemdeki saçların arasına soktu, sonra saçlarını yana doğru çekti.

İçimden kaçma isteği geldi. Aklıma Kimberly geldi ve ona gitmek istedim. Kraliçe beni dudaklarım ensesine değene kadar yaklaşmaya zorladı ve ben de ısırarak kanının damarlarıma girmesine izin verdim ama içimden iyi bir şey geçmedi. Sadece O'na bir gösteri yapmam gerektiğini bilmenin verdiği endişe.

Ben de öyle yaptım. Yanağını kavradım ve daha derin içtim. Ellerimi titreten tek şey iğrenmeydi ama tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Önce onun çekilmesine izin verdim.

"İşte. Başardı. Şimdi yerleşmesine yardım edebilir miyiz?" Zach sordu.

Gözlerim hiçbir şey söylemeyen Luke'a takıldı. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Her şey tuhaf ve korkunçtu. "Evet, ona uygun bir oda bulun."

Presley sıçrayarak O'na en yakın yere oturdu ve saçlarını okşamaya başladı.

"Şimdi ne yapalım? Belki saçını yıkamamı istersin? Ayaklarına masaj yapabilirim, saçlarını öğretilirim ..." Kollarındaki derinin izini sürdü.

"Lütfen, ne ."

Midem bulandı.

"Oh! Tırnaklarını da boyayabilirim."

Elini onun yanağına koydu. "Ne istersen yaparım. Ben seninim."

Zach beni tekrar sürüklemek için gömleğimi tuttu. "Bekle, Luke ne olacak?"

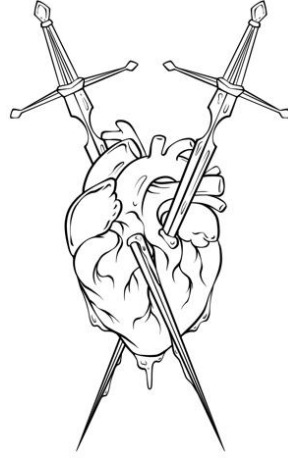
"Presley'nin tarafına geçmeye yemin etti. O nereye giderse gitsin, Luke orada kalacak. Sanırım şimdi aynısını sana da yapmam gerekecek. Sen iyi misin? Kandan sonra."

"Evet, daha fazlasını istiyormuşum gibi hissediyorum." Daha önce hissettiğim doymak bilmez açlığı düşündüm. Kimberly'yle aramızdaki bağ kopmasaydı kendimi tüketmiş ve ele geçirmiş olacaktım. Bu düşüncede biraz rahatlama vardı. *Açılışımız işe yaramıştı.*

"Alış buna." Zach beni kapıdan dışarı sürükledi.

Sixty-Five

KIMBERLY

Limana vardığımda beni ölü balıkların taze kokusu karşıladı. Güneş bulutların arasından görünüyordu ve çiseleyen taze bir yağmur tekneleri ve liman tabelalarını ıslatıyordu. Dublin'e bir uçak yolculuğu, ardından feribota doğru uzun bir araba yolculuğu tam bir işkenceydi. Çocuklarla göz göze gelmediğim her dakika içimi bir korku kaplıyordu. Sırt çantamın askısı mendeneyle tutturulmuştu ve attığım her adımda daha da sıkılıyordu.

Hançerin sırtıma saplanmış olması tehlikeli hissettiriyordu ama Kilian'ın bununla ilgili bir planı olmalı. Belki de bu konuda bir şeyler bulmuştur, yakınlığın onu zayıflatacağı gibi şey. İşte

bir nedeni vardı ama kendime bunu çözmeme gerek olmadığını hatırlattım. Benim işim adaya gitmektir.

Beni altın sarısı bukleleri ve mavi gözleriyle bir çocuk karşıladı. On sekizine yeni girmiş . Benden çok da genç değildi.

"Kimberly." Beni gördüğüne şaşırmış gibi gözleri büyüdü ve adımı bilmesine hiç de şaşırmadım. "Gelmişsin."

"Beni bekliyor muydun?"

"Öyleydi. Belki de. Bugün gelebileceğinizi söyledim.

. . ya da hiç. Feribot şimdilik halka kapalı ama sizin için açık. Benim adım Connell."

Elini sıkmam için uzattı, ben de . "Merhaba Connell."

Sakin ve neşeli tavrı beni şaşırttı. Kalın İrlanda aksanı buralı olduğunu gösteriyordu. Ailenin bir parçası olmak için hayat hikâyesinin nasıl olması gerektiğini kısa bir süre düşündüm, sonra bilmememin daha iyi olacağına karar verdim.

Onu çorak bir feribota kadar takip ettim. Pencere olan, içinde ve dışında oturma yerleri bulunan büyük bir mavnaydı. Beni geminin arka tarafına götürdü ve su boyunca dışarı baktım. Ada uzakta, gri bulutların arasında duruyordu. Onu görmek, en çok değer verdiğim insanların orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

"Ben, uh Seni ısırmam gerekiyor," dedi. "Ne?"

"Teknik olarak seni tutmam ve sana seçim şansını vermem gerekir. Bu bir seçim değil çünkü bunu yapmak zorundayım ama yapmama izin verirsen daha kolay olur. Bizden biri olduğun için seni zayıflatmam gerekiyor."

Limandaki seyircilerin görüş alanından çıkıp çıkmadığımızı kontrol ettim. "Tamam."

Ona kolumu uzattım ve tereddüt etti. mesafeyi kapatıp beni yakalayarak dişlerini boynuma geçirene kadar benden daha gergin olduğunu düşündüm.

Acıdı ama kısa sürdü. Korkulukları kavradım ve yolumu saydım. Mahremiyeti tüylerimi diken diken etti. Her şeyi almadı. Sadece tekrar insan gibi hissetmeme yetecek kadarını aldı. Bu da çok umurumda değildi.

"Bunun için üzgünüm." Siyah ceketinin küçük cebinden bir mendil çıkardı ve bir elim hâlâ korkuluktayken boynumdaki kanı silmek için kullandım. Geçen bahar biri bana burada olacağımı söyleseydi, ona asla inanmazdım. Bu, vampirlerin var olmasından daha inanılmazdı. Başka bir ülkedeydim, Blackheart'tan çok uzaktaydım, asla ayrılmayacağımı düşündüğüm bir yerdeydim ve bir başkası için gidiyordum, büyük olasılıkla ölümüm olan kaderime doğru yelken açıyordum. Artık kaçmıyor olmak ve sonunda sorunlarımızla yüzleşmek iyi .

Şatoya bakarken içimde garip bir kıyamet ve huzur duygusu vardı. Sanki o yer tüm hayatım boyunca beni beklemişti. Yuvarlanan tepelerdeki kalın yeşil çimenler ve gökyüzündeki taş duvar beni ileri çağırıyor, beni bütünüyle yutmak için can atıyordu ama kolay bir av olmayacaktım.

Yürüyen ölü bir kız olmanın ne kadar özgür hissettirdiği inanılmazdı.

Kıyıya ulaştığımızda Connell beni tekneden indirip uzakta beliren kaleye doğru götürdü. Yürürken haritayı hatırladım. Adada iki liman vardı. Biri kaleye yakındı ve adanın tur hizmeti için kullanılıyordu, diğeri ise ticari gemilerin malları için ayrılmıştı. Arazinin küçük bir bölümünü seyrek bir orman kaplıyordu ve patikanın diğer tarafında iki siyah kütle gördüm. Biri eski ahşap gibi görünüyordu. Bir yapı yanmış, siyah kül ve birkaç tahta parçasından başka bir şey kalmamıştı ve kaleye daha yakın bir yerde uzun yapraklı çitler vardı. Yolun etrafında yürürken, çitlerin çoğu yanmış ve kömürleşmişti. Tam olarak göremediğim bir heykeli çevreliyorlardı. Çitlerin altındaki toprakta gri küllerden oluşan geniş bir alan vardı.

"Birkaç gün önce bir yangın çıktı. Oldukça vahşiceydi. Her şey gerçekten sarsıldı." Connell'in yumuşak sesi beni sıçrattı.

Bir çift el beni arkamdan yakaladı ve topuklarımın üzerinde geriye doğru ittim ve ağırlığımı kullanarak onları dengelerinden uzaklaştırdım. Saldırganım bir gümbürtüyle çimlerin üzerine düştü.

"Presley," diye nefes aldım.

"Sen. Ben de seni bekliyordum."

"Ne yapıyorsun?" Daha fazla kardeşinin olup olmadığını kontrol ederek sordum. "Luke'tan saklanıyorum. Gel ." Elimi tuttu ve beni kaleye doğru. "Buradan sonrasını ben hallederim

Connell!" "Ama efendim-"

" yok! Henüz burada olduğunu kimseye söyleme."

Presley beni kaleye doğru götürürken tırnakları avucuma batıyordu. İkizlerin ya da Aaron'ın sesini aradım. Ya da tanıdık bir koku. Beni koridorda biraz fazla güç kullanarak sürükledi. Kan kaybından kendimi zorlukla dik tutabiliyordum. Her şey canlı bir bulanıklıktı.

Aaron neredeydi?

Presley ile ilgili her şey değişmişti. Sadece kıyafetleri değil, artık tamamen siyahtı, boyuna göre çok büyük görünen siyah botları ve dar bir atleti olan uzun siyah bir ceket vardı. Yüz ifadesi, yüzüne ait olmayan, alışılmadık bir kaş çatmayla çarpılmıştı.

Beni bir odaya çekti ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Bir yemek odası. Uzun bir masa ve sandalyelerle Kilian'inkine benziyordu ama bunlar süslü ve muhtemelen pahalıydı. Halılardan yukarıdaki avizedeki tozlu lavanta mumlarına kadar her tasarım seçimi kasıtlı gibi görünüyordu.

Bir koluyla beni bir sandalyeye itti.

"Gelmekten daha iyisini bileceğini düşünmüştüm. Bilirsin, çünkü sen akıllı olansın." Masanın üzerine çıktı ve süslü örtüleri ve masa örtüsünü tekmeleyerek yürüdü. *Uh-oh*.

Presley'nin tehlikeli olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Tüm senaryolarda, bunu bir kez bile düşünmemiştim. Tanıdığım Presley bana zarar vermezdi. Bir insan birkaç gün içinde ne kadar değişebilirdi ki?

Benim hizama kadar eğildi. "Biraz korkmuş görünüyorsun. Korkacak bir şey yok. Burası harika bir yer. Ve bu insanlar ... beni seviyorlar."

Pencereden gelen güneş yüzüne uzun bir gölge düşürdü. Bu Presley değildi. Gözlerinde neredeyse hiç ışık kalmamıştı.

"Ama sanırım bu sosyal bir çağrı değil, ha? Burada olmanızın tek bir anlamı olabilir ... Onu istiyorsunuz."

"Aslında senin için geldim."

"Gerçekten mi?" Arkama geçti ve omzumdaki çantayı kaptı. "Bana yeni ev hediyesi olarak ne getirdin?"

Hançeri çıkardı ve kanım dondu. Adımlarındaki hafiflikle ayağa fırladı ve tekrar masanın üzerine çıktı.

"Presley . . ."

"Adımı öyle söyleme. Sadece beni manipüle etmeye çalışıyorsun. Yapacağını söylediği şey buydu. Senin için üzülmemi sağlamaya çalışıyorsun. Seni bir daha görmek zorunda bile kalmayabileceğimi söyledi ama sanırım bu farklı bir zaman çizelgesi."

Farklı bir zaman çizgisi. Bundan farklı gelecek.

"Ben diğerini tercih ederdim. Ama tabii ki bunu isterdin. Beni ve O'nu incitmek istiyorsun. Yani bu demek oluyor ki. . . Seni incitmek zorundayım."

Hançeri ışıktaki parlamayarak bana doğru yürüdü. Burası mıydı? Kaderimle karşılaştığım bölüm bu muydu? Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu. Presley'e zarar veremezdim. Yapamazdım ama Presley'nin kendini asla affedemeyeceği bir şey yapmasına da izin veremezdim. Kaleden canlı çıkmayı başaracaktı. Bu tartışılmazdı.

"Bekle. Bunu konuşabiliriz."

"Onunla konuşmak varken neden sonsuzlukta zamanımı seninle konuşarak harcayayım ki? Burada olmaman gerekiyordu bile. Bundan çok daha önce O'nunla birlikte olabilirdim, ama sen hayatımıza girmek zorundaydın. Her şeyi mahvettin. Ve bunun için seni incitmek zorundayım."

Presley hançeri sapladı ve vücudumdaki her kas tutuldu. Bağırdım ve bunun şoku tüm vücudumda acı verici bir paniğe neden oldu. Nefesimi düzene sokmak için savaştım, böylece orada kalabilirdim.

Adrenalin yükseldikçe damarlarımda daha güçlü bir şey yanıyordu. Bu onun hatasıydı. Bunu ona o yaptı.

Presley acımın ardından güldü. Her odayı rahatlık hissiyle dolduran her zamanki çınlayan kahkahası değildi. Sertti ve göğsünü zorluyordu.

"Senden hoşlanmıyor, biliyor musun? Sen sadece bir . Zamanda bir kırpıntısın ve hiçbir şey ifade etmiyorsun. Ona seni sorduğumda söylediği buydu. Ona seni ve birlikte yaptığımız her şeyi gösterdiğimde."

"Ona gösterdin mi?"

". Her şeyi görmesi gerekiyordu. Ondan hiçbir şey saklamıyorum. Yükselmenin tek yolu teslim olmaktır ve O da buna yakın olduğumu söylüyor. Çok kalmadı ve ben de tıpkı Zach ve Luke gibi yükseleceğim."

Hareket etmeye çalıştım ve dudaklarımdan yumuşak bir çığlık döküldü.

"Etrafta dolaşmamalısın. Bunu herkes için daha da zorlaştıracaksın. Özellikle de benim için. Bunun olacağını bile bile neden geldin? Böyle olacağımı ve seni hayatımdan çıkarmak zorunda kalacağımı bilerek. Bunu bana neden yaptın?" Sesinde yumuşak bir yalvarış vardı.

"Seni kurtarmaya geldim. Sana asla zarar vermek istemem. Bunu biliyorsun."

Başını salladı ve ellerini masaya vurarak beni sarstı.

"Yalan söylüyorsun!" Aşağı uzandı ve hançeri bacağıma sapladı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Kanımın bulaştığı elini tuttum ama o çekmedi.

Herhangi bir kabustan daha kötüydü. Ölmekten bile beterdi. Bacağımda zonklayan acı, en iyi arkadaşımın gözlerimin önünde değiştiğini ve acı çektiğini görmenin yanında hiçbir şeydi. Bu acı öfkeye dönüştü. Boğazımdaki yumrunun yerini yere tükürmek istediğim safra aldı.

"Doğru hissettirdi. Mantıklı geldi. Ama sen buradasın. Anlamıyorum. Neden bu kadar zor? Artık hiçbir şeyin acıtmayacağını söylemişti, ama sen ağlıyorsun... ve ben şimdi ... hissediyorum. Önemli olmaman gerekiyordu. Neden önemsiyorsun ki? Sen sadece bir kızsın. Aptal bir kız."

Bacağımdaki kan pantolonuma sızarken gözyaşı üstüne gözyaşı döküldü. Onun da gözlerinde yaşlar birikti. Bir şekilde hâlâ birbirimize bağlıydık.

"Böyle olması gerekiyor, değil mi?" Presley'nin gözleri yumuşadı. "Hepimiz burada var olamayız. Bunu biliyordun ama yine de geldin. Buraya benim için geldin... bizim için."

"Her zaman senin için gelirdim. Burada seninle olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok." Bacağımdaki kör edici acıya rağmen nefes alarak yavaşça söyledim.

"Bunu kastetmiş olamazsın. Her şeyden sonra, bunu kastetmiyorsun. Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum."

Yüzü daha da kızardı ve gözyaşları hıçkırıklara dönüştü. "Dur."

"Küçük kulübelerin olduğu araziye hatırlıyor musun? Sen kendininkini benimkinin yanına koyacaktın. Ve bana kapının üzerine güzel bir şey boyayacağını söylemiştin. Papatyalar ve karahindibalar, demiştik. Bunları hâlâ yapabiliriz. O hayal sonsuza dek yok olmadı. Ben hâlâ buradayım. Ve tekrar birlikte olacağız. Buradan uzakta."

Gözyaşları yanaklarından çarşafın üzerine döküldü. Öne doğru eğildi, hançerin sapını tuttu ve hızlı bir hamleyle bacağımdan çekti. Hafif bir rahatlama oldu ama acı beni titretti.

"Dur, Kim. Dur." Adımın anılmasıyla içimde bir şeyler kırıldı.

"Seni seviyorum Presley. Her şey yoluna girecek. Ağlama. Bunu düzeltebiliriz."

Kapı açıldığında rahatladım. Luke dışarı çıktı ve odanın tüm renginin uçup gittiğinden emindim. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve kararlı, sert ifadesiyle korkunç görünüyordu. Ormanda, kardeşlerini bana emanet ettiği zamanki anım kafamda tekrar canlandı.

"Luke ..." Sesim kesildi. Onu görmeyi ne kadar özlediğimin farkına bile varmamıştım. Onun eminliğini özlemiştim. Gücünü. Yardımını. Tanrım, onun yardımını özlemiştim.

Ama ondan hatırladığım her şey çoktan gitmişti. Ne teninde ne de gülümsemesinde sıcaklık kalmıştı. Üç ay içinde içi dışına çıkmış, geriye tanımadığım biri kalmıştı.

Bana bakmadı. Kısa bir bakış bile atmadı. Bir kol daha yakındı. Ceketine dokunabilirdim ama korktum.

duran adam.

"Hey, yok." Presley'nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

Sesi Luke gibiydi. Her şey hâlâ oradaydı. Sıcaklık. Kardeşlerine duyduğu sevgi. İnanılmaz derecede gerçek ve içgüdüsel, neredeyse bacağımdaki acıyı unutuyordum.

"Hayır. Hayır. Hayır. O burada olamaz. Onu öldürmem gerek ama . Yapamam. Burada olmaması gerekiyor." Kanımın yanaklarına bulaştığı yüzünü sildi.

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Her şey yoluna girecek. Göreceksin." Presley'i göğsüne çekti ve başının üstünü öptü.

"Luke." Bu sefer sesimi daha güçlü çıkarmaya çalıştım ama beni duymazdan geldi.

"Hançeri bana ver." Presley'in elinden bıçağı aldı.

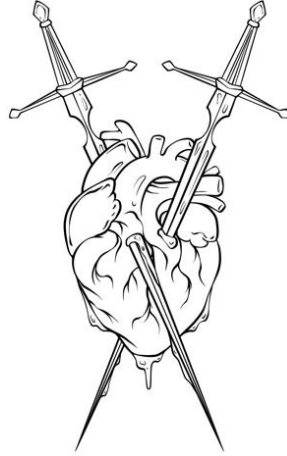
O dönerken kalbim daha hızlı atıyordu. Luke ne kadar uzağa gitmişti? Hayır. Belki de beni tanıyamadı. Bundan hoşlanmayabilir. Bana zarar vermezdi.

Hançeri ceketinin içine koydu ve kapıya doğru ilerledi. "Kaldırın onu. O kraliçeye ait."

"Bekle!" Presley beni kaldırıp omzunun üzerinden atarken "Dur!" dedim.

Sixty-Six

KIMBERLY

Lejyon yakında gelecekti. Presley beni omzunda zahmetsizce taşıırken bunu tekrar tekrar söylemek zorunda kaldım. Yavaşladıklarında ileri doğru uçtum ve Presley beni yakaladı. Kolunu boynuma dolayarak ağzımı kapattı.

Ezra'nın buz mavisi gözleri bana bakıyordu. Yanan ormandaki o günden sonra Ezra'nın yüzünü gördüğümü asla unutmayacağım.

"Bana yardım etmelisin," dedi Luke. "Ne yapacağımı bilmiyorum." "İşte kız bu."

"Evet. Onu kraliçeye götürmeliyim ama... Onu öldüremez. Bunun olmasına izin veremem. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum ama

Sadece şunu bil. Bu kafa karıştırıcı. Hiç mantıklı değil."

"Onu bana ver. Onu ben alacağım. Sen git kardeşlerini al ve onları avluya getir. Çabuk olun."

"Onda bu vardı!" Presley hançeri Luke'tan aldı ve ona uzattı.

Luke duraksadı, omzu sertleşti ve geri çekildi. "Ben hallederim. Sadece onları getir."

Luke başıyla onayladı ve Presley beni bıraktı. Limana vardığımdan beri kalbim kaburgalarımın çarpmayı bırakmamıştı ve kan kaybıyla birlikte başım dönüyordu.

Ezra beni sabitlemek için kolumu kavradı. "Yürüyebilir misin?"

Başımı salladım.

"Güzel. Konuşma."

Beni Presley kadar hızlı çekmiyordu ama yine de koridorlarda gezinirken ona yetişmeye çalışıyordum. Üzerinde güneş ve ay olan ahşap bir kapının önünde durduk. Kapı, güneşle yıkanan karmaşık mermerlerle döşenmiş bir odaya açılıyordu.

"Kimberly Burns. Sonunda tanıştık."

Sesi havayı bir bıçak gibi kesiyordu. Sirius olduğunu tahmin ettiğim bir adamın yanında duran kraliçeydi. Sonunda onun huzurunda durmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir. Cecily aklıma geldi. Yanaklarındaki sıcaklık ve gözlerindeki yeşil ondan süzölmüştü. Önümdeki kadın, bir zamanlar koridorlarda dolaşan kızın hayaletiydi.

"Konuş kızım," dedi kahverengi saçlı ve sıcak tenli adam. "Şimdi, Sirius, o bizim misafirimiz. Misafirperver olmayalım."

Doğru tahmin etmişim.

"Korkunç başka bir şey duymadım," dedim.

Ezra'nın koluma yaptığı baskı .

"Öyle mi? Ben de tüm Calem çocuklarının çok sevimli beyefendiler olduğunu sanıyordum. Çok güvenilir ve tatlılar." Bana doğru bir adım attı. Çıplak ayakları yerde hiç ses çıkarmıyordu. "Sevgilinle kısa bir süre önce tanıştım. Olağanüstü biri. Ona neden kadar düşkün olduğunu anlıyorum. Oldukça iştahlıydı."

Karnımdaki ateş yeniden alevlenirken yanağımı ısırdım. Aaron'ın O'ndan içtiği görüntü beni şimdiki zamana geri döndürmeye ve bacağımda devam eden acıyı görmezden gelmeye yetti.

Planın bir parçasıydı. Sorun değildi.

"Benden ne istiyorsun?"

"Çok fazla şey var. Gördüğünüz gibi tam bir baş belasısınız. Seni yeterince erken ezmedik ve tam bir istilaya dönüştün." Elbisesi arkasında kaldı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "İstilalar uygun şekilde ele alınmalıdır."

Yanağıma irkildim ve dünya başıma yıkıldı.

Bakalım Kimberly Burns gerçekte .

Panik göğsümde patladı. Ellerimi ya da ayaklarımı hissedemiyordum. Sadece ben ve kafamdaki Her vardı.

Odaklan. Göster bana. Şimdi.

İtiraz edemeden hafızam uçup gitti. Koruyucu aileye geri dönmüştüm, yatağımda tek başıma oturmuş pencereden dışarı bakıyordum. Ağlıyordum. Ellerimin içine hıçkırarak ağlıyordum.

Başım ikiye bölünmüş gibi titriyordu. Işık parlamaları ve görüntüler beni zihnimin uçsuz bucaksız genişliğinde ilerlemeye itti. Tırnaklarını çocukluğuma geçiriyordu. Öyle hissediyordum. Parmakları kafatasımın arkasını tırmalıyor ve ardındaki her anıyı ortaya çıkarıyordu. Dayanılmaz. Dayanılmazdı. Durması gerekiyordu.

"Dur." Kelimeleri zar zor söyleyebildim.

Dünya geri döndü ve yere yığıldım, yüzüm ıslaktı.

Güldü. "Her zaman çok acı verici bir şekilde yalnızdın. Bağılara hasrettin. Artık hiçbir şeyin olmadığını bilmek korkunç olmalı."

Avuç içi yanağıma nazikçe dayandı ve uzun tırnaklarını yüzüme batırdı. Kan yanağımdan aşağı süzüldü ve ben de dudağımdan yaladım.

"Senin küçük üzücü anılarının her birini tek tek taramaya bayılacağım. Birlikte çok eğlenebiliriz."

Ezra araya girdi. "Kraliçem... izin verirsiniz." "Evet, konuşabilirsiniz."

"Ona şimdi işkence etmek akıllıca olmayacaktır ve onu öldürmek de uygun değildir."

"Ezra," diye Sirius.

"Lejyon neredeyse kapımıza dayandı. Bu kız Calemeler için önemli. Böylesine hassas bir çıkmazda duygusal durumlarına müdahale edecek herhangi bir şey yapmak tavsiye edilmez."

"Kötü tavsiye. Onlara bebek gibi bakıyorsun. Onu hayatta tutmak çok tehlikeli," dedi Sirius.

"Tüm olasılıkların farkındayım." Kulağına eğildi. "Şu anda o küçük, güzel kalbini ellerimde tutmamamın tek nedeni de bu."

Yutkundum.

"Bu da ne?"

Dikkati elimdeki yüzüğe yöneldi. Soğuk parmakları elimi sardı ve acımadan yüzüğü çekip çıkardı.

Cam tavandan gelen ışıktaki onu incelerken gözleri karardı. "Bunu sana o mu verdi?"

"Biz evliyiz."

"Demek öylesin." Parmakları altın kordonu okşadı. "Ne kadar küçük, narin bir şey."

Başka bir şey söylemeden yüzüğümü parmağına taktı.

"Tam oturdu. Bunu senin için saklayacağım. Artık ona ihtiyacın olmayacak."

Yanaklarımda sıcaklık birikti ve gözlerim acıdı. Midem öfkeyle yandı. Bu, aklıma girmek için kullandığı taktiklerden sadece biriydi.

"Eninde sonunda geri alacağım." "Kendine çok güveniyorsun."

", değil mi?"

"Şimdilik. Hâlâ çok fazla değişken var. *Yıldızları okuyamıyor* musun?"

Gözleriyle buluşmak için başımı tekrar kaldırdım.

Biliyordu. "Ritüelleri biliyorsun ..."

"Presley tüm planlara sahip olmayabilir ama bana ulaşmak için hançeri kullandığını hatırladı. Sanırım artık birbirimize bağlı olduğumuzu söyleyebilirsin. Önemli değil. Bu bağı koparacağımdan emin olabilirsin." Hançeri aldı. "Bunu bana getireceğini umuyordum."

Lejyon geliyordu, kendime tekrar hatırlattım, ama bu bir hafta ... haftalar ... daha uzun sürebilirdi. Muhtemelen onun huzurunda olduğum sürece işkence görecekdim. Ama belki de doğru gelecek buydu, belki de onları kurtaracak olan buydu.

Hançeri Sirius'a uzattı ve o da içeri girdi.

Keskin bir acı omzumu kesti. Kanımın sıcaklığı sırtımdan aşağı kaydđ.

Sorun değil. Onlar için yap.

"Şimdi kanını akıtalım mı?"

"Sabırlı ol, Sirius. Önce aşıkların kavuşmasını görelim. Sadece sığ kesimler. Onun bir bülbül gibi şakımasını duymak istiyorum."

Sixty-Seven

AARON

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu içimde hissedebiliyordum. Herkes kale arazisine dağıldı. Zach diğer üyelere emirler yağdırdı. Ciddi emirlerdi; limanda beklemelerini ve gördükleri herkesi öldürmelerini söylüyordu. Bodruma indik ve Henderson adında birine kan torbası tedarikini güvence altına almasını ve daha kolay erişilebilmesi için üst kata taşımalarını söyledik. Herkesin bir işi var gibiydi. Kardeşlerimin isimlerinin fısıldandığını duydum ama daha çok *İlahi Yol diye* bir şeyden bahsedildiğini duydum. Zach'e bunu sorduğumda bana soru sormamamı söyledi. Özellikle de Will ve Thane'in nerede olduğunu sorduğumda. Vazgeçmek için çok erkendi.

Presley bütün gece yatağında benimle oturdu ve beni şakağımdan dürttü.

"Bana bir hikaye

anlat." *"Hayır."*

"Ama sıkıldım."

"Tamam, değil."

Bana tek bir görev verilmişti. Presley'e göz kulak olmak. Luke'un onun, Zach'in de benim yanımdan ayrılmasının tek yolu buydu. Uzun bir geceydi. Presley kraliçe hakkında çenesini kapatmıyordu.

Connell adında biri kapımızı koruyordu. Şatoda büyük bir pencerenin iki yanında iki yatağı olan bir oda verilmişti bize. Yine de Presley benimle birlikte benimkinde oturmakta ısrar etti. Ben aldırmadım. En azından onu kendi gözlerimle ve zarar görmeyeceğini biliyordum ama o benim kardeşim değildi. Hepsini değiştirdiği gibi onu da değiştirmişti ve birlikte oturduğumuz her dakika bilinmeyenin korkusu artıyordu. Bütün gece yıldızlara bakıp yeni bilgileri özümsemeye çalışırken, kuzey ışıkları parlak bir parlaklıkla dans .

Haberlerde bu gecenin daha da parlak olacağı söyleniyordu. Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

"Hey, sana bir soru sorduğumda konuş." Zach yakamdan çekti ve beni şimdiki zamana geri çekti. O yerin hoş olmayan bir yan etkisi de ağabeyimin en kötü özelliklerine yönelmesiydi. Blackheart'ta ağabeyim yumuşamıştı ama bu ilerlemeden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Ne?"

Beni Henderson'dan uzaklaştırıp bir bahçeye götürdü.

"Hafızanızın bugün biraz daha canlanmadığından emin misiniz?

Lejyon ve planları hakkında bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

"Yok."

"Senden alacak. Sirius ve Ezra bugün daha işbirlikçi olmanı umuyorlar, bu da kafanı karıştıracakları anlamına geliyor."

"Bırakın yapsınlar. Kilian savaş planlarıyla ilgili anılarımızı aldığı anda Presley oradaydı."

"Bu bize yardımcı olacak bir şey bilmediğin anlamına gelmez."

"Bize mi? Yani kesinlikle Aile'nin tarafını mı tutuyorsun?"

"Kilian'a yardım etmeyeceğimden , değil mi? O gemi uzun zaman önce kalktı."

"Ama-"

"Hayır. Hoşuna gitse de gitmese de artık bu işte birlikteyiz. Lejyon tüm bunları sona erdirmek için geliyor ve benim korumam gereken insanlar var, sen de dahil. Yani evet, onlarla savaşacağım... ve sen de öyle."

Beni kızdırmaya ama tek söylemek istediğim özür dilemekti. *Daha erken gelmediğim için üzgünüm.*

Onu kaleye kadar takip ettim. Kapıdan içeri adımımı atmamdan sadece birkaç saniye sonra biri bana çarptı.

Luke omuzlarımdan tutarak, "Şimdi gelmelisin," dedi. "Ne?"

Tökezleyerek geri çekildim.

Presley araya girdi. "Kimberly onlarda. Yani teknik olarak onu kraliçeye verdik."

"Bu kadar erken gelmemesi gerekiyordu."

Bir çığlık havayı yırttı ve kanım dondu. "Onu sen mi getirdin?" Zach burun delikleri alevlenerek, "Onu sen mi getirdin?" dedi.

Nereye gittiğimi bilmeden koştum. Çığlığı tekrar duyuldu ve bunu vücudumun her yerinde hissettim. *Geliyorum.*

Kardeşlerim beni bir dizi çift kapıdan geçirirken dünya bulanıktı. Tavanında kocaman bir pencere olan bir odaya açılıyordu.

Kimberly yere çömelmiş, gömleğinin arkasını ıslatan kan ayaklarının dibinde küçük bir havuz oluşturmuştu.

Ani bir kırmızı nabız görüş alanımı doldurdu ve neredeyse kendimi bırakıyordum. Uğruna çalıştığımız her şeyi. her şeyden.

Kafamdaki o Şeyin kontrolü ele geçirmesine ve hançeri Sirius'un elinden alıp boğazına saplamasına bir kez ve sonsuza dek izin vermemden.

Presley bana geri çekilirken bu deliliğin çekimine karşı savaştım. "gerekiyordu. söylemişti."

Bir hançer darbesi daha ve hepimiz yere yığıldık. Bir anda çok fazla şey oldu. Öfke ve acı beni öyle bir çarptı ki düşünemiyordum.

Ona ulaşmalıydım. Onu durdurmalıydım.

"Aaron, yapma." Luke beni tutmaya çalıştı ama ben daha hızlıydım.

Acı. Tepeden tırnağa acı içinde kıvranıyordum. Ona doğru gittim ama ağabeylerim beni kollarımdan çekiştirerek yere yatırdılar. Bu sefer daha güçlüydüm ve neredeyse altlarından geçip onları itiyordum.

Bağ onları içeriden parçalıyordu ve onun çığlıkları beni dışarıdan alıyordu. Hepimiz aynı anda kırılıyorduk. Luke'un yüzünü buruşturup beni zapt etmek için abalamasından ve Zach'in kolumu bırakıp kendimi kurtarmamı sağlamasından anlayabiliyordum, Presley'nin durmamız için bağırması Kimberly'nin işkence seslerini neredeyse bastırıyordu.

"Lütfen, dur. Her şeyi yaparım-"

Önünde dizlerimin üzerine öktüğümde Kimberly kanlı elini ağzımın üzerine koydu.

"Sakin ."

Gözyaşlarının en yumuşak parıltısı o sessiz, durgun kararlılığı neredeyse gizliyordu ama mavi gözlerinde alevleniyordu. Neredeyse aklımdan geçenleri okuyabiliyordum. *Sabırlı. Planladığımız gibi.*

Bu benim planım değildi. Zarar görmemesi gerekiyordu.

Alnımı onunkinin üzerine koydum ve derin bir nefes aldım. Onu sevmek ona güvenmek demekti. Yatağımızda birlikte , sıcaklığın güvenliğinde ona tekrar sarılmayı özlemle bekliyordum. Tekrar ekildiğimde ve teni tenimden ayrıldığında, gözlerine bakmayı hiç bırakmadım. Kalbim boğazımda, ona ama çekilmeden önce sadece parmaklarımın ucu sıyırdı.

Zach'in ensemini sıkıca kavradığını fark ettim. "Bırak Luke halletsin." diye fısıldadı.

Elleri titriyordu. Kardeşlerim hâlâ gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Presley hâlâ yerde yatıyordu. Artık bağa bağlı olmadığım için şükrediyordum. Benim de ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum ama onlar bunu hissetti, bu da Kimberly için hâlâ bir şeyler hissettikleri ve hâlâ orada oldukları anlamına geliyordu.

"Aşkım, özür dilerim. Seni incitme fikrinden iğreniyorum. Ama bazı şeylerin cezalandırılması gerektiğini biliyorsun. Bunun sonuçları var. Kardeşinin hain bir kalbi var. Hepinizin var. Bu önemsiz kız için çok fazla şey hissediyorsunuz. Onun için döktüğünüz gözyaşlarını görmek bana acı veriyor."

Kraliçe Luke'a acı dolu bir ifadeyle baktı. Onunla ilgili her şey yumuşamış gibiydi. Bunu daha önce hayal ettiğimi sanmıştım ama Kraliçe'nin ona hitap şeklini inkâr edemezdim.

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var. Onlara alışmaları için daha fazla zaman vererseniz, onu unutacaklardır," dedi Luke.

Luke onun eline uzandı. Bırakın görmeyi, duyduklarımı bile inanamıyordum. Ciddi miydi?

"Buna söz veremezsin," dedi kraliçe, bu kez daha yumuşak bir sesle. Eli onun elinin üzerinde eridi.

"Yapabilirim. Bundan emin olacağım. Onu kilitleyin. Hançer sende. Bana zaman verersen, onu unutmalarını sağlayabilirim ve sonra onunla ne istersen yapabilirsin."

"Luke," dedim.

"Sus. Bu iyi bir anlaşma," dedi Zach.

Presley bile bu kabul edilemez öneriye itiraz etmedi. Bu hiç iyi değildi. Kardeşlerimin beyni tahmin ettiğimden daha fazla yıkanmış.

Luke elini öpmek için eğildi ve vücudum kaskatı kesildi. Tüm bunlar yanılttı. Onun bariz zalimliğini görmemekten daha kötüsü, ona inanıyorlardı. Onlar için sergilediği bu tuhaf oyuna inanıyorlardı ve bu çok kötü ve acı verici bir şekilde açtı, ama onun her kelimesine bağlıydılar. Geldiğimden beri bildiğim ama itiraf etmek istemediğim şeyi fark ettiğimde korku göğsümü delip geçti; ne kadar zaman geçerse geçsin onları ikna edemeyecektim. Kraliçe yaşadığı sürece, ona bağlı kalacaklardı.

Soğuk gözleri üzerime dikildi ve ürperdim. Tiksintimin tam olarak ortaya çıkmasına izin veremezdim.

"Peki sen ne yapardın? İkinizin paylaştığı bağ ne kadar güçlü?" Ellerin göğsümde gezdirdi. "Damarlarında benim kanım akarken bile onun için yalvaracak kadar güçlü. Ne kadar dayanacak? Sadakatini kanıtlamak için ne yapacağını göster bana. Öp beni."

"Ne oluyor lan?" dedi Zach.

"Hiç adil değil," diye homurdandı Presley.

Kimberly'ye baktığımda boğazımda bir yumru oluştu. O başını salladı.

Kraliçenin dudağı kulağımyı sıyırdı. "Neyi seçeceksin? Beni öper misin? Beni yatağına alır mısın? Peki bundan sonra seni sevmeye ne kadar devam edecek? Seni her gece benimle görmeye ne kadar dayanabilir?"

"Aaron, onu dinleme."

Presley elini Kimberly'nin ağzının üzerine koymak için odanın öbür ucuna fırladı. "İşte, işte. Her şey yolunda. Birlikte üzülebilir ve kıskanabiliriz."

Kimberly kıpırdandı ama o sadece boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve yanağını onunkine yasladı. Her şey çok . Hayatım bir kâbusa dönüşmüştü. Garip bir nedenden dolayı kraliçe benden *gerçekten* nefret ediyordu ama ben cevabımı biliyordum.

"Her şeyi yaparım."

Kimberly'nin çığlıkları bastırıldı ve ben ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Çabuk olacaktı. Bir öpücük. Kraliçenin oynadığı oyun başlamadan bitecekti. Bunların hiçbirinin olmasına izin vermeyecektim.

Elleri saçlarıma dolandı ve soğuk dudakları benimkilerle buluştu. Onu üzerimden atmamak için bütün kontrolümü kaybettim. Dili buz gibiydi ve kokusu burun deliklerimde acı biber tozu gibiydi - keskin ve rahatsız edici - ama rol yapıyordum. Ellerimi zorla beline götürdüm ve çenemden boynuma doğru öperken onu kendime çektim. O kadar uyuşmuştum ki O'nun baskısını zar zor hissedebiliyordum. Kimberly'nin bir keresinde odamda yaptığı gibi saymayı düşündüm. Bunun yerine o günü ve ikimiz de neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden önce başlangıçta her şeyin ne kadar güvenli hissettirdiğini hayal ettim. Blackheart'taki odamda oturuyorduk; o huzur içinde uyuyor, ben de mutlu bir cehalet içinde video oyunları oynuyordum.

Kimberly'nin bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu.

Kıvrınmadı ya da ağlamadı, sadece sessizce izledi.

Özür dilerim. Neredeyse bitti. Odaklanmam gerekiyordu. Kraliçenin bileğini tuttum ve onu kendime daha sıkı çektim. İkna edici olmalıydı, yoksa her şey boşa giderdi.

Zach, "Sanırım ne demek istediğini anladın, *sevgilim*," dedi.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm. Kıskançlık. O sivri kaşlar bana dönüktü.

"Yakında, sevgisi nefrete dönüşmeden önce onu şimdi öldürmenin merhamet olacağını göreceksiniz."

"Bitti o zaman. Onu rahat bırakacak mısın?"

"Lejyon gelmeden önce onun kanını akıtmalıyız," dedi Sirius. "Yarım kalan bir şey olmasın."

İçimden vahşi bir şey kafamın sessizliğine saldırdı. Bunu yapmasına izin vermeyeceğimden emindim. Bunun engellemek için her şeyden vazgeçebilirdim.

Presley araya girdi. "Yapamazsın. Öyle dedi, değil mi?"

Sirius, "Kardeşinin ağzını tut," dedi.

"Onun konuşmaya senden daha çok hakkı var. Kardeşimin yerinde duruyorsun. Nalları dikmeden önce ısınıyorsun."

"Çeneni kapalı tut."

Zach sahte saatini kontrol etti. "Her bu fani dünyadan ayrılıp o çok sevdiğin lanet yıldızlara doğru süzülebilirsin ve ben de bir daha o sinir bozucu sesini duymak zorunda kalmam."

"Ah!" Presley haykırdı ve Kimberly'yi yere itti. Elindeki kanı yalayarak suratını astı. "Beni ısırdı."

"Beni öldüremezsin ve bundan nefret ediyorsun. Ben ölürsem sen ve senin aptal kehanetin hükümsüz kalır. Bu *sana* nasıl hissettiriyor?"

Kimberly dizlerinin üzerine kalktı, gözleri yeni bir kararlılıkla yanarak kraliçeyle yüzleşti. Ne yapıyordu?

Kraliçe onun yüzüne doğru eğildi. "Seni kırabilirim." "Dene."

Tabii ki benden daha zekiydi. Kimberly kraliçeye gücü elinde tuttuğunu gösteriyordu. Ona işkence etmek Luke'u daha da haklı çıkarıyordu. Kraliçe güçlü olabilirdi ama tüm bu güç kırılıyordu.

Kraliçe geri çekildi ve Sirius'a işaret etti. *Hayır. Hayır.*

Farkına varmadan bıraktım. Gözlerim kızarmadan ve ellerim uyuşmadan önce.

Onun için bıraktım.

Sirius bir anda Kimberly'ye doğru koştu ve onu saçlarından yakaladı. Aaron Calem hançerini kaldırıp Kimberly'nin sırtını bir kez daha kesmeye hazırlandığında çoktan gitmişti.

Sirius'u boğazından yakalamak için bedenimin hareket ettiğini hissetmedim. "Nasıl yaptın?" diye boğuldu.

Adımı hatırlayamamalıydım. Onu ya da kardeşlerimin nefes alışlarını bile duymamalıydım. Beni almasına *izin vermiştim*, ama hala oradaydım, zihnimin önüne geri dönmek için savaşıyor ve mücadele ediyordum.

Onu indirin, dedim içimdeki şeye ve bir saniyeden kısa bir süre içinde cevap verdi.

Hayır. Teslim ol. Bırak ölsün. Kraliçene hizmet et.

Kırmızı beni ele geçirdi ve geri gitmeye zorlandım. Bu çok fazla olmalıydı ama kontrol bendeydi.

Hayır. Bana hizmet edeceksin.

Kolumun kolay bir hareketiyle Sirius'u duvara fırlattım.

Kontrol bendeydi. Tüm bu gücün etkileri kolumda donuk bir ağrıyla devam ediyordu ve elime bakıp yere basmadığım gerçeğine hayret ediyordum.

"Muhafızım." Kraliçenin nefesi kesildi.

"Guardian . . . Bu ne anlama geliyor?" Eros'un günlüğünde gördüğüm kelimeydi.

"Bu, senin benim yıldızlardan gelen hediyem olduğun anlamına geliyor. Bizi birbirimize bağlayan kandaki gücü kontrol etme yeteneğine sahipsin. Eros bu yeteneğin son sahibiydi. Luke'un da sahip olmasını umuyordum ama .

. . yapmadığında, İlahi Olan tarafından tekrar kutsanmayacak mıyım diye merak ettim."

"Anlamıyorum. Eğer izin verirsem kafamdaki Şey'in bir gün beni ele geçireceğini düşündüm."

"Diğerleri için, evet. Ama sen benim Koruyucum olarak doğdun. Yıldızlar beni koruman için seni seçti. Gücü bedeninde tutabilirsin ve üstesinden gelemezsin. Sen bana aitsin."

"Söylediği hiçbir şeyi dinlemeyin. Yalan söylüyor!" Kim yere kan ve Ezra bu kez ağzını bir bezle kapatmak için harekete geçti.

Kraliçe kaşlarını çatı. "Eros'un susuzluğu, değiştikten ve ilk kez benim kanımı tattıktan sonra bastırılamaz hale geldi. Hiçbir insan kanı ona yetmiyordu. Bu ilk işaretti, ama sen nasıl . . .?"

Kimberly ve benim aramda baktı. *Kahretsin*. Eğer Kimberly ile aramızdaki bağı koparmak için ne yaptığımızı anlarsa, onun yaşamasına asla izin vermezdi.

Onlarla savaşmak zorundaydım. Koruyucu bağı olsun ya da olmasın, bu kaybedeceğimi bildiğim bir savaşı.

Yine de önce Kimberly'yi kurtarmak için hazırlandım.

Avlunun sessizliğini tiz bir cınlama bozdu. Kulağıma jilet saplanmış gibi hissettiren yüksek perdeden bir uğultu.

"Ah!"

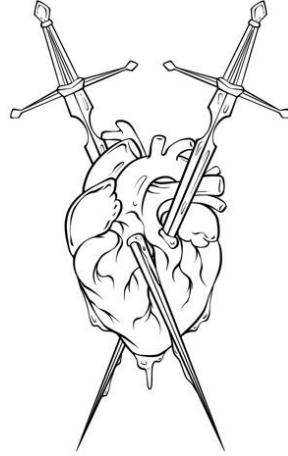
Kraliçe, Sirius ve Ezra dışında hepimiz kulaklarımızı kapattık. Her nasılsa onların bağışıklığı vardı. Ya da daha büyük olasılıkla genç ve hassas kulaklarımız buna alışık değildi.

Kilian bunu bilirdi. Bu bir şaşırtmacaydı. Sadece biz değildik. Avlunun dışındaki diğer adamların nefes alıp vermeleri ve inlemeleri zar zor duyuluyordu ve ben uyum sağlamaya çalışıyordum.

"Buradalar." Ben bunları söylerken ilk patlama sesi .

Sixty-Eight

KIMBERLY

Odada bir kaos patlak ve Ailenin bazı alt üyeleri avluya doluştu. Ezra Sirius emir yağdırıyordu ama ben Aaron'a uzandım, umutsuzca onu tutmaya çalışıyordum. Titreşen ses dayanılmazdı. Bir drone olduğunu tahmin ettim.

Luke hiç vakit kaybetmeden kolumdan tutup beni kapıya doğru iterek, "Ben onu kilitlerim," dedi.

"Hayır, bırak onu ben alayım." Aaron beni tuttu ve kelepçeyi çıkardı.

Zach araya girdi. "Yani kaçabilir misin? Hayır. Nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Yanımda kal."

"Bırakın beni!" Aaron bana doğru uzandı ama Zach onu uzaklaştırdı. Elim yine zar zor onunkini sıyırdı.

"Luke'la iyi olacak," dedi Zach.

" yok Aaron." *Hançeri al*, diye bağırdım ona.

Acı dolu bir ifadeyle başını salladı. Onu gözden kaybetmişim. Sirius onu başkasına vermiş olabilir.

Tek tesellim Aaron'ın güvende olduğunu bilmektir ama Zach ne olacaktı? Luke? Hâlâ bizimle savaşmayacakları belliydi, bu da Lejyon'un yollarına çıkmaları halinde onlarla savaşacağı anlamına geliyordu.

Luke beni omzuna attı. Koşmaya başladığında parmaklarımı ceketinin kumaşına geçirdim. Başım dönüyordu. Sırtımdaki hava yaraların acısını hafifletiyordu. Dışarı açılan kapılara ulaştığımızda tarlaya bakmak için hareket ettim. Bağrıışmalar. Kavga ediyorlardı. Gerçekten de oluyordu. Kalenin önünden daha büyük bir Lejyon grubu geliyordu ama biz kömürleşmiş çit labirentinin içinde kaybolurken onları gözden kaybettim.

Ayaklarım çimenlere çarptı ve hemen tanıdığım bir heykelle yüz yüze . Gökyüzünden düşen İkarus. Luke yan tarafa dokundu, sonra bir kapı açıldı ve beni iki tarafı taşlarla kaplı karanlık, tozlu bir koridora götürdü.

Zar zor aydınlanan odada bir adam silueti gördüm.

"Will!"

William tozlu, nemli bir hücrenin köşesinde oturuyordu ve ben de onu görmek için yanına koştum. Oda tüyler ürpertici derecede soğuktu.

Sözlerim üzerine ayağa kalktı. "Neden buradasın?"

Tereddüt ettim. Gözleri, her zaman koyu renk irisleri olmasına rağmen, simsiyahtı.

"Onun için , değil mi!? Ona sahip olamazsın!"

Sesindeki nefretten irkildim ve tekrar Luke'un içine düştüm.

"Özür dilerim. Beni buradan çıkarabilir misiniz lütfen? Ona gitmem gerekiyor ve bana izin vermiyorlar."

"Will . . ."

"Bana öyle deme. Beni tanıımıyorsun." Yumruğunu vurdu. "Bana yardım etmeyeceksen, ölsem de umurumda değil."

Hayır. Onu da değiştirmişti. Sadece, Presley'den daha kötüydü. Bu, onun kanından çok fazla almanın sonucuydu. Lejyon'u ve onu bu şekilde gördüklerinde hissedecekleri dehşeti düşününce boğazımdaki yumruyla savaşmak zorunda kaldım. Will'e olan buysa, Thane'e ne olduğunu düşünmekten korkuyordum.

Luke, "Onu bu halde görmek zorunda kaldığın için  zg n m," dedi. şimdi çığlık atan ve parmaklıklara tutunarak dışarı çıkmaya  alışan Will'e baktı. "I . . . Yeterince dikkat etmemiştim. Buraya geldiğinde başına gelecek olan bu. Muhtemelen gelecek olan da bu."

William'inkinin yanındaki hücreyi işaret etti, ben de takip ettim.

Luke gitmek için döndü ve ben onu durdurarak kollarımı ona doladım. Onun sarılışlarını hatırladım. Bana hep güven verirdi. Bizi devam etmeye zorluyor ve beni olmayan bir şeye inandırıyor. Eğer onu yeterince sıkarsam, belki hatırlardı. Belki kendine biraz daha tutunurdu. Beni itmesi için kendimi hazırladım ama birkaç saniye sonra önce bir nefes verdi, sonra birkaç nefes daha. Eli omzuma gitti ve önce yumuşak, sonra sert ve rahatlatıcı bir şekilde beni sıktı.

"Neden buradasın?" Sıkılmış dişlerinin arasından söylemişti ama bu bir yalvarıştı.

Onun iri gövdesine yapışıp kaldım.

"Daha erken gelemediğimiz için  zg n m. Her şey çok uzun sürdü."

Beni omuzlarımdan tuttu. "Seni kurtarabileceğimi söylemek istiyorum. . . ama kurtaramam. Kimseyi kurtaramam."

"Beni kurtarmak zorunda değilsiniz. Biz seni kurtarmaya geldik."

 atık kaşlarıyla başını iki yana salladı. "Bu işe yaramayacak."

"Kimsenin sana yardım etmeyeceğini mi düşündün?"

"Yardım istemedim. Hi birinizden değil. Keşke gelmeseydiniz." Karanlığın ve sertliğin ortasında Luke'ta hâlâ inanılmaz derecede yumuşak bir şeyler vardı. O da oradaydı. Tutunuyordu. . Her yara izini ya da yarayı göremiyordum ama yüzünde yazılıydı ve gözlerinin altındaki koyu halkalarda yaşıyordu.

"Size nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Sesi sadece soğukkanlılıktan daha fazla bir şeye dönüştü. Bakım.

"gerek yok. Bu sefer seni kurtaracağız." "Gitmem gerek.

Bu iş bittiğinde seni almaya geleceğiz."

O giderken, hücremdeki parmaklıklara yapıştım. Dinlenmek için bir anım olduğu için kısmen minnettardım. Korku her yanıma sarmıştı; Aaron'ın hâlâ yapması gereken bir iş vardı. Kardeşlerinin daha fazla iknaya ihtiyacı vardı ve zamanımız tükeniyordu.

Sixty-Nine

AARON

"Kaldır kıcını." Zach hemen arkamdaydı. Presley, Zach ve ben Ezra'yı takip ederek kraliçeyi avludan katedrale taşıdık. Gürültü sona ermişti ama bir yerlerde binayı sarsan bir patlama daha oldu. Herkesi şaşırtmak için yaptıkları plan işe yaramıştı, en azından benim üzerimde. Gerçeklere odaklanmak zorundaydım. Kimberly şimdilik güvendeydi. Harika. Presley de güvendeydi. Mükemmel. En önemli işlerim , bu yüzden hançeri bulup kraliçenin kalbine saplamam gerekiyordu. Sorun şu ki, bunu saklanırken yapamazdım.

Bir dizi koridor ve yerinden oynatılmış bir kitaplıktan sonra küf ve çürümüş tahta kokan taş bir geçitte ilerledik. Kalenin ılık havası içeri doldu ve kapı bizi başka bir soğuk koridora kapattı.

Zach, "Katedral ile kalenin birbirine bağılı olmadığını sanıyordum," diye sordu.

"Yalan söyledik," dedi Ezra. "Şok edici."

"Senin ve kardeşinin duvarlarda koşturmanıza ve kaçmak için geçitlerden gizlice çıkmanıza ihtiyacım yoktu."

Kaçmaya çalıştılar. Bu düşünce endişeyi daha da artırdı. O yerde kaçmanın cezası muhtemelen bilmek istediğim bir şey değildi.

Bir dakika sonra gizli geçidimiz Luke'un bizi beklediği katedrale açıldı.

"Kapıyı güçlendirdim."

Ezra ağabeylerime dönmeden önce, "Mükemmel," dedi. "İkiniz de size kaçış planı hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

Başlarıyla onayladılar.

"Şimdi gerekiyor."

"Onunla kalmak istiyorum!" Presley söyledi. Tünelde yol boyunca konuşmuştu ama ben her şeyi duymazdan gelmişim.

"Ben de senin kalmanı istiyorum." Kraliçe Luke'un kolunu çekiştirdi. "Lütfen yanımda kal, Aşkım."

Garip bir durumdu. Bir yandan, konuştuğum kız özünde şeytani görünüyordu ama sesindeki zorlama, Cecily'nin hala düşündüğümünden daha fazla olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Kardeşimle kraliçe arasında bir şeyler vardı, doğal olmayan bir şeyler.

"Ne olursa olsun savaşacağım." Zach omuzlarını devirdi, sanki her saniye onu daha da sıkıyormuşuz gibi.

Araya girdim. "Ben de seninle gelmek istiyorum." "Sadece yoluma çıkarsın."

"Hayır, dövüşmeyeceğim. Kilian'la nasıl dövüşüleceğini öğrendim." Zach ve Luke birbirlerine baktılar.

"Ona göz kulak olacak mısın?" Luke söyledi.

Zach onaylarcasına homurdandı, sonra beni koridora doğru geri çekti.

"Beni sürüklemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Bana yakın duracaksın. Kaçmak yok. Seni her zaman görmem gerek."

"Benim için endişeleniyor musun?"

Topuklarının üzerinde döndü ve beni tekrar duvara çarpacağından emin oldum. "Sakin orada kahramanlık yapmaya kalkma. Ölürsen öbür dünyaya gidip kışına tekmeyi basarım."

Gülümsememi sakladım. Bunu gerçekten özlemiştim. "Anladım, kardeşim."

Çimenlerin üzerine çıktığımızda gökyüzü yanık turuncu ve kırmızıya dönmüştü. Okyanus kıyısından esen rüzgârda patlayıcı ve duman kokusu yayılıyordu.

"Yakın durun!" Zach bağırış çağırış sesleri arasında seslendi. Çimenlerin üzerinde kanla parıldayan taze bedenlerin üzerinden geçerken kulaklarım çınladı. Siyah kan çimenlerin ve toprağın içinde erimişti. Aylardır kendimi ölüme hazırlamaya çalışmışım ama bu, gördüğüm manzara karşısında midemin bulanmasına engel olmamıştı. Kendimi yönlendirmeye çalıştım. Anlayabildiğim kadarıyla, ana güç kalenin batı tarafından içeri girmişti ama her yerde insanlar vardı.

"Efendim!" Connell bize doğru koşarak geldi, neredeyse boğuşan bir grup adam tarafından yere seriliyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Zach tükürdü.

"Sizi arıyorum, efendim! Sizi korumam gerekiyor." "Hayır.

Saklanmalısın."

"Yapamam efendim. Muhafızları ve kraliçemizi korumam gerekiyor."

"Tamam. Katedrali koru ve biri kapıya doğru giderse gelip bana söyle. Savaşmayacaksın."

"Ama efendim-"

"Hayır. Dövüşmezsin. Biri sana saldırırsa kaçacaksın. Beni anlıyor musun? Başka seçeneğin yok. Sen sadece bana hizmet etmek için varsın. Onaylamak için evet de."

Connell tereddüt etti ama başını salladı.

O çimenlikte kavga eden insanların arasında kaybolurken, bana çarpmak üzere olan birkaç adamdan kaçtım. Kardeşim onları görmezden geldi. Birini arıyordu. Lejyon beni gördü ve diğer gitti.

"Onun için endişeleniyordun," dedim.

"O sadece bir çocuk ve bir bok için savaşamaz."

Kardeşim önemsiyordu. Ona bağlıyken bile hâlâ umursama yeteneğine sahipti. Acaba daha uzun sürseydi her şey farklı olur muydu? Aylar yıllara dönüşseydi ve işler yolunda gitmeseydi, onu tanıyabilir miydim?

Zach durdu. Ben de onun görüş alanını takip ettim.

Kilian göğsü açık ve omuzları geride önümüzde duruyordu. Savaş kıyafetleri içinde yaklaşık on yaş daha genç görünüyordu. Manşetli tişörtünün içinde kasları sergileniyordu. Lejyon da tamamen siyah giyinmişti, bu da savaşların takip edilmesini zorlaştırıyordu. İyi bir strateji ama kafa karıştırıcı.

"Katedralde neyi koruyorsun?" Kilian cevabı açıkça bildiği halde sordu. Connell'la olan konuşmayı duymuş olmalıydı.

"Kilian. Büyüleyici bir selamlama almadım mı? Beni hiç özlemedin mi?"

Kilian başını eğdi ama omuzları tetikte ve hazır bekliyordu. "Sağlıklı düşünemiyor," dedim. "Yeterli zaman yoktu."

"Zach, bu yola girmene gerek yok. Bizimle savaş. Kaderini değiştirmek için hâlâ zamanın var."

Zach alay etti ve göğsünden kısıp bir kahkaha yükseldi. "Gerçekten mi? Gitmek istediğin aç bu mu? Onca zamanı gerçekten yardım etmek yerine bizi manipüle ederek geçirmen çok kötü."

"Zach."

"Hayır. Kilian senin tapınmanı hak etmiyor. Söylediği her şey yalan."

"Özür dilerim," dedi Kilian.

Kardeşim bir adım daha yaklaştı. "Artık üzülecek bir şey yok. Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bencillik ettim. Kardeşim buraya gelmek için verdiğim kararlardan utanırdı."

Gerçekler üzerimize yıkıldı ve ağabeyimin duruşu sertleşti. Sonunda Kilian'a inandığımı fark ettim ve aynı anda onu mükemmel olmadığı için affettim, önümde olup bitenlerin başarısızlığında bile.

"Kalbini göğsünden söküp çıkardığımda ona her şeyi anlatabilirsin."

Zach'in yüz ifadesi düştü ve Kilian'ın hamlesine karşı hazırlandı.

Kilian içini çekti ve gözleri sertleşmeden önce bir nefes verdi.

"Özür dilerim Aaron."

"Hayır!" Kardeşimin önüne geçtim. "Onu öldürmek istiyorsan, önce beni öldürmen gerekecek."

"Bırak beni!" Zach beni çalıştı, ben de tüm gücümle gömleğinin ön kısmına tut.

"Hayatta olmaz, dövüşmene izin vermeyeceğim!"

Kilian kazanacaktı ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Kilian!" Sirius'un sesi rüzgârda taşındı. Ay alacakaranlıkta aralarında asılı duruyordu. "Ben de seni bekliyordum."

"Biliyorum." Kilian omuzlarını dikleştirdi.

"Görülecek bir hesabımız var."

Heykel gibi durdular ve sanki söyleyecek başka bir şey yokmuş gibi aralarına sessizlik yerleşti.

Göz açıp kapayıncaya kadar vücutları çarpıştı. Daha önce hiç bir şey görmemiştim. Tanıdığım en güçlü vampirlerden tam bir dövüş. Muhtemelen dünya üzerinde kalan en güçlü vampirlerdi. Kilian Sirius'u kalenin yan tarafına fırlattı ve taş çatladı. Göz açıp kapayıncaya kadar Sirius kollarını Kilian'a doladı ama Kilian hemen karşılık verdi ve birbirlerinden ayrıldılar. Fiziksel olarak eşit durumdaydılar ama Sirius'un teknik olarak daha güçlü olduğu belliydi. Kilian Sirius'a yaklaştığı anda kendini yerde bulacaktı. Bir ısırık almak onlar için zor olacaktı.

Eller arkadan omuzlarımı sıktı ve dengelerini bozmak için geri adım attım. Saldırganımla yüzleşmek için döndüğümde, Felix elini bıraktı.

"Kahretsin Aaron, neredeyse seni tanıyamayacaktım," dedi Felix dişlek bir gülümsemeyle. Kardeşimi gördüğünde gülümsemesi hemen dudaklarından döküldü.

"Felix," dedi Zach.

"Calem." Omuzlarını dikleştirerek birbirlerinin etrafında döndüler. Zach'in yüzü donuklaştı. Kilian'la yaptığı onca konuşma işe yaramamıştı. "Bekle, aynı şeyleri istiyoruz."

Bunun kalbinde biz vardık. Hepimiz bunun bitmesini istedik. Kardeşim, gerçek kardeşim, bunun bitmesini istedi. Blackheart'ta tanıdığım Zach onunla ilgilenmek istemiyordu. Hepsi bir yalandı.

"Ya katedraldeki o cadı sürtüğünü öldüreceğimi söyleseydim. Buna ne diyorsun Calem?"

"Binaya girmeyi bile başaramayacağını söyleyebilirim." Kardeşim ölümcül bir şekilde hareketsizdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." "Yapma bunu," diye yalvardım.

Zach beni itti. "Yardım etmeyeceksen, çekil."

Zach kraliçe için dövüşürdü ve Felix iyi bir dövüşçüydü ama onunla dövüşmüştüm. Kardeşimi yenemezdi.

"Felix, doğru düşünemiyor. Yapma. Sadece git."

"Üzgünüm Aaron. Muhtemelen bu şekilde sonuçlanacağını sana söylemeye yüreğim el vermedi. Kardeşlerin seni asla dinlemeyecekti. Zamanın olsa bile... onlar ümitsiz vaka. Aile'nin yaptığı budur. Dokundukları herkesi yozlaştırırlar."

Zach kıs kıs güldü ve ceketini fırlattı. Felix bu meydan okuma karşısında heyecanla zıpladı ve ben de bahçe kemerinin arkasını görmeye çalışarak tarlaya baktım. Hâlâ Halina ya da Dom'u göremiyordum.

"Bak, hatırladığım Zach bu. Ukala gülümseme. Espri anlayışı yok."

Zach dişlerini yaladı. "Ben de seni hatırlıyorum. Solunda zayıfsın ve çok erken acele ediyorsun."

Felix kaşlarını çatı.

"Beni yenecek kadar iyi olmadığını hatırlıyorum."

"Hadi bunu test edelim."

Kavgaları başladığında tökezleyerek geri çekildim. Zach'in Felix'in omzunu parçalaması saniyeler sürdü. Sadece odaklanmamıştı, *vahşiydi* de. Onu hiç bu kadar kana susamış görmemiştim. Felix koştu ve Zach bir tekmeyle Felix'in dizinde bir şey kırdı. Felix , Zach sırtına bir yumruk attı ve Felix düştüğünde güldü.

Bu fazlaydı.

Kardeşim bir canavardı.

Durdurmak zorundaydım.

Ben-

Tarlanın karşısındaki bir yansıma dikkatimi çekti. Bir adamın elinde hançer vardı ve bahçede kaybolmuştu.

Kahretsin.

Arkama baktığımda Felix tekrar ayağı kalkmış ve kardeşimle yumruk yumruğı mücadele ediyordu. Zaten yavaşlıyordu. Karnına bir yumruk. Kaburgalara bir diz daha.

Ayaklarımı bahçeye doğru hareket etmeye zorladım. Hançere ne kadar çabuk sahip olursam, her şey o kadar çabuk bitebilirdi. Eğer kardeşlerim beni dinlemezse, O'nu öldürmek zorunda kalacaktım ve bunu yapmak için o hançere ihtiyacım vardı.

Gül çalılarının arasından gizlice geçtim ve taş patika boyunca yürüdüm. Gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyor, homurdanma ve bağırma sesleri havayı dolduruyordu ama kayalıklara çarpan okyanus neredeyse tüm sesleri bastırıyordu. Adada yaşanan mutlak katliamdan kimsenin haberi yoktu ve her şey sona erdiğinde cesetleri bulabilecekler mi diye merak ediyordum.

Sanırım kimin kazandığına bağlıydı.

Takip ettiğim adam uzun boylu ve geniş omuzluydu. Luke'tan bile uzundu. Ondan kapabilirdim ama muhtemelen beni durdururdu. Hayır. Daha iyi bir fikrim vardı.

"Sirius hançerin kendisine götürölmesini istiyor." Sözlerim havada yankılandı.

"Gerçekten mi?" Adam yavaşça arkasını dönüp kaslı dövüşçü yapısını ortaya çıkarınca adını bildiğimi fark ettim. Henderson. Belki de sorun olmazdı. Yeterince makul görünüyordu.

"Evet, şu anda buna ihtiyacı var. Hadi gidelim." Bir adım daha yaklaştım. "Ya da bana ver, ben getiririm."

"Bu ilginç çünkü ben onun yeminlisiyim. Ve bunu *senden* saklamam için bana özellikle talimat verdi." Göğüslerimiz arasında birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştı. "Söyle bana Calem, bu hançeri neden istiyorsun?"

Kahretsin.

"Planlar değışti." Hançerin bıçağını yakaladım ve elinden almaya çalıştım. Keskindi ama deriyi kıramıyordu.

tüm kanımı vücudumda tuttuğum sürece. Tek bir hamleyle yere düştüm. Bacağını savurdum ve hançer gözden kayboldu.

Bir hata yapmıştım. Adam Luke seviyesinde iriydi. Beni yere yatırdığında, kapana kısılmış bir fare gibi tek koluyla beni tuttu.

"Sen bir hain misin, Calem? Çünkü sizden birini öldürmek için bir neden arıyordum."

Henderson omzumu yırttı ve acıdan dişlerimi sıktım.

İşim bitmemişti. Kollarından birini yakaladım ve dengesini bozmak için kalçalarımı birleştirdim. Sinsice yanından geçip kekeleyerek ayağa kalkmama yetecek kadar uzaklaştı.

"Ah!" Henderson bana tekrar saldırdı ve ben de kendimi yere serilmek üzere hazırladım.

"Dur." Zach kanlar içinde çıktı ama fiziksel bir yara görmedim. Henderson adımlarının ortasında durdu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Hançeri almaya çalışıyordu."

"Sordum mu? Gelecekte Muhafızlar'ın bir üyesi olacak kardeşime dokunabileceğine inanacak kadar kendini yüksek mi görüyorsun?"

Henderson duraksadı ve fırlattığımız hançeri aradı.

"Önümüzdeki birkaç dakika içinde yanımda durmak istemezsin. Eğer arkamı döner ve seni görürsem, seni kendim öldürürüm."

"Evet, efendim. Sadece bir dakika sürecektir. Sirius'tan emir aldım-"

"Hemen git," dedi Zach. "Tabii benimle dövüşmek istemiyorsan. Ve sen de senin için nasıl bittiğini biliyorum."

Kardeşim bunun önemini bilmiyordu. Henderson'ın da bildiğinden emin değildim. Hançer çiçek tarhlarına yakın bir yerde olmalıydı. Onun için geri gelecekti.

"Benim yanımda kalman gerekiyor. Bu bir emirdir."

"Bir emir mi? Bu insanlar benim dostlarım. Yanlış tarafta savaşıyorsun. Felix'i öldürdün!"

"Yapılması gerekeni yapıyorum. Ve o henüz ölmedi." "Ona ne yaptın?"

"Çimenlerin üzerinde kan kaybediyor. Gittiğini fark ettim ve seni bulmaya gittim."

"Bundan kurtulmalısın. Onu öldürmelerine izin vermelisin."

"Hayır," diye hırladı Zach. "O benim korumam altında."

Kan donduran bir çığlık havaya karıştı. Bir kadının çığlığı.

Saniyeler içinde katedralin önündeki çimenlikteydim.

Ezra, Halina'nın yanı sıra Lejyon'un diğer birkaç üyesini de dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Onları kuzeyden pusu kurarken buldum."

"Bekle. Yapma." Onlara doğru uzandım ama çok .

Ezra tereddüt etmedi. Kafalarını teker teker bükte. Derileri zaten kanlı ve yırtıktı ve savaşıacak halleri kalmamıştı. Zach omzumu tuttu, hareket etmeme izin vermedi.

Halina'nın çığlıkları diken diken etti, sonra durdu.

Sonsuza kadar.

Hiçbir şey hissetmedim. Tökezleyerek kardeşime geri döndüm ve beni sabitlemesi için ona uzandım.

"Hayır! O benim kız kardeşim."

Kanlı ve zayıf bir Felix ileri doğru uçu. Onu durdurmaya gittim. bulanık bir hareket oldu, sonra Felix'in kafası vücudundan ayrılıp çimenlerin üzerine yuvarlandı.

Donup kalmıştım. Dehşete bakıyordum.

Omuzlarımda bir baskı vardı ve dünya .

"Bana bak," dedi Zach. Avuç içleri yüzüme karşı sıcaktı. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Daha önce de ölüm görmüştüm ama böylesini değil. Bir arkadaşın ölümü ve ailesinin sonu değil. Tüm hayallerinin sonu. Tek istedikleri bunun sona ermesiydi. Tek konuştuğumuz buydu. Konuştuğumuz tek şey buydu çünkü önemli olan tek şey buydu.

"Bu iş neredeyse bitti. Sirius ve Ezra Kilian'ın işini bitirecek ve sonra hepimiz güvende olacağız."

Başımı

salladım.

"Konuş."

"Tamam..." Ölüm görüntülerini tekrar oynatarak söyledim. "Peki ya Kimberly?"

"Bir yolunu buluruz."

O haklıydı. İşler Aile'nin lehine ilerliyordu. *Biz kaybediyorduk*. Kilian, Muhafızlar'ın iki üyesine ve kardeşlerime denk değildi. Kimberly hâlâ kilit . Kaybedersek, güvende . Ona işkence edecekler, sonra da öldüreceklerdi. Her şey yıkılırdı. Kardeşlerim ve ben ona bağlı kalacaktık. Bu korku beni olduğum yerde dondurdu.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" diye sordum. "Evet."

Ayaklarım kendi kendine hareket etti. Dünya yavaş yavaş bana geri geldi. Güneş batmıştı ve ay gökyüzünü ele geçiriyordu. İki seçeneğim vardı. Ya hançeri alacaktım ya da gemiyi terk edip Kimberly'yi bulacak ve onu dışarı çıkaracaktım. Hâlâ zaman vardı. Bu benim tek olabilirdi.

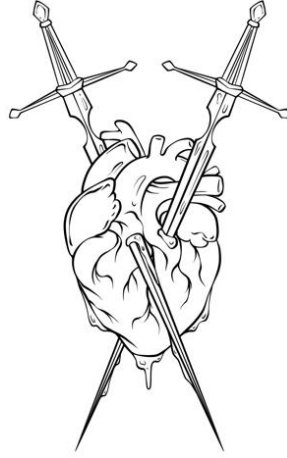
Bahçeye doğru ilerledim, hâlâ savaşıyordum.

Ayaklarım çimenlerde sert bir şeye çarptı ve hançer bana baktı.

Hayallerimizden vazgeçemezdim. Bunu dek bitirmeliydim. Hançeri aldım ve katedrale doğru yola çıktım.

Seventy

KIMBERLY

"Will, beni duyabiliyor musun?"

Yukarıdaki patlamalar karşısında tek kelime etmemiş, hatta irkilmemişti bile. Neler olduğunu düşünmemeye çalıştım. Aaron hançeri getirecek ve her an önümde olacaktı. O iyi olacaktı. Hepsi iyi olacaktı.

Geçen her saniye huzursuzluğumu daha da artırıyordu. "Will," diye tekrarlardım.

Hücresinin diğer tarafındaydı ve duvara bir şeyler çiziktiriyordu.

"Hâlâ orada bir yerde olmalısın."

"Ah, siktir . Çok sinir bozucusun. Eğer beni ona götürmeyeceksen, ne söyleyeceğin umurumda değil," diye mırıldandı.

"Bu nasıl oldu?" Konuşmaya devam etmesine ihtiyacım vardı. Önemsediğim insanların yer üstünde, muhtemelen hayatları için savaştıkları gerçeğinden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

"Gözlerimi açtı ve sonra ... onu aldı." Başını duvara vurdu. "Bundan nefret ediyorum. Acıtıyor."

Hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer kanı kutsalsa, neden Will gibi birine versin ki? Nefret etmesi gereken birine.

"Neden? Neden sana kanını versin ki?"

"Bunun bir ceza olduğunu söyledi. Ama ... bana bağlı olduğumu hissettirdi." Acı çekiyormuş gibi inledi ve kirli zeminde sallandı. "Beni emin misin?"

"Kendimi bile dışarı
çıkaramıyorum." "İşe
yaramazın tekisin," diye
tükürdü.

İç çektim. Bunu hak etmiyordu. Hiç kimse kim olduğunun özünün hiç düşünülmeden elinden alınmasını hak etmiyordu. Bu bağ kurmanın tam tersiydi. Farklı bir yaklaşıma karar verdim.

"Peki ya kız kardeşin?"

"Benim kız kardeşim yok."

"Seviyorsun. Ve onu her şeyden çok seviyorsun. Bunu senin hakkında biliyorum ve bana söylemene bile gerek yoktu."

"İhtiyacım yok! Ondan başka bir şeye ihtiyacım yok. Asla anlayamazsın. O her yerde. Sahip olduğum her şey o."

Kapının açılma sesini duyunca durdum. İçimden önce heyecan, sonra korku geçti. Dost bir yüz görmeyi ama gördüğüm yüzü beklemiyordum.

Thane tökezleyerek merdivenlerden indi ve doğruca bana doğru geldi. "Thane! Aman Tanrım. Öldüğünü sanmıştım," dedim.

"Evet, bir süre saklanmak zorunda kaldım. Will'e yaptıklarından sonra. Beni öldürecekti, ben de saklandım. Diğerleri olmadan , bu yüzden sizin geleceğinizi umdum ve geldiniz."

Thane sanki dünya yıkılmıyormuş gibi dişlek bir sırıtışla gülümsedi. Bana evimi hatırlattı. Kıyafetleri dağınıktı ve biraz kanlıydı ama önemli bir şey yoktu. Diğer çocuklarda olmayan bir şekilde ıslık ıslık görünüyordu.

"Dinle Kim, benim de senden özür dilemem gerekiyor. Biliyorum bana inanmayabilirsin ama kanımı temizlediler ve artık her şey farklı ama ben-"

"Lütfen yapma. İyi olmana sevindim." Bu onun hatası değildi. Onun suçuydu. Her yol ona çıkıyordu. "Hepiniz için geldik. Kilian'ı gördünüz mü?"

"Henüz beni görmedi. Önce yapmam gereken bir iş vardı." Çantasının arkasından parlak bir nesne çıkardı ve onu sundu.

Hançer.

"Nasıl bu kadar çabuk geri aldın?"

"Ben yapmadım. İki tane var. Gerçek olan bu."

Midem bulandı.

"Bekle, bu şu anlama geliyor. . . Aaron hançerin sahte olduğunu bilmiyor. Yanlış olanı arıyor."

"Gidip yardım edeyim. Tamam, o iyi olacak. Halina ... bunu sana özellikle verdiğimden emin olmak istedi. yarayabileceğini söyledi."

"Halina . . . Nerede o?"

Yüz ifadesi çatladı ve çenesi tüylendi. "Ezra onu ve birkaç kişiyi daha almadan önce bana vermişti. O gitti. Yardım istedim ama bunu sana ulaştırmanın daha önemli olduğunu söyledi."

Başımı salladım ve yüzeye çıkan duyguyu bastırdım. Halina bana inanıyordu ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Kraliçeyi tahliye etmek için bir planları var, kaleden kayalıkların altına kadar uzanan bir tünel var. Orada işler çok hızlı ilerliyor. Bunu kullanırsan belki onları adada tutabilir ve Kilian'a daha fazla zaman kazandırabilirsin."

"Tamam. Yapacağım."

"Bu işe yarayacak, Kim. Kazanacağız."

Sesi Aaron'a benziyordu. Barın içinden elini tuttum ve sıktım. Desteğe ihtiyacım vardı.

"Kazanacağız," diye tekrarladım.

Seventy-One

AARON

Bir ayağım diğerinin önünde Aaron. Kaleden katedrale giden geçide ilerledim. Onu için tek bir şansım vardı ve bu her şeyi çözecekti. O öldüğünde, kardeşlerim kendilerini hatırlayacaklardı. Luke Sarah'yı hatırlayacaktı. Gelgitler değişecekti. Herkesin altında olduğu esaret yok olacaktı.

Hançeri gömleğimin içine sokmuştum ve attığım her adımda sırtıma ; bu da tehlikenin yakın olduğunu hatırlatıyordu ama sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı. İyi bir saniye ve bu iş bitecekti.

Katedrale girdiğimde beni Luke karşıladı. Dışarıdaki savaşın sesleri daha önce olduğundan daha yüksekti. Çatık kaşlarıyla beni inceledi.

"Yaralanmışsın."

"Aslında içimizden biri tarafından. Zach icabına baktı."

"Nerede o?"

"O iyi. Her şey yolunda . Sanırım neredeyse bitti."

Karmaşık oyma melek figürleri sergileyen koyu renkli ahşap minbere kadar onu takip ettim. En tepede, Presley'le birlikte yerde oturuyordu. Elini Presley'in saçlarında gezdirip mırıldanarak onu rahatlatıyor gibiydi.

"En sevdiğin çiçek hangisi?" diye sordu, sanki sadece onun için yaratılmış bir tanrıçaymış gibi ona bakarak.

"Devedikeni," diye cevap verdi. "Çok güzel bir çiçek. Bazen dokunmak acı veriyor ama güzelliğin ne kadar güçlü olabileceğinin hoş bir hatırlatıcısı."

Elini kardeşimin saçlarında bir kez daha Kimberly'nin yüzüğünü gördüm. O karmaşada, yüzüğü aldığını fark etmemiştim. Kraliçe gerçekten kıskanmıştı. Belki bunu kullanabilirim.

Bana döndü ve dikkati gömleğimdeki kana odaklandı.

"Ağır yaralı mısın?"

"Bilmiyorum. Biraz başım dönüyor." Başım gibi yaparak korkuluğun kenarına yaslandım.

"Görebilir miyim?" Mırıldandı ve bana doğru ilerledi. Küçük kardeşim bana kaşlarını çatı.

"Evet. Omzum."

Luke merdivenlerin biraz aşağısından onu izliyordu. Hâlâ savaş modundaydı ve her birkaç saniyede bir birkaç adım atıyordu.

"Zavallı şey." Soğuk elleri boynumu sıyırdı ve diğeri çoktan kapanmış olan ısırtığı kontrol etmek için gömleğimi aşağı indirdi.

The Guardian olmak beni yeni parlak oyuncak yaptı.

"Seni özledim," dedim. "Yani... Ben yokken senin için endişelendim."

"Muhafızım. Seni iyileştirmek için kanımdan biraz ister misin?"

Bir an için düşündüm. Onun kanını akıtmak için her fırsatı değerlendirmek iyi bir fikirdi ama hançer bendeydi. Son parça.

"Yapabilir miyim?" Yanağına uzanarak sordum. Bunun eğlenceli hiçbir yanı yoktu. Sadece ailemin ölüm kalımını belirleyecek bir oyundu. Baskı ya da başka bir şey yoktu.

"Elbette. Birbirimizi çok iyi tanıyacağız. İstedğin kadar alabilirsin ve üstesinden gelemezsin. Çünkü sen özelsin, benim kanım seni besliyor."

Eros benden önce Gardiyan'dı. Günlük kayıtlarından, bu onun da bir noktada mücadele ettiği bir şey gibi görünüyordu. Kardeşiyle birlikte gitmek istemiş.

Saçlarını boynundan çektim ve içeri süzıldüm. Bir elim yüzündeydi, bunu tüm dikkatini çekmek için kullandım. Diğer elimle hançeri çıkarırken dudaklarım boynunu sıyırdı.

Presley bir uyarı çığlığı atmak için bir an çok geç fark etti.

Hançeri kalbine doğru sapladım ve-

Elimden düştü. Derisini delmedi.

Uh-oh.

Buğulu gözleri benimkilere dikildi ve bir zamanlar yumuşak olan gülümsemesi uğursuz bir hal aldı.

"Nasıl?" Parmakları boynumdaydı.

Basınç arttı. Omurgamın çatlayacağını, dünyanın yok olacağını düşünene kadar daha sıkı ve daha sıkı.

Panik. Acı. Basınç. Başım yarılıyordu. Kafamın içindeydi. Her şeyi daha hızlı ve daha hızlı parçalıyordu. Sanırım çığlık ama duyamıyordum. Tek hissedebildiğim O'ydu.

Parmakları anılarımı çekti. Onları yırttı. Tırnakları jilet gibiydi.

Bana ne yaptığını göster. Şimdi.

O bu sözleri söyler söylemez kafamda Kimberly ile benim görüntümüz canlandı. Birlikte geçirdiğimiz geceler. Kimberly'nin tenini tekrar tenimde hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. O anlar bizimdi ve O onları yaralıyor, araya giriyor ve her şeyi acıtıyordu. Kimberly'nin kanını içtiğimi ve bunun benim kanımı vermeme dönüştüğünü hatırlıyordu.

Öleceğimden emin olana kadar anılar gittikçe hızlandı. William'ın kafamın içine girdiği zamanı hatırladığımdan daha kötüydü. Sanki parmakları gözlerimin içindeydi ve iki eliyle kafatasımı açmaya çalışıyordu.

Dünya geri döndüğünde, kürsünün altında yerde, kırık tahta parçalarının arasında yatıyordum. Hıçkıra hıçkıra. Yanımda Luke ve

Presley de öyleydi.

"O kız yüzünden her şeyi değiştirdin." Kürsüden bana ters ters baktı. Beni fırlatıp atmıştı. Kardeşlerim de onu takip etmiş olmalı.

Arkamdan mermere doğru çekildim. Sirius beni yakamdan yakalamıştı, diğer elinde de hançer vardı.

"Bela olduğunu biliyordum."

O geldi? Bir şekilde uyarılmış olmalıydı. "Yapma, lütfen!" Luke yalvardı.

Presley kontrolsüz bir şekilde Ellerini.

Bizi bağlaması için onun kanına ihtiyacımız yoktu. Bağımız hâlâ oradaydı. Acım onları öldürüyordu.

"Kardeşin bir hain ve kanamayı hak ediyor." Sahte hançeri kaptı ve göğsüme sapladı.

Kabzayı kavradım ve mermer zemine sırt üstü düştüm. Kalbimi iki santimle ıskaladı. Yine de acıyordu. Hançer sahteydi. Tabii ki sahteydi. Yoksa Kilian neden Kimberly'yi hançerle buraya göndersin ki?

İnledim. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Mermer acıma merhem olmuştu. Kendimi toparlamaya çalışarak başımı çevirdiğimde, bakışlarım kapıya kadar uzanan uzun bir çatlağa takıldı.

Burada ölemem. Henüz

ölemem. Henüz ölemem.

Henüz değil. Henüz değil.

"Aaron, iyi misin?" Luke seslendi ama hâlâ yere yığılmış olan Presley'i tutuyordu.

"Çok iyi," diye inledim.

Tek bir hamleyle hançeri göğsümden çıkardım ve yere fırlattım. Eğer söyledikleri doğruysa, düşündüğümde daha fazla vardı. Savaş henüz bitmemişti. Kilian bunu tek başına yapamazdı. Ezra muhtemelen dışarıda Kilian'la dövüşüyordu ama Ezra'nın üzerinde bir çizik varmış gibi görünmüyordu. Bunu başka kimse yapamazdı. Ben olmalıydım.

Tökezleyerek ayağa kalktım. "Bekle. Daha bitirmedim."

Sirius kürsünün merdivenlerinde O'nun yanıdaydı, O'nu okşuyor ve O'na fısıldıyordu.

"Beni öldürmelisin. Çünkü o kadar durmayacağım." "Aaron, dur." Luke, Presley'i ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Yapamam. Ben senin gibi değilim. Onun kanına karşı bağışıklığım var. İkiniz de bunu göremiyorsunuz, hatta mantıklı bile düşünemiyorsunuz ama O sizi manipüle ediyor."

"O bir hain. Beni öldürmeye çalıştı." Sesi titriyordu. "Aşkım, ona güvenemezsin."

"Luke... benimle dövüşebilirsin."

Bir zamanlar endişeli olan ifadesi bozuldu ve çenesi sertleşti. Bir saniye. Kardeşimin benimle ilgili imajının utanç içinde parçalanması için tek gereken buydu.

"Demek böyle , ha?"

Luke'un sesi soğuktu. "Ondan uzak dur." "Evet, uzak dur." Presley burnunu çekti.

Onunla göz göze geldim. "Şimdi de kendi kardeşlerimi bana karşı mı kışkırtıyorsun?"

Bu yeni bir şey."

"Onu manipüle eden sensin. Onu gerçek ailesine karşı gelmeye ikna etmeye çalışıyorsun."

Bir adım öne çıkıp onlara doğru ilerledim. Sirius boynunu bükte.

"Seni durduğun yerde öldüreceğim."

"Güzel. Dene o zaman."

Ona hizmet et. Ona hizmet et. Ona hizmet et. Ses her zamankinden yüksekti ama önemi yoktu. Dinlemeyecektim.

Hayır. Yapmayacağım. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Bir adım daha attım ve Sirius beni orada karşıladı.

Bana hizmet et. Şimdi. Kafamın içindeki Şey'den istedim.

Dünyam yine kıpkırmızıydı. Akira'nın ormandaki anısına ve Kimberly için kendimi bıraktığım ana odaklandım. Bu farklıydı. Ama benzerdi. Bu sefer bırakmam kasıtlı ve kontrollü gibiydi.

Sirius'un yumruğu göğsüme geldi. **Aptal çocuk. Sana cevap vermiyorum.**

Zar zor kaçtım. Şey'in gücüne ihtiyacım vardı. Onu almak zorundaydım.

Sirius tekrar üzerime yürüdü, ben de bacaklarının altından kaydım.

Bana yardım et.

Kolunu boynuma dolayarak beni yakaladı ve ben de onu yere düşürdüm. O daha hızlıydı. Daha iyiydi. Birkaç saniye içinde kaybedecektim.

Arkamdan bir güç bana çarptı ve Sirius beni boynumdan yakaladı. Diğer eli hançere sarılmıştı. Beni bıçaklamaya çalıştı, ben de kabzasını tuttum ve ona karşı santim santim savaştım.

"Biraz yardım edin," dedim dişlerimi sıkarak.

Kardeşlerim sessiz kaldılar, O'na yaklaşp benden uzaklaştılar. Artık bana yardım edemezlerdi. Sirius boynumu kırabilirdi. Ya da beni kesip açacaktı. Hançeri aldım ve yan tarafıma sapladım. Bağırsaklarımı kesen acıyla haykırdım. Ellerim titriyordu.

Ona hizmet edeceğiz.

Teslim oluyordum. Şey beni ele geçirecek ve kendisiyle birlikte götürecekti. Kafamda Şey'i ve geldiğinden beri ona karşı beslediğim tüm nefreti hayal ettim. Bana verdiği tüm acıyı hayal ettim. Dehşeti. Korkuyu. Ve beni yuttuğunu hayal ettim. Sanki siyah bir kan gölü beni çevreliyordu. Beni boğması gerekirdi. Neredeyse her gün boğuyordu ama . Bugün değil.

Çünkü yeterince güçlüydüm.

Tüm o nefreti ve acıyı içtiğimi hayal ettim. Tüm o korkuyu ve bedenime girmesine izin vermeyi. Kabullenmeyi. Artık kaçmak yok.

Sonunda anlaşıldı. Tüm zaman boyunca kontrol bendeydi. Kafamın içindeki Şey'den her zaman daha güçlüydüm.

Her şey bir araya geldi ve içimdeki çekişme ortadan kalktı ve kendimi ... güçlü hissettim.

Akira'yla dövüşürken hissettiğim gibi güçlüydüm ama bu sefer dizginler bendeydi.

Kolumu Sirius'un boynuna doladım. Geri çekildi ama faydasızdı. Onu yakalamıştım. Dişlerim boynundaki eti yırttı ve kanı yere döküldü. Beni bıraktı, tökezleyerek geri çekildi ama ona nefes alması için bir saniye bile vermeden üzerine ve onu yere yatırdım. Şok. İlerlemem ve gücüm karşısında büyük bir şok yaşadı ama beni sırt üstü çevirmeden önce bu şok birkaç saniye sürdü.

Hâlâ daha iyi bir dövüşçüydü ama vücudumdan taşan gücü onu üzerimden atmak ve tekrar saldırmak için kullandım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Zırhında bir çentik açmalıydım.

Saniyeler içinde güç beni terk ediyor ve zayıflık geri dönüyordu.

Dövüşmeyi pek sevmezdim ama kaçmakta iyiydim ve tek ihtiyacım olan da buydu çünkü Sirius beni lime lime etmeye çalışıyordu. Bunu ona karşı koymak ve onu yere sermek için kullandım. Ben geri çekildiğimde, o benim için geri geldi.

Onu yonttum. Ön kolunda bir ısırık. Sonra kolunda bir tane daha. Omuzda.

Kraliçe nefesini tuttu ve başını tuttu. Luke zaten oradaydı ve onu tutuyordu.

"Sorun nedir?"

"Kendimi garip hissediyorum. Zayıf."

Sirius'un bir anlık dikkat dağıtması ihtiyacım olan tek şeydi. Hançeri kalbine saplayamazdım. Karnına saplamalıydım. Bıçak kaydı ve ben de karnına sapladım. Gücümün geri kalanını bıçağı sert deri ve kaslara doğru yatay olarak itmek için kullandığımda gözleri açıldı.

Hepsi bu kadardı. Elimde kalan tek şey. Sirius'un kanı yere döküldü. İlk şoku atlattıktan sonra kanamayı durdurmaya çalıştı.

Kraliçe yavaşça göz kırpmaya devam ederken Luke onu kollarında tuttu. Gözleri tekrar yeşile dönüyordu.

" yok. Ben buradayım."

"O yapmak zorundasın ..."

Kimberly'de gerçek hançer vardı, bu harikaydı ama Sirius muhtemelen ben katedralden çıkamadan beni öldürecekti. Tükenmişim. Şey'in gücünü kullanmanın verdiği tükenmişlik bacaklarımı titretiyordu. Dik durmak için çabalamam .

Presley Luke'un tişörtünü çekiştiriyor, endişeli gözlerle beni izliyordu.

Sirius tekrar bana doğru yaklaştı, ben de hazırlandım. Belki de benim zamanım gelmişti. Belki Kilian'a zaman kazandırmış ve Sirius'u bir fırsat yaratacak kadar zayıflatmışım.

Hayır. Henüz değil.

Bir patlama katedralin kapısını havaya . Patlamanın şiddetiyle hepimiz odanın arka tarafına savrulduk. Bir şeye çarptım. Birçok şeye. Her şey acıyordu. Kollarımdaki deriye taş ve kıymıklar yapışmıştı ve tüm vücudum gibi hissediyordum.

"Aaron!" seslendi tanıdık bir ses. "Thane?"

Beni ayağa kaldırırken bulanıktı. "Merhaba, gitmemiz gerek. Şimdi."

"Ama ..." Gözlerimi açamıyordum. Kulaklarım çınılıyordu.

"Kardeşlerin iyi. Gitmek zorundayız."

"Hareket edemiyorum."

"Yapabilirsin. Henüz bitmedi. Sadece biraz ."

Onun sözleriyle ayağımı yere bastım ve beni kaleye doğru giden geçide doğru sürüklemesine izin verdim.

Seventy-Two

AARON

"Al." Thane yüzüme bir kan torbası itti. Bizi merdivenlerin arkasında bir yere sıkıştırmıştı, sanki oraya defalarca gitmiş gibiydi.

"Yapamam."

"Ne? Bana hâlâ içmekten korktuğunu söyleme."

"Hayır, bu uzun bir hikaye ama yapamam. O hala hayattayken olmaz. Sorun değil. Haklısın. Devam etmek zorundayım. Henüz bitmedi."

Henüz değil. Kelimeler bana ait olmayan yabancı bir düşünce gibi aklıma . Ses benimdi ama nereden biliyordum?

Ben açılıştım, sen de . Anahtar benim.

"Seni görmek güzel, Thane." Gerçekten de öyle. Onu canlı ve iyi görmek beklemediğim hoş bir sürprizdi.

Gülümsedi ve omzumu sıktı. Kanla kaplı olmayan tek omzumu. "Keşke farklı koşullar altında olsaydı. I

Kilian'a yardım etmeliyim. İyi olacak mısın?"

"Başarabilirim. Nerede o?"

"Labirentin ortasında, dibinde gizli bir mandal bulunan bir heykel var."

Başımı salladım.

"Dinle Aaron..." Thane ellerine baktı ama onun özrüne ihtiyacım yoktu. Hiçbir zaman da olmadı.

"Senin hatan değildi."

"Önemli değil. Yine de üzgünüm."

"Bizi ödeşmiş say."

Bana sarıldı ve damarlarımda gerçek acıyla irkildim. Kısa bir vedalaşmanın ardından gözümün önünden kayboldu.

Koridorda Kimberly'ye ve gerçek hançere doğru ilerlemeye devam ettim ama önce bir yerde durmam gerekiyordu. *Açılış bendim ve anahtar da sendin.* Cevap dilimin ucundaydı.

Kalenin batı tarafı daha iyi günler görmüştü. Yan tarafta bir delik açılmıştı ve dışarıdaki deniz mavisi gökyüzünde parlayan yıldızları görebiliyordum. Bir elim yan tarafımdaki yaranın üzerinde, yürüdüm. Yavaştı ama bu bana her şeyi bir araya getirerek düşünmem için zaman veriyordu.

Geldiğimizde Zach'in beni içine ittiği kütüphaneye dokunulmamıştı. Küçük siyah kitabı tekrar elime aldım ve hemen arkasına göz attım.

Sevgili Sirius,

Bu mektubu almanız için artık çok geç. Yükseliş yaklaşıyor ve her an beni getirebilirler.

Elimden geldiğince bizim için savaştım kardeşim. Uzun zaman önce kaybolmuş olmana rağmen.

Umudumuz yok oldu. Artık O'nun olmadığı başka bir yerde bir gelecek hayal edemiyorum.

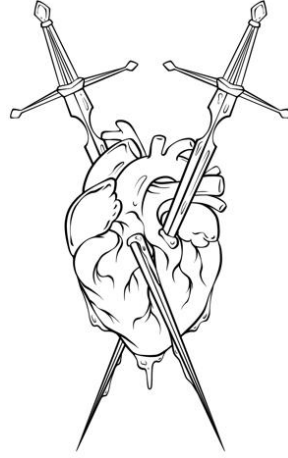
Tek pişmanlığım senin için daha önce ölmemiş olmam. O zaman kaçabilirdik ve asla arkamıza bakmazdık.

O zaman her şey anlam kazandı. Kehanet. Sirius ve kardeşi. Eros kardeşini benim kendi kardeşimi sevdiğim gibi sevmişti ve sonunda O'nunla büyülenmişti. Tüm şiirler anlam kazandı. Yaşam kanı sonsuza dek devam eder.

Kardeşimin kraliçeye olan esaretini kırabilirdim. *Anahtar bendim.*

Seventy-Three

KIMBERLY

Gözlerimi açtım. Kirli hücre yavaşça gözümün önüne geldi. Aaron parmaklıkların diğer tarafındaydı ve sırtımı ovuyordu.

"İşe yaradı mı?" diye sordum. "Hiçbir şey göremedim. Eskisi gibi değildi ama ilahiler doğrudu sanırım."

"İşe yaradı," diye mırıldandı çenemde gezinirken. "Gerçek hançeri nerede bulacağımı bu şekilde anladım."

Dünyam genişliyordu ve sonunda onun durumunu anladım. Gömleğinin yan tarafları ve göğsü kan içindeydi. Kollarına moloz ve sopalar saplanmıştı.

"Aman Tanrım, iyi misin? Thane'e seni almasını söyledim."

"O yaptı. Katedralin kapısını havaya uçurdu ve ben de kaçabildim. Aksi takdirde Sirius beni kesinlikle öldürürdü."

"Sirius'la dövüştün mü?"

"Evet. Uzun hikâye. Ama o hançere ihtiyacım var." Başka bir şey düşünmeden hançeri ona uzattım.

"Doğru. Gidip bu işi bitirmeliyiz. Beni dışarı çıkaracak anahtarı aldın mı?" Sırada ne olduğunu bildiğim için sordum.

Zamanım dolmak üzereydi. Çok hızlıydı. Onunla daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Henüz söylemem gerektiğini bilmediğim her şeyi ona söylemek için. Onunla bu hayatı ne kadar istediğimi göstermek için. Ama ölmek zorundaydım. Ölümümün neden gerçekleşmesi gerektiğini bilmiyordum. Önemli değildi. Sonunda bir ailem vardı ve onlar için ölmeye değerdi.

"Kim, sanırım hoşuna gitmeyecek bir şey buldum."

Sanırım ben de biliyordum. Bir yerlerde katmadığım bir boşluk olduğunu.

"Ne oldu?"

Hançeri aldı ve ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Lütfen bana kızma."

"Aaron, çıkar beni. Savaşa gitmek zorundayım. Bu işin iyi bitmesinin tek yolu bu. Yapmak zorundayım. Cecily dedi ki-"

Parmaklıkların arasından bana doğru uzandı ve kafamdaki kan uğultusuna ve öfkeye rağmen beni tutmasına ve yakınımı çekmesine izin verdim.

"Biliyorum. Ama mesajı anladım. Yıldızların sana verdiği imgelemleri. Bu bir uyarı değildi. Sana doğru yolu gösteriyordu. Olması gereken şeyi. Kardeşlerimi nasıl kurtaracağımı biliyorum."

O söylemedi ama ben biliyordum. Kalbim . İçim parçalanıyordu.

"Hayır. Hayır. . Çıkarın beni. Ben de sizinle geleceğim. Birlikte yaparız."

"Benimle gelmene izin veremeyeceğimi biliyorsun çünkü beni durdurmaya çalışacaksın. Bu yönünü seviyorum ama bu sefer bunu yapmak zorundayım. Bunu yapmama izin vermelisin."

"Gidemezsin. Ne biliyorsun."

Hiçbir şey beni bu kedere hazırlayamazdı. Sanırım bunu hep biliyordum ama kendime itiraf edemiyordum. Ben olmak istedim. Onsuz yaşamaktansa ölmek daha kolay olurdu.

"Her şey girecek. Bu iş bitecek ve özgür olacağız. Hâlâ her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Bir şekilde her şey yoluna girecek ve eve döneceğiz. Bana inanın."

Ben alamadım. Bedeli çok ağırdı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü ve sanki zamanı durduracakmış gibi ona uzandım. Sanki onunla daha fazla zamanım gibi. Sanki bu bir son değilmiş gibi.

Cebinden buruşuk bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı. Gözyaşları içinde düzelttim. Sonsuza dek sürecek listemiz.

"Deneyeceğine söz ver."

Olması gereken bir yer vardı ve ona izin vermeliydim. Her kadar çığlık atıp kalması için yalvarmak istesem de tek kelime edemedim. Görevimiz konusunda anlaşmıştık. Her ne kadar göğsüme çökmekle tehdit eden duygulara doğru gelmese de, dünya için adil ve doğru olan bir görev.

"Bana veda etme Aaron Calem."

"Asla. Zaten vedalaşmamız gerektiğini hiç sanmıyorum. Muhtemelen bu yüzden inanılmaz derecede zor oldu." "Sanırım haklısın."

Parmaklıkların arasından beni öptü ve duygu girdabı beni yere devirmekle tehdit etti. Veda değil. Sonra görüşürüz. Zihnim çaresizlik içinde bana bağılıyor, zorla halat çekme oyunu oynuyor ve kalması için ona yalvarma dürtüsüyle savaşıyordu. Yalvarmak istiyordum. Yalvarmak.

"Seni seviyorum." Sendeleyerek nefes aldım. Sesimi sabit tutmaya ve kederin beni ondan uzak tutmasına izin vermemeye çalışıyordum. Kendimi daha da açtım. "Deneyeceğim. Söz veriyorum."

"Sizi seviyorum, Bayan Calem." Alnımız birbirine değene kadar başını parmaklıklara yasladı. "Seni bulacağım."

Tek bir damla bile gözyaşı dökmedi. Her nasılsa hâlâ gülümsüyordu. Sadece sonsuz iyimser insanların yapabileceği türden parlak bir gülümseme. Bunun birlikte geçirdiğimiz son an olmadığına inanmak istememe neden olan türden. Belki de sadece belki o benim gözümünden kaybolduğunda

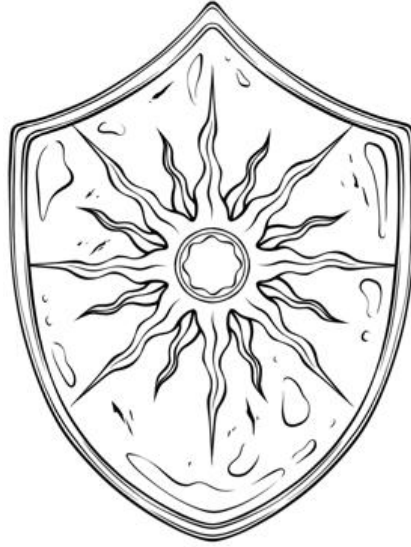
O altın sarısı saçlara ve gözlerindeki ışığa son kez baktığımı
sanmıyorum.

O kırıldı uzakta gelen Ben ve kayboldu içine ve Koridor,
koşu.

Zamanımız dolmuştu.

Seventy-Four

AARON

Bu sefer koştım. Başta yavaştıım ama hızımı artırıp tam bir depar attım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Vücutum artık acımıyordu.

Bir elimde hançerle, başka bir kavganın seslerinin katedrale doğru koştum.

Luke, Presley'i kraliçeyle birlikte mihrabın üzerine oturtmuş, kendisi de onları koruyordu. Presley onun yanında, sanki bir şey arıyormuş gibi ellerini minber merdivenlerinin altındaki duvarda gezdiriyordu,

Daha büyük bir kavga ortaya çıkmıştı. Ezra, Sirius ve Kilian kanlı bir karmaşa içinde dövüşüyorlardı.

Kilian -hâlâ son derece dirençliydi- darbeye darbe ile karşılık verdi. Sirius artık daha yavaştı. Özensizdi. Yine de Kilian uzun süre dayanamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı.

Başkaları da vardı, son kuvvetlerimiz yerde mücadele ediyordu.

Zach omzumu tuttu. "İşte buradasın. Siktir. Beni böyle korkutma."

"Bekle, Luke ve Presley gibi benden kaçmıyor musun?" "Seni canlı istiyor."

"Rahatlatıcı."

"Geldik!" Thane bir başka tanıdık yüzle birlikte odaya daldı ve konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırdı. Dom.

"Dom'da ihtiyacımız olan bir şey vardı." Daha fazla kan torbasını havaya kaldırdı.

"Thane. Sen ölmedin." Zach'in sesi hiç heyecanlanmadan eşit bir seviyede kaldı.

"Bunu düzelteceğiz. Ne unutma." Thane anında yalvarmaya başladı.

"Lejyon tam da söylediğim gibi geldi ve onlara yardım edebiliriz."

"Artık konuşacak bir şey yok. Çok geç kaldın. Hayatta olmana sevindim, ama ... eğer O'na ulaşmaya çalışıyorsan, seninle savaşıacağım."

"Zach. Hadi ama dostum. Benim."

"Yolumdan çekil, Thane."

Thane bana doğru döndü, ben de başımı salladım.

"Git, Kilian'a kanını getir. Ben onu oyalarım," dedi Dom, gözlerini kardeşime dikerek. "O zaman sen de gidip yaralıları al ve helikoptere binmelerine yardım etmeye başla."

"Seni terk etmiyorum. Savaşıyorum," dedi Thane.

"Helikopteri uçurabilecek birine ihtiyaçları var."

Thane tereddüt etti, ardından çığlıklar ve ıstırap dolu savaşı doğru koşmaya başladı. Kardeşimin gazabından kurtulduğu için mutluydum ama Dom-

"Dom. Yapma. Dinlemeyecektir."

" değil. Konuşmak için fazla değil."

Dom gömleğini çıkardı ve Zach onunkinin yakasını gevşetti.

Zach başını eğdi, gözleri karardı. "Sen benim ailemi kurtardın."

"Ben yaptım."

"Koşman için hâlâ zaman var."

"Koşmak için de pek vaktim yok."

"O zaman ." Zach kendini hazırladı.

"zc olan şu ki... burada birkaç yıl daha geirirsen, sanırım söyledikleri gerçekten doğru olabilir. Durdurulamaz olursun," dedi Dom.

"Yağcılık seninle savaşmamı engelleyemez."

"gerekliyordu. Seninle dvşeeğim. Ve bunu kız kardeşim için yapacağım."

Zach başını salladı. "Buna saygı duyuyorum. abucak halledeeğim." "Dom, lütfen."

Dom'un duruşu sabitti. Onu ikna etmek mümkün değildi. "Aaron, yapman gereken kendi işin var. Git ve yap. Sevdiklerine verdiğin sözleri tut, ben de kendiminkileri tutacağım."

O . Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Kader sana rehberlik etsin." Zach selam vermek için başını kısa bir süreliğine eğdi. Dom hiç atlamadan eğildi. "Kader sana rehberlik etsin."

Aynı anda hareket ettiler ve bir yumruk telaşıyla arpıştılar. Kardeşimde bir çizik bile yoktu, Dom'da da yoktu, bu da dvşlerinin eşit olacağı anlamına geliyordu. Acele etmem gerekiyordu.

Kilian ve Muhafızlarla olan kavga zirveye ulaşmıştı. Sirius kanlar içinde yerde yatıyordu. Hareket etmiyordu. Kilian kan torbasını emiyor ve Ezra'nın bir hamlesini daha savuşturuyordu. Thane'i göremedim.

"Buldum!" Presley'nin sesi tavanda yankılandı. Tuğlalar yerinden oynamış ve bir kapı ortaya çıkmıştı. Kf ve deniz suyu kokusu içeri doldu. Kaçış yolları açıktı.

"Hadi Luke. Gidelim." Presley bir kolunu kraliçeye, diğeri de kardeşime doğru uzatmıştı.

Luke tereddüt etti, önce beni sonra Zach'i izledi.

Kraliçe ona, "Aşkı, vakit geldi," diye seslendi ve o da kapıya doğru geri adım attı.

İşte .

Kaçacaklardı ve hepimiz ayrı düşecektik. Bir anda, tüm olasılıkların ıstırabını hayal ettim. Biz kaybedecektik. O yaşamaya ve kardeşlerimi büyüü altında tutmaya devam ederken tüm savaşın boşa gitmesi.

Ayrılamazdık. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Onun merdivenlerine doğru ilerledim ve Luke önümü kesti; iri yarı bir kütle bana bakıyordu. Güçlü omuzları ve ciddi ifadesiyle Ezra'ya benziyordu. Ve orada, o yerde, ona dönüşecekti. Bana ve kardeşlerime yol gösterecek ve kurallara uymamızı sağlayacaktı.

"Ona zarar vermene izin veremem."

"Aşkı, lütfen. Benimle gel," diye yalvardı. Alay ettim. "Şimdi de beni öldürmek için mi istifa ettin?"

Luke'a baktığında, çekingen sesiyle onu eritti. "Daha fazla yaklaşmasına izin verme."

"Presley, O'na yakın dur," dedi Luke.

"Onun için beni gerçekten öldürür müsün?"

"Eğer kalırsam."

Gözleri sabit ve soğuktu. Büyürken tanıdıklarımın daha karanlıktı. Luke'un gözleri çocukken ışı ışı bir neşeyle parlardı, neşeyi hepimize aktarırdı. O bunu ondan almıştı ama ben geri verecektim.

"Sarah'yı hatırlamadığın için üzgünüm ama o senin için çok şey ifade ediyordu." Yüzü düştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sarah Garanger senin en iyi arkadaşındı. Benim için Kimberly neyse senin için de oydu. Onu çok severdiniz. Tüm boş zamanlarınızı onunla geçirirdiniz."

"Dur."

"Onu baloya götürmüşü. Mor bir elbise giymişti ve duvarda seni yanağından öptüğü bir fotoğrafı vardı. konuda utanmış gibi yaptın ama konuşmayı hiç bırakmadın."

Onun hakkında. Kelebekleri ve kurabiye pişirmeyi severdi. Çok şaşırtıcı ve havalıydı ve kimse onu senden daha iyi tanıyamazdı."

"Dur dedim."

"Onu seviyordun. Ve burası sana onu unutturdu, ama ben bunu düzelteceğim. Hatırlayacaksın."

Ben bir adım öne çıktım, o da omuzlarını dikleştirdi.

"Ona yaklaşamayacaksın."

"Aşkım, bırak onu," diye .

"Ama buna ihtiyacın yok mu?" Arkamdan hançeri çektim. "Bu olmadan hâlâ Kimberly'ye bağlısın ve kraliçen bu yüzden zayıf düşecek. Bunu seni tekrar bulmak ve onu öldürmek için kullanacağız."

Bu onun dikkatini çekti. Aramızda bir metre kalana kadar öne çıktı. "Hançeri bana ver."

"Gel ve al. Beni öldür ve al."

Bir adım öne çıktı. "bırak." "Dalga geçmiyorum.

Yap şunu Luke. Onun için öldür beni."

"Beni seninle dövüştürme. Kazanacağımı biliyorsun." Ayağa kalktı, tereddüt etti ve denemeye cesaret ettiğim için gözlerinde öfke parladı.

"Beni hafife alıyorsun." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ölmek için hazırlıksız geleceğimi düşünmedin, değil mi?"

Hançer elimde ağırdı.

Luke'un gözleri bu manzara karşısında kısıldı. "Ne yapıyorsun sen?" Sunağa doğru bir adım attım.

Sonra durdum. "Seni kurtarıyorum."

Tek bir darbeyle hançeri göğsümün ortasına sapladım.

Keskin bir acının ardından gelen hafiflik beni dizlerimin üzerine çöktürdü ama gözlerimi kardeşimden ayırmadım. Bekliyordum. Umuyordum.

Öfkeli kaşları önce şaşkınlığa, sonra da kedere dönüştü.

Bağ .

Anahtar bendim. Kimberly olmasaydı, asla o kadar ileri gidemezdik - o açılıştı, ama eksik parçaya sahip olan tek kişi bendim.

Kardeşim benim hayat kaynağımdı ve onun kanından daha güçlüydü. Bağımız sonsuza dek sürecekti ve Hers ölecekti. Ödenecek bir bedel

yolu oymak. Eros bunu çok geç anladı.

*Ödenmesi gereken yüksek bir bedel olan
can damarı yol verdi. Kader bize
rehberlik etmez.*

Kendi yolumuzu çizeriz.

Onu hikayemizden çıkardım. Onunla olan bağları sonunda koptu.

"Oh lanet olsun." Başım dönmeye başlamıştı bile. Göğsüme yayılan kan göğsümü ısıtıyordu. Kabzayı kavradım ve mermerin üzerine geri düştüm.

Luke yaralarımı örtmek için tişörtünü çıkardı ve beni kendisine yaklaştırdı.

"Bunu neden yaptın?!" Gittikçe daha yayılan kanı örtmeye çalışırken elleri titriyordu. "Bir şeyin . İyisin. Bunu düzeltebilirim. Düzeltebilirim."

"Luke."

"Bunu düzeltebilirim. Çok geç değil."

"*Luke*. Bana hatırladığını söyle."

"Neyi?"

"Bana Sarah'yı hatırladığını söyle."

Panikliyor, bileğini ısıyor ve bana kanını vermeye çalışıyordu. "Luke. Dur." Kanlı ellerim ve sahip olduğum tek güçle yüzünü tuttu ve onu daha yakına çekti. "Bana Sarah ile ilgili en sevdiğin anını anlat."

İşe yaradığını bilmem gerekiyordu. Tüm gizemciliği kardeşlerimi dek terk etmişti. Sonunda özgür olduklarını bilmeliydim.

Hıçkırıklar içinde konuştu. "Beni sevdiğini söylediği zaman."

"Biliyordum." Kıkırdadım ve göğsümdeki ağırlığa rağmen içime bir rahatlama geldi.

Bitmişti. Benim payıma düşen her şey bitmişti. Kalıp savaşmak istedim ama gidiyordum.

"Özgürsün Luke. Hepsini dışarı çıkarmalısın. Savaşmalısın."

"Bu yanlış. Bunların hepsi yanlış." Umutsuzca kanamayı durdurmaya çalışarak göğsümü kavradı. "Evde kalman gerekiyordu. Yaşaman gerekiyordu."

"Hayır, doğru olan bu. Böyle olması gerekiyordu. Bu sefer seni kurtarıyorum."

"Bu benim hatam."

"Asla olmaz. Sen her şeyi doğru yaptın. Harika bir ağabey oldun."

Ağlamamak için yaptığım onca çaba beni yakalamıştı ve konuşurken gözlerim ıslandı.

"Neden? Bunu benim için neden yaptın?" Luke hıçkırıklar arasında alnını bana bastırdı ve ben gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim.

"Bunu benim için yapardın." Öksürdüm. Siyah kan ağzıma doldu ve yere sıçradı. "Kendi seçimlerini yapmayı hak ediyorsun. Yaşaman gerekiyor. Sana ihtiyaçları olacak."

"Sana ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Git özgür ol Luke. Yaşa."

"Yaşayamam."

"Evet, yapabilirsin. Beş yıllık planınızı yapın. Hepsini al ve git. Kim'in icabına bakacağını biliyorum."

Bu asla benim hikayem olmadı. Asla kahraman olabilecek biri değildim - bu cadı meclisini alaşağı edecek kadar güçlü olamayacak kadar yumuşak ve yeterince zeki de değildim ama kardeşlerimi esaret altında tutan laneti, bizi düşüren şeyi kırdım. Bu benim için yeterliydi.

"Savaşacağına söz ver."

Görüşüm bozuluyordu ve onu düşünüyordum. Sonunda Kimberly'den ayrılmanın üzüntüsü beni vurdu. Sözlerimi tuttum, ama ona o kulübeyi inşa etmek güzel olurdu ... ve bahse girerim bir gelinlik içinde nefes kesici görünürdü. Belki de bu sefer kartlarda yoktu.

"Luke, söz ver."

"Söz

veriyorum."

Gözlerimi kapatıp huzurlu bir mutluluğa dalarken sözlerinin verdiği rahatlama beni sardı.

bir kaos çıktı. Bağışmalar. Çığlıklar. Ağlamalar. *Kalmak istedim.*

İşin komik tarafı, göğsüme bir hançer saplanmış olsa bile, hâlâ işlerin yoluna gireceğine dair umudum vardı.

Seventy-Five

LUKE

Onu orada bırakamazdım. Kanımı yaralarına akıtmıştım ama hâlâ uyanmamıştı. Kardeşimin kanı pantolonumun paçalarını ıslatmıştı. Teni solmuştu ve saniyeler sonra elimi bıraktı.

Genellikle parçalandığım kısımdı. Ağlardım. Kedere, umutsuzluğa ve üzerime çöken tüm duyguların ağırlığına teslim olurdum ama kardeşim bana inanmıştı. Onun inancı beni ayağa kaldıran tek şeydi.

Ve savaşacağıma söz verdim.

baktım. Zach henüz fark etmemişti. Gitmem gerekiyordu. Neredeyse tüm kanımı kardeşime vermiştim ama onun için yaşamaya çalışmalıyım.

Onu.

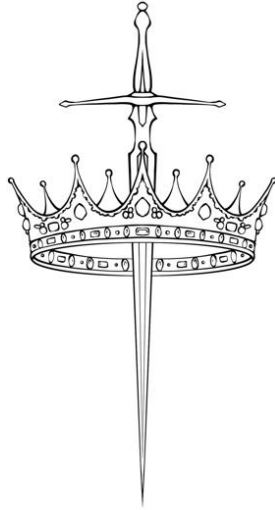
Savaşı döndüğümde O'na bakmadım. Kanımdaki ateş, beni tamamen yutana kadar daha da yükseldi.

O olmadan, tekrar bir bütündüm.

Sonunda özgürdüm.

Seventy-Six

ZACH

İçimde bir şey kırıldı.

Dom'un hamlesini savuşturdum ve göğsümü tutarak geriye doğru tökezledim. Bir darbe almamıştı ama bir şey patlamıştı. Bir an için kalbimin patlayıp patlamadığını merak ettim.

"Ne oldu?" Dom durdu, nefesi . bir şeye ama ben sürdürdüm. Anlamıyordum. Nefessiz kalmanın tam tersiydi. Onun yerine, nefesle dolmuş gibi . Sanki bir süreliğine güç kazanmışım. Sanki bedenim yeniden benim olmuştu.

"Bana ne yaptın?"

"Ben değıldim."

Elime bakmaktan ve onu mum ışığında hareket ettirmekten kendimi alamıyordum. Neredeyse nerede olduğumu unutuyordum. Tüm o acı. Göğsümde oturan tüm o ağırlık gitmişti. Yıllardır O'na bağılıyđım ve şimdi-

Kraliçenin savaşıa bakarak kürsüye doğru çekildiği mihraba baktım. Onu koruma ihtiyacım ortadan kalkmıştı. Ona karşı olan tüm duygularım bir anda yok olmuştı. Gözlerime takıldı ve ilk kez onun paniklediğini gördüm.

Sonunda o sürtükten kurtulmuştum.

Kafamın içinde O'nun sesini bekledim ama sadece tatlı bir sessizlik vardı.

O kadar ölüydü ki.

"Artık seninle dövüşmek istemiyorum," dedim.

"Güzel. Çünkü Kilian'a yardım etmemiz gerekiyor."

"Kilian'a yardım et, sonra da o kaltağı öldürmeme yardım mı edeceksin?" Dom sırttı. "Evet."

Seventy-Seven

PRESLEY

Vay anasını.

Nerede olduğumu fark ettiğimde aklıma gelen ilk düşünce buydu. Öğrendiğimi hatırlamadığım bina bilgisiyle birlikte katedraldeydim. Tuhaf.

Aaron.

Aşağıda her şeyi görmüştüm. Hançeri göğsüne sapladığı an, dünyam yeniden önüne geldi. Kardeşim kahraman olmak zorundaydı. Luke da ona katıldığında Zach'in bunu fark etmesi birkaç dakika sürdü. Ama fark ettiğinde, tüm ışık gözlerini terk etti.

Hiçbir şey hissetmemiştim. Olayın şoku beni gözyaşı dökmeden ya da gösteriş yapmadan hareket edebilecek kadar uyuşturmuştu. Ona hâlâ yardım edebilirdim. Kanın nerede olduğunu biliyordum. Gizli geçitten aceleyle geçerek, zulamızı aramak için koridorlara çıktım.

"Thane?"

"Presley." Beni görünce gözleri büyüdü ve neredeyse tükenmek üzere olan kan zulasını korumak için vücudunu kullandı. Etrafında zar zor hatırladığım yaralı adamlar vardı.

"Oh. Ben yine benim. Normalim."

"O öldü mü? Hâlâ aynı hissediyorum."

"Hayır, uzun hikâye ama Aaron için o kana ihtiyacım var."

"Al." Bana biraz uzattı. "Daha önce almadı ama belki işler . Acele et."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Saniyeler içinde Zach ve Luke'un Kilian'ın yanında savaştığı katedrale geri döndüm. Aaron hareket etmiyordu. Boğazından aşağı akıtmak için kan torbasını ısırdım. Ölmüş olamazdı. Hayır. Her an ayağa kalkıp can sıkıcı olabilirdi. Bu son değildi. Sonu olamazdı.

Sonsuza dek sürecektir listemizdeki hiçbir şeyi yapmamıştık. Tek bir şey bile. Kederin paniğimin içinden kendine yol bulması için her girişimde onu daha da aşağı ittim. Bu konuda o kadar çok pratik yapmıştım ki, artık bir refleks haline gelmişti. Teni soğuktu. Beynim bana hatırlatmaktan vazgeçmiyordu.

Biri bana yandan çarptı ve Henderson denen hıyarın bana doğru geldiğini görmek için geri çekildim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, sen ve kardeşin ölebilirsiniz."

"Tanrım. Biraz öfke tutuyorsun, ha dostum?"

Bana saldırdı ve saniyeler içinde beni yerden kaldırırken parmakları boğazıma saplandı.

"Siz gerçekten ... bizden

hoşlanmıyorsun." "Hainleri

sevmem."

Zach onu yakaladı ve hepimiz yere yuvarlandık. Luke ve Dom'un Sirius'la dövüştüğünü görecektik kadar uzun süre ayakta idim. Neredeyse bitmişlerdi. Çok kanlıydılar.

"Ah!"

Henderson bana tekrar vurdu ve Zach onu odanın öbür ucundaki duvara fırlattı. Yanan mumlardan saçılanlar üzerine düştü ve giysilerini yaktı. Toplu halde duvara yaklaşan cesetleri tutuşturdu ve alev almalarına neden oldu.

"Kardeşıme dokunma."

Hepimiz tökezleyip birbirimize bakana kadar kavgalarımız çarpıştı. Kilian yan tarafını tutuyordu. Gözlerinden biri yoktu. Sirius'un kolu kırılmıştı, neredeyse orada asılı duruyordu. Ezra en az olanımızdı ama bakışları birkaç saniyede bir kürsüye kayıyordu. O bakışı biliyordum. Bir bolter arkadaşının bakışı.

"Bu nasıl oldu?" Ezra kardeşlerime baktı. "Anlamıyorum."

"Sana onların hain olduğunu söylemiştim," diye tükürdü Sirius.

"Hayır. Kardeşleri kraliçenizin bağına koparmak için büyük bir bedel ödedi," dedi Kilian.

Ezra başını salladı. "Bu mümkün değil."

"Sanırım bunun tahmin edemedin?" Zach öyle dedi.

"Yeniden yapılabilir. Çok geç değil," dedi Ezra.

İçime bir korku düştü. İçimden bir ses, Muhafızları burada yenemezsek, bu bağı yeniden kurmak için hepimizi alıkoymaya karşı olmadıklarını söylüyordu.

Ve bu bağ sayesinde Aaron'ın fedakârlığı boşa gitmeyecekti. İşte bu kadar. O haklıydı. Kaybetmek bir seçenek değildi.

Düşüncelerimi tekrar kanı yerde biriken Aaron'a çevirdim. Tüm bu kavga çok uzun sürüyordu. Aaron'ın yardıma ihtiyacı vardı. Kana ihtiyacı vardı.

Ezra fırladı ve ben de ona doğru hamle yaptım. Diğerleri bağırışlar ve homurtularla çarpıştı. Beni fırlatıp çalıştı ama bileğimi ısırana kadar kolunu tuttum.

"Ah, kahretsin," diye inledim. Onca zamanı dövüşmeyi öğrenmek yerine üzülerek geçirmemeliydim. *Kötü Presley*.

Zach yanıma kaydı ve beni arkamdan pusuya düşürmeye çalışan Henderson'ı yakaladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Daha iyiyim."

Luke ve Kilian Ezra'nın gitmesini engellerken, Sirius ve Henderson aniden bana odaklandılar. Haklarını teslim etmeliydim. İyi bir stratejiydi, ben işe yaramazdım.

"Artık o kadar güçlü değilsin, değil mi Calem?"

Kaçmaya çalıştım ama kan kaybına rağmen çok hızlıydılar. Zach her darbeyi almak ve onları benden uzak tutmak için beni itti. Her hareket etme girişimi aynı şekilde sonuçlandı.

Sirius Zach'i boynundan yakaladı ve dişleriyle omzundan bir parça kopardı. Sirius'un pençesinde can çekişmesini izlemek acı vericiydi ama Sirius çok kan kaybetmişti ve bir kolunu kullanamıyordu; bu tek başına yeterli değildi.

Henderson arkamdan gelirken Sirius tekrar saldırdı. Zach tüm dikkatini bana vermişken bunu görmedi. İkisinden de kaçamazdı.

Filmlerdeki gibiydi. Bedenim düşünmeden hareket etti. "Hayır!"

Önüne düştüm ve dayanılmaz bir acı vücudumu yırttı.

Göğüs. Mide bulandırıcı ıslak bir yırtılma sesi kulaklarımı doldurdu. Kolunu çektiğinde göğsümde ve omzumda bir delik vardı.

"Az önce ne halt ettin sen?" Zach'in gözleri büyüdü, sonra da tamamen karardı.

Her zaman kardeşim nükleer bir bomba gibi patladığında orada olmak istediğimi söyledim ama bu şekilde değil. Ben kendi kanımın içinde yere , Zach Henderson'ı tuttu ve ayağıyla kafasını ezdi. Bunların hiçbirisi eğlenceli değildi. Hiç durmayacaktı. Neyin daha eğlenceli olacağını merak ediyordum. Daha az kan mı? Daha az ölüm mü?

Sirius geri çekilmeye çalıştı.

"Durdurun onu!" Zach hırladı.

Luke başını kaldırdı. İri gövdesi, zar zor ayakta duran Sirius'un üzerinde yükseliyordu.

"Times yukarı," Luke dedi, Saldırıyor. O kazandı ve

KISA boğuşurken boynunu kırıp vücudundan ayırdı. *İyi kurtulduk.*

Zach saldırısını bitirdiğinde sıırıslık olmuştı ve beni kucağına çektiğinde uzuvlarım ağırlaşmıştı.

"Gel hadi. Sana kan getireceğim." Sesi kesildi ve bir zamanlar koyu olan gözleri bildiğim kahverengiye döndü.

"Hayır, kalmalısın. Bu işi bitirmelisin. Onun öldüğünden emin olmalısın."

"Yapamam,

Pres."

"Neden?"

"Çünkü bir önemi yok! Eğer ölürsen bunların hiçbirinin önemi kalmaz. Ve Aaron . . . Yapamam."

"Sen tam bir aptalsın."

"Ne?"

"Sen de en az benim kadar önemlisin." Çok açıktı ama hâlâ anlamamıştı.

"Konuşmayı kes, durumu daha da kötüleştiriyorsun." Gömleğiyle yaramı sarmaya çalıştı ama kanım her yerdeydi. Gömleğime yapışmıştı ve şimdi ben de üşüyordum.

Oda bulanıklaştı ve Aaron'a yakın olduğumu hatırladım. Ona doğru uzandım. Belki onu kurtaramazdım ama en azından birlikte ölebilirdik. Bu *o kadar* da kötü değildi.

"Hayır. Siktir. Hayır."

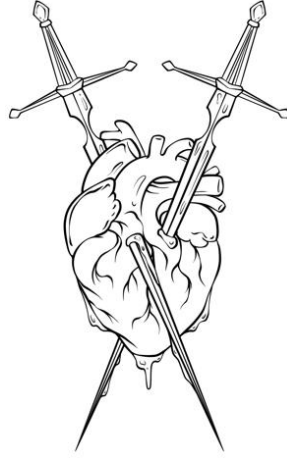
"Bu doğru, dostum. Bunu görmen için ölmek zorunda kaldığım için üzgünüm." "Siktir git," dedi Zach boğuk bir hıçkırıkla.

Aylardır ilk kez gerçek anlamda gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Ben yaptım. Yardım ettim. Bu düşünceye gülümsedim, sonra dünya karardı.

Seventy-Eight

KIMBERLY

Kalbim hızla çarparken, demir kafesimin parmaklıklarını salladım. Onları kendi başıma bükecek kadar güçlü değildim ve hiçbir irade onları yerinden oynatamıyordu.

"Will, beni duyabiliyor musun?"

Will duvarı tırmalamakla meşguldü ve hiç dikkatini vermiyordu.

"Yardıma

ihtiyacım var."

"Siktir git."

"Lütfen bana yardım edin. Bak. Çubuğu biraz eğdim bile. Bana yardım edersen seni çıkarırım. Ona ulaşmanı sağlayacağım. Bu olmaz mıydı?"

harika olur mu?"

Taşı oymayı bıraktı. "Beni ona götüreceksin?"

"Evet! Ve istediğin kadar kan alabilirsin. Sadece buraya gel ve kafesime uzan ve ben diğerini çekerken bu çubuğu çek."

Gözlerimi kırptım, sonra William parmaklıkların diğer tarafında önümdeydi. "Ona dokunursan seni öldürürüm."

"O umurumda değil. Aaron'a ulaşmalıyım. Sadece bana yardım et."

William diğer çubuğa uzandı ve ben de tüm gücümle benimkini çektim. Sığacak delik dardı ama kayarak çıktım.

"Tamam. Şimdi bana yardım et," dedi.

William kafesinin parmaklıklarını çekerken bütün gün gördüğümde daha fazla enerjiye sahipti.

"Özür dilerim. Senin için geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Seni kaltak!" diye seslendi ama ben çoktan merdivenlerin tepesine çıkmış, ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşuyordum.

Gökyüzünde kalan tek ışık aydan ve tepemizdeki kuzey ışıklarından geliyordu. Tüm düşmüşlere bakarak yeri taradım. Her yerde olabilirlerdi ama bedenim nereye gideceğimi biliyor gibiydi. Katedralin tepesi gecenin içinde bana yol gösteriyordu. Güçlü kan kokusu havada asılı dururken tek duyabildiğim nefesimdi.

Katedralin önü havaya uçurulmuştu ve molozlar çimenlerin üzerindeydi. İçeriden, titreyen mum ışığının kalıntıları yolumu aydınlatıyordu.

Gözlerim hafızamdan asla silemeyeceğim bir görüntüye takıldı.

Zach ve Luke yerde yatan iki cesedin üzerine eğildiler.

Kalbim atmıyordu.

Gerçek değildi.

Aaron göğsüne saplanmış bir hançerle fayansın üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalı. Solgun. Yanında Presley yatıyordu. Hareket etmiyordu.

Boğazımda bir çığlık düğümlendi. Binayı sarsmasını ve her bir parçası toz haline gelene kadar her bir taşı ve camlı pencereyi yıkmasını istedim.

Çok geç kalmıştım.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde oradaydım ama Aaron'ın sıcaklığı çoktan gitmişti. Elimi göğsüne koydum ve hiçbir şey hissetmedim. Dakikalarca hıçkırarak ağladım, kederimi kontrol edemiyordum. Tam da korktuğum gibiydi. Her şeyimi kaybetmiştim.

Hançeri göğsünden çıkardım ve kanımı açık yarasına akıtmak için bileğimi ısırarak işe koyuldum. Sonra Presley'ninkine. Hiçbir şey yoktu. Ses yoktu. Diğer bileğimi ısırdım. Daha fazla kan. İşe yaramalıydı. Kanımız aynıydı. Neden işe yaramasın ki?

"Kim." Biri benimle konuşuyor ve beni tutmaya çalışıyordu. Onları ittim.

Bunu düzeltmek için nasıl bu kadar geç kalmış olabilirim? Yapmam gereken her şeyi yapmıştım. Hepsi boşunaydı. Onlar gitmişti. Burayı geride bırakma hayallerimizle birlikte. Bir şeyi kaçırmışım. Bulamadığım bir çözüm vardı. Bir şekilde benim hatam olmalıydı.

Elimdeki kanlı hançeri sıktım ve her şeyi bitirmek için onu kendi kalbime saplamayı hayal ettim. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Zach, Luke ve ben hep birlikteydik ama tamamen yalnızdık. Anlamı olan her şey gitmişti. Sunakta Ezra kraliçeyi tutuyordu. Onu iyileştirmek için kanını sunuyordu.

Artık onu umursamıyordum. Yüzüğü alabilirdi. İsteddiği her şeye sahip olabilirdi. Ben sadece onları geri istedim.

Bu acımasız dünyayı geride bırakmak kolay olurdu. Kalbe bir hançer, sonra her şey biterdi ve tekrar birlikte olurduk.

Sonra Aaron'un sözleri zihnimde yankılandı. *Deneyeceğine söz ver.*

"Aaron bunu yaptı, böylece artık onunla bağlantımız kalmayacaktı. Özür dilerim." Sanırım konuşan Luke'tu.

Aaron'a bakmaktan kendimi alamıyor, bana birçok kez yaptığı gibi yanağını okşuyordum.

Hayır, bu doğru. Kesinlikle doğrudu. Calem çocukları özgürdü. Blackheart'ta birlikte şarkı söyleyen, gülen ve dans eden, benim umduğumdan çok daha şiddetli seven o harika özgür çocuklar nihayet özgürdü.

O sunağa bakarken, olmam gereken yerin orası olduğunu biliyordum. Blackheart ya da Alaska'da değil, orada onlarla birlikte. Başardık ve bu bizim için bir son olsa da, yaşadığımız tüm aşk ve mutluluk

paylaştı, bir şekilde, yine de doğru hissettirdi. Gerçek son. Bu Aaron'un rüyasıydı... bizim , ve ben bunu görmeliydim.

Sadece beşimiz kalmıştık. Ezra sunakta kraliçenin yanında duruyordu. Kanlı ama canlı. Ona tutunuyordu. İkizler yanımda ağlarken.

Ailemiz gitmişti ve dünyamız mermerin üzerinde cansız yatıyordu.

"Bağı yeniden kurabiliriz. Kardeşlerini kurtarabiliriz. Ama bunu şimdi yapmalıyız," dedi Ezra, hâlâ ölmemi istiyormuş gibi bakarak. Muhtemelen beni öldürecek ve buna karşı koyma isteğim yoktu. Neredeyse yaklaşmasını ve bu işi istiyordum. "Gitmek zorundayız."

"Hepimiz yeniden bir arada olabiliriz." Kraliçe konuştu, yaklaştı ve Zach ile Luke'un önüne eğilip onları işaret etti. "Yeniden başlayabiliriz."

İkizler cevap vermiyordu. Onlar da aynı boş özlem ve şaşkınlıkla ölülerimize bakıyorlardı.

"Aşkım, bu bir son değil. Bu sadece başlangıç. Hala yüzyıllarımız var. Dört gözle bekleyeceğimiz bir sürü mutlu anı." Elini Luke'un yanağında gezdirdi ve parmaklarını Zach'in saçlarında gezdirdi. "Sana göstermeme izin ver. Acını hafifletmeme izin ver."

Aaron umudunu Presley ve bana devretmişti ve ayakta kalan son kişi bendim. Ölecek gibi hissetsem bile onu canlı tutmalıyım. Aaron Calem'in olmadığı bir dünyada yaşamak güneş ışığının olmadığı bir dünyada yaşamak gibi olsa bile.

"Onları alamazsın." Sesim ancak fısıltı halindeydi. Beni duyabileceklerine dair kör bir inanca yaslandım ve kelimeleri daha yüksek sesle çıkarmaya çalıştım. "Bunu yapmayın."

Calem çocukları onlara ait değildi. O sefil yerden kurtulmaları gerekiyordu. Biz kimseye ait değildik.

"Aaron hepimizin özgür olmasını istedi. Bu onun hayaliydi. Bu aileyi koruyacağınıza ve seveceğinize, savaşacağınıza söz verdiniz. Sonuna kadar. Ben sana söz verdim, sen de bana söz verdin."

Hepimizin yemin buydu. *Hayalimiz.*

Ezra beni görmezden geldi ve onları yerden almak için kolunu uzattı. Hançeri kavradım, Aaron ve Presley'nin bedenlerini savunmaya hazırdım. Kalbim durana kadar hayallerimiz için savaşacaktım. Vazgeçmeyecektim. *Deneyecektim.*

İkizler donmuş bakışlarından yavaşça sıyrıldılar ve kısa bir süre için birbirlerine baktılar. Aynı saniye içinde Ezra'nın üzerine atıldılar.

Kraliçenin nefesi havayı kesti ve sunağın kenarına çekildi. Korkmuş ya da kırılmış olmalıydım ama ikisi de değildi. Göğsümde öfke alev alev yanıyordu. Öfke ve oluşan bir orman yangınına dönüşene kadar karnımda büyümeye başlayan ateşin farkına varmamıştım.

Ellerimde toz olana kadar yanmasına izin verirdim.

Gözlerimiz buluştu. O biliyordu. Söz sözdür. O Şey Cecily'nin bedenini ele geçirip onu kandırmıştı ve onu sonsuza dek kurtarmam için bana ihtiyacı vardı. Aaron'ın kanıyla kaplı hançeri kavradım ve sendeleyerek ayağa kalktım.

Ben, Kimberly Calem, cesurum. Bunu bitireceğim. Ben inanıyorum çünkü o inanıyordu.

Koşmaya başladı ama ben daha hızlıydım. Onu elbisesinin yakasından yakaladım ve yere fırlattım. Elim hançere sıkıca bastırılmışken ve benim kanımla Aaron'ın kanı birbirine karışmışken zikrettim. Hançerin çekişini hissettiğimde, hamle yaptım. Benden daha güçlüydü ama gücünü bedeninden ayırmamın bir önemi yoktu. Iskaladı ve beni sunağa doğru itti. Beni havaya kaldırırken mumlar uçtu ve yere düştü.

Orada ikizlerin Ezra ile savaştığını gördüm. . . kaybediyorlardı. Luke kanlar içindeydi ve zar zor ayakta durabiliyordu.

Bir elini göğsüme sokmaya çalıştı ve ben hançeri tüm gücümle tutmaya devam ederek kelimeleri tekrarlardım. Beni yere düşürdü, ben de üzerine atladım ve dişlerim omzunu parçaladı. Kanı vücudumu katran gibi doldurdu. Kanımızın asla birbirine karışmaması ama ben oradaydım.

Bir tekmeyle beni minberin korkuluğuna fırlattı ve korkuluk ağırlığım altında çatladı. Hiçbir şey elimi hançerden alamazdı. Hançeri almasına izin vermem için kolumu koparması gerekecekti.

İkizlerin savaşı neredeyse benimkinin içine düşüyordu. Luke düşmüştü ve sadece Zach ve Ezra kalmıştı. Zach kaçmadan önce kolunu Ezra'nın boğazına dolamıştı.

zorundaydım. Vücudumun ona doğru hareket etmesini istedim. İhtiyacım olan tek şey hançerle net bir atıştı. Kaçmaya çalışırken saçlarının arkasından yakaladım. Kolumu tutuşu beni kırabilirdi, ama ben

beni izin vermedim. Boynunu tekrar ısırđım, kokuşmuş kanının ağzıma dolmasına izin verdim ve karşılığında elini omzuma doğru zorladı. Yumuşak bir çığlık boğazımı terk etti.

Kalbime nişan almıştı ama vücudu sonunda zayıf düşmüştü. Görüşüm bulanıklaştı. Yapışkan bir ıslaklık gömleğimi ıslattı. Görüşümü ele geçiren karanlığı nasıl aştığımı bilmiyordum ama ne yaparsam yapayım, öyle ya da böyle onu da yanımda götürecektim.

Elleri boğazıma sarıldı ve ezici baskıya rağmen gülümsedim.

Benden kaçamadı.

Bedenimin ölü ağırlığıyla O'nun içine düşmesine izin verdim. Beni ayakta tutacak kadar güçlü değildi.

"Hayır!" Ezra haykırdı ve Zach'in kolunu Ezra'nın göğsüne sokup kalbini avucunun içine aldığını görecektik kadar bir süre sonra başımı kaldırıp baktım.

Kollarımı O'na dolayarak sarıldım ve hançeri sırtının ortasından kalbine doğru ittim.

"Bu nasıl bir şey?"

Hançeri bücktüm, eti yırtarken kendimden bir parça kaybettim ve derisinden siyah mürekkep aktı.

Kulaklarım çınılıyordu ve o çırpınıyordu ama son gücümle onu sıkıştırmıştım. izin vermedim. Elimden kurtulmaya çalıştığında ileri atılıp onu yere yatırdım ve hançeri göğsüne sapladım.

Bunu bitiriyordum. O zaman ölüm beni alabilirdi.

Göğüs kafesini kolaylıkla kesti.

Beni iğrendirmesi gerekirdi ama tepeden tırnağa beni saran ateşin etkisindeydim. Hiçbir şey hissetmedim. Onu öldürmüştü. Hepsini öldürmüştü ve şimdi benden aldığı her şey için ölmesi gerekiyordu.

"Yapma-" İki elimle göğüs kafesini açıp atan kalbini göğsünden yakaladığımda son sözü bu oldu.

Ellerimde hareket etmemesini izledim. Sonunda bitmişti. İyi bir ölçü için kalbi kestim ve gülümsedim.

Başardık. Kazandık. Ve şimdi Cecily özgürdü. Ben de sözlerimi tuttum.

Elinde yüzüğüm vardı ve onu çıkarıp tekrar parmağıma takmak için mücadele ettim.

Öfkem geçtiğinde, geriye hiçbir şeyim kalmamıştı.

Merdivenlerden inmeye çalıştım ama ayağımı kaybettim ve yere yuvarlandım.

Hiçbir fiziksel acı kederime dokunamazdı. Aaron'ın yanına indim. Elimi ona doğru uzattım. Altın sarısı saçları mum ışığında parlıyordu ve o her neredeyse benim de yakında onu takip edeceğimi umuyordum. Orayı sıcak ve güneşli, soğuğu kemiklerimden söküp atacak bir yer olarak hayal ettim.

Tavana baktığımda başka bir hareket olmadığını fark ettim. Zach de yerdeydi. Her şey bitmişti ve savaşan kimse kalmamıştı, ben bile.

Aaron'un yüzüne hayranlıkla baktım. Yanaklarındaki her zamanki kızarıklık uzak bir anı olmasına rağmen huzurluydu. Parmaklarım kıpırdadı, yaklaşmak için can atıyordum. Eli çok yakındı. *Keşke biraz daha uzanabilseydim.*

Hiç bilmediğim bir korku içimi parçaladı. Ölüyordum. Bedenim ayağa kalkmam ve savaşmam için çığlık atıyordu ama uğruna savaşmam gereken her şey etrafımdaki zeminde ölmüştü. Cinsel dehşet kalp atışlarımı birkaç adım hızlandırdı ve kalan kanımı soğuk zemine pompaladı. Ya bu Aaron'ı son görüşümse? Öldüğümde nerede olmayı umduğumu biliyordum ama oraya gidene kadar asla emin olamayacaktım.

Siyah kan parmaklarımı lekeledi ve yavaşça, sızan damlacıklar halinde yere düştü. *Damla. Damla. Damla.*

Etrafımda siyah bir su birikintisi oluştu. Bu benim kanım mıydı yoksa Aaron'un kanı mıydı, bilmiyordum. Görüşüm değişiyordu ve bedenim tüy gibi hafiflemişti. Son bir kez Calem çocuklarını ve paylaştıkları sevgiyi düşündüm. O aşk yok olmamıştı, katedralin havasında süzülen bir yerlerde onu takip etmemi bekliyordu ve ben de bunu istiyordum. Onu son kez gördüğümde gözlerim yaşardı. nihayet gözlerimi kapattığımda açıp onu görebilmek için dua ettim.

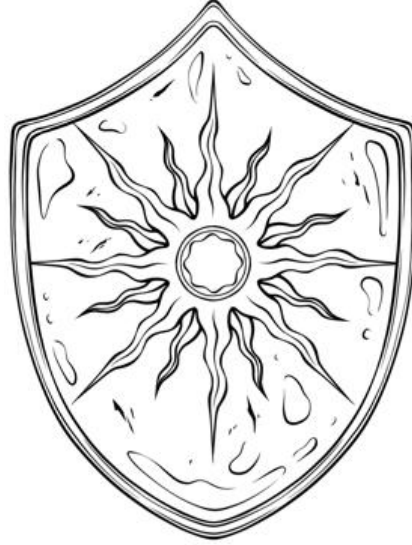
Hepsini tekrar oynadım. En iyi kısımları. Yürüyüş. Aaron'la tanışmam. Doğum günüm. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek. Ailemizin paylaştığı kahkahalar.

Göz kapaklarımın açılmasını istedim. Tek ihtiyacım olan onunla birkaç dakika daha geçirmektir. Her yumuşak detayı ezberlemek, her kahkahayı ve kutlamayı hatırlamak için. Bunun gerçekten son kez olma ihtimaline karşı. Nereye gidersem gideyim yalnız olma ihtimalime karşı.

Güm..Güm... Güm... Güm-

Seventy-Nine

AARON

Onu tekrar bul.

Aradaki'de huzur içindeydim. Tam olarak gitmemiştim ama artık katı da değildim.

Onu bulmalısın. Bunu düşünüp durdum. Tekrar ve tekrar.

Güm, güm.

Bul onu. Söz vermiştin.

Güm, güm. . . güm.

Kalmak istiyorum. Onunla kalmama izin ver.

Güm, güm... , güm... güm, güm.

"Şerefsiz. Uyan." Will'in sesi beni boşluktan çıkarıp hıçkırık seslerine doğru çekti.

Sese yaklaştıkça acı hissettim. Göğsümde yanan ve ağrıyan tatlı bir acı. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Midem bulanıyordu ve uzuvlarım artık vücuduma bağlı değilmiş gibi hissediyordum. Parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama .

"Will, ne yapıyorsun?" Thane konuştu. Sesi bir gibiydi. Biri elimi sıktı ve ben tekrar hareket ettirmeye çalıştım.

"Daha fazlasına
ihtiyacı var." "Ama-"

"Şu anda tartışmaya hazır değilim. Sadece odaklan. Yarayı sarmaya devam et. Dom'un hâlâ turnikeye ihtiyacı var."

"!" Başka bir ses. İsim kolay kolay gelmiyordu. "Nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Benimle yer değiştir," dedi

Thane. "Peki efendim."

Hıçkırık sesleri gittikçe yükseliyor ve vücudumdaki acıdan daha fazlasını hissetmeme neden oluyordu. Beni üzüyordu. Bir şekilde, ağlamanın benim için olduğunu biliyordum.

"Pekâlâ. Pekâlâ. Siz ikiniz, onunla konuşmayı deneyin. Belki bu kışını kaldırmasını sağlar," dedi Will. "Kalbi yeniden çalıştı."

Bir şey Sıcak ve ıslak seyahat etti aşağı benim
Boğaz. Bir kez Bir başkasından bahsetti,
birinin diğer kolumu sıkıca kavradığını hissettim. "Lütfen uyan. ."
Kimberly'di. Kimberly'ydi.

O kadar çok ağlıyordu ki onu zar zor anlayabiliyordum. "Her şey bitti. Her şey bitti."

"Evet, dostum, Zach ve Luke henüz kalkmadı. Ben ve Kim gerçekten, sana *gerçekten* ihtiyacım var."

Sözleri beni toprakladı. Beni aşağıda tutan görünmez bulutla savaştım ve göz kapaklarımı açmaya zorladım. Bana ihtiyaçları vardı. Tek ihtiyacım buydu.

mücadele etmek için gerekli.

"Sonunda." Will üzerime eğildi. Yorgun görünüyordu. Hastaydı. Ölüyordu. Her zamankinden daha solgundu. Gözleri çökmüş ve çukurlaşmıştı. Rahatlamış bir kıkırdamayla yüzümün yan tarafını okşadı. "Aferin oğlum."

Güçlü kollar beni yakaladı. Kimberly alnımdan öptü ve küçük kardeşim kolumu ölümüne kavradı. Hâlâ hafif hissediyordum. Uzakta. Geri dönmüştüm ama uçurumun kenarındaydım.

"Baskıyı burada tutun. Zaten kapanmaya başladı, ama daha fazla kaybedemez."

"Ne yapıyorsun?" Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederek mırıldandım. "Seni kurtarıyorum."

Kollarımı güçlükle kıpırdatarak Presley ve Kimberly'yi kucaklayabildim, ikisi de çığlık çığlığa ağlıyordu. Biri karnımda, diğeri göğsümdeydi. Kollarımdaki tek gücü, durmalarını sağlamak için başlarını ovmak için kullandım.

"Geçti artık. Ağlama."

Saçları ve vücutlarının her yeri kalın siyah lekelerle kaplıydı. Göğsüm ve sırtım yapış yapıştı.

William Zach'in önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kolundaki kanı boşaltmak için hançerle bileğine uzun bir kesik attı. Damlayan kanı Zach'in ağzına götürerek içine boşalttı.

"O ..."

"Hepinizi kurtarıyorum pislikler. Birinin bunu yapması gerek," dedi Will. "Will."

"yok, Thane."

Yarıktan kan gelmemeye başladığında, bir tane daha keserdi. Will'in elleri titriyordu ama durmadı. Kardeşimin yaralarına titizlikle kendi kanını ekledi. Yanında Connell oturuyordu. Sonunda onun adı aklıma geldi. Luke'a kan veriyor ve kollarından birine bir bez sarıyordu.

"Belki de yardım etmeliyiz," dedim dirseklerimi oynatmaya çalışarak.

"Siktir git. Sana söylediğim gibi yere yat," diye tersledi William. "Eğer yaran açılır ve *değerli* kanın akarsa, ölürsün ve seni gömmek ve hüngür hüngür ağlayan sevdiklerini teselli etmek zorunda olan kişi benim. Vücuduna o yarayı kapatması için zaman ver."

"Önemsediğini bilmek güzel." Zar zor kıpırdandım ve yakıcı bir acıyla göğsüm alev aldı. "Ah . . . Ow."

"Evet, göğsüne bir hançer saplarsan olacağı budur." "O haklı. bir şey yapsaydım beni kesinlikle öldürürdün."

Presley söyledi.

Başımı fayansa yasladım ve gülümsedim. Sesinin normale döndüğünü duymak güzeldi. "Buna değer."

Connell, "Kendimi gerçekten yorgun hissediyorum," dedi.

"Sorun yok. Durun. Thane'in Dom'u buradan çıkarmasına yardım etmen gerekecek," dedi Will.

"Peki ya sen?" "Merak etme."

Zach'in soluğu tavana kadar yankılandı. Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama Will onu tuttu.

"Hey, sikik. İyi mu?" Will sordu.

"Siktir ," dedi Zach ve Luke'a doğru uzandı. "Luke. Luke'a yardım etmeliyim."

"Ben . Burada bekle. Yap. Yapma. Hareket etme."

Will artık bacaklarını zar zor kullanabiliyordu. Onu izlemek acı vericiydi. Tekrar hareket etmeye çalıştığımda göğsümde bir şey yandı ve irkildim.

Will etrafında döndü. "Aaron Calem, hayatında bir kez olsun beni dinle."

"Yardım edeyim." Presley, Will'in kolunu tutarak ona yardım .

"Hayır. Diğerlerini dışarı taşımak için bacaklarına ihtiyacın olacak. Hepinizin hızlıca kana ihtiyacı olacak."

Her saniye daha fazlasını gördüm. Daha fazlasını hissettim. Hayat bana geri geliyordu.

Kimberly'nin kokusu burun deliklerimi doldurdu.

"Hey, Bayan Calem," dedim, yüzüne ulaşmaya ve gözlerindeki yaşları silmeye çalışarak. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

Elimi tuttu ve mavi gözleri ve gergin bir gülümsemeyle bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet, buradayım."

Thane, Dom'u koluna dolamış bir halde göründü. "Dom elimde. Onu almam gerek. Ama . . ."

"Git. Ben hallederim." Will, Luke'la ilgilenmeye devam ederken başını kaldırıp bakmadı.

"Hayır, sensiz gitmiyorum."

"Tartışmayacağım."

"Hayır. Gitmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Will sordu. "Çünkü nedenini biliyorsun."

William iç çekti.

Connell bir adım öne çıktı. "Onu götürebilirim. Bana güveniyor musunuz bilmiyorum ama yardım etmek istiyorum."

Thane başını salladı. "Onu götürebilirsin. Buraları biliyorsun."

Dom inledi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Yolu biliyorum."

Onlar tartışırken William Luke'un ağzına kan vermeye çalıştı ama kardeşim hâlâ ölüydü ve kalbi atmıyordu.

Zach kendini zorlukla ayakta tutarak, "Bırak ben yapayım," dedi.

Will, kanı Luke'un yaralarına ve ağzına akıtmak için derisinde bir kesik daha açarken, "Verecek kanın yok," dedi.

"Sen de bilmiyorsun."

"Sen hiç kapatmaz mısın?"

"Çekil. Yanlış yapıyorsun," diye tükürdü Zach.

"Kardeşini kurtarmak için hayatımı veriyorum; bunu nasıl yapabilirim? yanlış mı?"

"Evet, benim gerekiyordu. Ben olmalıyım."

Zach bu sözleri umutsuzca nefes alıp vererek söyledi. Bakışları Will'inkilere kilitlenmişti ve bu bakışlarda öfkeden fazlası vardı. Yalvarıyordu. Daha da yakınlaşmışlardı. Bu kadarı kesindi.

Will başını salladı. Bütün tavrı yumuşadı. "Hayır. Öyle değil. Bu sefer değil."

Thane, Luke'un yanında dizlerinin üzerine çöktü ve bileğini ısırdı.

"Lanet olsun. Hayır. Birinin helikopteri oradan çıkarması lazım. Sence aptal bunu yapabilir mi?"

Will, Dom'un omzuna atılmış bedeninin ağırlığı altında debelenen Connell'ı işaret etti.

"Nasıl uçulacağını bilmiyorum. Araba bile kullanamıyorum," dedi Connell.

"Aynen öyle. Connell, Dom ve bu hançeri alacaksın ve kalan üyelerle birlikte buradan gideceksin."

Yaşıyor. Calem'ler de küçük mutlu ailelerini alıp limana gidecekler ve siz de yollarınızı ayıracaksınız."

"Yani her şeyi mı? O kadar hızlı." Thane, Will'e ters ters baktı.

"Evet. Dinledim. Ve son bir kez daha dinleyeceksin. Kilian ölmüş olabilir ama ben hâlâ senin üstünüm."

Kilian. Ölmüş. Başka kimin öldüğünü merak ettim.

"Kilian öldü mü?" Görmek için başımı çevirdim ama tek gördüğüm cesetlerden oluşan bir duvardı.

Will, "dur," dedi.

Kilian yerine bizi kurtarıyordu. Kardeşimle ilgilenmesini izlerken bile bu düşünce inanılmazdı.

William sallandı ama ben Luke'un yanına gitmek zorundaydım. O da kalkmak zorundaydı.

"Bunu yapmana izin veremem," dedi Thane. "İzin ver bana."

"Herkes çenesini kapatıp bir dakikalığına bana güvenecek mi? Uyanacak. Sadece biraz ağırdan alıyor." Will kardeşimin üzerinde çalışmaya devam etti. "Melekler ya da her ne haltsa, muhtemelen onu kalması için ikna etmeye çalışıyorlar."

"Kalkmak zorunda." Zach yan tarafını tutarak inledi. "Yapamam-"

Will dişlerini sıkarak, "*Biliyorum*," dedi Luke'un ağzına biraz daha kan boşaltırken.

"Bunu birlikte yapalım. Sonra ikimiz de ölürüz," dedi Thane.

Will alay etti. "Daha yapacak çok işin var. Burada ölemezsin. Ayrıca, onlara iyilik borcu olan sen değilsin. Benim var."

"Hepimizi dışarı çıkaracağıma söz verdim," dedi Thane. "Ve çıkaracaklar da. Sen bu sözü tutuyorsun."

Luke'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Kalbi büyük bir gürültüyle tepki verdi ve rahatlama aktı. Neler olduğunu zar zor görebiliyordum. Kimberly başımı kaldırmama yardım etti.

"Uyandım. Uyandım." Bunu çocukları tarafından rahatsız edilen bir baba gibi söyledi ve ben zar zor güldüm. bir dakika sürdü.

Tüm göğsümde iğneler batıyormuş gibi hissettim.

"Yeterince uzun sürdü." Will hiç görmediğim kadar geniş bir şekilde gülümsedi. Sonra yere düştü ve Thane ile Zach onu yakaladı.

"Haydi. Hâlâ helikoptere ulaşabiliriz." Thane koluyla William'ı yukarı çekmeye çalıştı.

"O haklı. Hepimiz yapabiliriz," dedi Zach.

"Hayır." William onun elini itti. "Birlikte gitmiyorsunuz. Bütün kardeşlerinizi ve Kimberly'yi alıp limandan anakaraya gideceksiniz ve içki içecek birini bulacaksınız. Thane, Connell ve Dom hançeri alıp Anzola'ya verecekler. Sizin ayrı ayrı gitmeniz gerekiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kimberly'nin nefesi kesildi.

"Çünkü Kilian'ı tanıyorum. Ona danışmadan böyle bir şey planlamaz." Will'in gözleri kapalıydı ama devam etti. "Eminim seni sevmiştir, değil mi? Hançer kullanabilen bir kız."

"Evet. Aaron'ı da severdi."

"Tehlikeli biri değil ama hayatta olduğunuzu bilmesini istemezsiniz. Hepinizi yanına almaya çalışacak ve durmayacak. Onlara bu şansı vermeyin. Burada öldünüz. Onlara söylemeniz gereken şey bu." İnledi.

Thane, "Seni hâlâ taşıyabilirim," dedi.

"Zar zor ayakta durabiliyorsun ve şuradaki çocuk her an Dom'u düşürmek üzere. Sen helikoptere ulaşana kadar ben ölmüş olacağım. Şimdi bir saniye çekil, oradaki liderle konuşmam gerek. İsteklerim var ve sözünü tutabilecek tanıdığım biriyle konuşmam gerekiyor."

Luke'a işaret etti ve Zach onun yaklaşmasına yardım etti.

Luke gergin bir fısıltıyla konuştu: "Buradayım kardeşim."

William titredi ve biz de elimizden geldiğince etrafını . Göğsümdeki yara kapanmıştı. Her saniye kendimi daha tutarlı hissediyordum. Ses geri geldi, ama gecenin sessizliğinde yankılanan kalplerin hızlı atışları ve mermer zeminde kalan küçük ateşlerin çıtırtılarıydı.

"Buradan defolup gideceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum. Artık tarikat yok. Ne tür olursa olsun. Saçma sapan uzun hayatlarınızı bir yerlerde sinir bozucu olarak yaşayın. Her yerde. Ve belki bir hobi edinirsiniz. Bencilce bir tane. Gönüllülük falan yok."

"Söz veriyorum." Luke onun elini sıktı, yüzü kıpkırmızıydı. "Seni taşımaya çalışmamı istemediğine emin misin?"

Will kıkırdadı. "Hayır, sikik. Sakın buna cüret etme." "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Luke.

"Yapmayacağını biliyorum. Ve şimdi ödeştik." Gülümsedi ve Presley'e döndü. "Presley . . ."

"Evet, dostum."

"Daha az sinir bozucu olmaya çalış."

Presley yanaklarındaki yaşları sildi. "Deneyeceğim."

Güldüm, ağrıyan göğsümü tuttum ve destek için Kimberly'ye yaslandım. O son vedasını ederken gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı. William için ağlayacağımı hiç düşünmemiştim. Bir yıl önce beni dehşete düşüren adam hayatımı kurtarmıştı. O hepimizi kurtardı.

"Selam aşkım." Kim'i işaret etti. "Senden küçük bir ricam var."

"Merhaba," dedi Kimberly hıçkırarak ama gülümsedi. "İzin vereceğim."

"Sevgilin oğlunun şüphesiz senin için yapacağı o büyük, güzel bahçeye kız kardeşim için biraz çiçek dik."

Başını salladı ve gülümseyerek yüzünü sildi. "Hangi türden hoşlanırdı?"

"Primrose. Sarıyı severdi." William'ın kalp atışları yavaşladı. "Aaron, ona iyi bakacağını biliyorum. O lanet düğünü şakayıklarla yap."

"Yapacağım," dedim. "Ve teşekkür ederim. . . her şey için." Hayatımı kurtardığın için. Ailemi kurtardığın için.

"Ve sen. . ." Will Zach'e döndü ve onun eline uzandı. Bir damla gözyaşı dökülürken Zach çenesini sıktı. "Sik beni, tamam mı?"

Will geniş bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır. Mutlu olmaya çalış. Bu her ne demekse. Tartışmayın. Sadece dene." "Nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum."

"Bir yolunu . Burada sana yardım edecek bir sürü insan var."

Will inleyip Thane'e bakmak için hareket ettiğinde Zach elini bırakmadı. Göz kapakları ağırlaşmıştı ama onları açık tuttu.

"En iyisini sona sakladım."

Thane başını salladı ve göğsü yumuşak bir hıçkırıkla inledi.

"Sorun yok, Thane."

"Ama seni daha yeni geri aldım. Ve ben hazır değilim. Gitmek istediğini ve iyi olacağını biliyorum. Ama gitmeyeceğim. Hâlâ ne halt ettiğimi bilmiyorum."

"Hazırsın. Lejyon'un sana ihtiyacı var. Kilian olmadan, akli başında birine olacak. Yalnız olmayacağını biliyorum. Eğer düşünseydim

başka bir çözüm bulurdum. Ama yoruludum. Bu iş bitti."

Thane başını salladı. "Haklısın. Senin ve Kilian'ın rüyası bitti. O öldü."

Kelimeleri söylediğinde, bunun açık olması gerektiğini fark ettim, ama suçu kan kaybına atıyorum. Kraliçe sonunda ölmüştü.

"Sana ne soracağımı biliyorsun. . ." "Onları koruyacağım. Sonsuza kadar."

"Çok iyi şeyler yapacaksın, Thane. Seninle gerçekten gurur duyuyorum. . . . sen."

William kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. Etrafında bir kan gölü vardı ve giderek daha da solgunlaşıyordu.

"Bundan nefret ediyorum." Presley söyledi.

William'ın sesi yumuşadı ve sessizleşti. "Söyleyin bana, hepiniz. . ölüm nasıldı?"

"Huzurlu," dedim.

"Sıcak," dedi Presley. "Banyo gibi."

"Sessiz," dedi Zach.

"Kendimi yalnız hissetmedim." Kimberly elimi sıktı.

"Ben de olmayacağım. Beni bekleyen üç kız var."

Luke, "Eğer küçük kardeşin de benim gibiyse, onu beklettiğin için muhtemelen seni azarlayacaktır," dedi.

Will kıkırdadı. ". Yemin ederim. I . . . Onu duyabiliyorum. Şarkı söylemeyi. Şarkı söylemeyi çok severdi."

William kendi kendine usulca mırıldandı, mırıldanma yavaşlayıp başı düşene kadar yüzü rahat ve mutlu kaldı. Ölmüştü ama hâlâ gülümsüyordu. Etrafımızdaki katliam sahnesine bakarak ağladık. Kraliçe ölmüştü ve Muhafızları da artık yoktu.

Ve bir şekilde, planladığım gibi, özgürdük.

"Şimdi ne yapacağız?" Presley burnunu çekti.

Aramızda bir duraklama oldu. Dışarıda kuşlar cıvıldıyordu. Gecenin sesi canlıydı. Böcekler. Baharın böcekleri şarkı söylüyordu.

"Yaşıyoruz," dedi Luke.

Eighty

PRESLEY

Zach ve Luke gerçekten ağırdı. William , onu taşıyamazdık. Kardeşlerimin sokağa düşmesini zar zor . Aaron yarasını yeniden açtı ve

"Hangi cehennemde bu?"

"Burası doğru sokak." Kimberly, cadde boyunca sıralanan renkli binaları inceleyerek ofladı. Geceleri her şey aynı renkte görünüyordu. Duyularımın hiçbiri olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Bir şekilde adadan ayrılmıştık. Zach sürat teknesini nasıl kullanacağımızı anlattı. Neredeyse kaza yapıyordum. Bir şey .

"Hiçbir şey göremiyorum!"

"Ben de öyle!"

Kim ve ben biraz panikle miştik. Diğer üçünün bilinci gidip geliyordu ve birini kaybedemeyecek kadar uzaklaşmıştık. Sinirden ağlamama iki saniye kalmıştı ama kendimi tutmaya çalışıyordum.

"Sanırım bu . Kırmızı bir kapısı olduğunu söyledi."

"Kim, bu sokaktaki evlerin yarısında kırmızı kapı var."

"Sadece bir tane deneyelim." Kimberly Aaron'ın göğsüne baskı yapıyordu.

"Ya yanıyorsan? Her yerimiz kan içinde kalır!"

"Onlara yağ olduğunu söyleriz."

"Siz ikiniz neden kavga ediyorsunuz?" Luke sordu.

"Çünkü hepiniz burada sokakta öleceksiniz ve ben ve Kim Alaska'ya yalnız dönüp üzgün, genç, sonsuza dek münzevi olacağız."

"Vay canına. Yaratıcı," dedi Zach.

"Panik falan yapma." Aaron öksürdü. Alaycı davranıyordu ve alaycı olmak ölmekten daha iyiydi.

"İşte bu." Luke başını kaldırdı ve Kimberly'nin baktığı evi işaret etti.

Pembe bir konağın zilini çaldım. Saat en azından gece yarısını geçmişti ve sokağın diğer tarafında yürüyen sadece bir kişi görmüştüm.

Birkaç saniye geçtikten sonra tekrar aradım.

"Presley, yapma." Aaron inledi. Kimberly'nin eli onun kanıyla ıslanmıştı ve buruşuk gömleğinin parçalarını sıkıca tutarak onu örtmeye çalışıyordu.

"Burada kan kaybediyoruz. Acele etmesi gerekiyor," dedim sesimdeki stresi gizlemeye çalışarak.

"Her şey . Derin bir nefes al. Her şey girecek," dedi Luke. İçinde bulunduğumuz durumla ilgili en iyi teselli çabasıydı. Bunu kaçırdım.

"Bunu şu anda üzerimde kanaması olan adam söylüyor! Ugh!" Onu kaldırım taşına düşürmemek için mücadele ederken kapı ziline birkaç kez daha bastım.

Kapı açılmadan önce içeriden yumuşak bir kıpırtı geldi ve Aine adındaki kişi görüldü. "Lanet olsun. Kim bu-"

Beşimizi de kapısının önünde kanlar içinde görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba," diye Luke.

Görüş alanımın kenarlarında siyahlık vardı.

Görmezden geldim ama kızıl saçlarını seçebiliyordum. "Bu nedir?" diye sordu.

"Kanınız olduğunu duydum. Ona ihtiyacımız olacak," dedim.

"Bırak Luke konuşsun, Pres." Zach yan tarafını tutarak inledi. "Neyin var senin?" Gözleri kocaman açılmıştı.

"Bekle, bilmiyor mu?!" Hayal kırıklığı içinde alay ettim ve hepimiz neredeyse yere düşüyorduk.

"Neyi biliyorsun?"

Luke konuşmak için ağzını açtı ama çok uzun sürdü.

"Biz vampiriz. Ölüyoruz ve kan kaybediyoruz. Evet, o siyah şey kan ve adadaki tarikat üyelerini öldürmekten yeni döndük ve sizdeki kana gerçekten ihtiyacımız var. Luke senin kan bankasındaki kadın olduğunu söyledi. Eğer , hepimiz kapınızın önünde öleceğiz. O yüzden lütfen bizi içeri alır mısınız?"

"Kurnazca," diye mırıldandı Aaron.

Kimberly boğazını temizledi. "Lütfen, kötü bir niyetimiz yok. Sadece biraz yardıma ihtiyacımız var. Luke'un gidebileceğini bildiği tek yer burasıydı."

Aine'nin gözleri kocaman olmuştu. "Gerçektir. Söylentiler doğrudur." "Evet," dedi Luke. "Ve bitti. Bitti."

"Evet. Bak. Acele edebilir miyiz? Kardeşlerim çok ağır ve onları daha fazla tutamam," dedim.

"Bahsettiğin küçük kardeşlerin bunlar mı?" Hâlâ şoktaymış gibi ve Zach'in kolunun altından tutuşum kaydığı için onunla ilgilenecek zamanım yoktu.

"Burada, kanlı canlı." Dilimi ısırardım. "İçeri girebilir miyiz, miyiz?"

İçki içmek için sokaktan insan toplamak zorunda kalmak istemezdim ama bunu yapardım.

Başını salladı ve kapıyı açtı. "Tamam."

Evi bana Brooklyn'deki evimizi hatırlattı ama mobilyalara hayranlıkla bakmak için ölmekle meşguldüm. Bizi bir koridordan geçirerek iki basit komodinin ve büyük bir yataktan oluşan misafir odasına benzeyen bir yere götürdü.

"Bu gece hepiniz burada dinlenebilirsiniz ama sabaha kadar çıkmanızı istiyorum.

Gidip kanla ilgili ne yapabileceğime bir bakayım."

Ben ikizleri yatağa bırakıp yere yığılırken Kimberly de Aaron'a aynısını yaptı.

Tüm vücudum titriyordu. Yavaş yavaş hissettiğim güvenlik duygusu ve yorgunluk beni neredeyse yere seriyordu. Kendimi ayağa kaldırdım, kalan azıcık enerjimi de bırakmayı reddettim. Kardeşlerimin kan aldıklarından ve her şeyin gerçekten bittiğinden emin olmam gerekiyordu.

"Ben iyi olduğunuzdan emin olana kadar hepiniz ayağa kalkın. Eğer şimdi ölürseniz, çok kızarım."

Luke yavaşça doğrulup, "Biz iyiyiz Pres," dedi. Sanırım bunu benim için yaptı. "Buraya gel. Sana bir bakayım."

Luke'un gözleri üzerimdeyken donakaldım. Kana bulanmış saçlarımı gözlerimden çekerek herhangi bir hasar belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Odadaki diğer her şey bulanıklaştı.

"Neren yaralı?" diye sordu.

Konuşmak istedim ama bir şey bana ağırlık yapıyordu. Göğsüm sıkışmıştı.

"Göğsünü kontrol edin. Henderson onu göğsünden vurdu," dedi Zach, hâlâ gözleri kapalı bir şekilde yatakta yatarken.

"İşte, bir bakayım." Luke yırtık kıyafetlerimi inceledi. Ona her şey üzerime yıkıldı. Çok farklı ama aynı görünüyordu. Teni sıcaktı.

. Gerçekten bitmişti.

"Pres, iyi misin?" Luke beni acilen sarstı. Ne zamandır bakıyordum?

"Öyle *miyim*? Öyle misin?" Sonunda gözyaşlarım yüzümden akarken söyledim.

"Evet. Ben iyiyim." Başını salladı. "Sizin sayenizde. Üçünüze de."

"Eve gelmeni bekledim ama gelmedin. Belki beni unutmuşsundur diye düşündüm."

"Gelmek istedim Pres. Denedim. Yemin ederim denedim."

Hatırladıklarımla kıyaslandığında tuhaf bir şekilde yumuşak olan bir sarımayla beni sardı, ama yine de iyiydi.

"Biliyorum. Seni çok özledim ve bunu sana söyleyemedim. Korkunçtu. Çok fazla şey oldu ve çoğu berbattı. Ve ben

sen o kadar da iyi değildi. Özür dilerim. Bir banka soymaya çok yaklaştım."

Sanki onu aylardır ilk kez görüyordum. Kilisedeki kanlı olaydan sonraki tüm anılarım sisliydi. Ona ne kadar özlediğimi söyleyip söylemediğimi ya da onun hatırlayıp hatırlamadığını bile hatırlayamıyordum.

Kardeşimin gözlerinde yaşlar oluştu.

"Ağlama, Luke."

"Hayır, bu iyi bir ağlama." Dişlek bir gülümseme takınarak yüzünü sildi. "Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bu gerçekten oluyor mu?"

"Bu gerçek, dostum." Onu daha sert sıktım.

Zach'e döndüm ve tek sağlam bacağına yumruk attım. "Ve sen. Kalk ayağa."

İnledi ve kendini dirseklerine kadar çekti, ben de onun üzerine düştüm. Ona sarıldım ve bunun tadını çıkardım ve tüm bunların utancını umursamadım.

"Beni biraz özledin mi?"

Sırtımı ovdu ve sesi çatallaştı. "Evet Pres, geldim." "Geldiğim için kızgın mısın?"

"Hayır. Tam zamanında geldin."

Kendimi geri çekmeye ve hatırlamaya çalıştım. Bulanıktı ama Zach'in kanlar içindeki Luke'un üzerine eğildiğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Sen . . . kavga ediyordun."

Başımı okşadı. "Artık bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok."

"Haklısın. Artık özgürsün. Kahretsin, annem seni gördüğüne çok sevinecek."

"Anne," dedi Zach ve Luke aynı anda.

Onların onu, onun da onları görmesi için sabırsızlanıyordum. Bu ona gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesini almak gibi olacaktı. Böyle bir şeyin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Sonra hepimiz ağlıyorduk ve her gözyaşı beni daha hafif hissettiriyordu. Sanki ayrı kaldığımız onca zaman ve acı eriyip gitmişti. O anı birçok kez hayal etmiştim.

"Bekle, ben ölmedim, değil mi?" Doğruldu, yüzümdeki kan ve gözyaşlarını sildim.

"Eğer bu ölümse, bu kadar acımasına çok kızdım," dedi Zach, böğründeki yara yüzünden ayağa kalkamıyordu.

"Sen." Luke, Kimberly'nin kollarında hâlâ zar zor kendine gelen Aaron'a odaklanmıştı. Benim konsantre olamayacağım kadar alçak sesle ileri geri fısıldaşıyorlardı.

"Bunu bir daha asla yapma."

"Beni buna mecbur bırakma." Aaron beni fark edip göz kırparak gülümsedi.

O tatlı piçi tüm kalbimle sevdim.

"Sen iyisin. Bize kan getirene kadar uyanık kalacak mısın?" Luke her an ölebilecekmiş gibi alnını Aaron'inkine dayamıştı.

"Evet. Bana ihtiyacı olan insanlar var."

Kim'in bacağına bir hançer sapladığım anın hızlı görüntüsü beni ayağa kaldırdı. "Aman Tanrım. Kim, çok özür dilerim. Bacağına bakmama izin ver."

"Ben iyiyim. çok daha iyi durumdayım. Sorun yok."

Luke gözyaşları içinde ona gülümseyerek, "Orada harikaydın," dedi.

"Başardı. Bitirdi." Aaron onu öpmek için eğildi. "Her şey onun sayesinde bitti."

"Senin yüzünden." Onu tekrar öptü ve sesi çatallaştı. "Bunu sensiz yapamazdım."

Luke, "Bunu yapmak zorunda kaldığınız için hepinizden özür dilerim," dedi.

"Özür dilemeye gerek yok. Hepimiz aileyiz. Duyduğuma göre aileler böyle yaparmış," dedi ve parmağındaki yüzüğe baktım.

"Bensiz nişanlandın!? Ne oluyor be?" Kimberly'nin elindeki mükemmel yüzüğe için hareket ettim. Kardeşimi övmekten nefret ediyordum ama hepimiz için öldüğüne göre, muhtemelen daha fazla övgü dağıtmaya başlamam gerekecekti. Ayrıca, yüzük onun için mükemmeldi.

"Biz evli sayılırız." "Ne!?"

"Gelmeden önce yeminimizi ettik."

"Eğer bu şimdiye kadarki en şirin şey olmasaydı, korkunç bir haber olurdu."

"Kaçarsan böyle olur. Beni böyle korkutma," dedi.

"Luke'un dediğini destekliyorum. O zaman bizim için kendini öldürme. Hepimiz anlaşalım. Daha fazla kurban yok. Artık ölmek yok. Ve artık kaçmak yok."

"Anlaştık," dedik hep birlikte.

Aaron, "Merak etmeyin Pres, düğününüzü yine de yapacaksınız," dedi. "Tanrı'ya şükür."

Kapı çalındı. "Buyurun. Ne kadar lazım bilmiyorum ama klinikte ancak bu kadarını verebildim. Yarın sabah daha fazlasını getirmeye çalışabilirim. Ayrıca yağ içinde yuvarlanmış gibi görüldüğünüz için hepinize kıyafet buldum."

"Teşekkür ." Luke başını salladı.

"Banyomu suç mahalli gibi bırakmayın." Başımızı salladık ve bize verdiği kıyafetleri inceledik.

"Bu lanet şortlar." Zach küçük bir şort takımı tuttu. "Bir tane de eşofman altı var."

"Onları alabilir miyim? Çok üşüyorum," dedi Kimberly.

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin Kim," dedim. "Kraliçe konuştu."

Yüksek sesle söyledim ve hepimiz bu cümlenin tuhaflığıyla hokkabazlık yaptık, sonra içimizden teker teker en tuhaf kahkahalar döküldü. Aylar sonra ilk kez birlikte gülmüştük. Her şey farklı olacaktı ama artık korkmuyordum çünkü yine birlikteydik. Şimdi ve sonsuza dek.

Epilogue

KIMBERLY

Gri bulutları ve soğuşu geride bırakmaya hazır olmadan önce iki bahar geçti. Güneşi yüzümüzde hissetmek ve sıcaklığın içeri girmesine izin vermek için. Alaska'nın soğuk havası ve karanlık kışları bize saklanacak bir yer veriyordu. Soğuşun sığınağında yas tutmak ve iyileşmek için. Örtünmemizi ve sarınmamızı sağlayan güvenli bir yerd.

Her gece şöminenin yanında birlikte otururduk. Bazen tam bir sessizlik içinde, bazen gözyaşlarıyla ama yine de birlikte oturduk.

"Gelini gelinliğiyle görmek uğursuzluk getirir," diye fısıldadım Aaron'un kulağına.

Çıplak ayaklarım güneşte ısınırken, o beni sırtında dağa taşıırken ben ona daha da sokuldum.

Gülümsemesi ısıtılıyordu. "Bu tür şeylere inanmadığımı biliyorsun."

Presley, "Kim, büyük tül treni olan bir elbisenin bu dağ düğünü için uygun olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Belki de bunu montaj sırasında gözyaşlarına boğulmadan önce düşünmeliydin."

Presley arkamdaki treni ehlileştirmek ve taşımak için uğraşırken ona gülümsedim. Elbise için para biriktirmem bir yılımı, Vera'nın bana elbisenin üzerine çiçekli aplikeler dikmeyi öğretmesi ise bir buçuk yılımı almıştı.

"Haklısın, bu en iyisiydi." Presley yüzündeki kiri sildi. "Bu mükemmel."

Alayımız, Luke'un sırtında taşınan Vera da dahil olmak üzere tüm Calem ailesinden oluşuyordu. Onun yanında, Zach çiçek tacımı ve duvağımı tutmakla görevliydi. Bir kez bile şikâyet etmedi.

Düşen dalların arasından geçip patika başına doğru ilerlerken başımı Aaron'un omzuna yasladım. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve tüm sırtımı ve yanaklarımı ısıtıyordu.

İrlanda'dan sonra, bir daha bütün olacağıma hiç inanmamıştım... hiçbirimizin olamayacağına. Asla eskisi gibi olamayacağımıza. Bu kadarı doğrudu. Blackheart'taki o zamana, her şeyin bir bütün olduğu ve birbirine kenetlendiği o yaz ve sonbahara geri dönemezdik. İrlanda'dan öncesi ve sonrası vardı.

Bazı şeyleri asla göremeyecek ya da hissedemeyecektim, sevdiğim herkesin yerde ölü olarak yattığını görmek gibi. Aaron'ın göğsünde kalp atışı olmadığını hissetmek ve kraliçenin kanının ellerimi kaplaması gibi. Bunlar artık benim bir parçamdı.

Aaron'ın kolunu sıktım ve ensesindeki saç uçlarıyla oynadım.

"Rahat mısın?" Sesi göğsünü titretiyordu ve yanağım hâlâ onun üzerindeyken bunun tadını çıkardım.

"Mm-hm. Çok rahatım."

"Güzel, çünkü bugün senin günün."

"Bugün bizim günümüz," diye fısıldadım ona.

Belki de hiç göremeyeceğimizi düşündüğüm bir gün. Geri dönemeyeceğimiz doğrudu ama eski halimize dönemeyecek olmamız, sonrasında yaşanan her şeyin eskisinden daha kötü olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Yeni anılar yarattık. Her şey eskisinden daha *iyi* olabilirdi ve pek çok açıdan de.

"Neredeyse mı?" Presley mırıldandı.

"Kim'in gününde şikâyet etmek yok," dedi Luke. Güneş ışığı Blackheart'taki saçlarına geri dönmüş olan saçlarına yansdı.

Eve döndükten kısa bir süre sonra "*Uzun seviyorum*," dedi ve sakalıyla birlikte saçlarını da uzattı. Luke, sabahları kalkıp benimle yürüyüş yapmaya ikna ettiğim ilk kişiydi. Yürüyüş benim için iyileştiriciydi ve onlar için de öyle olup olmayacağını merak ediyordum. Bir ay sonra Luke, Zach'i de katılmaya ikna etti. Bu sayede güneşten saçlarındaki ışıltıları görebiliyordum.

Sıcakta bile, sonunda Vera'nın kulübesine vardığımız o soğuk geceyi hatırladım. Karın içine koşmuştu ve ikizler toplu bir hıçkırıkla onun kollarına düşmüştü.

"*Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm anne.*"

O gece hep birlikte ağlamış ve yollarımızı bir dakika bile ayırmayı reddetmiştik. Onun yerine, oturma odasının zeminine bir palet yapmıştık.

Tam da ebedi kışımızın sonsuza dek süreceğini düşündüğüm anda, umut ışıkları belirdi. Aile'yle geçirdiğim zaman Zach ve Luke'unkine kıyasla çok kısaydı ama yine de kendimi omzumun üzerinden bakarken buldum, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. İşler iyiye, geceleyin bir hırsızın onu çalacağından korktum ve işler kötüye, iyileşip iyileşemeyeceğimizi merak ettim.

Kendimi güvende hissetmem uzun zaman aldı. Sanki birileri bizi bulup tekrar ayıracakmış gibi. Artık birbirimizin yaşam kaynağıydık. Bizi ayırmak ölüm demekti. Böyle bir bağı hiç tanımamıştım ama sanırım Luke doğum günleri için pasta yaptığında ve hepimiz sonunda Zach'i

bizimle somatik yoga yaptığında. Ya da Aaron her gece ne olur ne olmaz diye kapıda beklemeyi bıraktığında.

Ve nihayet, bir yıl daha geçtiğinde ve bizi sessizlikten başka bir şey takip etmediğinde, hep birlikte sonunda bunu geride bırakmaya karar verdik. Hâlâ o kaleye bağlıydık ama sonsuza kadar değil.

Aaron beni varış noktamızda yere bıraktı. Bir zamanlar çorak olan buzlu uçurum yemyeşil ve bol miktarda kır çiçeğiyle kaplıydı.

Yerimiz geri dönmemizi bekliyordu ve bu iki yıl içinde gökyüzü daha mavi görünüyordu ve aşağıdaki köpüklü su da öyle.

Presley sırt çantasını yere bırakıp düzeneğini çıkarırken, "Pekâlâ, ben tripodu kurarken herkes pozisyonunu alsın," dedi.

Gözlerime kaçan saçlarımı taramaya çalıştım.

"İşte. Bana bırak," dedi Vera. Bütün gün boyunca durmadan gülümsedi. Açık mavi bir elbise giymişti ve saçları yüzünden uzakta toplanmıştı. "Yukarı çekmemi ister misin?"

"Sen yapar mıydın?"

Göz kırptı ve Presley'nin sırt çantasından saç malzemelerini topladı, sonra da saçlarımın yarısını gözümün önünden çekmek için işe koyuldu. Koyu renkli uçları kesmek için uğraşmıştık ama bir kısmı bir zamanlar ne olduğunu hatırlatmak için hâlâ oradaydı.

İçime çektim. Taze çiçeklerin kokusunu, böceklerin ve kuşların sesini.

İşini bitirip takım elbiselerini son kez kontrol etmek üzere ikizlerin yanına çekildiğinde dikkatimi tekrar kocama çevirdim. Gök mavisi takım elbisesi içinde, elleri ceplerinde dururken, sıcak bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Aaron'ın bakışları yüzümde yoğunlaştı ve daha da yaklaştı. Elleri kalçalarımaya yapışmıştı. Buna aldırmadım. Kokusu her sarmıştı. Baş başa bir gece geçirmeyeli tam bir hafta olmuştu. Presley düğün gecemizden önce gecelerimizi ayrı geçirmemizin "eğlenceli" olacağı konusunda ısrar etti. Ve Presley'nin odasında, köpeği Sarah'nın yanına sokulmuş bir şekilde yatıya kalmak eğlenceliydi.

Beni. Ama bir hafta içinde kocamı arzuladım ve ellerinin her fırçası gelecek gece için bir söz gibi geldi.

"Sadece çekiyorum. Seninle birden fazla kez evlenebileceğim. Kelimenin tam anlamıyla yaşayan en şanslı adamım."

"Ew," diye Presley.

Gülümsemesi ısıltı ısıltı. Aaron çok güzeldi ve tamamen bana aitti.

"Peki ne olabilirsiniz?" Parmakları yanağıma sıyırdığında nefes almaktan vazgeçtim. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım ve sıcaklığını ve rahatlığını hissetmek için ona eğildim. Ona daha sonra *gösteremeyeceğim* bir şey değildi.

"Öpüşmek yok!" Zach ve Luke araya girdi.

"Eğlenceli" fikirlerinden biri daha. Bu en tatlı işkenceydi. "Beni izlemekten başka yapacak daha iyi işleriniz yok mu sizin?"

Aaron homurdandı.

"Pek sayılmaz. Buraya kadar öpüşürken izlemek için geldik."

Zach kıs kıs gülererek Luke'u dürttü. O da saçlarını uzatmıştı. Güneş yanaklarındaki ısıltıyı tamamlıyordu. Kış onlar için en sert geçen kış olmuştu ama yeni bir şey çiçek açmıştı. Oluşumunu izlemek beni heyecanlandırıyordu.

"Bir gün evlendiğinde, ödeşmek çok zor olacak." Aaron kardeşlerini terslerken bir kolunu bana doladı.

"Bunun için uzun süre bekleyeceksin dostum," dedi Luke.

Vera arkasını döndü. "Bunu göreceğiz. Siz çocuklar sürprizlerle dolusunuz."

"Tamam, hazır. Öpüşebilmeniz için birkaç kelime söyleyelim, bir fotoğraf çekeceğim, sonra da partiye başlayabiliriz."

Uçurumun önüne taşındık ve Zach çiçek tacımı ve duvağımı takmama yardım ederken Luke bana buketimi (kabarık şakayıklar ve kır çiçeklerinden oluşan bir telaş) uzattı. Aaron annesine sarılıp ağlamasını durdurmak için onu güldüren bir şeyler fısıldarken gözlerimi ondan alamıyordum.

Onun gibi birinin var olabileceğini hiç düşünmemiştim. Elleri benimkileri buldu ve doğal sunağımızın kenarında beni kendine doğru çekti. Kuş sesleri ve böceklerin vızıltısı içimde donuk bir uğultuya dönüşmüştü.

Presley arkamızdan gelip duruşunu alırken kulaklarını dikti. İkizler koridorun kenarında durmuş, kollarını annelerine dolamışlardı.

"Bugün burada toplanıyoruz ..."

"Kısa kes Pres," dedi Aaron.

"Sürekli dırdır edecek birine benziyor muyum?"

Kısa bir sessizlik oldu ve ben kahkahalarımı gizlemeye çalıştım. Kendimi hiç bu kadar hafif ve tüm olumsuz duygulardan tamamen arınmış hissetmemiştim. Bir bulutun üzerinde yaşamak gibiydi. Hiçbir şey bana dokunamazdı.

"Vay be. Nasıl tanıştığınızı ve ilk ısırıkta nasıl aşık olduğunuzu anlatıyordum-"

Aaron geniş bir gülümsemeyle başını salladı. "Yapma bunu."

"Güzel. Ailemiz, bugün, aşkları kader tarafından trajediye mahkum edilen ve her şeye rağmen en görkemli, şaşırtıcı, muhteşem, bu dünya dışı aşk hikayesinde bir araya gelen iki yıldız kesişmesi aşğın aşkını kutlamak için toplandık."

Aaron ve ben Presley'in bu abartısı karşısında birbirimize bakıp eğlendik. Altın sarısı saçları güneş ışınlarında parlıyordu ve teni neredeyse ışıltı ışıltıydı.

"Aaron, Kimberly'yi sonsuza kadar seveceğine ve hiçbir şeyin sizi ayırmasına izin vermeyeceğine söz veriyor musun?"

Bakışlarımız sabit kaldı. Her şeyi beynime kazımak istiyordum, böylece sonsuza dek tekrarlayabilecektim. Saçlarının alnına dökülüşü, dudaklarındaki sevecen gülümseme ve gözlerindeki sevgi ve hayranlık.

""

"Ve sen Kimberly, kardeşimi sonsuza kadar seveceğine ve hiçbir şeyin seni ayırmasına izin vermeyeceğine söz veriyor musun?"

"Seviyorum." Gülümsemekten yanaklarım acıdı. "Yüzüklerimiz var mı?"

"Yaptık!" Zach ve Luke bize yüzüklerimizi uzattılar. Paramızın yettiği basit, küçük şeylerdi.

"Sonsuz aşkınızın ve bağlılığınızın sembolü olarak lütfen yüzüklerinizi değiştirin."

Aaron elimi açmak ve yüzüğü parmağıma yerleştirmek için zaman ayırdı. Gece boyunca saatlerce ellerine bakmış, avuç içlerindeki çizgileri ve kollarındaki damarları ezberlemiştim. I

Gözlerim şükranla dolup taşarken yüzüğü parmağına taktım. Tüm hayallerimiz gerçek olmuştu. Will bunu görmeyi çok isterdi. Skylar da.

"Bana verilen yetkiye dayanarak sizi koca ilan ediyorum. Karınızı tekrar öpebilirsiniz."

Aaron beni dudaklarına çekti, ellerini saçlarıma doladı ve beni daldırdı.

Çoktan resmiyet kazanmıştı. Bir düğüne ihtiyacım yoktu, ama ailemizin uçurumun kenarına bakan görüntüsü hayatımın en yüksek, en mükemmel anı olabilirmiş gibi geldi.

"Tanrım, bunu özlemişim." Aaron alnını benimkine bastırdı.

"Bekle! Orada kal." Presley kameraya doğru fırladı, sonra da sadece bir toprak parçası olan sunağın kenarına geri döndü.

Flaş gözüme takıldı ve değer verdiklerime hayranlıkla bakmak için arkamı döndüm. Fotoğraflar için bir ailem vardı. Kısa sürede çok fazla fotoğraf çekmiştik ama bu sayı gittikçe artacaktı. Bir şekilde, anılarımızın albüm üstüne albüm olacağını biliyordum. Yorganlar yapılacak ve videolar çekilecekti.

Dünyamız sona ermişti ama biz hayatta kalmıştık.

Şelalenin kenarında beklerken Vera bana bir avuç çuha çiçeği uzattı.

Bir önceki baharda onu öldürmüştük ama bu yıl kulübenin önündeki bahçe yataklarında filizlenen sarı çiçeklerden oluşan güzel bir ganimetimiz vardı.

Suyun kenarında beklerken sarı yapraklara baktım.

"Gerçekten de ne güzel bir gelin. Beni uyarmışlardı." Thane üç parçalı bir takım elbise giymiş bir halde ağaçların arasına girdi. Dom da başıyla onaylayarak onun yanında yürüdü.

"İkinizin de gelmesine çok sevindim." Onları kucaklayarak selamladım. Vera ve Luke'un etkisi . Artık resmen bir .

"Bunu kaçırmazdım."

Thane iyi görünüyordu ve çoğunlukla aynıydı. Onun uzun saçlarının yarısı yukarıdaydı, Dom'ununki ise biraz daha kısaydı.

Elimdeki çiçek dolu yumruğu Thane'e uzattım. "Biz de tam başlamak üzereydik."

Ağır bir iç çekişle çiçekleri yakaladı ve çenesi tüylendi. Gözlerinde yaşlar oluştu ama onları kırıştırarak uzaklaştırdı. "Hadi yapalım şunu." Dom'a da biraz uzattım. "İyi misin?"

Başını salladı. "Çok."

Tanıdık bir yüz daha belirdi. Connell bana kuvvetle el salladı. Sarı saçları Thane'inki gibi uzamıştı ve gözleri güneşin ışığında parlak maviydi.

"Merhaba, beni davet ettiğin için teşekkürler. Şimdiden iki yıl geçtiğine inanamıyorum."

Onları İrlanda'dan beri görmemiştik. Yollarımız ayrılmadan önce Thane, Luke'a ona ulaşabileceği iyi bir numara verdi. Luke birkaç ay sonra tekrar aradı ama Thane bize sadece en güvenli olduğunu düşündüğü zamanlarda arayacağını ya da ziyaret edeceğini söylemişti. Sözünü tuttu. Lejyon için biz ölmüştük.

"İşler nasıl?" Ben sordum.

"Lejyon beni meşgul ediyor." Göz kırptı.

Aaron ve kardeşleri ağaçların arasından geldiler, kahkahaları ve mutlulukları dalga dalga yayılıyordu. Elinde bir demet çuha çiçeği ile beni hemen buldu. Günün geç saatleri olmasına rağmen güneş ağaçları ısıtıyordu. Alaska'da kışlar uzun güneşli günlerle bahara dönüştüğünde, güneş akşam 10:00'u geçene kadar batmazdı.

Aaron sessizce başıyla beni onayladıktan sonra şöyle konuştu: "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Kim ve benim düğün yapmak istememizin bir nedeni de geride bıraktığımız insanları hatırlamak için zaman ayırmaktı. Onların fedakârlıkları olmasaydı bugün burada olamazdık ve bunun da ötesinde, onları her yıl kutlamak ve asla unutulmamaları için ateşin başında hikâyelerini anlatmak istiyoruz. Will ve kız kardeşi, Skylar, Sarah, Halina, Felix, Kilian ve daha niceleri. Bugün onları onurlandırıyor ve teşekkür ediyoruz. Her gün onların bıraktığı hayatı anarak yaşayalım."

Suyun kenarında toplandık ve bir ileri bir geri konuşmaya başladık. Will'den ve onun böyle bir şey yapmamızdan nasıl nefret ettiğinden bahsetmek çocukların gülüşmelerine neden oldu. Elimdeki sarı yaprakları tüylendirdim. Parmağımda küçük mavi bir kelebek yüzüğü vardı, Vera tarafından bana mavi bir şeyim için verilmişti. Zach ve Luke döndüğünden beri Sarah hakkında daha çok hikâye duyuyordum. Kahkahaları ve keskin pişirme becerileri hakkında hikâyeler, ama en çok da dinçliği ve gamzeli gülümsemesi. Eski bir arkadaş gibiydi. Gelinliğimle suyun kenarında diz çöktüğümde, başka bir hayatta onun da burada olabileceğini hayal ettim. Yeni ailem önce onun ailesiydi ve hep öyle kalacaktı.

Çiçekleri saplarından kopardım ve onları sürekli hareket eden suyun içine oturttum. Ses canlı ve fışkırırcasına geliyordu ve suyun gücü havada bir sis oluşturuyordu. Aaron yanıma çömeldi ve kendi çiçeğini de yerleştirdi. Çiçekler suyun içinde kaybolurken, her düşüşünü düşündüm. Geriye bakmadan ilerleyemezdik. Ve iki yıldır ilk kez, geriye bakmak o kadar da acı vermiyordu.

Aaron'ın parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesi bana en güzel günlerin hâlâ önümde olduğunu hatırlattı.

Dağın eteğindeki kamp alanına ulaştığımızda çocuklar partiyi başlattı. Güneşli uzun gün devam ediyordu ama tenimdeki hissi umursamıyordum. Aaron'ın kucağına yerleşip kollarımı boynuna doladım ve kardeşlerinin diğerleriyle sohbet edişini izledik.

Kolumda tüy gibi hafif daireler çizen Aaron'dan çok onlara dikkat etmeye *çalışıyordum*.

Thane ve Connell Lejyon'daki yeni maceralarıyla ilgili birkaç hikâye anlattılar. Ayrıntıların çoğunu kendilerine sakladılar. Çoğunlukla sessizdi ama başka bir ülkedeki bazı faaliyetlerden bahsettiler ve başlamadan önce onlara danışacağımıza dair bize söz verdirdiler

Seyahat etmek. Connell oranın sıcak olmasından mutlu olduğunu söyledi. Dom çoğunlukla sessiz kaldı ama bira içmeyi kabul etti.

"İyi görünüyorsunuz." Thane gülümsedi ve birasını gökyüzüne kaldırdı. "Ölü olmanın tadını çıkarıyor musunuz?"

"Bazı anları var," dedi Aaron, yumuşak kahkahası beni sarstı.

"Kimsenin benden bir şey yapmamı istememesini seviyorum." Zach soğutucudan bir bira almak için ayağa kalktı.

Presley ayağa fırladı. "Bekle, ben de seninle geliyorum!"

"Tanrım. Tamam."

Çalılıkların arasında kayboldular.

"Çok mu bağımlısın?" Thane kıs kıs güldü ve Luke'u işaret etti. "Hâlâ terapide bunun üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet... ilerleme kaydediyoruz. Yavaş bir ilerleme," dedi Luke.

Terapi hepimiz için tartışılmaz bir konuydu. İlk başta Vera bizi denemeye teşvik etti, ancak sanırım hepimiz kendi nedenlerimizle bundan zevk almayı öğrendik. İkizler hala haftada iki kez gidiyordu ve geri kalanımız iki bire düşmüştük. Karşılıklı bağımlılık kırılması zor bir alışkanlıktı. Ama hepimiz neredeyse birbirimizi kaybetmiştik ve İrlanda'da olanlardan beri birbirimizden pek ayrı kalmamıştık. Sanırım hepimiz olmasını seviyorduk.

Presley ve Zach ağaçların arasından gülümseyerek yeniden belirdiler. "Ben bir konuşma yapmak istiyorum." Luke ayağa kalktı.

"Konuşma yok demiştik," dedi Aaron. Presley yalvarmıştı.

"Biliyorum. Ama bu seferki önemli."

"yok." Aaron'ın kolunu sıktım. "Devam et."

Luke ateşin yanına yürüdü ve Zach ile Presley'nin yerlerine oturmalarını bekledi.

"Bunu birkaç ay önce hazırlamıştım ve söylemeyecektim ama bundan daha mükemmel bir an düşünemiyorum. . . Gelin ve damat hakkında söyleyebileceğim pek çok şey var. Aaron, küçük kardeşim, seni bir erkek olarak tanımak benim için bir onurdur. Sen her zaman ailemizin hayati bir parçası oldun ve bu benim için hiç bu kadar net olmamıştı. Her şeye rağmen, hayran biri haline geldin. Ve her gün, nasıl daha çok senin gibi olmak istediğimi düşünüyorum. Kimberly'e çok iyi bakacağını biliyorum. Ve Kimberly, dürüstçe söyleyebilirim ki seninle tanıştığım da ne kadar

Ailemiz için ne kadar önemli olduğunu. Sen ihtiyacımız olduğunu bilmediğim eksik parçaydın."

Gözlerimin olduğunu hissetmeye başlamıştım bile.

"Bu gece burada olmamızın sebebi ikinizsiniz. Cesaretiniz ve birbirinize olan sevginiz şu anda burada bulunmamın nedeni. Her şeyinizi kaybedebileceğinizi bile bile sevdiniz ve bu bir insanın yapabileceği en cesur şeydir. Bu benim yapmaktan korktuğum bir şeydi. Bu sana, benim cesur küçük kardeşim, ve Kim'e, benim harika kız kardeşime, dünyanın sonuna kadar birlikte sıkışıp kaldığımıza inanamıyorum. Ama başka türlü olmasını istemezdim. İkinizi de seviyorum."

Kadehini kaldırdı ve Aaron yanağındaki yaşları silmek için oradaydı. Aşk içimde kabarıyor ve gözlerimden dökülüyordu.

"Çünkü Aaron'ın insan kızla konuşması gerekiyordu." Presley gülümsedi.

"Sanırım yumuşak olanın sen olması iyi bir şey, ha." Zach birasını bize doğru kaldırdı ve yemin ederim gözlerini sildiğini gördüm.

Vera içkisini kaldırdı. "Güzel çifte."

Bundan sonra gece yavaş yavaş ilerledi ve güneş ağaçların arkasında kaybolmaya başladı ve ateş çatırdayıp tutarsız sesler çıkarırken bizi karanlık ve sessiz bir durgunluk içinde bıraktı. Vera, Connell, Thane ve Dom gece için kamp alanındaki kulübelerine çekildiler, sonra sadece beşimiz ateşin ışığına bakıyorduk.

"Peki önce nereye gidiyoruz?" Zach ellerini saçlarının arasından geçirerek konuştu.

İyileşmemiz iki yıl sürdü ama aynı zamanda seyahat etmeye başlamamız için yeterli parayı biriktirmemiz de iki yıl sürdü. Göz korkutucu bir görevdi ama sonunda hazır olduğumuz bir şeydi. Önü ve arkası doldurulmuş sonsuza kadar sürecektir bir listemiz vardı ve artık bir şeylerin üstünü çizmeye başlamanın zamanı gelmişti. İçimizde halletmemiz gereken çok şey vardı ama Alaska'da geçirdiğimiz iki yılın ardından, bunları ancak yaşayarak iyileştirebileceğimizi fark ettik.

Presley beni işaret etti. "Kimberly'nin karar vermesine izin verdik çünkü gelin o."

"Seçim yapmak istemiyorum. Şu anda isteyebileceğim her şeye sahibim. Siz nereye isterseniz oraya giderim."

Neresi olduğu zerre kadar umurumda değildi. Alaska'da kalabilir ve hep birlikte olduğumuz sürece mutlu . Ev, onlar neredeyse orasıydı.

"O zaman ben seiyorım! Ve İtalya'ya gidiyoruz," dedi Presley.

Aaron ayağa kalktı ve beni ağaçlara doğru yönlendirmek için elimden tuttu. "Üünüz de bir yer seçseniz ve oradan başlasak nasıl olur? Kimberly ve ben sadece gezintiye çıkacağız sanırım."

O haklıydı. Başka bir şey planlamak istemiyordum. Artık ayrıntılı listeler ya da yapılacak şeyler yoktu. Çıplak ayaklarımı toprağa uzatıp her bahar açan çiçekleri izlemek ve nerede olsun her gün batımını ve gün doğumunu yakalamak istiyordum. Yavaş monotonluk beni çağırıyor ve güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Soğuk olmadığı sürece," dedi Zach ve hepimiz aynı fikirdeydik.

Ağaç sınırına yaklaştığımızda gittiğimizi fark edecek kadar sessiz olan tek kişi Luke'tu. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Peki siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Sadece bir dakikanızı alacağım. Merak etme." Aaron bana kamp alanının kenarına kadar rehberlik etti ve ağaçların arasına doğru gözden kayboldu.

"Ah. Sonunda seni tamamen kendime aldım."

Yüzlerimiz asla yaşlanmazdı ama ormanda tanıştığım çocuğun gözlerinde farklı bir şeyler olduğuna yemin edebilirim. Gözlerimin önünde büyümüştü.

"Benimle dans eder misiniz, Bayan

Calem?" "Şimdi mi?"

"Eğlendir beni." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve beni ağaçların arasındaki açıklığa götürdü. Hâlâ yalınayaktım ve ayaklarımın altındaki serin toprak yumuşaktı ve döküntülerden arınmıştı.

Aaron beni belimden tutup kendine doğru çekerken, "Yine dans ediyoruz," dedim.

"Mm-hm." Sesi kulağımanın dibinde mırıldanıyordu ve doğal bir ritimle sallanıyorduk.

Cırcır böcekleri dansımızı tekrar işgal etmeye başlamıştı, ancak bu sefer Aaron eskisinden daha emin adımlarla yürüyordu. Gece, böcekler ve birkaç metre ötede dünyada en çok sevdiğimiz insanların kahkahaları dışında sessizdi. Neredeyse gece yarısıydı ve yıldızlar gökyüzünü sonsuz bir pırıltılı örtüyle kaplamıştı. Ve ateşin ışığı

dans etti ve ağaçlardaki gölgelerimizi aydınlattı. Peri ışıklarının birkaç teli dans pistimizi aydınlattı.

"Bu sefer ayağına basmayacağım." Gülümsedi ve parıldayan ışıkların altında beni döndürdü. Sırtımın küçük kısmını kavrayıp elimi sıkarken elleri güçlüydü.

Yukarıda yıldızlar parıldıyordu ve başımı omzuna koyduğumda şarkı söylediğini duyduğuma emindim. Thane'in kahkahası ağaçlarda yankılanıyordu ve ben Lejyon'u ve bir zamanlar yaptığımız ve bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağımız işi düşündüm. Savaşımızın ölüm sonrası toplantısını ve Calem adının hikâyeden nasıl silindiğini düşündüm. Dünya için ölüydük ama çok canlıydık. Onlara göre kaybetmiştik ama ölümümüzle her şeyi kazanmıştık.

Özgürlüğümüz.

Ve Aaron Calem olmasaydı bu asla gerçekleşmezdi. Beni ormanda ölüme terk etseydi, kardeşlerinin üzerindeki laneti asla bozamazdık. Onlar O'nunla olacaktı ve ben ya ölü ya da yalnız olacaktım.

Aaron değiştirdi.

"Şimdi fark ettim... sen . Yıldızları yeniden düzenledin."

"Biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Beni ormanda kurtardığında her şey değişti. Ne yaptığının farkına bile varmadan bizi kurtardın."

Onların hikâyesinin iyi bir sonu vardı ve o da beni bulduğu gibi bunu buldu. Nazik ve temiz kalpli olduğu için, tamamen yabancı olan beni kurtarmıştı. Ve üniversite kampüsümüzün avlusunda önümde durup olmayı teklif ettiği o geceden sonra bile yıldızları yeniden düzenleyip hikayeyi değiştirdi.

"Biliyorum." Dudaklarını kulağıma götürdü. "Beni hafife aldın. Ben gizli bir beynim. Seni bulduğumda, gitmene asla izin veremezdim."

Beni ışıkların parıltısı altına daldırdı ve boynumdan yukarı doğru öptü. Her baş döndürücü saniyede ona biraz daha kendimi verdim. O ise benim her şeyimi kendi kalbinde güvenle saklıyordu.

"Ve size dünyayı ve sunduğu tüm harika şeyleri göstermeyi henüz bitirmedim, hem de hiç."

Aaron'ın başparmağı alt dudağımda gezindi ve ben de başımı göğsüne götürerek canlı, nabız gibi atan kalp atışlarını dinledim. Hiç ses yoktu.

daha mükemmel.

İnsanlar her zaman iyi şeylerin bir sonu olduğunu söyler ama bence bunun nedeni ölümün kaçınılmaz bir son olmasıdır. Ama biz yıldızların gerçek armağanı ile kutsanmıştık. Asla ölmeyecektik ve tüm hayallerimiz ve umudumuz her geçen yıl büyümeye devam edecekti. Vedalar olmayacaktı. İyi şeylerimiz sonsuza dek devam edecekti.

Author's Note

Bu kitabı yazarken çok ağladım. Hatta biçimlendirirken ve bu notu yazarken bile ağladım. Bu hikâyenin sonu değil. Bu karakterlerin anlatacak daha çok hikâyesi var. Kabul ediyorum, biraz daha az heyecanlı olacak. Bu onlar için çok uzun bir yaşamın sadece bir anıydı. Bu hikayenin çoğu hayatlarının en kötü zamanları. İleriye bakacak çok şeyleri var. Sizin de öyle. Bu hikayeyi yazmaktaki en büyük umudum, ileriye bakmanıza ve ışığı bulmanıza yardımcı olmasıdır. En kötü şey olduğunda bile, en iyi günlerinizin ileride olduğuna inanmaya *çalışmanız*. Farklı olsa bile, bu eskisinden *daha kötü* olması gerektiği anlamına gelmez.

Eğer ailemden biriyseniz ve bunu okuyorsanız, öncelikle sizi seviyorum. İkincisi, yetişkin vampir kitapları yazmaya devam edeceğim. Bu işleri biraz garipleştiriyorsa özür dilerim.

Eğer bunu okuyan bir okuyucuysanız, bu yolculukta olduğunuz için teşekkür ederim. Bu seri benimle birlikte büyüdü ve ben yaşlandıkça bu karakterler de benimle birlikte büyümeye devam edecek. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım bu size hayallerinizin peşinden gitme cesareti verir. İlk kitabın rafımda durmasına neredeyse izin verecektim ama şimdi hayal ettiğimden çok daha fazla kişi tarafından okundu. Ve bunu yaptığım için, Bizi Bağlayan Kan sonsuza dek yaşayacak.

S.I. Cokeley

Samantha Cokeley was raised in a small town in Oklahoma. Growing up, she always had an active imagination and an interest in crafting stories. She developed a love for writing after college when she discovered anime and fan fiction. If she isn't spending time painting colorful sea creatures or crocheting, you can find her with family, including her pug named Kylo. The *This Blood that Binds Us* series is complete. But you can expect many more stories with vampires, heart warming found family, and fluff to come.

Follow me

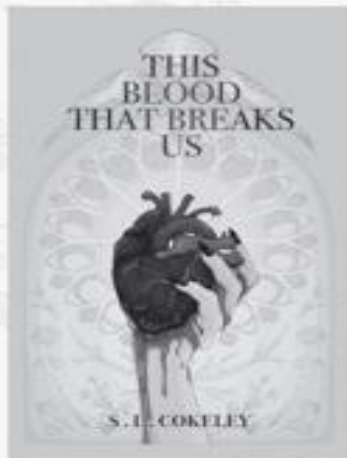

Gelecekteki yayınlardan haberdar olmak için haber bültenime abone olun ve sosyal medya hesaplarımı takip edin.

<https://slcokeleybooks.com>

*The
This Blood that
Binds Us Series*

A complete series

〔互蘇"・m繩"m繩〕M紬麟虚雛"麟裏g伽繩
mayis 撫mm" 獅墟欄鯨Maw

4016 z麟蹄誰"撫 剛-

疏麟鯉ゐ繩麟鱒昭麟

〔孕獅9wa

疏慮棚 nm- .flmfimmz'm 57:30:51" mm."

69234"; 6&Jfi30filefm WM

This Blood that Binds Us Omnibus Vol. 1

Kimberly and Aaron's first "date"

"You're not following the rules." She was still flirting, *God, help me.*

I stared at the outline of her lips in the shadow of the broken streetlamp overhead. The cascading of lights around us illuminated the side of her face.

"I haven't kissed you yet."

"Yet?" Her breath caught in her chest, and she licked her lips while staring up at me. "Rules."

"Rules," I said.

We agreed, lingering there for a few more beats, letting ourselves draw a little closer with each passing second. I'd never been much of a rule follower, but I'd do it for her.

preview of "Now or Never" in vol. 1

*For those looking for a little more color
on their shelves...*

*This Blood that Binds Us
Bare Cover edition paperbacks*

*These feature the hardcover design in
paperback form with the blurb on the back.*

*I do monthly signed copy drops on my
Tik Tok shop as well.*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

